

Josip Pečarić: Dr. sc. Mirko Valentić

JOSIP PEČARIĆ

DR. SC. MIRKO VALENTIĆ

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić

KAZALO

UVOD	9
ŽIVOTOPIS	10
KAKO SU VLASI U HRVATSKOJ POSTALI SRBI ILI PRETVORENI U SRBE?	21
SRPSKI MIT O JASENOVCU I. / SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA, DRUGO IZDANJE ELEMENT, ZAGREB, 2000.	29
SRPSKI MIT O JASENOVCU II /: O BULAJIĆEVOJ IDEOLOGIJIGENOCIDA HRVATSKIH AUTORA, ELEMENT, ZAGREB, 2000.	34
UVODNI DIO BULAJIĆEVOG “ODGOVORA”	34
“REVIZIJA ISTORIJE I PRIRODE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE” .37	
ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.	41
KOMENTAR TEKSTA “FAKTORI STVARANJA DEMOKRACIJE”	41
SRAMOTNI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2001.	49
MITOM O JASENOVCU BULAJIĆ PROGRAMIRA NOVE SRPSKE ZLOČINE	49
A. PEĆARIĆ AND J. PEĆARIĆ, STROSSMAYEROVA OPORUKA, HAZU, ZAGREB, 2002.	53
STROSSMAYER I PRAVOSLAVNA CRKVA	53
PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.	57
“AKCIJA STOLJEĆA”	57

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.	62
PISMO NOVOM LISTU	62
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	67
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA	67
ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012.	75
RAZGOVOR NENADA PISKAČA S DUBRAVKOM JELČIĆEM O KNJIZI JOSIPA PEČARIĆA	75
VLADIMIR GEIGER, U POVODU KNJIGE: IVO GOLDSTEIN, <i>HRVATSKA 1918. - 2008.</i> , EUROPAPRESS HOLDING I NOVI LIBER, ZAGREB 2008. – OSVRT NA POGLAVLJA: 48. “RASAP I SLOM NDH, BLEIBURG I KRIŽNI PUT”, 49. “OBRAĆUN S NARODNIM NEPRIJATELJEM” I 50. “RATNI I DEMOGRAFSKI GUBICI”	82
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	107
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!	107
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEĆEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	113
NAJVEĆA SRPSKA RATNA POBJEDA (II.)	113
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	119
JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“? .119	
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	126
PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A	126
BENJAMIN TOLIĆ: ŠUPALJ DOGAĐAJ	130
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	132
O ČETVRTOM STUPU ‘MOJE’ HRVATSKE	132
IGOR VUKIĆ: VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC	145
PRILOG: VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC	148
OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH	160
PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.	168
POGLAVLJE “PISMA” KNJIGE POSLANE PREDSJEDNIŠTVU HAZU: NAVODNA HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI?	168

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJE NILO NIJE, ZAGREB, 2017.	174
"ZA DOM SPREMNI" I EDUKACIJA	174
 DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	179
USTAVNOM SUDU RH JE DOMOVINSKI RAT ZAPRAVO "POTICANJE MRŽNJE NA TEMELJU RASNE, NACIONALNE I VJERSKE PRIPADNOSTI"	179
 THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	189
UMJESTO UVODA: ZDS JE STARI HRVATSKI POZDRAV	189
 M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.	192
PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR	192
 J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.	205
ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA	205
PROTIV PROGONA	214
ZAŠTO SE JUGO-KOMUNISTIČKI POVJESNIČARI BOJE SUČELJAVANJA S IGOROM VUKIĆEM?	216
 M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	219
ANTE NAZOR, KONTINUITET VELIKOSRPSKE POLITIKE I ULOGA HRVATSKE U OBRANI BIH OD VELIKOSRPSKE AGRESIJE I SPAŠAVANJU MUSLIMANA U BIH 1990-JH, NA PRIMJERU BIHAĆA	219
 PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.	231
DRUGO PISMO G. BANOVIĆU	231
PISMO AMERIČKOM VELEPOSLANIKU	234
PREDSJEDNICA: 'ZA DOM SPREMNI' TREBA RAZLIKOVATI OD 'ZA DOM SPREMNI'	237
 JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.	242
DR. JAREB IPAK NIJE PUČKOŠKOLAC	242
 REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	246
NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!	246

PRIJEDLOG: HRVATSKI INSTITUT ZA POVIJEST TREBA NOSITI IME AKADEMIKA FRANJE TUĐMANA	250
ODGOVOR PROF. DR. SC. MIROSLAVU TUĐMANU	252
MIT O JASENOVCU I ZDS	255
MARIO FILIPI, DRAGOVOLJAC.COM	258
ODGOVOR DR. SC. MIRKU VALENTIĆU	258
PRILOG: MARIO FILIPI, OTVORENO PISMO DOBRONIĆU	266
DOPISIVANJE S LILI BENČIK	270
PISMO GĐI BENČIK	270
DODATAK	274
MATKO MARUŠIĆ, JOSIP PEČARIĆ, POPIS JASENOVAČKIH ŽRTAVA JE NETOČAN; UPRAVO SU ZNANSTVENO DOKAZANE NJEGOVE NELOGIČNOSTI KOJE UPUĆUJU DA JE VELIKIM DIJELOM IZMIŠLJEN	274
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	285

UVOD

Posebno mjesto u mom publicističkom djelovanju pripada bivšem ravnatelju Hrvatskog instituta za povijest dr. sc. Mirku Valentiću koji je inicirao i pisanje moje prve takve knjige one o Jasenovcu. U dogovoru s njim prihvatio sam sučeljavanje sa srpskim genocidologom dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa. Zato je moja knjiga O SUČELJAVANJU BULAJIĆ VS. PEČARIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM i posvećena njemu::

Dragom prijatelju dr. sc. Mirku Valentiću koji je kao ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest inicirao i omogućio tiskanje moje prve knjige o Jasenovcu. Zapravo ta knjiga je zato i prvi dio knjige o njemu. U ovoj, poslije Životopisa i jednog razgovora s njim. dajem tekstove iz mojih knjiga u kojima spominjem ovog velikog povjesničara, domoljuba i prijatelja.

Od te 1998. godine kada sam po nagovoru dr. Valentića i u izdanju instituta kojemu je on bio ravnatelj objavio moju knjigu puno toga je otkriveno o tom radnom logoru. Istina stav političara se nije mijenjao iako je danas toliko tekstova objavljeno koji bjelodano pokazuju da se radi o velikoj laži kojom se i tada i sada drži u pokornosti hrvatski narod. Čak se krije od javnosti i matematički dokazano ono što je na stotine tekstova pokazalo kako je Popis navodnih žrtava u Jasenovcu Lažan,

Zato u Dodatku na kraju knjige dajem članak koji smo prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić i ja napisali o tom matematičkom dokazu prof. dr. sc. Nevena Elezovića i dr. sc. Nikole Banića.

Akademik Josip Pečarić

ŽIVOTOPIS

Mirko Valentić (Ivanjska, kraj Banje Luke, 19. rujna 1932.), hrvatski povjesničar.

Godine 1961. diplomirao je povjesnu grupu na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu a od iste godine pa do 1964. godine bio je profesor povijesti u Školi za odgajateljice u Zagrebu. Od 1964. do 1971. godine kustos je u Povijesnom muzeju Hrvatske a 1971. godine zaposlio se je u Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu (nekadašnji Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske). 1978. godine doktorirao je povijest na Filozofskom fakultetu u Zagrebu s temom *Vojna krajina i pitanje njenog sjedinjenja s Hrvatskom 1861.-1881.* Bio je ravnatelj u Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu od 1991. do 2002. godine, predavač na Odsjeku za povijest pri Hrvatskim studijima. U znanstvenom radu proučava povijest Vojne krajine, vlaškog etnika na hrvatskim prostorima te povijest gradišćanskih Hrvata

U mirovinu je otišao 30. prosinca 2002. godine.

Predsjednikom je Hrvatskog kulturnog društva "Banja Luka" u Zagrebu od 2002. godine.

Djela

1. Valentić, Mirko
War against Croatia 1991 - 1995 : Greater Serbian projects from idea to implementation, Zagreb - Slavonski Brod: Hrvatski institut za povijest, Hrvatski memorijalno-dokumentarni centar Domovinskog rata, 2012 (monografija)
2. Valentić, Mirko
Rat protiv Hrvatske - 1991. - 1995. - Velikosrpski projekti od ideje do realizacije, Zagreb: Hrvatski institut za povijest, Hrvatski memorijalno-dokumentarni centar Domovinskog rata, 2010 (monografija)
3. Valentić, Mirko
Pogled u povijest Zagrebačke županije - Ein Blick in die Geschichte des Agramer Komitats // Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća, sv. 11. i sv. 12., Zagrebačka županija I. i II. / Valentić, Mirko ; Horbec, Ivana ; Jukić, Ivana (ur.).
Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2009. str. 15-124
4. Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. st. Sv. 12: Zagrebačka županija (II.), Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2009 (monografija)
5. Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. st. Sv. 11: Zagrebačka županija (I.), Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2009 (monografija)
6. Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. st. Sv. 10: Varaždinska županija, Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2006 (monografija)
7. Valentić, Mirko
Vojna krajina u 17. st. // Od kraja 15. st. do kraja Prvoga svjetskog rata / Čoralić, Lovorka ; Valentić, Mirko (ur.).

- Zagreb: Školska knjiga, 2005. str. 111-121
8. Valentić, Mirko
Stogodišnji hrvatsko-turski rat (1493-1593) // Od kraja 15. st. do kraja Prvoga svjetskog rata / Čoralić, Lovorka ; Valentić, Mirko (ur.).
Zagreb: Školska knjiga, 2005. str. 3-25
9. Valentić, Mirko
Kratak osvrt na teritorij i stanovništvo Varaždinske županije / Das Territorium und die Bevoelkerung des Warasdiner Komitats - eine kurze Uebersicht // 10: Varaždinska županija / Valentić, Mirko ; Horbec, Ivana ; Jukić, Ivana (ur.).
Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2005. str. 41-113
10. Valentić, Mirko
Ceste i željeznice u pretpreporodno doba i u Hrvatskom narodnom preporodu // Povijest Hrvata - Od kraja 15. st. do kraja Prvoga svjetskog rata / Čoralić, Lovorka ; Valentić, Mirko (ur.).
Zagreb: Školska knjiga, 2005. str. 399-412
11. Valentić, Mirko
Vojna krajina od djelomičnog ukidanja 1869. do sjedinjenja s građanskom Hrvatskom 1881. godine // Povijest Hrvata - Od kraja 15. st. do kraja Prvoga svjetskog rata / Čoralić, Lovorka ; Valentić, Mirko (ur.).
Zagreb: Školska knjiga, 2005. str. 475-495
12. Valentić, Mirko
Vojna krajina od Oktroiranog ustava 1849. do Austro-Ugarske nagodbe 1867. godine // Povijest Hrvata - Od kraja 15. st. do kraja Prvoga svjetskog rata / Čoralić, Lovorka ; Valentić, Mirko (ur.).
Zagreb: Školska knjiga, 2005. str. 435-458
13. Povijest Hrvata. Druga knjiga: Od kraja 15. stoljeća do kraja Prvoga svjetskog rata, Zagreb: Školska knjiga, 2005 (monografija)
14. Hrvatsko-mađarski odnosi 1102-1918., Zagreb: Hrvatski institut za povijest Zagreb, 2004 (zbornik)
15. Valentić, Mirko
Zemlje i stanovništvo Hrvatskog Kraljevstva u 18. stoljeću // *Zbornik o Josipu Banovcu / Jembrih, Alojz (ur.)*.
Zagreb, 2004. str. 9-21 (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
16. Valentić, Mirko
Pregled povijesti Križevačke županije - Die Geschichte des Kreuzer Komitats // Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. st. Sv. 9 : Križevačka županija / Valentić, Mirko ; Horbec, Ivana ; Jukić, Ivana (ur.).
Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2004. str. 41-90
17. Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. st. Sv. 9 : Križevačka županija, Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2004 (monografija)
18. Valentić, Mirko

- Površina i stanovništvo. Geografska i demografska slika Hrvatske u XVII. i XVIII. stoljeću // Hrvatska i Europa: kultura, znanost i umjetnost. Sv. 3: barok i prosvjetiteljstvo / Supičić, Ivan (ur.). Zagreb: HAZU, 2004. str. 29-42
19. Valentić, Mirko
Stara Slavonska krajina. Skica za monografiju // Zbornik Mire Kolar-Dimitrijević: zbornik radova povodom 70. rođendana / Agićić, Damir (ur.). Zagreb: Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Odsjek za povijest, 2003. str. 523-547
20. Valentić, Mirko
Skica za neistražene teme Đurđevačke pukovnije // Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. st. / Valentić, Mirko ; Horbec, Ivana ; Jukić, Ivana (ur.). Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2003. str. 41.-71.
21. Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. st. Sv. 8 : Đurđevačka pukovnija, Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2003 (monografija)
22. Valentić, Mirko
Stara Slavonska krajina i Križevačka pukovnija // Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. st. / Valentić, Mirko ; Kruhek, Milan ; Buczynski Alexander (ur.). Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2003. str. 41.-76.
23. Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća. Sv. 7 : Križevačka pukovnija, Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2003 (monografija)
24. Sanader, Ivo; Šeks, Vladimir; Padovan, Ivo; Pavletić, Vlatko; Kosor, Jadranka; Hebrang, Andrija; Valentić, Mirko; Valentić, NikicA; Mateša, Zlatko; Bebić, Luka et al.
O Tuđmanu osobnim pogledom, Zagreb: Hrvatska demokratska zajednica, 2002 (monografija)
25. Valentić, Mirko
Hrvatska u vrijeme Pavla Vitezovića // Forum / Mihalić, Slavko (ur.). Zagreb, 2002. str. 10-12 (predavanje, domaća recenzija, cijeloviti rad (in extenso), stručni)
26. Valentić, Mirko
Pregled povijesti Požeške županije - Die Geschichte des Poseganer Comitats // Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća. Sv. 6.: Požeška županija / Valentić, Mirko ; Horbec, Ivana ; Jukić, Ivana (ur.). Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2002. str. 41.-94.
27. Valentić, Mirko
Iz povijesti Virovitičke županije - Aus der Geschichte des Veroczer Komitats // Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća. Sv. 5.: Virovitička županija / Valentić, Mirko ; Horbec, Ivana ; Jukić, Ivana (ur.). Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2002. str. 41.-81.
28. Valentić, Mirko
Ustroj i djelovanje Srijemske županije // Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća. Sv. 4 : Srijemska županija / Valentić, Mirko (ur.).

- Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2001. str. -
29. Blažević, Zrinka; Korade, Mijo; Bene, Sandor; Valentić, Mirko
Juraj Rattkay: Memoria regum et banorum Croatiae, Sclavoniae et Dalmatiae
(Beč, 1652)-reprint, prijevod, komentari, Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2001 (monografija)
30. Valentić, Mirko
Vojna Krajina u događajima 1848./19. // *Hrvatska 1848. i 1849.* / Valentić, Mirko (ur.).
Zagreb, 2001. (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
31. Valentić, Mirko
Politički pogledi bana Josipa Šokčevića // *Hrvatski ban Josip Šokčević* / Klepac, Dušan ; Čorkalo, Katica (ur.).
Zagreb, Vinkovci, 2000. str. 352-360 (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
32. Valentić, Mirko
Kratak osvrt na ustroj i djelovanje Petrovaradinske pukovnije // Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća. Sv. 3 : Petrovaradinska pukovnija / Buczynski, A. ; Valentić, M. ; Kruhek, M. (ur.).
Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2000. str. -
33. Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. st. Sv. 3. : Petrovaradinska pukovnija, Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2000 (monografija)
34. Valentić, Mirko
A short history of the Croats // The Croat christianity / Marković, Vladimir (ur.).
Rim: Citta del vaticano, 2000. str. 17-47
35. Valentić, Mirko
Pregled povijesti hrvatskog naroda, 1999. (podatak o recenziji nije dostupan, popularan rad).
36. Valentić, Mirko
Nosioci hrvatskog imena, identiteta i državnopravnog kontinuiteta tijekom 17. i 18. stoljeća // *Historijski zbornik*, 52 (1999), 139-142 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
37. Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća. Sv. 2 : Brodska pukovnija, Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 1999 (monografija)
38. Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća. Sv. 1 : Gradiška pukovnija, Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 1999 (monografija)
39. Valentić, Mirko
Starčević i velike sile s obzirom na mogućnost stvaranja samostalne hrvatske države // *Zbornik HAZU. Ante Starčević i njegovo djelo* / - (ur.).
Zagreb: HAZU, 1997. str. 45-49 (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
40. Valentić, Mirko
Vladimir Žerjavić, Population losses in Yugoslavia 1941-1945, 1997.
(podatak o recenziji nije dostupan, recenzija + predgovor).

41. Valentić, Mirko
Vladimir Žerjavić, Perks de la population en Jugoslavie 1941-1945 (Zagreb, 1997.), 1997. (podatak o recenziji nije dostupan, recenzija + predgovor).
42. Valentić, Mirko
Ivo Perić, Povijest Hrvata (Zagreb, 1997.), 1997. (podatak o recenziji nije dostupan, recenzija + predgovor).
43. Valentić, Mirko
Velikosrpski projekti 20. stoljeća // Domovinski odgoj / Mijatović, Andelko (ur.).
Zagreb: MORH, 1996. str. 296-304
44. Valentić, Mirko
Velikosrpske pretencije na hrvatske zemlje u 19. st. // Domovinski odgoj / Mijatović, Andelko (ur.).
Zagreb: MORH, 1996. str. 289-296
45. Valentić, Mirko
Zagrebačka biskupija i hrvatsko-turski ratovi // Zagrebačka biskupija i Zagreb 1094.-1994. / Škvorčević, Antun (ur.).
Zagreb: Nadbiskupija zagrebačka, 1995. str. 289-296
46. Valentić, Mirko
Das Eisenbahnnetz in der Militärgrenze Plaene und Verwirklichung // Eisenbahnbau und Kapitalinteressen in den Beziehungen der österreichischen mit den südslawischen Ländern / Plaschka, Richard G. ; Drabek, Anna M. ; Zaar, Birgitta (ur.).
Wien: Verlag der Österreichische Akademie der Wissenschaften, 1993. str. 99-131
47. Valentić, Mirko
Garašanin i vizije Velike Srbije - prvi scenarij oblikovanja Velike Srbije // Slavonija, Srijem, Baranja i Bačka : zbornik / Sekulić, Ante (ur.).
Zagreb: Matica Hrvatska, 1993. str. 51-57
48. Valentić, Mirko
Novo o urobi Zrinskih i Frankopana // Nova Matica : časopis Hrvatske matice iseljenika, **4** (1992) (podatak o recenziji nije dostupan, članak, stručni)
49. Valentić, Mirko
Eugen Kvaternik i ustank u Krajini 1871. godine // Nastava povijesti, **2** (1992), 71-78 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
50. Valentić, Mirko
"Načertanje" Ilije Garašanina i prvi scenarij oblikovanja Velike Srbije // Nova Matica : časopis Hrvatske matice iseljenika, **2** (1992), 17-18 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, stručni)
51. Valentić, Mirko
Eugen Kvaternik i ustank u Vojnoj krajini 1871. // Nova Matica : časopis Hrvatske matice iseljenika, **1** (1992), 38-40 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, stručni)
52. Valentić, Mirko

- O etničkom korijenu hrvatskih i bosanskih Srba // Časopis za suvremenu povijest, 3 (1992), 1-21 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
53. Valentić, Mirko
Prva programska formulacija velikosrpske ideje // Izvori velikosrpske agresije : rasprave, dokumenti, kartografski prikazi / Čović, Bože (ur.). Zagreb: August Cesarec : Školska knjiga, 1991.
54. Valentić, Mirko
Osnovne značajke povijesti Vojne Krajine // Povijesni prilozi, 10 (1991), 1-37 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
55. Valentić, Mirko
Stanovništvo Dvorske satnije u posljednjoj etapi povijesti vojne krajine // Zbornik Dvor na Uni
Dvor na Uni, Hrvatska, 1990. (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
56. Valentić, Mirko
Turski ratovi i hrvatska dijaspora u XVI. stoljeću // Senjski zbornik : prilozi za geografiju, etnologiju, gospodarstvo, povijest i kulturu, 17 (1990), 37-50 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
57. Valentić, Mirko
Osnovni problemi prometne integracije i jadranske orijentacije hrvatskog poduzetničkog građanstva u XIX. stoljeću // Povijesni prilozi, 9 (1990), 37-82 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
58. Valentić, Mirko
Stanovništvo Glinske pukovnije 1846.-1869. // Zbornik Glina
Glina, Hrvatska, 1988. (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
59. Valentić, Mirko; Šidak, Jaroslav; Karaman, Igor; Strčić, Petar
Hrvatsko-slavonsko Vojna krajina 1790.-1815. // Hrvatski narodni preporod Ilirski pokret / Šidak, Jaroslav (ur.). Zagreb: Školska knjiga : Stvarnost, 1988. str. 41-58
60. Valentić, Mirko
Društvena i gospodarska struktura Prve banske pukovnije 1848.-1881. godine // Časopis za suvremenu povijest, 19 (1987), 1; 19-76 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
61. Valentić, Mirko
Turski ratovi i velike seobe Hrvata u XV. i XVI. stoljeću // Gradišćanski Hrvati 1533.-1983. / Finka, B. (ur.). Zagreb: Centar za istraživanje migracija i narodnosti, 1984. str. 33-42 (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
62. Valentić, Mirko
Vojna krajina 1790.-1881. // Vojna krajina / Pavličević, Dragutin (ur.). Zagreb, 1984. str. 8-58 (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
63. Valentić, Mirko

- Odgovor na "kritiku" Vasilija Krestića // Časopis za suvremenu povijest, 3 (1983), 137-170 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
64. Valentić, Mirko
Proučavanje Vojne krajine u XIX. stoljeću // Naše teme : časopis mladih o društvenim zbivanjima, 12 (1982), 1908-1916 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
65. Valentić, Mirko
Delnice do 1914. // Delnice 1481.-1981. / Radovanović, Smiljka Mateljan (ur.).
Delnice: MZ Delnice, 1981. (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), stručni)
66. Valentić, Mirko; Moačanin, Fedor
Vojna krajina u Hrvatskoj, Zagreb: Povjesni muzej Hrvatske, 1981 (monografija)
67. Valentić, Mirko
Vojna Krajina i pitanje njezina sjedinjenja s Hrvatskom 1849.-1881., Zagreb: Sveučilište, Centar za povijesne znanosti, Odjel za hrvatsku povijest : Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske : Školska knjiga, 1981 (monografija)
68. Valentić, Mirko
Funkcija historijske svijesti u kolektivnoj zaštiti prava narodnih manjina // Matica. Iseljenički kalendar, 2 (1980), 95-112 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, stručni)
69. Valentić, Mirko
Djelovanje tajnih odbora u Vojnoj krajini 1860-ih godina // Karlovac 1579.-1979.
Karlovac, 1979. str. 54-59 (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
70. Valentić, Mirko
Karakteristike prometne politike Austrije i Ugarske prema Hrvatskoj poslije nagodbe 1867. godine // Acta historico-oeconomicia Iugoslaviae, 2 (1979), 197-210 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
71. Valentić, Mirko
Razvojačenje Vojne krajine s posebnim osvrtom na Čazmansku satniju // Čazma u prošlosti i danas : 1226-1976. : zbornik radova / Hrvoje Tartalja, Valentin Putanec, Mirko Valentić (ur.).
Čazma: Samoupravna interesna zajednica kulture i informacija, 1979. str. 154-162 (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
72. Valentić, Mirko
Bitne odrednice u razvoju sanitarnog kordona u Vojnoj krajini // Sanitarni kordon nekad i danas : zbornik radova / Vodopija, Janko (ur.).
Zagreb: Interpublic, 1978. str. 95-112 (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
73. Valentić, Mirko

- Vojna krajina u austrijskoj politici 1849-1860 // Časopis za suvremenu povijest, 10 (1978), 2; 45-68 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
74. Valentić, Mirko
Školska problematika Gradiščanskih Hrvata // Časopis za suvremenu povijest, 9 (1977), 1; 121-131 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
75. Valentić, Mirko
Obilježja povijesnog razvitka Gradišćinskih Hrvata // Časopis za suvremenu povijest, 9 (1977), 1; 121-133 (podatak o recenziji nije)
76. Valentić, Mirko
Dvije predstavke generala Franje Filipovića o prilikama u Dalmaciji (1866.) // Časopis za suvremenu povijest, 8 (1976), 1; 79-95 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
77. Valentić, Mirko
Bitne odrednice u povijesti Gradiščanskih Hrvata // Symposion Croaticon - Gradiščanski Hrvati-Die Burgenlaendische Kroaten / Palkovits Franz (ur.). Beč - Wien, 1974. str. 145-161 (predavanje, međunarodna recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
78. Valentić, Mirko
O jednom pristupu hrvatskoj državnopravnoj povijesti // Časopis za suvremenu povijest, 5 (1973), 1; 147-160 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
79. Valentić, Mirko
Die Burgelaendische Kroaten, Eisenstadt: Landesmuseum Eisenstadt, 1972 (monografija)
80. Valentić, Mirko
Hrvatsko-slavonska Vojna krajina u 1860-im godinama // Časopis za suvremenu povijest, 5 (1972), 1; 63-73 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
81. Valentić, Mirko
Ekonomsko-društveni odnosi u Slunjskoj regimenti (Kordunu) 1848-1881. // Simpozij o Petrovoj Gori- u povodu 25-godišnjice III. zasjedanja ZAVNOH-a / Čalić, Dušan (ur.). Zagreb, 1972. str. 41-48 (predavanje, domaća recenzija, cjeloviti rad (in extenso), znanstveni)
82. Valentić, Mirko
Gradiščanski Hrvati od XVI stoljeća do danas, Zagreb: Medicinska naklada, 1970 (monografija)
83. Valentić, Mirko
Kameni spomenici Hrvatske, Zagreb: [Zrinski, Čakovec], 1969 (monografija)
84. Valentić, Mirko
Razvitak Senja u okviru Hrvatsko-slavonske Vojne krajine 1850.-1873. // Senjski zbornik : prilozi za geografiju, etnologiju, gospodarstvo, povijest i

- kulturu*, **1** (1965), 37-52 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
85. Valentić, Mirko
Osnovni problemi u ekonomici Hrv.-slav. Krajine od 1850.-1873. // *Historijski zbornik*, **17** (1965), 89-102 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
86. Valentić, Mirko
O nekim problemima Vojne Krajine u XIX. stoljeću // *Historijski zbornik*, **17** (1964), 359-383 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
87. Valentić, Mirko
Pitanje Vojne krajine na Hrvatskom saboru 1861. godine // *Istorijski pregled*, (1962), 8; 51-60 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
88. Valentić, Mirko
Koncepcije Garašaninova "Načertanija" (1844) // *Istorijski pregled*, **7** (1961), 18-27 (podatak o recenziji nije dostupan, članak, znanstveni)
dostupan, članak, znanstveni)

Urednik

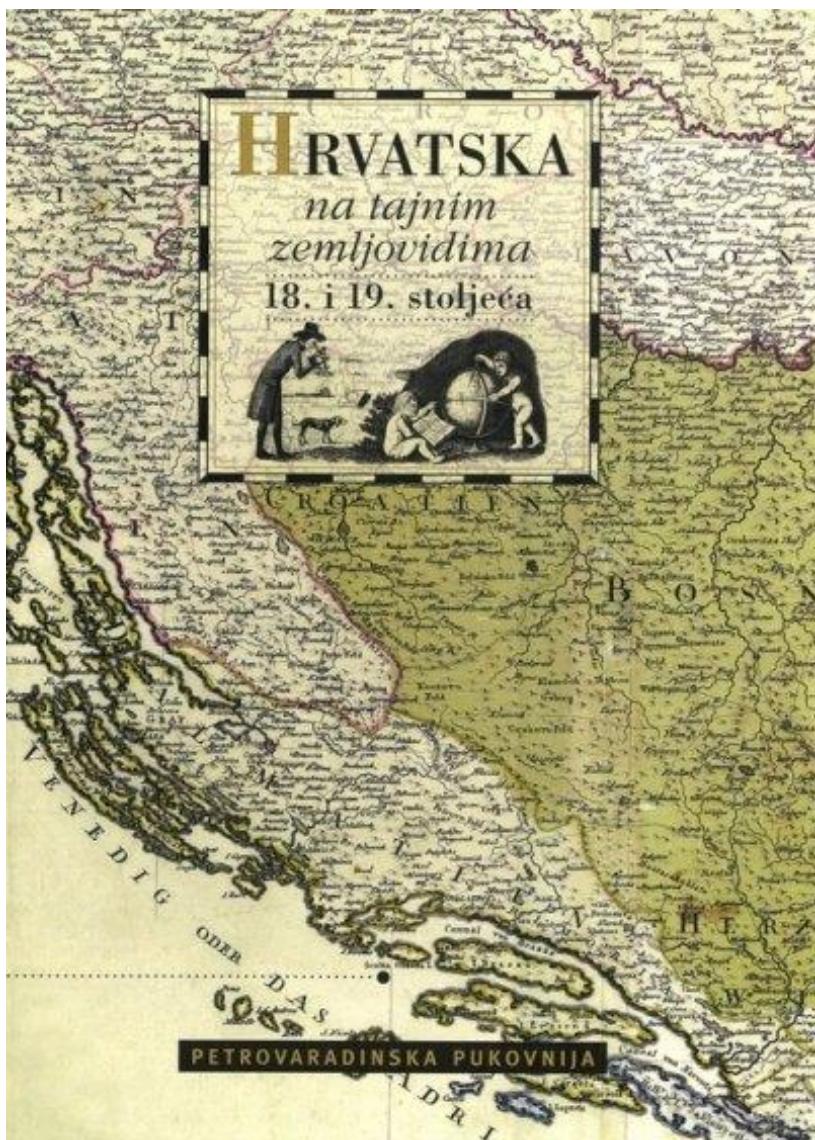
Urednikom je knjige *Znameniti i zasluzni Gradiščanski Hrvati* (Čakavski sabor, 1972.) autora Martina Meršića ml. te skupa sa Zvanom Črnjom i Nikolom Beničićem monografije *Gradiščanski Hrvati* (Čakavski sabor 1973.).¹ Također urednikom je niza *Hrvatska na tajnim zemljovidima 18. i 19. stoljeća*, I-X, 1999.-2006.

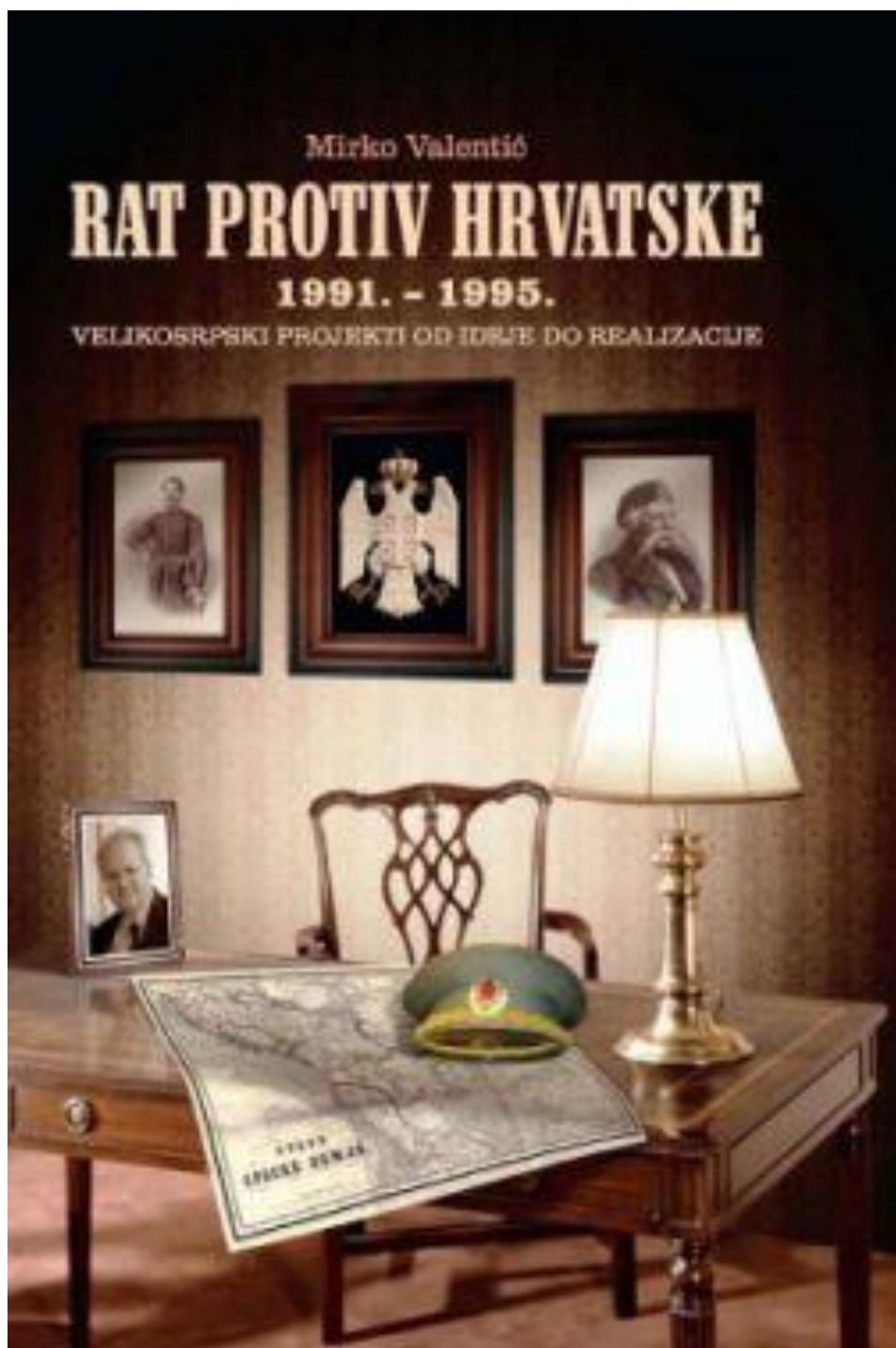
Nagrade i odličja

- 2013.: Časni znak zemlje Gradišće.² [4]

¹ <https://www.bib.irb.hr/pregled/profil/28959>

² https://hr.wikipedia.org/wiki/Mirko_Vale%C4%8Dti%C4%87

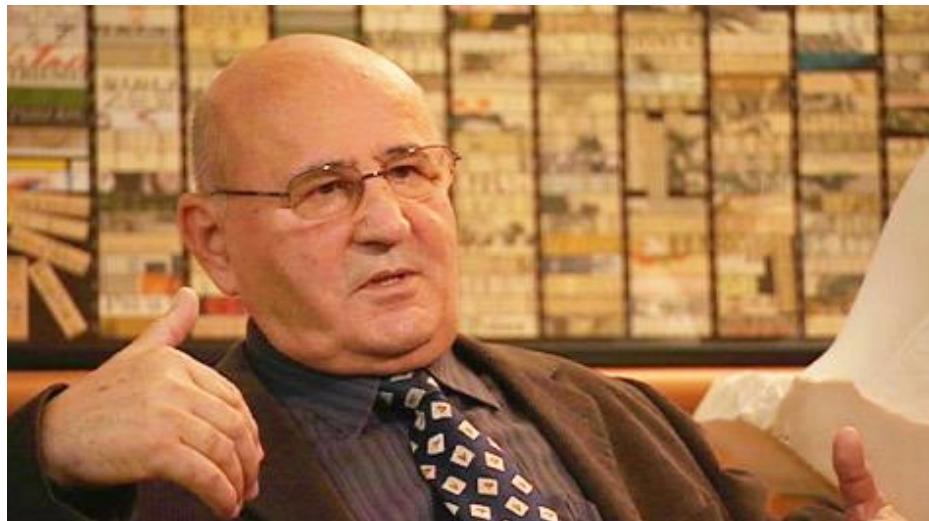

Razgovor s prof. em. Mirkom Valentićem

04. kolovoza 2020.

KAKO SU VLASI U HRVATSKOJ POSTALI SRBI ILI PRETVORENI U SRBE?

Srbijanski televizijski voditelj i novinar Milomir Marić izjavio je nedavno u televizijskoj emisiji

Ćirilica kako Hrvati nemaju više Srba u Hrvatskoj da ih mrze, pa su došli na red Srbi u Beogradu. Na ovaku izjavu moglo bi se odgovoriti na razne načine, među ostalim i ovako – nema Srba u Hrvatskoj, ali imaju potpredsjednika hrvatske Vlade, više dužnosnika po ministarstvima i tri zastupnika u Hrvatskome saboru. Mogli bismo uzvratiti pitanjem – što je s Hrvatima u Srbiji, napose Vojvodini, koliko oni imaju dužnosnika, zastupnika u srbijanskome parlamentu itd. Ali ne ćemo tim smjerom. Pokušat ćemo odgovoriti na pitanje tko su Srbi u Hrvatskoj tragom disertacije Andreja Čebotareva Vlasi Vojne krajine u XVI. i XVII. stoljeću (njegov nas mentor uvjerava kako ne postoji kao suvisao tekst, što je na kraju njezinim pronalaskom opovrgnuto) kojoj je u svrhu javne objave prof. em. Mirko Valentić napisao predgovor i pogovor. S poznatim hrvatskim povjesničarom, jednim od najboljih poznavatelja problematike Vojne krajine, razgovarali smo o pitanju starohrvatskih, starosrpskih i starobalkanskih Vlaha, posljedično Srba u Hrvatskoj.

Profesore Valentić kada dolaze starobalkanski Vlasi u Hrvatsku?

Nakon pada Beograda pod tursku vlast (1521.) prve vlaško-akindžijske bujice stižu u Hrvatsku preko velikih kraških polja Hercegovačkoga sandžaka do Livna, a odатle livanjskim, glamočkim te kroz Grahovo polje, slijedi spuštanje starobalkanskih Vlaha s Turcima preko Grahova, Strmice, zatim od nedavno legendarnom rijekom Butižnicom na kninsku ploču. Ovdje zauzeše srednjovjekovnu hrvatsku prijestolnicu Knin, 1522. godine. Od Knina razljevaju se dalje u dva osnovna smjera. Jedan prema Zadru, odnosno Obrovcu i Ravnim kotarima, dok je drugi smjer vodio turske osvajače kroz poznata Lička vrata u planinsko područje Ličkoga polja, na sjevernoj padini Velebita. Samo nekoliko godina kasnije padaju Krbava (1527.) i Lika (1528).

Kakvu su crkvenu organizaciju imali Vlasi prije nego što su ušli na hrvatski kraljevski prostor?

Gledano iz perspektive povijesti starobalkanskih Vlaha i njihova udjela u povijesti Bizantinskoga i Osmanskoga Carstva, potrebno je istaknuti i postojanje zasebne crkvene organizacije Vlaha na Balkanu u okviru novoosnovane zasebne Vlaške episkopije u Vranju za sve Vlahe na Balkanu, a pod jurisdikcijom Bugarske arhiepiskopije u Ohridu. Znatno kasnije, tragom naraslih crkvenih i pastoralnih potreba, osnovane su još dvije nove eparhije za vlaški starobalkanski narod. Jedna u Lerini, koja je pokrivala potrebe Vlaha u Grčkoj, i druga u Prilepu, za potrebe starovlaškoga naroda u Makedoniji.

Kakav je bio odnos srpskih vladara prema Vlasima?

Veliki broj srpskih vladarskih povelja također svjedoče o Vlasima kao potpuno različitom etničkom elementu u okvirima zajedničke srpske države. Među značajnim, a istovremeno i zasebnim vlaškim etničkim grupacijama, spominju se još i Vlasi u Starome Vlahu, kraj između Drine i Lima, ili pak na Vlahiji u Bosni. Među drugim značajnim Vlasima Balkana spominju se i Balše, vladari Zete u drugoj polovici XIV. stoljeća.

Jesmo li u Hrvatskoj imali Vlahe?

U Hrvatskoj su Vlasi tijekom 14. st. poznati i pod imenom Morlaci i Čići, koje susrećemo u Istri. Dio Vlaha, kako u Hrvatskoj tako i u Srbiji, ovisio je o kralju zbog čega se zovu 'kraljevski Vlasi'. Hrvatski povjesničar Ivan Lučić (Lucius) u knjizi De regno Dalmatiae et Croatiae libri seks, objavljenoj u Amsterdamu 1666., na više mjesta govori o starohrvatskim Vlasima. Oni se u Dalmaciji pojavljuju pod imenom Morlaci kao stari naziv za stanovnike dalmatinskoga zaleđa i dijela jadranske obale. Tu je zapravo riječ o složenici od Maur (crn) i (V)lah, ili u pučkoj komunikaciji: crnogunjci. Tako ih je zvao i znatno kasnije, u drugoj polovici 18. stoljeća, opat Alberto Fortis (Padova, 1741.- Bologna, 1803) te drugi pisci starije povijesti.

Vlaška obitelj

Gdje su u svemu tomu Hrvati?

U procesu, pak, velikih selidba naroda, koji pristižu najvećim dijelom s istoka, a među kojima važan udio imaju Slaveni – zajedno s Hrvatima – mijenja se još jednom, ponovo iz temelja, stara etnička slika velikoga Rimskog Carstva, koje je tijekom nekoliko stoljeća pokrivalo gotovo sve zemlje današnje Europe. Novi slavenski narodi, na ruševinama Zapadnoga Rimskog Carstva i u granicama Istočnoga Carstva (Bizanta), oblikuju nove države i podižu nove etničke limese, koji su sačuvani manje-više sve do danas.

U okvirima jednoga i drugoga carstva – rimskoga i bizantinskoga – ponavljaju se stari procesi „romanizacije“, koju je na našim prostorima inicirao Rim, vojnim pohodom Oktavijana protiv Ilira, 35. godine prije Krista. Taj će proces sada, u vrijeme novih selidaba naroda tijekom VII. stoljeća, u potpuno izmijenjenim

prilikama i s potpuno drugim ciljevima, započeti provoditi doseljeni Hrvati nad preživjelim narodima razorenoga Rimskoga Imperija, tj. nad starim narodom Ilira, baš kao Srbi, Bugari i Rumunji na Balkanu nad ostacima tamošnjih Ilira, tj. balkanskih Vlaha.

Ako dobro pratim, zatečene Ilire, odnosno starohrvatske Vlahe, kroatiziraju...

Doseljeni Hrvati tijekom VII. i VIII. stoljeće postaju zaseban politički i vojnički narod. Započinju, poput Rimljana nekada, s veoma složenim procesom kristijanizacije i kroatizacije zatečenoga romaniziranog rimskoga naroda koji se sklonio ili u visoke planine Dinarida ili u gradove Dalmacije. Rezultat je nove integracije, tj. etničkih prožimanja, mahom na planinskim arealima, gdje se sklonio veći dio romaniziranoga naroda, dok je druga zona u koju se sklanjao zatečeni romanizirani narod bio antički grad na istočnoj jadranskoj obali. Novu integracijsku pojavu – u nas i na Balkanu – moguće pratiti preko prirodne i spontane komunikacije između doseljenih Hrvata i doseljenih Srba, kao novih gospodara zatečenih romaniziranih naroda propaloga Rimskog Imperija.

Odakle dolazi ime Vlah?

Hrvati i Srbi, nazivali su zatečene romanizirane narode – poput Germana – zajedničkim imenom "Vlah" ili "Vlasi".

Među Hrvatima i Germanima postojao je zajednički običaj da se svaki nepoznati narod nazove jednom riječju: „Valah“, ili za većinu njih „Vlasi“. Tim su se običajem koristili i Hrvati i Srbi, prema njima nepoznatom rimskom narodu. Nazvali su ih jednostavno – „Vlasi“. Tako su na jednoj i drugoj strani, u novome integracijskom procesu pod vrhovništvom Hrvata i Srba, Bugara i Rumunja nastali na Balkanu i izvan njega starohrvatski Vlasi, a na drugoj strani starosrpski Vlasi.

Koja je razlika između tih dviju etničkih skupina?

Razlike između jednih i drugih Vlaha izgrađene su kristijanizacijom dviju odvojenih Crkava – Katoličke i Pravoslavne. Vlasi u Hrvatskome Kraljevstvu ne uspjevaju izgraditi svoje zasebne crkvene institucije, još manje su uspjeli utemeljiti svoje vlaške biskupije. Kao starohrvatski Vlasi bili su okupljeni, zajedno s Hrvatima, u jedinstvenoj katoličkoj crkvi.

Na kojem su prostoru živjeli starohrvatski Vlasi?

Duž cijelogrelebitskog grebena, zatim od Zrmanje do Promine i Svilaje, između Dinare i Mosora te između Biokova i Imotskoga, zatim preko Neretve te prema zemljama današnje Crne Gore.

Kakva je bila percepcija o Vlasima?

Višestoljetni prijezir i poruga, zatim potpuno ignoriranje vlaških vrjednota i njihova planinskog sužanstva, započinje već dolaskom na europski jugoistok novih naroda (Avara i Slavena), na razmeđi IV. i V. stoljeća. Time je autohtonim balkanskim Vlasima – starim Ilirima – prvi put nametnuta višestoljetna planinska izolacija, s dugim vremenskim lukom koji će „mačem“ presjeći tek turski osvajač, gotovo osam stoljeća kasnije, dajući starobalkanskim Vlasima nove slobode u okvirima njihovih balkansko-vlaških katuna, tj. planinskih nastamba.

No vratimo se Vlasima koji su došli u Hrvatsku s „turskim kopitom“, u sastavu turskih osvajača.

U unutrašnjem ustroju turske vojske, a u trenutku kada u njezin sastav ulaze Vlasi, razvidno je da Vlasi služe kao akindžije i martolozi. Ovaj red turske vojske definiran je kao „jurišna konjica“ koja ima zadatak brzoga upada u neprijateljsku zonu kako bi kod neprijatelja postigao potpunu zbumjenost i kaos.

Druga zadaća akindžija bila je špijunska djelatnost. Prema turskoj strategiji ratovanja, prvi su u napad kretali vlaške akindžije, ali ne kao udarna vojska nego kao vojska koja ima za cilj da svojom vikom i usklicima kao što je najčešće bio usklik: 'Alahu ekber', zatim ubijanjima svega što se pred njima nađe, zastraši neprijateljsku vojsku. Tek iza ovako osmišljenoga vojnog scenarija nastupa regularna sultanova vojska. Vlasi na kraju čine i najopasniji dio turske vojske s poluvojnom organizacijom. U povijesti turskih ratova poznati su kao 'Vlasi

martolozi'. Njihov je prvorazredni zadatak hvatanje, vezanje i odvođenje zarobljenika na velika sajmišta roblja.

Vlasi u Ždrelu u središnjoj Srbiji

Kada dolazi do masovnijega naseljavanja starobalkanskih Vlaha na prostor Hrvatske?

Masovni prijelaz Vlaha u zapadni dio Slavonske krajine traje od 1597. do 1606. godine, tj. u vrijeme Dugoga tursko-austrijskog rata 1594.-1606. Naseljavaju se na pustu zemlju oko manjih krajiških utvrda. Nazočnost novoga i naoružanoga stanovništva, djelovala je ohrabrujuće na austrijsku plaćeničku vojsku u manjim krajiškim utvrdama i velikim utvrdama poput Koprivničke, Križevačke i Ivaničke. Nema dvojba da su novodoseljeni i naoružani Vlasi djelovali ohrabrujuće na rijetko preživjelo starosjedilačko stanovništvo. Oživjeli predjeli Krajine na zapadu Slavonije, s plaćenom carskom vojskom u graničnim utvrdama, zastrašili su isturene turske straže. Zato se one povlače s onu stranu rijeke Ilove i prije sklopljenoga mira 1606. godine. Drugim riječima, dolazak Vlaha djelovao je već na početku 17. st. vrlo povoljno na položaj Krajine.

Međutim, vlaške selidbe, koje se nastavljaju i poslije 1606. godine, uzdrmat će unutarnje odnose u Krajini, i ne će se smiriti sve do prvoga temeljnog zakona za sve krajine (stare i nove), donesenoga 1754. godine, kada su ukinuti svi „statuti“

i različita prava krajišnika u pojedinim dijelovima Hrvatske i Slavonske krajine. Sva zaštitna pisma i svi pojedini "Statuti Valachorum" austrijskih nadvojvoda i kraljeva bila su zapravo „čekovi“ bez pokrića.

Kako su 'nestali' doseljeni Vlasi u Hrvatsku, koji očito nisu pripadali srpskome korpusu?

U zatiranju arhivskih dokaza prema kojima je bilo razvidno da doseljeni Vlasi u Hrvatskoj ne pripadaju srpskome korpusu, najdalje je otisao srpski povjesničar Alekса Ivić u svojoj knjizi Seoba Srba u Hrvatsku i Slavoniju, tiskanoj 1909. godine. Radeći na arhivskoj građi bečkih arhiva o velikim etničkim mijenama stanovništva u Hrvatskoj, u vrijeme ratova s Turcima i naseljavanju Vlaha u Hrvatsku, Ivić je izvršio najveća krivotvorena u našoj povijesti: u svakome arhivskom dokumentu gdje je pisalo ime Vlah, ovaj je srpski povjesničar u prijepisu toga dokumenta, spremajući se na objavljivanje tih dokumenata, precrtavao vlaško ime i dopisivao srpsko! Svoju zbirku dokumenata, na ovaj način priređenu, objavio je pod već spomenutim naslovom Seobe Srba u Hrvatsku i Slavoniju. O Vlasima ni riječi! Njegova zbarka dokumenata iz bečkih arhiva služila je velikosrpskim ciljevima kao 'arhivski dokazi' kako u Hrvatsku, tijekom turskih ratova XVI. i XVII. stoljeća, ne doseljavaju Vlasi nego Srbi!

Napravio bih malu digresiju - što se događa s Vlasima u BiH?

Istražujući 90-ih godina etnogenezu bosanskih i hrvatskih Srba te pitanje srpske nacionalne ideologije, naišao sam na rad Milana Vasića, poznatoga bosanskog turkologa. U sarajevskome povijesnom časopisu Prilozima za historiju, M. Vasić je još 1980. godine došao do sljedećega zaključka: cijela Bosanska krajina te zapadna i sjeverna Bosna bila je do 1528. (pad Jajca i Banje Luke pod tursku vlast) isključivo katolička, naseljena Hrvatima i katolicima. Tek tada - zaključuje M. Vasić - ulaze i u ovaj dio Bosne, zahvaljujući, dakako, Turcima, Vlasi, narod pravoslavne vjere. S doseljenim Vlasima, i islamizacijom na drugoj strani, potpuno je izmijenjen predturski etnički, religijski i kulturni reljef Bosne.

Do kada se u Hrvatskoj zadržalo etničko ime - Vlasi?

Sa svojim etničkim imenom 'Vlah' doživjet će čak konac XIX. stoljeća, da bi tek tada, ponajviše zbog snažnoga utjecaja Srpske pravoslavne crkve u Hrvatskoj, prihvatali politički nametnuto srpsko ime i postali Srbi, zaboravljajući svoje stoljetno planinsko sužanjstvo u Srbiji, poruge i mržnju s kojom su ih stoljećima dočekivali Srbi, u okvirima svoje države, dakako prije poraza od Turaka i gubitka bilo kakve samostalnosti srednjovjekovne srpske države.

Na kraju recite kako ocjenujete doktorski rad Andreja Čebotareva?

Velika je istraživačka zasluga A. Čebotareva što je konačno svojom disertacijom 'izvukao' zapostavljene Vlahe iz povijesnoga zaborava. Na toj crti njegova je zasluga nemjerljiva. Posebna je vrijednost Disertacije u autorovu pregledu teorija o etnogenези Vlaha. Čebotarev je veoma složenom fenomenu etnogeneze,

posebice kada je riječ o Vlasima, pristupio kombinacijom kronologije s paralelnim pregledom teorija o etnogenezi. Ako pažljivije razmotrimo njegovu strukturu etnogeneze Vlaha, s kojom se uhvatilo u koštač, postaje razvidno kako je svojim lingvističkim obrazovanjem mogao dati poseban prinos lingvističkoj sastavničici povijesti Vlaha u nas. Govoreći o etnogenezi Vlaha, potpuno je opravdano zaključio kako bi samo njihova etnogeneza zahtjevala posebnu disertaciju. Ova kao i neke druge autorove spoznaje koje nam je ostavio zapisane, stvorile su kod mene pretpostavku da se doista bavio mišlju zatražiti od Fakulteta promjenu naslova svoje disertacije u kojoj bi etnogeneza Vlaha dobila središnje istraživačko mjesto. Kao odvažan istraživač, bio je ipak protivnik mistifikacije etnogeneze Vlaha. Međutim, daleko teži problem bio je odnos dijela srpskih povjesničara prema činjenici da su im Vlasi bili predci ili bar jedna od bitnih komponenti u njihovoj etnogenezi.

Potvrda 'Statuta Valachorum'

Marko Curać

Hrvatski tjednik <https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/c-h/curac-marko/34710-razgovor-s-prof-em-mirkom-valenticem.html>

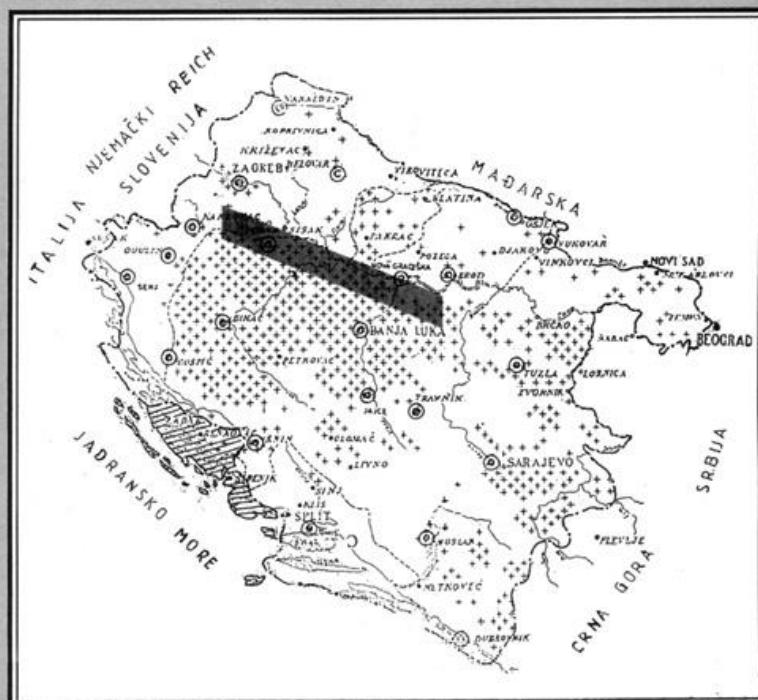
SRPSKI MIT O JASENOVCU I. / SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA, DRUGO IZDANJE ELEMENT, ZAGREB, 2000.

Svaka priča o Jasenovcu podsjeti me na razgovor s jednim sveučilišnim profesorom iz Beograda. Svojevremeno smo razgovarali o Jasenovcu. Tvrđio je da su njegovu tetku odveli iz Beograda i pogubili u - Jasenovcu! Znao sam da je u Jasenovcu bilo žrtava s beogradskim osobnim iskaznicama, ali samo onih koji su se zatekli u NDH, a da su ih vodili iz Beograda, čuo sam tada prvi put! I tko bi ih vodio? Zato sam ga upitao: "Odveli su je iz Beograda?" Potvrdio je! Dakle, moj sugovornik želio je reći: nisu je odveli u beogradske koncentracione logore na Banjici ili na Sajmištu nego u Jasenovac. A poznato je da iz logora na Banjici i Sajmištu niti jedan, ponavljam niti jedan Židov-logoraš nije izbašao živ! Bio je profesor matematike, dakle logika mu nije bila slaba strana, pa ipak je vjerovao u tako nešto. To samo pokazuje koliki je bio učinak jasenovačkog mita, koji se ukorijenio u srpskom narodu uopće, pa prema tome i u Hrvatskoj. Jer kad su jednog veoma poznatog profesora matematike iz Beograda uspjeli uvjeriti da su mu tetku odveli u Jasenovac i pogubili je тамо, kako ne bi uvjerili običan puk. A jasenovački mit bio je osnova tvrdnji o genocidnosti hrvatskog naroda, što je i povelo Srbe u genocid nad Hrvatima, kojeg su provodili tijekom Domovinskog rata i rata u BiH (1991.-1995.). Zločini koje su izveli uzrok su tragediji tog istog srpskog naroda, koji su, protjerujući sve nesrbe s prostora tzv. Srpske krajine, protjerali sami sebe. Očito je da oni koji su stvarali mit o Jasenovcu pripadaju među najveće krivce svim tragedijama na ovim prostorima koje su se dogodile u posljednjim godinama, pa prema tome i tragediji samog srpskog naroda u Hrvatskoj.

Jedan od tih srpskih "znanstvenika" jest i dr. Milan Bulajić, autor najnovije knjige s dva naslova: na koricama stoji: "Nezavisna Država Hrvatska JASENOVAC

Др Милан Булајић

НЕЗАВИСНА ДРЖАВА ХРВАТСКА ЈА СЕНОВАЦ СИСТЕМ УСТАШКИХ ЛОГОРА СМРТИ

ТУЂМАНОВ ЈАСЕНОВАЧКИ МИТ

- Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov Jasenovački mit”, a na prvoj stranici “JASENOVAČKI MIT” FRANJE TUĐMANA - Genocid nad Srbima, Jevrejima

Др Милан Булајић

„ЈАСЕНОВАЧКИ МИТ“ ФРАЊЕ ТУЂМАНА

Геноцид над Србима, Јеврејима
и Циганима

специјална књига

Београд, 1997.

i Ciganima (Prilozi 1. i 2.).³ Valjda su dva naslova trebala nadoknaditi površnost same analize dane u knjizi.

Dr. Bulajić iz Crne je Gore! Interesantna je činjenica da su Crnogorci i Milošević i Karadžić i Arkan. Svakom iole pametnjem čitatelju njegove knjige odmah će gotovo sve biti jasno ako pročita biografiju autora. U njoj ponosno stoji da je dr. Bulajić bio “Sekretar Državne komisije za ratne zločine i zločine genocida 1992-1993, za prikupljanje podataka za utvrđivanje zločina genocida i drugih zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava nad srpskim (podvukao J. P.) i drugim narodima u toku oružanih sukoba u Hrvatskoj i drugim krajevima Jugoslavije”. Bulajić je, dakle, prihvatio tu funkciju u kojoj stoji “za genocid nad srpskim

³ M. Bulajić, *Nezavisna država Hrvatska - Jasenovac - Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov jasenovački mit; „Jasenovački mit“ Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima*, Beograd, 1997.

narodom”, nakon izvršene srpske agresije na Hrvatsku, tj. neposredno nakon Vukovara. A svijet se sjeća zločina nad tim hrvatskim gradom-herojem. Sjeća se kolona Hrvata s vrećicama u ruci koje Srbi tjeraju iz Vukovara - tenkovima. Sjeća se i TV snimki četnika u razrušenom Vukovaru koji pjevaju:

Slobodane šalji nam salate, Mesa ima, klaćemo Hrvate.⁴ ²

Očito je da je i u Domovinskom ratu, prema Bulajiću, izvršen genocid nad srpskim narodom u Hrvatskoj - a ne nad hrvatskim. To je dovoljno svakome pametnom da potraži i druge obrate u knjizi dr. Bulajića i lako uoči obilje iskrivljavanja istine i činjenica. Inače, Bulajićeva biografija puno toga i objašnjava. Sudionik je NOB-a od 1941. (s 13 godina!) do 1945. U diplomatskoj je službi od 1949. do 1987., ali u to je vrijeme završio i Pravni fakultet (1951.) i Novinarsku diplomatsku visoku školu (1952.) i doktorirao (1953.)! Direktor je Muzeja žrtava genocida, a od 1989. autor više knjiga o toj problematici. Naravno, ono “klaćemo Hrvate” nije ga ponukalo da napiše nešto i o zločinu genocida nad Hrvatima. Dapače, neke od njegovih knjiga kao što su: “Misija Vatikana u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj”, 2 toma (1992.), “The Role of Vatican in the break-up of the Yugoslav State” (“Uloga Vatikana u razbijanju jugoslavenske države”) - dva izdanja, “Razbijanje jugoslovenske države 1991/92. - zločin protiv mira (odgovornost Vatikana i Njemačke)” (1994.)⁵ podsjetit će svakoga na parole videne na beogradskim ulicama: “Papa Ustaša”. Tada je “The Indenpendent” tu parolu prokomentirao: “Uskoro će se svi ljudi na svijetu dijeliti na Srbe i ustaše.” Međutim, ovakva knjiga dobrodošla je onim krugovima na Zapadu koji još uvijek plaču nad Jugoslavijom i koji pričom o jednakoj odgovornosti, građanskem ratu i sl., žele prikriti svoju prljavu ulogu u događajima iz tog razdoblja.

Prvotna namjera autora ove knjige bila je napisati prikaz Bulajićeve knjige za hrvatske novine. Međutim, u čitanju se pokazalo da je Bulajićeva knjiga toliko interesantna da je treba analizirati dio po dio. Zašto? Pa jednostavno zato što ona pokazuje svu prljavštinu velikosrpske politike i srpstva, kojoj je upravo i jasenovački mit poslužio u izazivanju rata 1991.-1995. Ona ima toliko neistina, nelogičnosti i klasičnih velikosrpskih obrata pripisivanja drugima vlastitih nedjela, da je zaista prijeko potrebno ocijeniti svu tu prljavštinu velikosrpske politike u što više takvih primjera kakvih u obilju ima u Bulajićevoj knjizi. Kad kažem u što više, to je stoga, što će takvih obrata i gluposti drugi čitatelji Bulajićeve knjige naći još. Analizirat ćemo Bulajićevu knjigu, kao što je rečeno, dio po dio. Zato će pojedini odjeljci ove moje knjige imati upravo one naslove koje imaju odjeljci u Bulajićevoj knjizi.

Ovim pojašnjenjem želim pažljivom čitaocu olakšati pristup svojem tekstu jer će čitalac ispred sebe imati govor dvojice autora (Bulajić, Pečarić), a problem kompozicije teksta bit će napose složen u onom dijelu knjige u kojem Bulajić raspravlja o istraživanjima dr. Franje Tuđmana. U tom dijelu knjige čitalac ispred sebe ima poruke trojice autora: Tuđmana, Bulajića i Pečarića.

⁴ Z. Dizdar i M. Kujundžić, Doprinos Hrvatske pobedi antifašističke koalicije, Zagreb, 1995

⁵ Vidjeti biografiju dr. Milana Bulajića na koricama njegove knjige.

Autor se zahvaljuje prof. dr. Mirku Valentiću, ravnatelju Hrvatskog instituta za povijest, na mnogobrojnim sugestijama. Bez njegove potpore ova knjiga sigurno ne bi ni bila tiskana. Također se zahvaljujem recenzentima knjige dr. Mihaelu Sobolevskom i prof. Željku Krušelju, kao i inž. Vladimиру Žerjaviću i prof. Mariu Jarebu, na mnogobrojnim korisnim sugestijama, a posebno recenzentu mr. Zdravku Dizdaru na potrebnim informacijama i dokumentima. Svojoj supruzi također dugujem veliku zahvalnost zbog pomoći u radu na ovoj knjizi.

SRPSKI MIT O JASENOVCU II /: O BULAJIĆEVOJ IDEOLOGIJIGENOCIDA HRVATSKIH AUTORA, ELEMENT, ZAGREB, 2000.

UVODNI DIO BULAJIĆEVOG “ODGOVORA”

Ali da pogledamo kakav je to ‘odgovor’ smislio dr. Bulajić. Počinje ga ovako: *“Promotori knjige sveučilišnog profesora matematike Josipa Pečarića ‘Srpski mit o Jasenovcu - Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima’, Hrvatski informativni centar i Hrvatski institut za povijest, na koricama knjige da skreću pažnju javnosti.”*⁶ I potom doista dr. Bulajić citira ono što je dano na koricama moje knjige⁷. Očita je nepismenost već u toj prvoj rečenici, a nije rijetka ni kroz cijelu knjigu. To doista je iznenadujuće za jednog doktora znanosti. Doista ne znam kaže li se na srpskom “promotor” za hrvatsku riječ “nakladnik”, vjerujem da je ono “matematija” tiskarska greška, ali je li to i ono “da” u “da skreću”? Iako nisam doktor međunarodnog prava, već samo matematike, ipak dopustite da kažem da bi mi ta rečenica bila daleko smislenija bez tog “da” uz još poneku odgovarajuću riječ. Na takve greške nećemo previše ukazivati, jer očito je tako nešto uobičajena stvar kod dr. Bulajića, a kada se poziva na nekog autora Josipa Žerjavića, nećemo ni to komentirati⁸. Poslije samog citata Bulajić će: *“Eto, to je napisano na koricama knjige ‘Srpski mit o Jasenovcu’ Hrvatskog informativnog centra i Hrvatskog instituta za povijest u Zagrebu 1998. godine. Nije rečeno da je autor Josip Pečarić, sveučilišni profesor matematike. U ‘Bilješci*

⁶ Isto, str. 753.

⁷ Isto, str. 753-754.

⁸ Isto, str. 813-814.

o autoru” rečeno je da je”⁹ Očito već na samom početku Bulajić i prve bedastoće: Nije rečeno da je autor sveučilišni profesor matematike na koricama knjige već u ‘Bilješki o autoru’. Dr. Bulajić tako odmah pronikne u bit stvari, zar ne?

Zatim dr. Bulajić citira početni dio “Zaključka” moje knjige na slijedeći način: “*Bulajićeva knjiga s dva naslova: Nezavisna država Hrvatska - JASENOVAC - Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov Jasenovački mit, odnosno: ‘Jasenovački mit’ Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, jest velikosrpski odgovor na knjigu dr Franje Tuđmana, Bespuća povijesne zbiljnosti - Rasprava o povijesti i filozofiji zlosilja, Nakladni zavod Matice Hrvatske, Zagreb, 1990.* Naravno, dr. Bulajić ne može polemizirati s takvom knjigom kakva je knjiga dr. Tuđmana jer mu nedostaje znanje i kultura dijaloga. Zato se Bulajić zaustavlja, uglavnom, samo na pitanju broja žrtava, posebice žrtava u Jasenovcu. Prema uobičajenoj velikosrpskoj maniri, on koristi neistine u najvećoj mogućoj mjeri, pa zna tvrditi da je Tuđman rekao nešto čega nema u njegovoј knjizi.”¹⁰ Lako je usporediti s mojim tekstom i uvidjeti da ja nisam naglasio dio koji je gore istaknut. Dr. Bulajić ne komentira ovaj citat, a ističanjem ovog dijela, vjerojatno hoće čitateljima sugerirati kako je i meni samom bitnija činjenica da njegova knjiga “jest velikosrpski odgovor” na knjigu dr. Tuđmana, od onog komentara koji je dan poslije toga.

Bulajić, potom, laska sam sebi i kaže: “*Učesnici najnovije verzije ‘Srpskog mita o Jasenovcu’, instruktori profesoru matematike, prema autoru su i: prof. dr. Mirko Valentić, ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, bez čijih ‘mnogobrojnih sugestija’ i ‘potpore ova knjiga sigurno ne bi bila tiskana’, dr. Mirko Sobolevski i prof. Željko Krušelj, kome je dodijeljena čast prvog priloga pod naslovom ‘Dr. Milan Bulajić - čuvar velikosrpske ‘pogibeljomanije’’, prof. Mario Jareb i mr. Zdravko Dizdar.*”¹¹ Očito je koliko dr. Bulajić nema odgovora na moju knjigu, kada ne odgovara na njene najbitnije dijelove, a komentira “izraze zahvalnosti” koje autor daje na kraju svog Uvoda. Time pokazuje da je u sredini u kojoj živi i radi strano da autor ovakve publicističke knjige, koji nije sam povjesničar, svoju knjigu da na čitanje stručnjacima iz povijesti, i tako se osigura od mogućeg iznošenja krivih podataka. Bulajiću je, očito, užasno teško prihvati činjenicu da ni poslije više od četrdeset godina rada na pitanjima žrtava rata još uvijek piše pamflete umjesto povijesnih knjiga, i da hrvatskim povjesničarima takove njegove tvorevine nisu uopće interesantne. Naravno, ja se nisam zahvalio nikakvom Mirku Sobolevskom, već dr. Mihaelu Sobolovskom. Takovih grešaka u najnovijoj knjizi dr. Bulajića ima toliko mnogo pa se ne može pobjeći od dojma kako ih on i piše s dosta nemara, shvaćajući - valjda - poslije našeg razgovora na radiju Slobodna Europa - pamfletski karakter svojih knjiga. Koristeći izraz “instruktori” i “dodijeljena mu je čast” želi, ipak, sam sebe uvjeriti kako je njegovo djelo značajno, iako su vjerojatno s njim spomenuti hrvatski povjesničari

⁹ Isto, str. 754.

¹⁰ Isto, str. 754-755.

¹¹ Isto, str. 755.

upoznati čitajući moju knjigu i smijući se glupostima dr. Bulajića na koje sam tom prigodom ukazao. A možda jednostavno time želi uvjeriti one koji financiraju njegov rad, kako je to doista nešto vrijedno.

Bulajiću će vjerojatno teško pasti spoznaja, da su sve njegove težnje za obranu četnika u NDH, srušili upravo dva od spomenutih hrvatskih povjesničara. Naime, nedavno su Zdravko Dizdar i Mihael Sobolevski izdali knjigu: **“Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941. - 1945.”**¹², u kojoj je dan ogroman broj dokumenata o zločinima četnika u NDH, za razliku od ‘znanstvenih’ knjiga dr. Bulajića tipa: taj i taj rekao je to i to, i slično.

Na kraju ovog uvodnog dijela svog ‘odgovora’ dr. Bulajić daje preslik naslovne stranice moje knjige¹³, prve dvije stranice spomenutog “prvog priloga” Željka Krušelja¹⁴. Potom daje preslik korica svoje knjige s kojom sam polemizirao¹⁵. Ne čudi što uopće nije dao preslik mog komentara navodnog bedža sa slovom ‘U’(staša) sa slikama danim na stranicama 31. i 32. moje knjige, jer bi time ponovo ismijao sam sebe. Naime, na sličan način s istim bedžom počinje i ovu knjigu, ali mu to više nije ‘U’(staša) već ‘Y’(staša)¹⁶ - ma štогод то значило. Da ne bude zabune, doista je stavljen ‘epsilon’ umjesto ‘U’.

¹² Zdravko Dizdar i Mihael Sobolevski, “Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini 1941.. - 1945.”, Dom i Svijet-Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 1999.

¹³ Dr. Milan Bulajić, nav. djelo, str. 755.

¹⁴ Isto, str. 756-757.

¹⁵ Isto, str. 758.

¹⁶ Isto, str. 3.

“REVIZIJA ISTORIJE I PRIRODE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE”

“NEVINOST” VELIKOSRPSKE POLITIKE ZA KONC-LOGOR SAJMIŠTE

I kada se poslije ovakva Bulajićeva uvodnoga dijela teksta očekuje da on doista pokuša pobiti moja osporavanja, bolje reći ismijavanja, njegovih stavova o Jasenovcu, ili upravo zbog tog ismijavanja, dr. Bulajić počinje svoju ‘analizu’ onim što čini podnaslov moje knjige: “*Na liniji ‘tuđmanovštine’ na mjesto negiranja ‘Jasenovačkog mita’ iznošenjem ‘Blajburškog mita’, profesor matematike, ispred dr. Mirka Valentića* (spominjanjem dr. Valentić želi kod svojih sponzora ostaviti dojam da je hrvatskim povjesničarima doista interesantan njegov rad, jer mu doista je problem što na njegovu knjigu odgovara danas neki matematičar, a sutra već - vjerojatno - neki student, J.P.), *pokušava da da* (sic!) *objasni ‘Srpski mit o Jasenovcu’ skretanjem pažnje sa ‘srpskog logora’ Sajmište kod Beograda. Josip Pečarić je knjizi ‘Srpski mit o Jasenovcu’ dao podnaslov ‘Skrivanje istine o beogradskim konclogorima’*: U odgovoru bi trebalo reći da je *mit o Jasenovcu veoma značajna karika u velikosrpskoj politici, ali on je potreban, pored ostalog, i za skrivanje istine o logoru ‘Sajmište’*. Bulajićevu ‘kvalifikaciju Jasenovca kao najvećeg logora smrti za Srbe’ suprostavlja ‘da je Beograd sa svojim logorima ‘Sajmište’, ‘Banjica’ i s Jajincima vjerojatno ‘najveći logor smrti za Srbe’!’

Gospodo, pogriješili ste što ste otvorili pitanje nacističkog logora smrti Sajmište (opet govori u množini - obraća se i povjesničarima iz Hrvatske, a ne autoru koji je o tome pisao, očito zbog neugodne spoznaje da nepovjesničari lako mogu pokazati absurdnost njegovog dugogodišnjeg ‘znanstvenog’ rada, J.P.), jer javnost nije dovoljno upoznata sa istinom da je Sajmište bio nacistički logor holokausta, na teritoriji ustaške Nezavisne Države Hrvatske, da je stvoren na osnovu ugovora između nacističke komande u Beogradu i hrvatske ustaške vlade: da je ‘najveći logor za Srbe’ bila genocidna Država Hrvatska od grada Zagreba, Kerestinca, Lepoglave, Jasenovca, Donje Gradine, Stare Gradiške, Gospića, Jadovna Paga, Mostara, Prebilovaca....¹⁷

Naravno, uvjek je zgodno komentirati ono što napiše dr. Bulajić, jer on ni sam ne zna što je napisao. Prvo kaže da profesor matematike “*na mjesto negiranja ‘Jasenovačkog mita’*”, pokušava objasniti “*Srpski mit o Jasenovcu*” skretanjem pažnje sa “*srpskog logora*” Sajmište. Prepostavljam da dr. Bulajić pod “*Jasenovački mit*” ne podrazumijeva svoju knjigu, jer ako podrazumijeva ovo opet imamo nešto izuzetno glupo. Naime, sam je počeo ovo poglavlje s onim što su ‘promotori’ napisali o mojoj knjizi: “*Knjiga ‘Srpski mit o Jasenovcu’ sustavna*

¹⁷ Isto, str. 759.

*je analiza knjige beogradskog ‘stručnjaka’ za ratne žrtve dr Milana Bulajića ‘Jasenovački mit’... Metodom ‘knjige na knjige’, slijedi osamnaest Pečarićevih poglavlja koja su zapravo identična Bulajićevim nazivima, što je vidljivo iz njegova korišćenja navodnih znakova...”¹⁸ Je li moguće da dr. Bulajić ne razumije što je sam citirao, što znače riječi “**sustavna je analiza**”, a da iz činjenice što sam pokazao apsurdnost njegove knjige slijedi da sam je i negirao?*

Valjda razumije, pa doktor je međunarodnog prava! Zato prepostavljam da doktor međunarodnog prava misli na neku suptilnu razliku između izričaja “*Jasenovački mit*” i “*mit o Jasenovcu*”, i neka meni, kao profesoru matematike bude dopušteno da tu suptilnu razliku doista ne znam. U daljem mom tekstu koji je Bulajić citirao, vidi se da ja kažem da je to “*veoma značajna karika u velikosrpskoj politici*” a da je potreban “*pored ostalog*” i za to. To baš nije isto s onim što dr. Bulajić tvrdi (“*pokušava da da objasni... skretanjem pažnje sa...*”), ali izgleda on to ne može shvatiti.

Dr. Bulajiću je poanta u tome da Sajmište nije “srpski” nego njemački logor, na što je već itekako odgovoreno u mojoj knjizi, a o čemu će još biti riječi. Naime, njemu - i ne samo njemu - je osnovna teza kako je na pr. Sajmište njemački logor, a Jasenovac hrvatski. On ne navodi činjenicu da logora sličnih Jasenovcu, Sajmištu, Banjici nije bilo u dijelu NDH koji je bio u talijanskoj interesnoj sferi. Ili, recimo, da su se Židovi iz dijela NDH koji je bio njemačka interesna sfera spašavali bježanjem u taj dio koji je bio talijanska interesna sfera.

POISTOVJEĆIVANJE DR. BULAJIĆA S BRUNOM BUŠIĆEM

Dr. Bulajić na uobičajeni bulajićevski način komentira kako smrt dr. Fikrete Jelić-Butić i dr. Ivana Jelića: “*Nerazjašnjena smrt u požaru dr Fikrete Jelić-Butić, autora najpoznatije monografije o ustašama i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, i dr Ivana Jelića, miniranje kuće autora knjige o ustaškim logorima Slano i Metajna na ostrvu Pagu ('Haron i sudbine', 1988.), pokazuje da pisanje izvan zvanične apologije ustaških zločina nosi životnu opasnost. U tom duhu treba zaplašiti i Milana Bulajića samo zato što se bori za istinu o sistemu ustaških logora smrti - Jasenovac, iako nudi zajednički projekat i angažovanje međunarodnih stručnjaka*”.¹⁹ Zgodno je usporediti ovaj citat dr. Bulajića sa slijedećim djelom intervjeta s dr. Mirkom Valentićem: “*Uzmimo samo pokojnog kolegu dr. Ivu Jelića, koji je zbog ocjene Jasenovca bio ne samo prozivan nego i kažnjen, a cijela naklada "Enciklopedije hrvatske povijesti i kulture" povučena iz prodaje zbog njegove hrabre ocjene da su kroz taj logor prošli "deseci tisuća ljudi". Svaki takav pokušaj razobličavanja jasenovačkog mita hrvatskim je autorima priskrbio u Beogradu "ustaški" epitet. Kakva je to bila sloboda?! Koliko smo svi mi tada imali neprospavanih noći zbog tih službenih "istina", koje su*

¹⁸ Isto, str. 753.

¹⁹ Isto, str. 761.

"branile" razne političke i državne institucije?"²⁰ Osjeća li dr. Bulajić i vlastitu suodgovornost za "nerazjašnjenju smrt" dr. Ive Jelića? A dr. Milanu Bulajiću očito je velika prijetnja knjiga profesora matematike. Valjda se boji da će ga zbog nje - strpati u ludnicu? Naravno on zna da je sasvim bezopasno danas šetati po "drugoj nezavisnoj državi Hrvatskoj", pa je bio redoviti pratitelj suđenja g. Dinku Šakić, i tom prigodom davao izjave hrvatskim novinarima. A da doista je opasno pisati i danas suprotno komunističke apologije govori i nedavna vijest o nestanku člana izvršnog odbora slovenskih demokršćana (SKD) Janeza Gajšeka (49). Prvak slovenskih demokršćana Alojz Peterle tvrdi da je politička pozadina nestanka Janeza Gajšeka to što se on jako angažirao na otkrivanju detalja povezanih s masovnim grobištima u mariborskoj četvrti Tezno (tamo su u protutenkovskim rovovima otkriveni posmrtni ostaci na tisuće žrtava poslijeratnih masovnih ubojstava uglavnom hrvatskih domobrana i povratnika iz Bleiburga, a o tome će više biti riječi kasnije), o čemu je nestali Gajšek jako puno znao.²¹ Dakle i on je djelovao, kao i dr. Jelić suprotno djelovanju dr. Bulajića. Jesu li obojica zbog toga stradali?

Međutim, ono što sigurno dr. Bulajić zna jest činjenica da je jedan od ljudi koji su pisali o žrtvama rata sigurno ubijen od jugoslavenske tajne policije. Radi se o Brunu Bušiću. Treba li uopće spomenuti da je i Bruno Bušić pisao suprotno onome što piše dr. Milan Bulajić. Ubijen je u Parizu u noći između 16. i 17. listopada 1978. U 39. godini života. U emigraciji je proveo samo posljednje tri godine. Već kao srednjoškolac je pisao prve kritike jugoslavenskoga režima. Zbog toga je dva puta bio uhićen i zatim izbačen iz gimnazije bez prava ponovnog upisa ili polaganja ispita u bilo kojoj školi u Jugoslaviji. Nakon izmijenjenih propisa, Bušić je ipak završio gimnaziju u Splitu i studij na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. U zagrebačkom Poletu Bušić je objavio svoje prve pripovijetke. Postao je jedan od najbližih suradnika dr. Franje Tuđmana, tadašnjega direktora Instituta za povijest radničkoga pokreta Hrvatske. Ondje je Bruno Bušić imao uvid u mnoge važne dokumente koji su mu poslužili kao dragocjena dokumentacija u kasnijim analizama. U svojoj 27. godini (1966.) ponovno je bio uhićen i zbog čitanja emigrantskoga tiska osuđen na 9 mjeseci zatvora. 24. listopada 1966. godine organizirano je prebačen u Austriju, u logoru Traiskirčen zatražio i dobio politički azil, a pred Božić 1966. godine vratio se u Zagreb na poziv i garanciju iz Tuđmanova Instituta. Bušić je otišao u Austriju s namjerom da mu viši sud ponisti presudu kako bi se mogao vratiti u Institut, jer osuđivan nije više mogao raditi u Institutu. I Institut se u to uključio. Bušić je uspio i vratio se. Bilo je to vrijeme neposredno nakon pada zloglasnog Aleksandra Rankovića, kada je diktatura popuštala i kada se počelo rađati Hrvatsko proljeće. Bruno Bušić je bio jedan od najistaknutijih sudionika, točnije, stvaratelja tadašnjega hrvatskog preporoda. Postao je suradnik mnogih revija i časopisa. Jedan je od urednika Hrvatskog književnog lista. Nakon zabrane Hrvatskog književnog lista (HKL) otišao je u Pariz gdje je dobio francusku stipendiju. Vratio se u Hrvatsku u travnju 1971. i

²⁰ Kulturni Obzor "Večernjeg lista" od

²¹ "Večernji list" od 30. rujna 1999.

postao članom uredništva Hrvatskog tjednika. U Hrvatskom tjedniku (HT) je ostao sve do posljednjega broja. Proganjан i nakon izlaska iz zatvora, Bruno Bušić je potkraj rujna 1975. ilegalno napustio domovinu i uz pomoć prijatelja došao u Veliku Britaniju gdje je dobio azil. U Londonu je odmah počeo raditi u uredništvu Nove Hrvatske. Kandidirao se 1976. godine na izborima za II. sabor Hrvatskoga narodnog vijeća, krovne hrvatske organizacije u inozemstvu, i dobio najviše glasova. Vodio je Ured za promidžbu HNV-a i pokrenuo Hrvatski list. Bio je autor "Hrvatske deklaracije". 'Posudbom' američkoga zrakoplova TWA (na 200. obljetnicu američke nezavisnosti: Bicentennial of American Independence 1776-1976) bila je 1976. izborena objava Deklaracije u američkim novinama (The New York Times, Los Angeles Times, Chicago Tribune, Washington Post, i dr.). Osim Deklaracije, objavljen je i "Appeal to the American People", a "Poziv na dostojanstvo i slobodu" - letak na hrvatskom namijenjen domovini, objavljen je u hrvatskom tisku. Za švedski dokumentarac "Hrvati - teroristi ili borci za slobodu", organizirao je u jednoj šumi u Njemačkoj "vježbe" hrvatske gerile (gerilci odjeveni u "hrvatske vojne uniforme" i s oružjem u ruci bili su samo statisti). Međutim, njegov rad na pitanjima žrtava rata neki smatraju najvažnijim razlogom zbog čega je ubijen. Tako hrvatski povjesničar mr. Sc. Josip Jurčević kaže: "Jedino je Bruno Busić - krajem 60-ih godina u svojem kratkom radu "Žrtve rata" - potpuno i otvoreno doveo u pitanje cijeli pristup koji se temeljio na ovaku načinu proučavanja žrtava rata u Hrvatskoj (i Jugoslaviji). A činjenica da ga je i zbog toga ubila tajna jugoslavenska policija, govori o značaju koji je jugoslavenska država pridavala nadzoru nad temom žrtava rata."²²

²² Josip Jurčević, Nastanak Jasenovačkog mita, Zagreb 1998., str. 160.

ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.

KOMENTAR TEKSTA “FAKTORI STVARANJA DEMOKRACIJE”

Spremnost Hrvatski tjednik, 22. veljače 2000.

U “Spremnosti” od 15.02.2000. objavljen je tekst “FAKTORI STVARANJA DEMOKRACIJE ili kako demokratski raditi i razmišljati” g. Draga Šaravanje u kome je dan cijeli niz interesantnih promatranja koje bi, čini mi se, bilo zgodno analizirati.

Poslije početnog dijela teksta s kojim se čovjek uglavnom može složiti g. Šaravanja počinje s iznošenjem nekih svojih, recimo, neobičnih pogleda. Tako kaže: “Hrvatski narod je glasovao za stranke koje je glasovao. To mu pravo nitko ne može nijekati niti ga dovoditi pod upitnik bilo koje vrste. Pod upitnik treba staviti jedino naše, hrvatske iseljeničke stavove,” jer kako nam tvrdi g. Šaravanja “Čovjek koji nije kadar dati ustupka mijenama nije potpun čovjek.”

Ovaj dio teksta me je podsjetio na jednu moju šalu koja glasi: “**Mnogi u Hrvatskoj su najbolje naučili srpsku lekciju: Hrvati su uvijek u krivu!**” Zašto? Zato što se dobro sjećam kako je na prošlim predsjedničkim izborima, kada je pobijedio Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman, američka vlast itekako imala prigovora na tu pobjedu. Dr. Tuđmanu nisu ni čestitali na pobjedi (više od 61%), pa mu ni na pogreb nisu došli. Njima baš nije bilo važno “što je hrvatski narod glasovao kako je glasovao” Oni su mu itekako “to pravo nijekali i dovodili pod nekakav upitnik”. Dok god su pobjedivali HDZ i Tuđman izbori nisu bili pošteni. Sada kada su pobijedili oni koji su njima po volji - onda su pošteni.

A o čemu se radilo vidjeli smo doista prigodom ovih izbora. Nevladine organizacije na čijim čelima stoe vrhunski ljudi iz sigurnosnih struktura SAD-a unijele su u Hrvatsku zvanično ili nezvanično toliko novaca da su Slovački model napokon uspjeli ostvariti i u Hrvatskoj. Naglasiti treba u Hrvatskoj, jer su na taj način mogli utjecati na javno mijenje тамо, a nisu mogli i u ostalim državama gdje žive Hrvati. Zato je i normalno da su i u Australiji, kao i u svim drugim zemljama gdje su Hrvati glasovali, uključujući i Jugoslaviju, redom pobjeđivale hrvatske državotvorne (ili državotvorne) opcije, dok je u Hrvatskoj pobijedila ona koju protežira g. Šaravanja svojim tekstom - opcija koja je po volji svjetskih gospodara: "Nisu opreznii mudri ljudi koji ne vide i ne znaju da i ovaj svijet ima svojega gospodara." To je doista točno. Ali takvi su ljudi ponosni i gordi.

Sjetimo se što je to tim vladarima svijeta smetalo kod Hrvata. Kada je naša nogometna vrsta bila treća na svijetu jedne engleske novine su tvrdile: "Hrvati su NAJOGAVNIJI mali narod u Europi." I znate li zašto su to tvrdili? Naravno, jer su PONOSAN NAROD! Onaj koji uvijek misli na mišljenje svog gospodara jeste SLUGA. i g. Šaravanja je doista pogodio u čemu je bit cijelog ovog razilaženja između iseljene i domovinske Hrvatske: Biti ili ne biti sluga! Englezi su itekako PONOSNI narod. Ali to engleskim novinarima nije ogavno, jer je normalno da su gospodari ponosni. Ogavno je kada su ponosni oni kojima su oni odredili sluganstvo.

Usporedimo hrvatske i austrijske izbore. Zbog navodnih rasističkih izjava pobjednika na izborima u Austriji uzbudio se cijeli zapadni svijet, a u Hrvatskoj su upravo iz tog "civiliziranog" svijeta pripremili strategiju g. Mesiću, koji pobjeđuje na izborima rasističkim izjavama o Hrvatima - Hercegovcima! Jasno je i zašto. Evo što o tome kaže veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak (*Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.): "A kad ste već spomenuli nedavni Finkielkrautov interview u "Hrvatskom obzoru", moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do paničnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lorgerica, Čičaka, Đukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. ..."

A svi ovi koje je tada spomenuo g. Novak danas slave pobjedu na izborima. Slave u Jugoslaviji. Slave Muslimani u BiH. Slave svi Jugoslaveni. Slave na srpskim ili projugoslavenskim radio programima u Australiji. Slave svi oni koji nikada nisu bili sretni s postojanjem Hrvatske. Ne slave Hrvati van Hrvatske koji su glasovali za državotvornu opciju. Oni svijet, za kojim čeznu Hrvati u Hrvatskoj, znaju dobro. I draža im je hrvatska Hrvatska. Pred izbore mi je rekao jedan kolega iz Hrvatske kako ga je prethodna vlast razočarala. Rekao sam mu: "Mene ne može ništa toliko razočarati da glasujem isto kao i Srbi, Muslimani, Jugoslaveni i svi oni koji nisu nikada prihvatali samu opstojnost hrvatske države."

Ne slave državotvorni Hrvati. Vjerujem da će čitateljima biti jasan pojam "državotvorni Hrvat", i da ne mislim kao g. Šaravanja poistovjećivati po tom pitanju g. Račana i pokojnog Predsjednika. Naime, **državotvorni Hrvat ne bi nikada napuštao Sabor iz protesta što se treba izglasati odluka o neovisnosti Hrvatske. Državotvorni Hrvat ne bi nikada napuštao Sabor zbog toga što se on treba nazvati Državnim. Državotvornom Hrvatu ne bi nikada smetala kuna, kao što Nijemcima ne smeta marka koja se itekako koristila u Hitlerovoј Njemačkoј. Pisanje o Bleiburgu, državotvornom Hrvatu ne bi nikad bila revizija povijesti itd. Da i ne spominjemo "stranke opasnih namjera" i sl.**

A što im je to revizija povijesti najbolje pokazuje Bleiburg i Križni put hrvatskog naroda. Čitatelji Spremnosti imali su prigodu čitati više mojih pisama oko filma "Četverored". Kako bi trebala izgledati prilagodba Australskih Hrvata činjenici da je u Hrvatskoj doista došlo do promjene pogleda pokazuje primjer veleposlanika Darka Bekića koji je u Globusu od 7. siječnja objavio tekst pod naslovom: "Sedlarov film - Četverored primitivni je revizionistički pamflet". Citiramo: "Na osnovi kritičkog uvida u primarne izvore i u sekundarnu historiografsku građu potkraj 80-ih, došao sam do čvrstog zaključka da su zapadni saveznici ustaški režim i njegovu vojsku potkraj rata smatrali ne samo neprijateljskom osovinskom vojnog formacijom nego i zločinačkom grupacijom koja ne zасlužuje civiliziran postupak po načelima važećeg međunarodnog i ratnog prava, kako se ono tumačilo u ondašnjem vremenu." A Hrvati Srbima koji su se pobunili protiv NDH to nisu smjeli raditi. I to u ratu, u svojoj državi. A zapadni saveznici su bez suđenja dali ubijati hrvatske vojниke, i ne samo njih, po završetku rata. Kao što su nizozemski vojnici pomagali Srbima u lovu na Muslimane u Srebrenici, ali nikome ne pada na pamet da im se sudi u Haagu. To mu valjda dođe kao današnje tumačenje važećeg međunarodnog i ratnog prava: Ni Nizozemci to nisu radili u svojoj državi, pa im se zbog toga ne može suditi. Valjda su se zabavljali, pa kako nekoga optužiti za ratnog zločinca zbog zabave. I dok ja tako nešto ne razumjem "hrvatski narod je još jednom pokazao svoju zrelost". I na hrvatskim političarima je sada da slijede svijetao primjer druga Bekića, kako je vojnog hrvatskog politologa i diplomatu već nazvao jedan čitatelj Globusa koji upozorava kako je drug Bekić koji se "sluzi Titovim ciframa", bio u službi Mate Granica, Franje Tuđmana, HDZ-a, pa treba prepostaviti da će isto tako služiti i Stipi Mesiću. I doista je žalosno gledati kako se danas mnogi od onih koji su imali visoke pozicije u dosadašnjoj vlasti odriču Oca hrvatske države. Jasno je da s takvima državotvorna opcija u srazu s američkim interesima nije imala nikakvog izgleda.

Usudio bih se reći da je u Hrvatskoj pobijedila opcija poslušnosti gospodarima svijeta g. Šaravanje, upravo zato što su joj se priklonili mnogi iz bivše vladajuće strukture. Pa g. Granić je bio američki predsjednički kandidat, kao i Budiša i Mesić. Pobijedio je onaj koji najviše odgovara interesima SAD, ili ako ćemo po g. Šaravanji i interesima hrvatskog naroda. Jer neosporna je činjenica da su oni glasovali prema vlastitom uvjerenju da to odgovara njihovim interesima. Kako su došli do takvog uvjerenja dugačka je priča. A što to doista znači? Valjda

je dovoljno pogledati zaključnu tezu dr. Bekića da bleiburski pokolj, bez obzira na to koliki je u njemu postotak peginulih nedužnih vojnika i civila, nije i ne može se smatrati nacionalnom tragedijom. Da ne ispadne na kraju da je i bleiburski pokolj "hipoteka prošlosti, koja vuče u bezdan jače od mlinskog kamena." Jer ne zaboravimo u toj našoj Hrvatskoj danas se podnose i tužbe protiv autora filma zbog rasne i druge diskriminacije jer se "u 'Četverored' pripadnike srpske nacionalnosti i partizanski pokret prikazuje kao gomilu koja je sposobna jedino ubijati, klati, piti i pljačkati, time se izravno potiče na nacionalnu mržnju i netrpeljivost prema jednom narodu i jednom pokretu. Pitam se, kaže podnositelj tužbe - što nakon gledanja filma gledatelju ostaje u glavi? Siguran sam, mržnja prema partizanskom pokretu."

A sjetimo se što je Hrvatima poručio Zapadni svijet kada su Olujom oslobodili najveći dio Hrvatske, i svijetu sačuvali obraz od pada od njih zaštićene zone Bihać (sjetimo se uloge tog i takvog svijeta sa Srebrenicom). Ne samo da su kaznili Hrvatsku time što su prvo dana akcije koja je njima sačuvala obraz (što pokazuje da im do toga nije bilo stalo) ukidanjem Phare programa (kazna još uvijek traje), već je g. Richard Holbrooke u svojoj knjizi za Oluju naveo izjavu svog suradnika s kojom se složio: "Psi sa smetišta obavili su prljav posao za nas!" Gospodarima svijeta je najsvetije u našoj povijesti to što kaže g. Holbrooke. I naši ljudi koji zbog toga nisu sretni s rezultatima izbora u Hrvatskoj su u krivu!? Da ne spominjem ono što svi znamo o Haagu. Osnovni zahtjev tog svijeta se odnosi na Oluju. Ne za Vukovar. Ne za Škabrnju. Ne za Sarajevo. Sve je to manji problem od "Oluje", kojom su "psi sa smetišta obavili prljav posao za njih!" Vjerujem da i g. Šaravanja to zna. I onda oni koji se, kako kaže g. Šaravanja, "nisu borili za političku određenost, nego jedino za Nezavisnu Državu Hrvatsku" izgleda nisu pokazali svoju zrelost kao što je svoju zrelost pokazao hrvatski narod u domovini. A ja iako sam privremeno među australskim Hrvatima ne želim biti "pas sa smetišta", pa i ako sam u manjini u svom narodu i ne mislim doista da zbog toga nisam zreo. Dapače!

Vjerujem da će i dalje mnogi Hrvati u Australiji više voljeti biti u manjini nego smatrati dobrim služiti one kojima si "pas sa smetišta", kao što svojevremeno Hrvati van Hrvatske nisu voljeli Jugoslaviju, pa smo dočekali slobodnu Hrvatsku. I ne bi je dočekali da su mislili za Hrvate u Jugoslaviji: "Ludo je i neodgovorno tvrditi da su Hrvati u Hrvatskoj nasjeli, da su prevareni. Onaj koji nasjeda i kojega je lako varati dokazuje svoju nezrelost, a hrvatski je narod pokazao u (...) da je potpuno zreo i kvalificiran". Da je to tako zašto bi uopće SAD-u bili potrebni znanstveni instituti (IRI) koji će istraživati načine kako da u zemljama kakva je Hrvatska pobjede oni koji su njima po volji. Ludo i neodgovorno je bilo što je prethodna hrvatska vlast upravo podcijenila takav rad američke obavještajne službe.

Kako sam od 1992. godine svake godine gost australskih sveučilišta, doista sam imao veliko zadovoljstvo družiti se sa australskim Hrvatima. I to najčešće upravo s ovim koji su ostali svoji i koji doista itekako dobro znaju lučiti što jeste, a što nije hrvatski nacionalni interes. Pa upravo je problem današnjeg svijeta globalizacije iliti novog svjetskog poretku, u tome što nacije nisu bitne. One su

smetnja takvom poretku. Među takvim Hrvatima u Australiji je sigurno i g. Blago Perić koga spominje g. Šaravanja kao "najboljeg fondovskog organizatora u hrvatskom zajedništvu u Australiji." I doista kada je u pitanju akcija za engleski prijevod moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu", g. Blago Perić je sigurno najzaslužniji za uspjeh te akcije.

Ali ne samo to. Odmah poslije pojave moje knjige čuli su se zahtjevi za prijevod na Engleski jezik. O tome je npr. pisao g. Željko Krušelj u svojoj kolumni u Večernjem listu. Na promocijama i u Hrvatskoj i u Australiji (Melbourne, Camberra i Sydney) čuli su se isti zahtjevi. O tome je govorio i naš bivši veleposlanik dr. Meter. Osobno je meni, a i u "Novoj Hrvatskoj" o tome pisao i g. Pero Bošnjak. Međutim, ja sam se odlučio za takvu akciju upravo zbog toga što je to pokrenuo g. Blago Perić. Osjetio sam da će akcija uspjeti upravo zato što je on vodi!

Među australskim Hrvatima čovjek brzo nauči da su mnogi naši ljudi koji formalno nisu završili velike škole mnogo obrazovaniji kada je u pitanju hrvatski nacionalni interes nego oni sa završenim školama. Nije me iznenadilo da upravo g. Perić, poput mnogih u Hrvatskoj, pogotovo među hrvatskim povjesničarima smatra da treba ići s engleskim prijevodom moje knjige. (Naravno, ne samo moje. Spomenimo samo niz knjiga g. Ljubice Štefan.) Za razliku od g. Šaravanje, g. Blago Perić je itekako dobro shvatio da je Drugi svjetski rat bio dobar izgovor za zatiranje Hrvatstva - i Srbima i vladarima svijeta kojima su se danas glasači u Hrvatskoj priklonili. On je dobro shvatio razloge za što se u današnjoj Hrvatskoj sudilo g. Šakiću, a ne sudi se zločincima iz 'Knina, Vukovara, Mostara, Srebrenice, Sarajeva, Gospića, Šibenika, Zadra, Škabrnje i Dubrovnika'. Jer svi ti zločini gospodarima svijeta i nisu neki zločini jer su ih oni i odobrili. A Jasenovac im i služi da bi sakrili tu svoju prljavu rabotu.

Sjetimo se da oni pregovaraju s Karadžićem i da im je on poručio da će u Haagu govoriti o njihovoj odgovornosti za zločine u BiH. Zato ga i nema u Haagu. Da, g. Blago Perić se ne boji 'hipoteke prošlosti'. On smatra da je dobro za hrvatski nacionalni interes te hipoteke pokušati razbijati. Koliko je doista nebitna školovanost kada je u pitanju spoznaja o hrvatskom nacionalnom interesu pokazuje i to što g. Šaravanja postavlja pitanje "prioriteta, koje iziskuje veliku stručnost, znanje i dobar pregled vremenskih i drugih prilika." Baš bi bilo zgodno znati tko bi to bio među Hrvatima Australije? Pa samo Hrvatski institut za povijest je izdao cijeli niz izuzetno vrijednih povijesnih knjiga. Meni se čini da bi se na taj način potrošili sati i sati na određivanje prioriteta, valjda onoliko koliko je g. Blago Perić i ostalim povjerenicima bilo potrebno da neku akciju uspješno i završe. A možda se određivači prioriteta još ne bi ni stigli dogоворити. Osim ako g. Šaravanja ne misli da je on taj koji zadovoljava kriterije koje je sam postavio? Zar on doista ima pregled svih tih izdanja i zna o njima toliko da bi sa sigurnošću mogao ustvrditi prioritet?

Mene je razveselila činjenica što g. Šaravanja piše o mojoj knjizi : "ako je suditi po hrvatskim čitateljima u Australiji, onda je to hrvatski best seller stoljeća." Naime, očito je da g. Šaravanja nije shvatio činjenicu zašto je moja knjiga dosta čitana u Australiji, vjerojatno i više nego u Hrvatskoj iako je knjiga

rasprodana. (I ne samo to već mnogi primjeri idu iz ruke u ruku, a tako je jedan čitatelj, pošto knjiga nije bila zavedena u knjižnici, sjeo i nije izišao van dok je nije pročitao.) Naime, poslije promocije moje knjige organiziran je razgovor između g. Bulajića, direktora Muzeja žrtava genocida iz Beograda i mene na radiju Slobodna Europa. Taj razgovor nije čuo veliki broj naših ljudi, ali je ipak izazvao medijski interes jer su ga prenijele neke novine u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Kako je tko prošao u tom razgovoru pokazuje da su potom tiskana o tome i dva interviewa sa mnom, a naslovi govore sve: "Radijsko raskrinkavanje srpskoga mitomania, MILANA BULAJIĆA, TVORCA SRPSKOG MITA O SEDAMSTO TISUĆA ŽRTAVA JASENOVCA, BILO JE LAKO UHVATITI U LAŽI: U radijskom dvoboju natjerao sam ga da sam sebe pobije u svakoj drugoj rečenici", ili "Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine". A među Australskim Hrvatima situacija je potpuno drugačija - razgovor su slušali i oni u Melbourneu i oni u Sydneyu. Iz samog razgovora oni su mogli sami doći do zaključka o vrijednosti poruka moje knjige, odlučiti hoće li se uključiti u akciju ili ne. Oni su itekako dobro shvatili zašto je Vukovar i njegov srpski gradonačelnik Dokmanović, koji se ubio u Haagu, bio jedna od glavnih točaka tog 'razgovora o Jasenovcu'. Oni su itekako shvatili da se kroz Srpski mit o Jasenovcu, u stvari govori i o drugim srpskim zločincima iz Vukovara, i o srpskim zločincima iz Knina, Mostara, Srebrenice, Sarajeva, Gospića, Šibenika, Zadra, Škabrnje i Dubrovnika. Ali ne i samo o njima već prvenstveno o zločincima iz Beograda, iz Srpske pravoslavne crkve, pa i o onim iz moćnoga svijeta.

Je li na to mislio g. Šaravanja kada nas je upozorio "Nisu oprezni ni mudri ljudi koji ne vide i ne znaju da i ovaj svijet ima svojega gospodara"? Da, doista s te točke gledišta moja knjiga nije oprezna ni mudra. Kako je danas u Hrvatskoj izgleda popularno sve što je jugoslavensko i srpsko, a nepopularno sve što je hrvatsko - ni s te točke gledišta moja knjiga nije ni oprezna ni mudra. Pogotovo ako se zna da je mojoj knjizi dr. Bulajić posvetio u svojoj novoj knjizi poglavljje s naslovom "Srpski mit o Jasenovcu" profesora Josipa Pečarića i "Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima" - ideologija genocida Cohen-Pečarić", pa kaže (str. 800) kako ga je: "*'Knjiga' profesora Josipa Pečarića, u izdanju Hrvatskog informativnog centra i Hrvatskog instituta za povijest, sve naprijed navedeno*" uvjerila "*da postoji genocidna ideologija hrvatskih autora!*" "Cohen (misli na američkog židova Philipa Cohena autora knjige "Serbia's secret war: propaganda and the deceit of history", koji očito nije hrvatski autor, J.P.), Štefan i Pečarić pišu o Srpskom narodu kao entitetu, najcrnji zločini se pripisuju srpskom narodu kao cjelini. To je metod kolektivne odgovornosti nacističke ustaške Hrvatske."

Naravno, jasno je zašto g. Šaravanja ne spominje ni knjige g. Cohena i g. Ljubice Štefana. Jer one doista, kao i moja, prema g. Šaravanji "kriju u sebi hipoteku našeg velikog grijeha." Istina, poslije samog teksta g. Šaravanje uopće mi nije jasno što je u stvari ta "hipoteka našeg velikog grijeha". Očito ne misli na ništa što je povezano s NDH jer kasnije tvrdi da su Hrvati u Australiji "samo i jedino za Nezavisnu Državu Hrvatsku". Naravno da se ne slažem s takvim mišljenjem g. Šaravanje. Duboko sam uvjeren da su se Hrvati Australije borili za nezavisnu

državu Hrvatsku. Možda je cijeli nesporazum u tome. Ako nije po srijedi tiskarska greška ispada da današnja Hrvatska može biti bilo kakva - I jednako je dobra - ako nije NDH. Ovakav stav bi bio potpuno kontradiktoran cijelom tekstu g. Šaravanje u kome izjednačava Račana s Ocem hrvatske države, a s druge strane može imati i smisla, kada zagovara poslušnost prema vladarima svijeta i prigovara Australskim i inim Hrvatima kojima se više sviđa nezavisna hrvatska država.

Drugim riječima, to što je knjiga Srpski mit o Jasenovcu možda najčitanija knjiga među Hrvatima Australije nije usporedivo s time je li ili nije neka druga knjiga vrjednija ili ne. G. Šaravanja ima jako loše mišljenje o Hrvatima Australije kada misli da je to bio kriterij po kome su oni odlučivali o tome da se uključe u akciju za engleski prijevod knjige. Oni jednostavno osjećaju ako je knjiga čitljiva njima možda će je pročitati i netko u svijetu. Jer tko čita povjesne knjige, ma koliko one sadržavale "vrijednije gradivo od Srpskih mitova o Jasenovcu" (ma što god mu to značilo). Dapače, g. Šaravanja upravo tim svojim uspoređivanjem veliča australske Hrvate, jer on uspoređuje moju knjigu s knjigama jednog drugog američkog Židova C. Michaela McAdamsa. **Naime, očito je da su se o promociji ovih knjiga u svijetu trebali pobrinuti Američki Hrvati a ne Australski. Kao što australski Hrvati imaju namjeru moju knjigu slati diljem svijeta**, dakle, i u Ameriku. Dok Američki Hrvati o tako nečemu nisu mislili, Blago Perić, Luka Laus, Pero Bošnjak, Sergio Marušić i drugi australski Hrvati jesu, jer su svjesni da bez takvih akcija ne mogu ni očekivati "sitnu zraku sunca".

Inače, mene su uvijek zabavljale i usporedbe moje knjige s 'ozbiljnim' povjesnim knjigama. Oni koji su slušali moj razgovor s dr. Bulajićem znaju da sam ja o svojoj knjizi isključivo govorio kao o publicističkoj knjizi. Istina, nju je objavio Hrvatski institut za povijest, a iz samog naslova je i očito da se radi o znanstvenoj publicistici, tj. popularizaciji povijesti. Međutim, interesantna je činjenica da se knjiga jednak sviđa i nekim povjesničarima-znanstvenicima i običnim ljudima. Zamjenik Hrvatskog instituta za povijest mi je uoči promocije rekao: "Idem na posao vlakom i čitajući vašu knjigu kažem sam sebi: Bože moj, je li moguće da je ovu knjigu napisao jedan - matematičar?" Na promociji u Senju sa mnom je bio i recenzent moje knjige iz samog Instituta. I on je tamo ispričao o svome šoku kada je tek na kraju iz "Bilježaka o autoru" shvatio tko je autor. On se u Senju i usprotvio mojoj tvrdnji o publicističkom karakteru knjige ističući njene znanstvene vrijednosti. **Konačno, prošle godine knjiga je bila predložena i za državnu nagradu u kategoriji društvenih znanosti i izuzetno povoljna recenzija stigla je i iz Hrvatske Akademije Znanosti i Umjetnosti i iz Hrvatskog instituta za povijest.** A iz instituta je recenzent bio nitko drugi nego ravnatelj Instituta, prof. dr. Mirko Valentić! Zato se ne treba čuditi g. Šaravanji zbog sličnih uspoređivanja, ma koliko god meni takva uspoređivanja izgledaju smiješna.

Moje iskustvo je slično iskustvu g. Blaga Perića. Ako imaš na umu neku akciju - uradi sam. Bez velike filozofije i određivanja prioriteta i sl. stvari koje samo odmažu a ne pomažu. Zamislite samo da su se sakupile "mudre glave" da

određuju za koju crkvu u Hrvatskoj će g. Blago Perić skupljati novac. Ili koja je sve naša knjiga “vrednije gradivo” od moje. Samo za nabranjanje tih knjiga s “vrednjim gradivom” bi našim “mudrim glavama” trebalo više vremena od onog za koje su g. Blago Perić i drugi povjerenici realizirali akciju o Srpskom mitu o Jasenovcu.

Nadam se da se oni i ne ljute na g. Šaravanju zbog njegovih legitimnih pogleda. Mene su podsjetili na priču sa Savjetnikom za povijest pokojnog nam Predsjednika - doktorom povjesnih znanosti. Kada smo razgovarali o mojoj knjizi jasno mi je stavio do znanja da smatra da je takvu knjigu trebao napisati povjesničar. Nisam se usprotivio pitajući ga: “Pa zašto nisu? Ja odgovaram na drugo izdanje Bulajićeve knjige. Zašto oni nisu odgovorili već na prvo izdanje.” Rekao sam mu da odnese knjigu na more, pa kada je pročita opet ćemo se čuti. Sreli smo se, po njegovom povratku s mora, na Jelačić placu. Njegov komentar je bio: “FENOMENALNO”. On kao savjetnik predsjednika države za povijest i doktor povjesnih znanosti, ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest profesor i doktor povjesnih znanosti i gospoda Perić, Laus, Bošnjak, Marušić i svi drugi koji su sudjelovali u ovoj akciji vjerojatno misle istovjetno. A to je ono o čemu sam i pokušao pisati u ovom tekstu, tvrdeći da su mnogi hrvatski ljudi i bez visokih škola itekako obrazovani kada je u pitanju hrvatski nacionalni interes. **Nadam se da će oni i dalje promicati taj interes, bez obzira što vladarima svijeta to nije po volji. Jer nije svaka vlast za vijeka. Pa već sutra ljudi u Hrvatskoj mogu pomisliti kao i ja danas: nije baš pametno kada radiš ono što se dopada tvojim neprijateljima.**

SRAMOTNI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2001.**MITOM O JASENOVCU BULAJIĆ PROGRAMIRA
NOVE SRPSKE ZLOČINE**

Slobodna Dalmacija, 31. kolovoza 1998

Dr. **Josip Pečarić** nije povjesničar po struci, čak štoviše, on je redoviti sveučilišni profesor matematike na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Rođen je u Boki Kotorskoj pa je objavio i niz tekstova i povijesnih članaka vezanih uz položaj Hrvata u Boki Kotorskoj.

Ovaj "sporedni" dio Pečarićeve aktivnosti odveo ga je u pisanje publicističke knjige "Srpski mit o Jasenovcu".

- Naprije, zašto i kako ste se odlučili na pisanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu" kao odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića o Jasenovcu?

• U Hrvatskoj je, čini mi se, uvriježeno mišljenje kako je poznato da je sve ono što dr. **Milan Bulajić** piše laž, šovinizam, mržnja... I zaista već naslovi njegovih knjiga pokazuju o kakvom se štivu radi. U stvari, kada mi je došla Bulajićeva knjiga u ruke, naprve sam želio napisati tekst za novine, ali tekst je rastao i rastao, pa mi je dr. **Mirko Valentić** sugerirao da napišem knjigu. Pri tome sam veliku pomoć i našao u njegovu Hrvatskom institutu za povijest. S obzirom da je Bulajićeva knjiga običan pamflet, a ne povjesno djelo, možda je bolje da sam na nju odgovorio upravo ja.

Mućke s brojkama

- Nedavno ste s dr. Bulajićem vodili izravnu polemiku na radiju "Slobodna Europa"?

• I tada je dr. Bulajić pokazao svoje pravo lice. Pogledajmo samo kako on komentira činjenicu da je Jugoslavija do 1963. smanjila službeni podatak od 1.700.000 žrtava na tlu Jugoslavije na 950.000 i takav dokument poslala Njemačkoj uz zahtjev ta reparaciju.

To je inače vrlo značajan podatak, koji ni naši stručnjaci ne spominju – jer ga nisu mogli znati, za razliku od dr. Milana Bulajića koji je 1949. do 1947. radio u Ministarstvu vanjskih poslova bivše države, a od 1958. bavi se pitanjima ratnih zločina – dakle nužno i pitanjima žrtava.

Bulajić će prvo tvrditi: "Što se tiče broja od 950.000, to je samo ono sa čim je dokumentacija tada raspolagala." Malo kasnije će reći: "O tome ne pišem, jer o tome ne znam ništa (a malo prije je znao, J.P.). Nemam dokumentaciju o tome. Poznato je da je 1963. godine, kada su vođeni pregovori s Nijemcima, Jugoslavija imala pravo dobiti nekih tri milijarde maraka po presedanu Francuske. Međutim, kada su Nijemci tražili dokumentaciju za 1.706.000 žrtava, Jugoslavenska vlada nije imala tu dokumentaciju ponuditi (primijetimo da je u prvom odgovoru 950.000 ono sa čim je dokumentacija tada raspolagala, J.P.) i onda je došlo do ovog popisa žrtava rata 1941.-1946. koji je objavljen 1964. godine i koji je bio katastrofalno loš (vjerovali ili ne – katastrofalno loš popis, a u "igri" je tri milijarde maraka – sitnica za tadašnju Jugoslaviju, J.P.). Prema tome, gospodine profesore, ne mogu pisati o 950.000 žrtava, kad ni danas tu dokumentaciju nemam."

Prešućeni podaci

A ne radi se samo o brojci 950.000, koji Bulajić nije spomenuo u svojoj knjizi. Tako na str. 54. i 128. svoje knjige Bulajić navodi da je Zemaljska komisija NR Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača izišla sa brojkom od 500.000 do 600.000 ubijenih logoraša u Jasenovcu, a prešuće podatak da je na popisu žrtava napravljenim iste godine bilo za Jasenovac 15.792 žrtve uz 2927 onih iz Stare Gradiške. Popis je obuhvatio samo žrtve s teritorija Hrvatske, dakle bez BiH, ali je jasno da na osnovi takvih brojki Zemaljska komisija nije mogla izići sa brojkama od 500.000 do 600.000!

Dakle, Bulajiću je "odgovoran rad" kad na osnovi "tadašnje spoznaje" od 15.792 pošaljete izvještaj od 500.000 do 600.000 žrtava. I to Međunarodnome vojnou sudu!

Vratimo se spomenutom popisu iz 1964. Taj popis dao je 597.323 žrtve za cijelu Jugoslaviju (nisu popisivani suradnici okupatora). Za Jasenovac on je dao 49.874 žrtve. Inače, taj popis je skriven od javnosti, i prvi koji je govorio o njemu bio je svojedobno dr. Franjo Tuđman.

Ali ni to nije sve. U spomenutom razgovoru dr. Bulajić spominje "popis od 770.743 žrtve Jasenovca, utvrđenih imenom i prezimenom, koji je prikazan inženjeru Žerjaviću u New Yorku i svima koji su tamo bili prisutni". Ni tu brojku nigde ne spominje u svojoj knjizi koja je tiskana te iste godine kada su Srbi uz potporu nekih židovskih krugova organizirali konferenciju i izložbu o Jasenovcu u New Yorku?!

Stimulacija zločina

- U Vašoj knjizi inzistirate na izravnoj odgovornosti dr. Bulajića, pri čemu se ne ustručavate proglašiti ga ratnim zločincem?

• Kada su me zvali s Radija "Slobodna Europa" imao sam moralnu dvojbu – razgovarati s nekim koga smatram ratnim zločincem, ili ne. Prevladala je spoznaja da će mu moći izravno reći, da je za mene ratni zločinac. On je ideolog u manipuliranju srpskim pučanstvom u Hrvatskoj i uopće u njihovu pripremanju za genocidni rat 1991.-1995. Naime, srpski mit o Jasenovcu, mit o tome da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi, dakle za oko 100.000 više od brojke koja je za cijelu Jugoslaviju dobivena popisom iz 1964., bila je osnova tome.

Već knjiga o navodnom "Tuđmanovu jasenovačkom mitu" daje dovoljno elemenata za optužnicu protiv dr. Milana Bulajića. Bulajić se i u našoj polemici branio tezom da on "nikada nije tvrdio da je u Jasenovcu doista ubijeno 700.000 Srba, Židova i Roma". Međutim, on u knjizi pažljivo navodi mnoge procjene, a posebno potanko one najekstremnije.

Srpski Goebbel's

S autorima koji daju te ekstremne brojke on nikad ne polemizira, a sa drugima da. Dakle, s onima koji kažu da je u Jasenovcu bilo 30.000, 40.000 ili 60.000 manje žrtava od njegove najnovije brojke, ali sa onima koji kažu da je u Jasenovcu bilo 620.000 ili milijun više od te brojke s njegovog popisa, on uopće ne polemizira. Uredno će ih citirati. I Slobodana Miloševića, i ministarstva SRJ i SPC.

Dalje, Bulajić je bio svjedok – ekspert obrane vukovarskog gradonačelnika Slavka Dokmanovića, i branio ga je opravdavajući srpsku pobunu u Hrvatskoj 1991. time što za "ustaške zločine u Jasenovcu nitko nije bio kažnjavan", odnosno "ustaška genocidna država nije proglašena zločinačkom" i što "njenom Poglavniku nije suđeno ni u odsutnosti". Dakle, Dokmanovićev zločin treba razumjeti zbog Jasenovca.

Pa što je to nego priznanje kako su Dokmanović i njemu slični bili "programirani" za zločine srpskim mitom o Jasenovcu? A upravo je Bulajić bio ideolog o tome! Dapače, kroz cijelu knjigu on pokušava izjednačiti današnju hrvatsku državu s NDH, i time dodatno stimulirati srpsko pučanstvo u Hrvatskoj za zločine.

- Podnaslov vaše knjige “Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima” pobliže određuje Vašu namjeru?

- U Beogradu su postojala dva konc-logora, a recimo logor “Sajmište” ni dandanas nije obilježen, a kamoli obnovljen i dostupan rodbini ubijenih. A “Sajmište” je bio “judenlager” i iz njega kao ni iz drugoga beogradskog konc-logora “Banjica” niti jedan Židov nije izišao živ. Ubijena su u plinskim vozilima i na ulicama Beograda, tako da je Beograd već 1942. postao “judenfrei”, tj. prvi veliki europski grad “očišćen od Židova”. Beogradske ulice – gubilišta – također nisu obilježene!

A žrtve su se pokapale na raznim mjestima na području grada Beograda. Samo u Jajnicima – 80.000, dakle više nego što za Jasenovac ima jedan popis koji je pravio dr. Bulajić, kome se očito ne može vjerovati! Ne zaboravimo – u Srbiji rata praktično nije ni bilo! Zato možemo slobodno reći da je grad Beograd jedinstveni konc-logor. I to glavni grad jedne države. A dr. Milan Bulajić je i direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu. On se ne bavi tim logorima već – Jasenovcem.

Zato Hrvatska treba dr. Milana Bulajića optužiti kao ratnog zločinca i zatražiti njegovo izručenje. Nije mu bilo dosta s dosadašnjim zločinima u Domovinskom ratu! Upravo zato što i mnogi u svijetu znaju za učinak srpskog mita o Jasenovcu. Dapače, takav mit je i odgovarao jer je trebao odigrati važnu ulogu u zadržavanju Hrvatske u Jugoslaviji, pa i genocidom. Sve to je trebalo sakriti da bi srpski mit o Jasenovcu mogao učiniti svoje. I učinio je svoje! Zato dr. Milan Bulajić jest – srpski Goebbels.

- Smatram da je Vaša knjiga ispunila svoju polemičku funkciju, ali Jasenovac i dalje ostaje teška tema koja traži znanstveni pristup.

Tema za istraživanje

- Nadam se da je prva Vaša konstatacija točna. Što se druge tiče, da, doista, Jasenovac ostaje tema za istraživanje hrvatskih znanstvenika. Svaki narod ima svijetle i tamne strane svoje povijesti. Mi Hrvati smo ponosan narod, i danas kada imamo svoju državu, znat ćemo ispitati i one tamne strane. Tako i Jasenovac.

Svaka politizacija stvara nove Bulajiće i vodi k novim zločincima. Sjetimo se što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77.743 žrtve: “*To je stanje prije godinu dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100.000.*” Zar vas ta njegova tvrdnja ne podsjeća na svojedobnu pitalicu: - *Znaš li koji konc-logor iz Drugog svjetskog rata nije prestao da radi do dana današnjeg? – Koji? – Jasenovac. Sve više i više žrtava!* Da, tako zlouporaba je politizacija dovodi i do crnog humora. Što je u svakom slučaju bolje od učinka srpskog mita o Jasenovcu koji smo vidjeli i doživjeli u Domovinskom ratu.

A. PEČARIĆ AND J. PEČARIĆ, STROSSMAYEROVA OPORUKA, HAZU, ZAGREB, 2002.

STROSSMAYER I PRAVOSLAVNA CRKVA

Odnos Strossmayera i Srba sigurno treba posebno sagledati i kroz njegovu borbu za ideju ekumenizma, odnosno jedinstva kršćanskih crkava pod Papom kao vrhovnim crkvenim poglavarom! Ova unijatska ideja, kao bitna komponenta katoličkog ekumenizma i u XIX. stoljeću, bila je uglavnom prešućivana u historiografskim radovima u prvoj i drugoj Jugoslaviji, zbog nastojanja da se što više istakne Strossmayerovo "jugoslavensko" opredjeljenje.²³ To je uvjetovalo da se o tome i danas malo zna u Hrvatskoj pa čemo ovdje pustiti da sam Strossmayer govorio o tome kroz njegovu okružnicu od godine 1881. o sv. Ćirilu i Metodu, koja je nastala kao reakcija na encikliku pape Lava XIII "Grande munus" kojom je Papa svetkovinu slav. Apostola od Pija IX sa 5. srpnjom protegao na cijelu Crkvu katoličku, kao dokaz svoje ljubavi prema Slavenima.

U Okružnici biskup kaže: "Slaveni! Mi svi bez razlike štujemo i častimo svete naše apostole Ćirila i Metoda; mi smo se svi od srca radovali kad smočuli, da je mudrost i dobrota pape Lava XIII. u najnovije doba naše apostole na višu čast u Crkvi božjoj uzdigla; ako je pak tako, onda je li moguće, da ujedno ne priznamo, da su naši apostoli vazda dušom i tijelom svetoj rimskej Stolici privrženi bili; da su u njoj vazda u svim nuždama i potrepštinama svojima štit i obranu tražili; da su uvjek ne samo ovim ili onim korakom svojim, nego cijelim životom i apostolskim djelovanjem svojim na to najviše smjerali, da sve slavene u svetoj i nerazrješivoj svezi sa rimskom crkvom i prvostolnikom njezinim uzdrže i sačuvaju. Ah Slaveni braćo! Vi ste očevidno Bogom opredijeljeni, da velike

²³ Tomislav Markus, *Prikaz reprinta*, nav. djelo: Matija Pavić i Milko Cepelić, (Đakovo, 1994.) Časopis za suvremenu povijest 1; 1995. str. 189.

stvari i u Aziji i u Europi izvadate; vi ste, čini mi se pozvani da prestarijelo i u skrajnju neku sebičnost zagrezlo društvo zapada preporodite i u njega više srca i ljubavi, više vjere i zakona, više čuti za pravednost i snošljivost, za mir i slogu unesete; ali znajte, da ćete u tom pravcu na općenitu korist i vašu slavu samo tada uspjeti i sve ogromne vaše nutarnje i vanjske neprilike svladati, ako se sa crkvom zapadnom izmirite i sporazumijete i tako svijet od onih predsuda i od onih sumnja, s kojima danas sve vaše i najplemenitije čine prati, oslobojidite. (...) Kad se mi Slaveni ovim pravcem povedemo, onda nije moguće, da nam još jedna vrlo važna okolnost napamet ne padne, a ta je, da raskol crkveni u izvoru i povodu svom nije ne najmanje stvar Slavena, nego jedino Grka, koji su tim upravo nedjelom svojim jedan dobar dio naroda našega u skrajnju nesreću za sobom povukli, koju oni još i danas ljuto osjećaju. (...) Iz nekih današnjih pojava i iz najnovijih nekih grčkih djela slutim, da mnogi Grci još i dan danas mržnjom kipe i na crkvu katoličku i na Slavene. Ja premda svaki narod štujem i premda svojim zemljacima uvijek savjetujem, da svoje doduše muževne brane, ali nikad u tuđe ne diraju, pače da, ako nije druge, rađe nepravdu pretrpe nego li nanašaju: ipak sam pri tom višeput zavapio: O Bože sveti! Eto ti opet u životu primjeru stare basne o vuku i ovci. O Grci! Sto i stoput bi se prije Crkva katolička i Slaveni na vas potužiti morali. Jer kažite mi, molim vas, što vam je Crkva katolička, što su vam Slaveni krivi, da je stari Bizant državnu svoju zadaću posve zapustio i u razne se bogoslovne raspre i besposlice sasvijem izgubio, da je Crkvu svoju upravo tada u bezdno strmoglavio, kada ju je proti svakomu pravu i proti svakoj predaji do neba podići htio! Što vam je katolička crkva kriva, što su vam Slaveni krivi, da je grčki narod pod bizantskom upravom tako oslabio i omilitavio, da je u odsutni čas obranu stolnoga svoga grada skoro samim Talijanima povjerio, dočim je on zdvojan i nevoljan po crkvama i bogomoljama plazio, puzao i Boga tentao, da ga čudom spase! Drugačije su u staro doba Židovi svoj dragi Jerusolim proti Rimljanima, a u novije doba Španjolci svoju Saragossu proti Francuzima branili. Jedina sreća, što je tom prilikom Bog, s obzirom valjda na neumrlu slavu starih Grka, divnim upravo junaštvom i slavnom smrti cara Konstantina Paleologa čast i poštenje imena grčkoga spasao i osvetio. Što vam je katolička crkva, što su vam Slaveni križarskim vojnama tako poremetili, da je tim istočno carstvo znatno oslabilo i iznemoglo? Ne može se dašto sve odobriti, što su križari činili, ali najveća krivnja toga spada na neiskrenost, zavist i prevrtljivost vašu. (Jedno od najboljih pisanih u najnovije doba grčkih djela jest: *Histoire de la civilisation hellénique* par M. C. Paparigopoulo, professeur d'histoire à l'université d'Athènes. U tom djelu premda nešto umjerenije pisanim proviruje odurnost prama rimske crkvi i Slavenima. Pisac helenizmu za ljubav vrlo površno shvaća i prosuđuje sve događaje, koji se odnašaju na zapad i Slavene. Naši učenjaci u Zagrebu ne bi smjeli slične književne pojave ne poznati. – Na posljetku, kad se toliko tužite, Grci, kažite mi, molim vas, što je katolička crkva, što su Slaveni krivi, da su Fanariote općenitu nesreću upotrijebili, da se crkvi slavenskoj na poluotoku Balkanskom u njdra upravo uvuku; da joj u službi Božjoj narodni jezik iz ustiju istisnu; da joj za više crkvene časti svoje ljude narinu, kojima je više stajalo do vune i vimena nego do spaša i koristi svijih ovaca? Ja to ne navađam, da ikoga

ukorim i stare rane ozlijedim, jerbo to ni svetom zvanju mom ni srcu mom ne odgovara, i jerbo znam, da je vrijeme, da se ne svađamo, nego da se složimo i jedan drugog bratski pomognemo; ali navađam to, da majku svoju, katoličku crkvu opravdam i da Slavenima na dušu stavim, da ih i primjer svetih apostola Ćirila i Metoda i da ih sve onodobne okolnosti silno nukaju, da se sa stolicom sv. Petra izmire i da pri njoj vazda obranu svoju i utjehu traže”.

Papina enciklika, biskupova okružnica i napokon veličanstveno hodočašće Slavena katolika 5. srpnja 1881. u Rim izazvale su, spomenute, napade na biskupa Strossmayera tri domaće pravoslavne vladike: zadarski (Stefan Knežević), kotorski (Gerasim Petranović) i plaški (Teofan Živković). Prva dvojica uputila su svojim vjernicima pisane poslanice, a treći je izrekao na Duhove u Karlovcu besedu, koju je tiskom raširio po srpskom narodu. Poslanica kotorskog vladike dosta je umjerena; ona vladike zadarskog oštira je, te smatra i naziva biskupa “lažnim prorokom”, dok besjeda vladike Teofana Živkovića vrvi pogrdama i uvredama. Njemu je biskup “vrtljavac duhom nečistim zanešen, koji se je na krilima teškoga slavoljublja i proste sebičnosti od ovoga svijeta u pravoslavno stado zaletio, da zamuti najpobožnije njegove misli i najsvetija osjećanja njegova; - i koji ga besjedama najljubaznijim i jezikom sladkim kao med savjetuje; opominje, pozivlje i preklinje da prede k uniji, koja je (vladiki) naprama raju božjemu, koji pravoslavni uživaju, već sama u sebi pravi pakao”. Naravno, biskup Strossmayera je taj napad duboko zabolio, i odgovorio je prvom korizmenom okružnicom od 4. Veljače. 1882.: “Crkva je iztočka raskomadana (...). Postale su po protestantskom sustavu crkve narodne, pače u pojedinom narodu i više crkva. (...) Njveći i najvažniji ogranač crkve pravoslavne, crkva ruska, je li slobodna i u svom apostolskom zvanju neovisna? Pače je li ona, odkad je patrijarkat moskovski sa sinodom petrogradskim zamjenjen, u pravom smislu crkva ili samo neka vrst zavoda državnoga?”²⁴

Očito je iz navedenih citata biskupa Strossmayera da on izvrsno shvaća bit pravoslavne crkve i ka čemu ona vodi srpski narod. Nadao se da će uspjeti uvjeriti Slavene da priklanjanjem Rimu postanu dio Zapadnog svijeta. Naravno on nije težio samo jednostavnom približavanju što je vidi iz njegovog pisma Račkom od 18.3.1883.²⁵: “Ja sam Rim sklonio da prizna, da među nama i njima nema dogmatičke diferencije. Ja i Vi težimo, da se *jezikom* u misi jedni drugima *približimo*, a samo od okolnosti zavisi, da ja Rimu ne kažem, da se on sam *crkvi istočnoj* toliko *približiti ima*, koliko i ona njemu”. Naravno takve “okolnosti” nisu mogle biti ostvarene, jer i danas vidimo iz ponašanja i Srpske i Ruske pravoslavne crkve koliko su one daleko od priklanjanja Zapadnom svijetu.

A kakvo je zaista stanje među pravoslavnim srpskim svećenstvom vidio je biskup Strossmayer kada ga je posjetio vladika Nikanor Ružičić. O tome on piše Račkom 16.10.1892.²⁶: “Dolazi također u Zagreb vladika Nikanor Ružičić. Ovdje kod mene bio je jedno tri nedjelje dana. To Vam je čovjek prazne glave i praznog

²⁴ Matija Pavić i Milko Cepelić, *nav. djelo*, str. 754-755.

²⁵ *Korespondencija Rački-Strossmayer*, knjiga treća, str. 59.

²⁶ *Korespondencija Rački-Strossmayer*, knjiga četvrta, str. 325-326.

srca. Šoven pako srpski i mrzitelj hrvatskog naroda i katoličke crkve. Htio bi se početkom predstaviti kano prijatelj Hrvata i kano prijatelj crkve katoličke, ali kako mu je srce puno mržnje prema Hrvatstvu i Katolištvu, tako mu ta mržnja i nehotice, osobito kad se malo ugrije, prekipi, i tada je čuti ružnih stvari. Ovdje jedanput pri mojojmu stolu tako prekipio, ali je tada od mene i čuo, što po svoj prilici nigda dosele čuo nije. *Percute stultum per caput, ne videatur sibi sapere.* On će se na Vas obraćati i čuvajte ga se. Čovjek je – opetujem – prazan i zloban. Misli u Zagrebu zimovati. Lud je, tko ga je poslao u Zagreb. Čini se, da je poslan u Zagreb da se rezervira za buduće događaje i za buduća vremena”.

Ubrzo je Nikanor Ružićić izdao knjigu o kojoj Rački piše Strossmayeru 29.7.1893.²⁷: “Jeste li dobili prvu knjigu *Istorijske srpske crkve* od Nikanora. Nepojmljivo neznanje, a još veći fanatizam! Ne može se ni kritizovati, jer je ispod svake kritike”.

A kada je knjigu pročitao Strossmayer odgovara²⁸: “Molim Vas također i Ružićiću očitajte kako valja lekciju. (...) Ja čitam sad to djelo, pak se lijevom rukom krstim od čuda. To je djelo otrov otrova našega vremena, a Srbi naši su do glave zegrezli u to blato”.

Rački je u “Obzoru” od 10.10.1893. komentirao Ružićićevu knjigu, i biskup mu je zahvalio na tome u pismu od 12.10.1893.²⁹

Međutim, takvo biskupovo djelovanje sigurno je imalo i pozitivnog učinka. Naime, sjetimo se da je u Banskoj Hrvatskoj uz 1.300.000 Hrvata bilo i pola milijuna Srba³⁰. Mnogi od tih Srba etnički to nisu³¹, već su posrbljeni kroz pravoslavnu srpsku crkvu. Izjednačavanje pojmove pravoslavac i Srbin uveliko je pridonijelo tome. Ipak oni su pripadali zapadnom svijetu i sigurno je biskupova politika i oštro suprotstavljanje srpske pravoslavne crkve njoj pomoglo da mnogi od tih shvati gdje i pripadaju.

²⁷ Isto, str. 382.

²⁸ Isto, str. 391.

²⁹ Isto, str. 393-394.

³⁰ Matija Pavić i Milko Cepelić, *nav. djelo*, str. 763.

³¹ Mirko Valentić, *O etničkom korijenu hrvatskih i bosanskih Srba*, Časopis za suvremenu povijest 24 (3) (1992.), 1-21.

PRONAĐENA POLOVICA DUŠE / DESET GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA, ZAGREB, 2002.

"AKCIJA STOLJEĆA"

Možda je već moj prvi posjet Australiji predodredio da upravo ja napišem knjigu o srpskom mitu o Jasenovcu. Naime, poslije mog govora na prosvjedu krajem kolovoza 1993. godine pozvali su me hrvatski studenti s University of Melbourne da im održim jedno predavanje. Iako je predavanje bilo o mom Zaljevu hrvatskih svetac, tj. o Boki kotorskoj, odlučio sam im pokazati i jednu od čuvenih srpskih antisemitskih maraka iz 1941. godine, onu u kojem ruka izlazi i njihovog simbola s 4S i davi zmiju na kojoj su Davidove zvijezde. Baš kada sam htio otici iskopirati tu marku iz jednog novinskog članka pojavio se moj suradnik Profesor Bertram Mond, u to vrijeme dekan na fakultetu. Rekao sam mu da imam predavanje na sveučilištu u Melbourne i da sam baš krenuo u kopiraonu. Želio je pogledati što će kopirati i pokazao sam mu. Bert, koji je inače Židov, zapanjeno me je upitao:

- Što je ovo?

- Srpska poštanska marka iz 1941. Imate je u svim svjetskim filatelističkim katalozima. Vidite, ovo ovdje vam je čuveni srpski simbol, a ovo na zmiji je Davidova zvijezda.

- Znam to. Ali ja sam vjerovao da su tako nešto mogli napraviti Hrvati, a ne Srbi.

- Po onome što su mene učili u školi to je doista tako. Vjerojatno, su tako učili i hrvatske studente u Melbourneu. Zato im nosim ovo da vide.

- Očito, to je sve posljedica srpske propagande.

- Da, istina je.

- Molim Te, napravi jednu kopiju i za mene. Volio bih to pokazati svojim prijateljima.

Naravno, Bert je dobio taj primjerak. A hrvatski studenti koji su do tada sudjelovali u mnogim hrvatskim akcijama znali su za marke. Pače, imali su u originalu sve četiri marke iz te serije. Poklonili su mi ih, a ja sam ih poklonio Bertu. Zajedno s knjigom o četničkoj suradnji s Nijemcima. Knjiga je bila tiskana u Beogradu. Odmah je uništena cijela naklada. Velikosrbi su uvijek znali što je njihov interes. Međutim, jedan primjerak nije bio uništen, i hrvatski domoljubi u svijetu su ga preveli na engleski i dijelili.

Poslije tiskanja knjige "Srpski mit o Jasenovcu" željeli su s radija "Slobodna Europa" organizirati moj dvoboј s dr. Milanom Bulajićem na temu broja žrtava u Jasenovcu. Kako se ovaj radio program financira iz SAD, jasna je i njegova projugoslavenska orijentacija. Dr Milan Bulajić se pitanjima žrtava bavi od 1958. godine, jugoslavenski je diplomata dugi niz godina, a danas ima Muzej žrtava genocida u Beogradu, koji se bavi isključivo Jasenovcem. Ne zaboravimo da on ima velika sredstva, pa i puno ljudi koji rade na tome. Vjerojatno se ljudima s "Slobodne Europe" činilo da je pun pogodak suprotstaviti takvom Bulajiću jednog profesora matematike, za kojega nitko tko se bavi tom problematikom ne zna. I jedan savjetnik Predsjednika i moj izdavač nisu vjerovali da je dobra ideja uopće upuštati se u tako nešto na projugoslavenskom radiju. Međutim, onaj koji je vjerojatno i najzaslužniji za pojavu moje knjige, ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, dr. Mirko Valentić bio je uvjeren da trebam sudjelovati. Uvjet mom sudjelovanju, na njegovu sugestiju, u toj emisiji, koja se zove *Most*, bio je da mi se dostavi snimak cijelog razgovora. Poslije niza intervencija napokon sam dobio taj snimak. Pokušao sam nagovoriti jednog urednika *Hrvatskog radija* da pusti slušateljima u Hrvatskoj taj snimak. Nije išlo. Neobično ako se zna da su onaj dio razgovora koji se pojavio u samoj emisiji prenijele novine u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori. Povodom tog razgovora objavljena su u Hrvatskoj i dva intervjua sa mnom: Radijsko raskrinkavanje srpskoga mitomana, Milana Bulajića, tvorca srpskog mita o sedamstotisuća žrtava Jasenovca, bilo je lako uhvatiti u laži: *U radijskom dvoboju natjerao sam ga da sam sebe pobije u svakoj drugoj rečenici* (*Nacional*, 12. kolovoza 1998.), i Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine (*Slobodna dalmacija*, 31. kolovoza 1998.).

Iako radio u Hrvatskoj nije pokazao interes za snimak cijelog razgovora, znao sam da to neće biti tako kada su u pitanju hrvatski radio programi u Australiji. Itekako sam već znao da te programe vode ljudi koji itekako znaju što je hrvatski nacionalni interes. Zato sam krajem 1998., kada sam došao u Australiju, ponio traku sa sobom i poslao je radijima 3ZZZ u Melbourneu i *Hrvatskom radiju* Australija u Sydneyu.

Kada bi na tim našim radio programima pustili dio razgovora, slušatelji su tražili da čuju i ostatak. S obzirom da emisije obično traju sat vremena, to bi razgovor bio puštan u eter u nekoliko nastavaka.

Izuzetak je *Hrvatski radio* Australija (Sydney), koji ima i program za preplatnike koji traje mnogo dulje. Jednom me je nazvao g. Luka Laus i rekao mi da je upravo na radiju prva polovina mog dvoboja s Bulajićem. Potom smo imali mali razgovor i najavili slušateljima drugu polovinu dvoboja za sljedeći petak. Najavio je sponzorirani prijenos utakmice Sydneyske Croatie koja se u tom

momentu borila za prvo mjesto u Australskom prvenstvu. Poslije desetak minuta g. Laus me je ponovo nazvao i rekao mi da imaju stalne pozive preplatnika koji traže nastavak mog razgovora s Bulajićem, a ne prijenos nogometa. Kako su taj prijenos naši ljudi sponzorirali dogovorili smo se da u poluvremenu najavi nastavak dvoboja, a potom ću se ja uključiti i odgovarati na pitanja slušatelja. Emisija je tako produljena za sat i pol, koliko sam bio u izravnom kontaktu sa slušateljima tog našeg radija. Tada sam prvi put i stupio u kontakt s g. Blagom Perićem. I on se javio i pozvao me da budem počasni gost na zabavi u Hrvatskom klubu "Bosna" u Sydneyu koja se održavala sutradan a povodom završetka akcije skupljanja pomoći za obnovu crkve u Okučanima. Na žalost nisam mogao otpustovati jer sam se baš te subote selio u drugi stan, ali obećao sam doći u Sydney i održati promociju knjige "Srpski mit o Jasenovcu".

Prvu promociju sam održao u Melbourneu. Moji nastupi na radiju 3ZZZ uvijek su izazivali puno reakcija, tako da su mi godinu dana ranije rekli da će sljedeći put dopustiti da mi slušatelji postavljaju pitanja. Međutim, kako su bili pod dojmom mog dvoboja s Bulajićem, emisija je protekla samo u znaku moje knjige i u mnogobrojnim pohvalama moga nastupa u toj emisiji radija "Slobodna Europa". Na samoj promociji pročitao sam tekst "Članak pun neistina i nevjerojatnih interpretacija", koji je kasnije objavljen u *Spremnosti* od 23.03.1999.. O samoj promociji iscrpno izvješće dao je N. Rašić u tekstu: "U beogradskim logorima ubijeno je više žrtava nego u Jasenovcu!" (*Hrvatski vjesnik* 26. ožujka 1999.), a povodom te promocije Pero Bošnjak je objavio tekst "Susjedski niski udarci..." (*Nova Hrvatska*, 6. - 12. IV 1999.). Sam tekst g. Bošnjak počinje ovako: Prof. dr. Josip Pečarić izdao je knjigu "Srpski mit o Jasenovcu" koju je pokazao javnosti 21. 3. 1999. u Hrvatskom kulturnom centru u Clifton Hillu. Nisam stručnjak u ocjenjivanju knjiga, ali čitajući knjigu kao običan čitatelj, mogu reći da je ovo knjiga nad knjigama u pobijanju srpskih laži i podvala iz susjedstva."

Promocija u Sydneyu nije protekla kako je izgledalo poslije nastupa na *Hrvatskom radiju* Australija. Napomenimo da je dvoboj s Bulajićem puštan u nastavcima i na programu koji mogu slušati i drugi, ne samo preplatnici. Naime, promocija je zakazana poslije proslave 10. travnja, i nije bilo najavljenja - čak ni plakatima u samom klubu. Tako je jednak broj ljudi bilo na promocijama i u Sydneyu i u Canberry. Tekst s tih promocija je također tiskan u *Spremnosti*.

Naravno, poslije promocija bilo je niz pitanja. Zanimljivo je da je seriju pitanja u Canberi "otvorio" naš veleposlanik u Australiji dr. Jozo Meter. I g. Meter, a i na drugim promocijama sugerirali su prevođenje knjige na engleski. Australski Hrvati su, dakle na svim promocijama osjetili ono o čemu je pisao Željko Krušelj u Večernjem listu, 13 srpnja 1998. godine:

"Druga promovirana knjiga, "Srpski mit o Jasenovcu" Josipa Pečarića, duboko zadire u još jednu veliku beogradsku obmanu, čije su posljedice možda i dalekosežnije za međunarodni položaj demokratske Hrvatske. Odgovarajući izravno na pamflet srbjanskog "genocidologa" Milana Bulajića "Jasenovački mit" Franje Tuđmana", Pečarić je pedantno analizirao gotovo nevjerojatne manipulacije brojem i identitetom žrtava tog ustaškog logora. Ključna je, pritom, autorova teza

kako je današnja silna buka oko Jasenovca srbijanskim vlastodršcima potrebna kako bi prikrili i nimalo ugodnu činjenicu da su tijekom rata u Beogradu djelovala čak dva koncentracijska logora, Banjica i Sajmište, od kojih je potonji bio i zacijelo jedini specijalizirani "judenlager" u svijetu, iz kojeg se Židovi nisu vraćali živi. Taj je podatak vjerojatno poznat i onim stručnjacima za holokaust koji su unaprijed skeptični prema hrvatskom pravosuđu u slučaju Šakić, no politički ih interesi sprječavaju da budu ponešto objektivniji.

Zašto je potrebno upozoriti na knjige koje, unatoč tome što govore o prošlosti, postaju nezaobilazno dnevnopolitičko štivo? Razlog je krajnje jednostavan: Hrvatska tek pokuša učiti ono što je Srbiji i mnogim drugim diljem svijeta odavno poznato. Kad su se još i prije raspada jugoslovenske zajednice u Beogradu počele pojavljivati višetomne knjižurine koje su kolektivno optuživale hrvatski narod za "genocidnost" i sva druga zla koje je Drugi svjetski rat posijao na prostore između Drave i Jadrana, hrvatska se javnost snebivala nad količinom notornih laži koje su tu bile otisnute.

Umjesto da onima koji su se pokušavali tome suprotstaviti ponude svu potrebnu stručnu i tehničku pomoć za lansiranje tih spoznaja u svijet, takvi su autori ostajali sami, neuspješno uvjeravajući razne državne službe i institucije kako nije riječ o njihovoj osobnoj promociji, nego o prvorazrednom nacionalnom interesu. Tako je krucijalna knjiga Vladimira Žerjavića o ratnim žrtvama čekala oko pet godina kako bi bila prevedena na engleski i francuski jezik, a i nakon izlaska iz tiska nije bila sustavno promovirana po hrvatskim diplomatskim predstavnistvima. Brojni, pak, radovi o genezi velikosrpske ideje pokojnog akademika Ljube Bobana uopće nisu prevedeni na svjetske jezike, a gotovo je identična situacija i s ostalim hrvatskim autorima. Veliko je pitanje hoće li bolje sreće biti i spomenute knjige Ljubice Štefan i Josipa Pečarića."

Najuporniji zagovornik ideje da australski Hrvati moguće tiskanje engleske verzije moje knjige bio je Blago Perić pa sam poslije nekoliko mjeseci prihvatio pokretanje takve akcije. Glavni pokretači u Sydneyu bili su upravo Blago Perić i Luka Laus. Iz Melbournea su se pridružili g. Pero Bošnjak i g. Sergio Marušić, a potom su se javili povjerenici akcije i iz drugih gradova. Akciju su nazvali "*Akcijom stoljeća*". Na *Hrvatskom radiju* Australija i na 3ZZZ ona je bila stalna tema. G. Blago Perić je o akciji govorio i na radnjima u drugim australskim gradovima gdje žive Hrvati, pa i na državnom radiju u SBS, ali u Melbourneu, jer na SBS-u u Sydneyu hrvatsko državotvorstvo ne može proći. Pače, urednica tog programa je izborila da se program s SBS-a iz Melbournea, u dane kada se daje program tog radija za cijelu Australiju, ne čuje u New South Walesu!

Odaziv je bio iznad očekivanja i omogućio je izmjenu prvotno zamišljene akcije. Naime, kako je sam dvobojo s Bulajićem izazvao toliko zanimanje i oduševljenje među Australskim Hrvatima, prirodno se nametnula ideja da se "skinje" s trake i uvrsti kao dodatak knjizi. To je i urađeno ljeti 2000. godine kada sam bio u Zagrebu i promovirao moju knjigu "Borba za Boku kotorsku". Kako sam još prije odlaska u Australiju dogovorio tiskanje tog razgovora u tjedniku "*Hrvatski Obzor*, to sam im ga poslao. Nije objavljen cijeli nego samo jedan dio. Međutim, u Zagrebu sam doznao da je Bulajić objavio novu knjigu i jedno

poglavlje u njoj posvetio je mojoj knjizi, tj. tzv. "Ideologiji genocida Cohen-Pečarić". Znajući koliko je gluposti bilo u njegovoj prvoj knjizi, znao sam da će biti i u ovoj, pa sam odlučio napisati i drugi dio "Srpskog mita o Jasenovcu", u koji bih uključio i cijeli razgovor sniman za radio *Slobodna Europa*. U stvari, kako je još mnogo australskih Hrvata željelo kupiti knjigu, a kod editor je više nije bilo, voditelji akcije su tražili da krenem u drugo izdanje knjige. Ja sam to proširio i s izdanjem druge knjige. Tako je, na neki način, ta druga knjiga "dijete" akcije Australskih Hrvata za engleski prijevod moje knjige. Zato možda i naziv akcije - "*Akcija stoljeća*" i nije bez osnova. Bez te akcije sigurno ne bi bilo ni te moje knjige. Za razliku od prve knjige, koju je tiskana uz pomoć hrvatske države, sada na tako nešto nisam mogao računati jer je došlo do promjene vlasti u Hrvatskoj. Zato sam ovo drugo izdanje knjige, kao i prvo izdanje druge knjige tiskao sam, a australski Hrvati su kupiti dovoljno knjiga tako da su troškovi bili pokriveni. Zbog toga možemo slobodno reći da bez australskih Hrvata tiskanje knjige "Srpski mit o Jasenovcu 2" doista ne bi bilo moguće.

Prirodno se nametnula i želja da obje knjige budu prevedene. Planirano je da će prijevod biti gotov dok traje moj posjet Australiji. Na žalost pokazalo se da to nije kvalitetno urađeno, tako da je promocija u Sydneyu odgođena za cijelu godinu dana.

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.**PISMO NOVOM LISTU**

Tvrdi Zvonko Ivanković Vonta (Novi list, 9. travnja) da se ja izrugavam čitateljima. Ono što on radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš. A Vonta je pripadao vlastima Druge Jugoslavije, bolje reći najveće moguće Srbije, kako je definirala Tanja Torbarina. Ja sam doista u prošlom tekstu govorio o njemu kao istražitelju UDB-e, ali nisam ja taj koji je to otkrio, kako tvrdi Vonta, već sam uredno naveo izvor u kome se to tvrdi. To što je po Vonti to falsifikat „kruga Jere Jareb – Josip Kolanović, ravnatelj HDA -. Mirko Valentić (Institut za povijest)“ i što je on to dao MUP-u, pa čak ni do dana današnjeg ni omiljeni mu Lučin nije uspio dokazati ono što želi Vonta, iako je po Vontinoj želji policija privodila ravnatelja jedne državne ustanove, meni je samo dokaz da je Vontina tvrdnja na klimavim nogama. A sigurno više vjerujem hrvatskim znanstvenicima nego osobi koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama, a poznato je da su komunisti u prošlom stoljeću odgovorni za mnogo više zločina neko i fašisti i nacisti zajedno. A ovi hrvatski su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata. O ovome posljednjem zgodno je pročitati knjigu mr. sc. Mladena Ivezića „Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito“. A mene su učili u školi da je Tito bio Hrvat.

I Pavelić je bio Hrvat. Ali, kao što sam već pokazao on je pokušao spasiti bar domaće Židove. Iole poštenijem čovjeku je jasno da u uvjetima u kojima je on stvarao državu više to nije mogao postići protiv Hitlerove volje, pa su, što ne negira čak ni Goldstein, skoro svi ministri spasili po nekog Židova, i tako bar umanjili ono što bi se dogodilo da je „rješavanje židovskog pitanja“ bilo svo vrijeme u rukama nacista. A što rade Tito i njegovi komunisti? U miru s pripadnicima vlastita naroda. Dali su pobiti na stotine tisuća Hrvata. O ovome

posljednjem zgodno je pročitati knjigu mr. Sc. Mladena Ivezića „Genocid nad Hrvatima zapovijeda Tito“.

A čitatelji dobro znaju da je upravo Vonta neprilično govorio o pokojnoj hrvatskoj Pravednici Ljubici Štefan, i to kada mu ona više nije mogla odgovoriti. On govorи o Deset zapovijedi Božjih, Evanđelju itd., a tako piše o njoj u trenutcima kada je oplakuju svi kojima je do hrvatske države. Ili Vonta misli da Novi list nema čitatelja među ljudima kojima nije stalo do hrvatske države pa im tako nešto ne može smetati? Ja zato nisam Vonti uzvratio istom mjerom navodeći ono što o njemu, kao istražitelju UDB-e, tvrde hrvatski povjesničari iz jednostavnog razloga što je on živ, pa može odgovoriti, a on je neprilično pisao o osobi koja to ne može. A to mu je još bila obrana od njegove tvrdnje da Stepinac u moralnom pogledu nije bio čist, u kojoj mu je glavni argument bio „nepogrešivost“ izraelske Komisije i tvrdnja da srpski lobby nema utjecaja na nju. Upravo se pokojna hrvatska Pravednica pobrinula da pokaže kakvi su ljudi oni koji tako nešto tvrde. Hvala jo!

Kaže Vonta da sam ja pobjegao od onih koji su u Crkvi u Hrvata bili na suprotnoj strani od Hrvata, koji su pošto bi pali u nemilost pisali loše o onima u čiju su nemilost pali, o Pribičeviću i sl. Pa ne moram mu se za svaku glupost rugati, zar ne? Piše da je nakon mog prvog odgovora njemu i sam kritizirao Goldsteine. Nisam to pročitao jer o njemu mi je dovoljna samo njegova tvrdnja kako je HDZ kriv za položaj Hrvata u BiH, a HDZ je na posljednjim izborima u toj državi dobio nekih 90-95 posto glasova. Dakle, Vonta tvrdi da su ti ljudi priglupi pa ne vide ono što on tvrdi. Ili je možda tu netko drugi priglup?

Pokazat će kako još Vonta želi prevariti čitatelje Novog lista praveći se da ne zna što ja govorim o Stepinčevu uhićenju. Navest će samo neke podatke iz „Kronologije“ dane u knjizi Jura Krište „Katolička crkva i Nezavisna Država Hrvatska 1941.-1945.“ iz 1945. godine:

20. I. Stepinac molio pukovnika Josu Rukavinu za puštanje mnogih zatvorenika
7. II. Partizani ubijaju više od 20 franjevaca profesora i fratara na Širokom Brijegu.
7. III. +„Hrvatski narod objavio“ popis više od 150 katoličkih svećenika nastradalih u vrijeme ratnih operacija od četnika i partizana.
18. III. Na svršetku uskrsnih duhovnih konferenciјa hrvatskih sveučilištaraca Stepinac kritizira komuniste.
30. III. Stepinac se kod generala Adolfa Sabljaka zauzeo za komuniste osuđene na smrt.
2. IV. Stepinac se kod Pavelića zauzeo za komuniste osuđene na smrt.
8. V. Partizani ušli u opustjeli Zagreb. Susret dvojice komesara s nadbiskupom Stepincom i predstavnicima Sv. Stolice u Hrvatskoj.
15. V. Iz Zagreba poslan prijedlog u Beograd za uhićenje Stepinca.
15. V. – 4. VI. Poslijе ubijanja velikog broja vojnika i civila koje su Britanci vratili partizanima, s ostatkom započinju marševi smrti („križni put“).
17. V. Vrhovni štab iz Beograda poručio da Stepinca treba držati u zatvoru, saslušavati i prikupiti materijal o njegovoj „neprijateljskoj djelatnosti“. U

12.30 sati „jedan dopukovnik i dvije osobe u građanskom odijelu“ došle uhitići nadbiskupa.

418. V. Iz Zagreba prvo izvješće Beogradu o Stepinčevu saslušanju.

28. V. Sastanak predstavnika sv. Stolice s V. Bakarićem. U 21 sat Radio Zagreb govori protiv hrvatskih katoličkih biskupa i Sv. Stolice.

3. VI. Sastanak J. Broza Tita s katoličkim svećenstvom, predvođenim biskupom F. Salis-Seewisom, u Zagrebu. Stepinac vraćen u biskupski dvor.

4. VI. Sastanak Tita i V. Bakarića sa Stepincom u Zagrebu.

1. XI. Prije pontifikalne mise nadbiskupa Stepinca u sakristiji posjetili dopukovnik koji ga je uhitio i jedan komesar, opomenuvši ga da ne govori ništa protiv komunističkih vlasti. Nadbiskup je na kraju propovijedi o tome izvjestio vjernike.

4. XI. Pokušaj atentata na nadbiskupa Stepinca

7. XII. Osam članova tajne policije prate I. Šalića u pretraživanje nadbiskupskog arhiva.

A Vonta se svega toga ne sjeća već samo zna da je 18. IX. 1946. nadbiskup uhićen po nalogu javnog tužitelja Jakova Blaževića. Naravno, nisam mislio doslovno da je Tito otišao na razgovor Stepincu u zatvor. Sastanak je bio 4. VI. 1945., a Tito ga je dan ranije pustio Stepinca iz zatvora. Vonti tu ima neke razlike. Meni ne!

Vonta tvrdi da sam ja „obnevidio u svojoj mržnji“. Smiješno jer ja njega ne mogu mrziti. Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može tolika zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra.

Također, rodio sam se poslije Drugog svjetskog rata pa nisam ni mogao biti odgajan na mržnji kao on tijekom rata. O tome je napisao mr.sc. Mladen Ivezić knjigu čiji naslov sve govori o Vontinom „vaspitanju“: „Titova umjetnost mržnje“! A glavnu pjesmu u tom „vaspitanju“ pripisuju Ivanu Goranu Kovačiću u „Gradi za kulturno-umjetnički rad“, 1943 g. str. 13.) Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio „kulturno-umjetnički rad“:

Mrzimo vas!

Mrzimo vas, hulje,
Mrzimo, krvnici,
Vi, pljačkaške rulje!
U majčinoj kluci
Kunu vašu djecu
utrobe svih žena.

Naše ljute guje
Kroz kost će vam gmizat,
Pobješnjele kuje
Crijeva će vam lizat

Muhe zukavice i smrdljivi crvi
Osvetu će množit
u crnoj vam krvi.

Srcem bismo jeli
Pogano vam meso,
na lešine sjeli
I kliktali bijesno,
Smrdežima vašim punili bi pluća
Za pobjede nove, nova nadahnuća.

Rezultat ovog „kulturno-umjetničkog vaspitanja“ smo vidjeli: na stotine tisuća ubijenih Hrvata poslije rata, u miru, bez suđenja, ili poslije „korektnih i stručnih“ staljinističkih procesa. Priča nam Vonta o pravnoj državi, a odmah zatim „HDZ-ovi su suci osudili...“. Valjda misli na Disciplinsku komisiju u HDZ-u? Goldstein pošteniji od Vonte, kad govori o poslijeratnim suđenjima, jer on na str. 593. kaže: „Neki su sve priznavali, vjerojatno pod pritiscima i torturama policijsko-istražnih organa ...“ Istina, Vonta se tu pokazuje pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa o tome ne govori. Goldstein uzima ta priznanja kao relevantne dokaze! I onda ga još unaprijede na Filozofskom fakultetu. Smijati se ili plakati?

I na kraju, obećavam čitateljima da više neću odgovarati na Vantine tekstove. Za njega sam čak i „navodno matematičar“. Valjda hoće reći da nisam autor nekih 540 znanstvenih matematičkih radova, 13 matematičkih knjiga (četiri tiskane u inozemstvu), glavni i odgovorni urednik i osnivač jednog međunarodnog časopisa u čijem je uredništvu preko šezdeset najpoznatijih imena u svijetu iz te problematike, a u uredništvu još osam međunarodnih časopisa, da imam preko sto suradnika diljem svijeta (SAD, Kanada, Izrael, Engleska, Švedska, Njemačka, Austrija, Italija, Grčka, Rumunjska, Bugarska, Kina, Japan, Australija, Singapur itd.), itd. Misli li on da time vrijeda mene a ne sve te ljude pa i onih osamdesetak vrhunskih znanstvenika iz mnogih država svijeta koji su dali podršku mom izboru u HAZU? Izgleda da Vonta i tu želi pomoći dr. Ivu Goldsteinu. Naime, Goldstein je u „Globusu“, 22. veljače napisao da je za nadati se da sam ipak bolji matematičar, u što mnogi sumnjaju. U odgovoru, koji „Globus“ nije htio objaviti, konstatirao sam: „Time samo pokazuje koliko je neinteligentan. Naime, u mene kao matematičara može sumnjati tko god hoće, ali on zna što o njemu kao povjesničaru pišu profesori Filozofskog fakulteta u Zagrebu.“ Dao sam i mišljenja dr. Miroslava Brandta („Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) *što više publiciranih naslova*. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: *Tako to rade svi, pa zašto ne bi i ja!* To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno

nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvijanja.”) i dr. Nevena Budaka („Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.“). Naravno, Goldstein zna što o njemu misle i drugi hrvatski povjesničari. Evo, i nedavno, u časopisu „Povijesni prilozi“, 21, 2001., piše dr. Ante Škrgro: „za razliku od prethodnih autora, od Ive Goldsteina kao profesionalnog bizantologa bilo je za očekivati da će o tanajskim natpisima progovoriti na meritoran način. Međutim, Goldstein u svojoj sintezi hrvatske povijesti o ovim vrelima sudi više nego proizvoljno. Prema Goldsteinu „Imena ‚Horoathos‘ i ‚Horovathos‘, ispisana (su) na dvjema nadgrobnim pločama iz 2. i 3. stoljeća koje su pronađene u nekadašnjem Tanaisu (danas Azov)“. Goldstein bi svakako morao znati ne samo da u pitanju nisu nadgrobni nego javni natpisi te da se na njima spominju trojica muškaraca s imenima koja su vrlo bliska hrvatskom narodnom imenu.“

Ali to i nije bitno. Čitatelji „Novog lista“ su vidjeli sve argumente i s jedne i druge strane, a sudjelovanje u „Titovoj umjetnosti mržnje“ me ne interesira.

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA

Ne **tražimo** od vas da pokapate naše mrtve.

Ne **tražimo** od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne **tražimo** od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne **tražimo** od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne **tražimo** od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne **tražimo** od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne **tražimo** od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne **tražimo** od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne **tražimo** od vas da spriječite strojnica i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne **tražimo** od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom sravnjeno sa zemljom.

Ne **tražimo** od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne **tražimo** od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne **tražimo** od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne **tražimo** od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne **tražimo** od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruča' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član

HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split
akademik Andrija Kaštelan
akademik Ivica Kostović
akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić³²

Supotpisnici

prof. dr. sc. Andrea Aglić Aljinović
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić, prof. mat. i inf.
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, Zadar
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Sveučilište u Splitu
dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić, znanstvenik, Zagreb
prof. dr. sc. Danko Basch
dr. sc. Zlatko Begonja, Zadar
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ivana Benzon, profesorica engleskog i njemačkog jezika
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
akad. kipar Kruno Bošnjak, redoviti professor, Zagreb
prof. dr. sc. Marijan Bošnjak
dr. sc. Srećko Botrić, docent
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
Sergio Brantes Glavic, Médico, Profesor Asistente de Medicina, Santiago, Chile
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr.med.
dr. sc. Milko Brković, znanstveni savjetnik – trajno zvanje, redoviti prof. dr. sc.,
naslovno zvanje
dr. sc. Miljenko Buljac
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
dr. sc. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni
fakultet
dr. sc. Ambroz Čiviljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić

³² Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

Filip Čulo, dr. med., sveuč. profesor, Osijek
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Šimun Šito Čorić, Nacionalni koordinatora Hrvatskih kat. misija u Švicarskoj
prof. dr. sc. Krešimir Čosić, general pukovnik (u mirovini)
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
prof. dr. sc. Borislav Dadić, filozof
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni professor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Vladimir Delić, sveuč. prof., Zagreb
dr. sc. Đuro Deželić, sveuč. profesor i veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Goran Dodig
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Sergio Dokoza, Zadar
admiral Davor Domazet Lošo
profesor Esteban M. Domic M., Ingeniero Diplomado y Profesor Universidad de Chile, Santiago de Chile
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora
dr. sc. Pero Draganić, dr.med
prof. dr. sc. Zvonko Dragčević
prof. don Ilija Drmić, Vinica, Aržano
prof. dr. sc. Andrej Dujella
Asaf Duraković, profesor, dr. med., USA.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, redoviti profesor FER, Zagreb
docent dr. sc. Srećko Favro
prof. dr. sc. Jasenka Gajdoš Kljusurić
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
Domagoj Galinović, dipl. ing. elektronike, docent državnog sveučilišta u Buenos Airesu u mirovini, Argentina
Ante Glibota, redoviti član, l'Académie Européenne des Arts, des Sciences et des Lettres, Paris
dr. sc. Martinia Ira Glogar, doc.
prof. dr. sc. Željko Grabarević
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević, dr. med.
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Željko Hanjš
dr. sc. Branko Hanžek, viši znanstveni suradnik

prof. dr. sc. Andrija Hebrang, saborski zastupnik, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravko Horvat
dr. sc. Katarina Horvat, znanstvena savjetnica u Institutu za povijest umjetnosti,
Zagreb
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, redoviti sveučilišni profesor
dr. Zdeslav Hrepic, Assistant Professor, Department of Earth and Space Sciences,
Columbus State University
prof. dr. Nada Hulina, sveuč. prof. u mirovini
dr. sc. Ivan Ilić, sveč. prof. (emeritus), bivši veleposlanik, Zagreb
prof. dr. sc. Zlata Ivanovi-Herceg, dr. med., Zagreb
dr. sc. Božidar Ivanković, predavač matematike
dr. sc. Slavica Ivelić, prof. mat. i inf.
doc. dr. sc. Hicela Ivon, Split
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić, viši predavač
dr. sc. Domagoj Jamičić, geolog, znanstveni savjetnik
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni professor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
dr. Milan Jelić, dipl. oec., R. Argentina
prof. dr. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu, redoviti professor
prof. dr. sc. Damir Ježek
doc. dr. sc. Marko Jukić, dr. med.
prof. dr. sc. Vlado Jukić, ravnatelj Klinike za psihijatriju Vrapče
fra Karlo Jurišić, dr. sc., prof emeritus, Makarska
dr. sc. Držislav Kalafatić, liječnik-ginekolog, 'bolnica u Petrovoj'
dr. sc. Dalma Kalogjera, klinički psiholog, istraživač i autor
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, Fakultet kemijskoga inženjerstva i
tehnologije Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Ivan Katavić, redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Drago Katović, redoviti profesor
dr. Vladimir Katović, professor of Chemistry, Wright State University, Dayton,
OH USA
dr. sc. Boris Kavur, dipl. ing. rud.
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
Oscar Kitashima, profesor, docente, Provincia de Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Branko Kornfeind, župnik, Pandrof, Austrija
dr. sc. Ivan Kordić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
prof. dr. Slavko Kovačić, umirovljeni professor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Zdenko Kovačić

dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
dr. sc. Ana Kunštek
prof. dr. sc. Želimir Kurtanjek
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, znanstveni savjetnik, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik u mirovini (docent)
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
dr. sc. Davorin Lovrić, fizičar
prof. dr. Maja Lukac-Stier, Doctora en Filosofía, Profesora universitaria e investigadora, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav Elvis Lukšić, Zadar
dr. sc. Aleksandar Lutkić, umirovljeni profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
prof. dr. sc. Jozo Marević
dr. sc. Davor Marijan, povjesničar
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. Mate Matas, Zagreb, sveučilišni profesor
dr. sc. Ante Mateljan, red. prof., KBF Split
dr. sc. Josip Matjan, die
prof. dr. sc. Marko Matić, PMF Split
dr. sc. Anita Matković, docent
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Medimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Enes Midžić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Vine Mihaljević, znanstveni savjetnik, Institut društvenih znanosti
Ivo Pilar, Zagreb
dr. sc. Stjepo Mijović Kočan, književnik
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. Davor Miličić, dekan Medicinskog fakulteta
prof. dr. Zlatko Miliša
dr. sc. fra Dušan Moro, teolog, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i archivist, predsjednik Hrvatskoga kulturnog društva Napredak Mostar (i u ime 1219 napretkovaca iz Mostara)
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić

dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik u Zavodu za povijesne znanosti HAZU-a u Zadru i docent na Filozofskom fakultetu u Mostaru
dr. sc. Vlado Pandžić, redoviti profesor Filozofskog fakulteta, Zagreb
dr. ing. Marijan M. Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. Snježana Paušek-Baždar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju, upraviteljica Odsjeka za povijest prirodnih i matematičkih znanosti HAZU-a
dr. sc. Davor Pavelić, redoviti profesor
dr. sc. Dubravka Pavišić Strache, docent u mir.
dr. sc. Ivan Pavković, Zagreb
prof. dr. sc. Davor Pavuna
dr. sc. Marija Pehar
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. Tomislav Petković, fizičar i filozof
prof. dr. sc. Mladen Petravić, PhD (ANU, Canberra), FAIP, Odjel za fiziku, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Ivica Picek
dr. sc. Bisserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac Pešutić, Split
prof. dr. sc. Franjo Plavšić, toksikolog i hrvatski književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Marija Raguz, viši asistent na Medicinskom fakultetu u Splitu
Esteban Angel Ramljak, Profesor full time de la Universidad Nacional del Centro de la Provincia de Buenos Aires, En Tandil, provincia de Buenos Aires, Argentina
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med.
prof. dr. sc. Mladen Rogina
mr. sc. Željko Sačić, general bojnik
Javier Gustavo Santich, Contador Público Nacional y Profesor de Ciencias Económicas, Profesor Académico y Economista, Ciudad de Rosario, República Argentina
prof. dr. sc. Dora Sečić
Haris Mirka Seitz, Prof. Dr. Investigador CONICET, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
profesor Arturo Calderon Simunovic, Universidad Austral, Puerto Montt, Chile

Marina Skrobica, Ph. D., dizajner
dr. sc. Ana Smontara, znanstvena savjetnica, Koprivnica
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
prof. dr. Tomislav Sunić, spisatelj
prof. dr. sc. Denis K. Sunko
docent Goran Pavel Šantek, prof. etnologije i filozofije
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
dr. sc. Andelko Šimić, bivši veleposlanik, direktor Visoke škole za turizam i ugostiteljstvo u Kuala Lumpuru, Malezija
dr. sc. Tatjana Šimurina, dr med., anestezilog, Zadar
dr. sc. i književnik Igor Šipić, Split
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš, Split
doc. dr. sc. Dražen Švagelj, Vinkovci
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Kosta Urumović, red. prof.
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
Silvia Adriana Varela, Profesora en Letras, Instituto Fátima y Santísima Trinidad,
Instituto Nuestra Sra. del Líbano
prof. dr. sc. Sanja Varošanec
prof. dr. sc. Đurdica Vasilj
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović, umirovljeni professor Nadbiskupijske klasične gimnazije u Splitu
doc. dr. sc. Mirela Vlastelica, dr. med., Split, Hrvatska
prof. dr. Petar Vrankić, prof. Bogoslovnog fakulteta, München
prof. dr. sc. Dario Vretenar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Vukasović, umirovljeni sveučilišni profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marija Vukelić-Shutoska, Skopje, Republic of Macedonia
doc. dr. sc. Tihomir Vukelja
dr. Vida Vukoja, lingvist
dr. Milan Vuković, umirovljeni sudac Ustavnog Suda RH i bivši predsjednik Vrhovnog Suda RH
Milan Zoretić, dipl. ing. elektronike, sveučilišni professor, Argentina
prof. dr. sc. Jure Zovko
doc. dr. sc. Marija Žagar, Zagreb
prof. dr. sc. Dražen Živić, znanstveni savjetnik, Vukovar
prof. dr. Tomislav Živković, dr. fizike
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Ante Žuvela, dipl. juris., Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Zdravko Žvorc, dr. vet. med.

**ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?,
ZAGREB, 2012.**

**RAZGOVOR NENADA PISKAČA S DUBRAVKOM
JELČIĆEM O KNJIZI JOSIPA PEČARIĆA**

U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI

Govorili ste nedavno na predstavljanju nove knjige akademika Pečarića. Recite, što radi matematičar u povjesnoj znanosti?

Očekivao sam da će me to pitati, jer to je pitanje postalo gotovo neminovno kad god se govori o Pečarićevim povjesno-političkim knjigama. To pitanje naime kao da podrazumijeva negativan odgovor, koji bi se svodio na zaključak, da onaj tko nije povjesničar po profesiji nema pravo razmišljati o povijesti, a još manje ima što tražiti u povjesnoj znanosti. Drugim riječima, on se ne bi smio ni na koji način baviti povjesnim temama, jer za to nema formalne kvalifikacije, nego bi morao prihvataći sve što mu serviraju povjesničari po edukaciji.

Prije svega, nijedna društvena i humanistička znanost, pa ni povjesna, nije i ne može biti rezervirana samo za formalno kvalificirane stručnjake. Ona to može biti možda čak i najmanje, što je posve razumljivo. Jer povijest je ono što svi živimo i nosimo u sebi, o njoj imamo i osobna iskustva i vlastite spoznaje. Povijest je intelektualcu bitni, formativni dio njegova bića. A kad je još riječ o nacionalnoj povijesti, on je, gotovo bih rekao, osjeća i nosi u sebi. Nije li onda sasvim prirodno, da će se svaki odgovorni i primjereno naobraženi intelektualac, a pogotovo ako je još i znanstvenik, bilo kada i u bilo kojoj mjeri prije ili poslije pozabaviti njome?

Je li to ipak neka vrst amaterstva, samo na višoj razini?

Pa što onda? Biti amater u nekoj znanosti ili umjetnosti nije a priori ni pozitivno ni negativno, jer nije nikakvo jamstvo: ni vrijednosti ni nevrijednosti, ni uspjeha ni neuspjeha. Nije malo profesionalaca u nekoj znanosti ili umjetnosti, koji nisu daleko odmakli, dok su s druge strane neki „amateri“ doslovce preokrenuli svijet? Nije li impozantan popis „amatera“ koji su u nekoj znanstvenoj disciplini postigli kudikamo veće rezultate od mnoštva stručnjaka? I Schliemann je bio arheolog-amater (diletant, kako bi zacijelo, s nekim svojih imaginarnih visina, posprdo rekli neki naši učeni suvremenici, kad bi se radilo o nekom našem suvremeniku), ali je taj trgovac otkrio Troju i Mikenu i tako doslovce otvorio nove vidike na antičku kulturu Mediterana!

Meni je jasno tko to pitanje potiče i zašto. Potiču ga oni, koji zastupaju suprotna stajališta, iznose suprotna tumačenja, a nemaju argumenata da ih obrane pred Pečarićevim argumentima, pa ga pokušavaju već u prvoj rundi diskvalificirati i eliminirati na temelju posve formalističkih kriterija. A meni nikada nije važno *tko* nešto govori, nego *što* netko govori.

Uostalom, i u umjetnosti i u znanosti više cijenim talentirane i dobromjerne, savjesne amatere nego ne znam kako talentirane i naobražene ali zlonamerne profesionalce, sklone krivotvorinama. Nitko nije pogubniji od takvih „profesionalaca“ – i u znanosti i u umjetnosti. Ovo govorim sasvim načelno i neovisno o temi koja je pred nama. Jer Pečarić nije amater niti ga se može nazivati amatерom, pa ni u povijesnoj znanosti. On je znanstvenik, njemu su kao znanstveniku visokog ranga vrlo dobro poznata načela znanstvenosti i metode znanstvenog istraživanja. Kao jedan od vrhunskih matematičara, on je čovjek mašte i logike. A to su, vjerujte mi, elementarne pretpostavke za svako kreativno bavljenje znanošću. Bilo kojom, pa i povijesnom!

Zašto to kažem? Zato, jer mašta prethodi svakom prodoru u novo. Bez mašte se ne možemo oslobođiti rutine i konvencije. Kao što je potrebna umjetniku, potrebna je i znanstveniku, da usmjerava njegovu imaginaciju u prostore neotkrivenih i nepoznatih spoznaja. Isto tako i logika: umjetniku je potrebna, a znanstveniku nezamjenjiva. Ona nadzire njegovo mišljenje i čuva ga od mogućih zastranjivanja. A zastranjivanja su najviše moguća baš u povijesnoj znanosti. Zar se rijetko događa, da nam povjesničari od zanata iznose tvrdnje ne samo na temelju vlastitih idejnih ili političkih sklonosti, nego vrlo često i po diktatu vlastitog oportunizma, zanemarujući elementarnu logiku koja proizlazi iz samih činjenica? Upravo je logika potrebna povjesničaru da „napipa“ i nasluti nevidljive, pritajene odnose među pojedinim naoko nepovezanim činjenicama, događajima ili osobama, bez kojih se povijesna istina ne može spoznati. Zato nam se često događa, da znamo sve činjenice, a ne znamo istinu. Za takve spoznaje potrebna je visoka imaginacija. A kome je ona svojstvenija nego matematičaru? Tko raspolaze njome više od matematičara? A još kad je riječ o zaista vrhunskom matematičaru, onda su njegove prednosti posve neupitne.

Matematičar, prema tome, itekako ima što raditi u svakoj znanosti, ako ga ona zanima, pa i u povjesnoj znanosti! Ako sam i ne istražuje, čuva nas od pogrešnih, nelogičnih tvrdnji profesionalnih povjesničara. Od njihovih interpretacija (i „interpretacija“!) povijesti. Zašto? Svaka je interpretacija u osnovi subjektivna, koliko god se zasnivala na konkretnoj podlozi i služila objektivnim činjenicama. Interpretacija je pokušaj, eksperiment, ona ne isključuje mogućnost i drugičje interpretacije, ona se ne mora uvijek podvrgavati ni zakonima logike. I u znanosti doduše može biti i ima pokušaja i eksperimenata, ali oni nisu njen rezultat nego tek stepenica do znanstvenog rezultata. Znanstveni rezultat je tvrdnja. A znanstvena tvrdnja isključuje mogućnost nekakve suprotne, njoj protuslovne tvrdnje! Sve dok se ne otkriju eventualne nove činjenice. Do tada, ona je konačna i nezamjenjiva, što interpretacija nije i ne može biti.

(...)

S druge strane, i sami povjesničari su znali, na različite načine reći što misle o tome. Naravno, za razliku od Goldsteina, oni itekako dobro znaju zašto je logika važna i u povjesnoj znanosti.

Prije svih dr. sc. Mirko Valentić je u svojstvu ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest tražio da napišem moju prvu takvu knjigu *Srpski mit o Jasenovcu*. Izdao ju je njegov institut, a potom je tražio i da ostavim profesuru iz matematike na Sveučilištu i pređem u njegov institut.

Pozivali su me na razne povjesne konferencije, pa čak i u HAZU.

Već je poznato da imam poziv od akademik Petra Strčića da napišemo knjigu iz povijesti. A kolega Strčić je na Skupštini branio prijedlog Prvog razreda da Goldstein bude izabran u HAZU!

Na jednoj promociji dr. sc. Zlatko Matijević je zapravo dao najkraći odgovor na pitanje što ja radim u povjesnoj znanosti: Duhovito je konstatirao:

„Pečarić uvodi red u povjesnoj znanosti.“

Međutim, kao što sam i rekao u svom izlaganju na Izbornoj skupštini, akademik Jelčić je ispravno definirao moj rad u povjesnoj znanosti tvrdeći da su i ti moji tekstovi zapravo matematički tekstovi, samo je objekt proučavanja jednog matematičara neko povjesno djelo. To je potpuno suprotno od onoga što radi otac Goldstein. Za njega na Wikipediji možete naći kako je on ugledni *hrvatski povjesničar*, a nije završio ni fakultet, a o doktoratu da i ne govorimo (http://sh.wikipedia.org/wiki/Slavko_Goldstein).

A dobro bi bilo reći i to da Vam čak i doktorat ne jamči da ćete biti znanstvenikom.

Zašto zagovornicima jugo-komunističke paradigmе u povjesnoj znanosti ne smeta „povjesničar“ tata Goldstein, a smeta „povjesničar“ akademik matematičar, razvidno je iz komentara oko Izborne skupštine predstojnika Odsjeka za povijest

Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Damira Agićića, komu je u *Jutarnjem listu* od 12. svibnja 2012. zasmetalo što sam ja čovjek *čiji su stavovi o hrvatskoj povijesti krajnje upitni i ideologizirani*. Kao što je konstatirao Goldstein, smeta mu što sam revizionist.

Vjerljivo se Krile smijao u sebi kada je čuo Goldsteinov odgovor na svoje pitanje:

Na to nemam komentara.

Ili ja grijesim pa Krile ništa od toga ne zna. Možda on doista misli da je logika nepotrebna u povijesti? To i sugerira činjenica što je taj dio razgovora naslovio *Teatarapsurda?*

GENOCIDNOST

U razgovoru s prof. dr. Ivom Goldsteinom (*Slobodna Dalmacija* od 30. 5. 2012.) Davor Krile se narugao svome sugovorniku i kada ga je upitao:

Njegova nekompetencija ostala je u sjeni činjenice da vas je za promoviranje „genocidnosti hrvatskog naroda“ optužio čovjek koji je, gle stereotipa, svoju karijeru izgradio u Beogradu?

- *Ni na to nemam komentara.*

Da se Krile ruga Goldsteinu vidljivo je kada spominjanje genocidnosti u ovom pitanju usporedimo s onim iz Krilina teksta od 12. 5. 2012.:

Pečarić je cinično izrazio zadovoljstvo što će u HAZU napokon ući povjesničar (Ivo Goldstein) koji je postao slavan dokazujući genocidnost hrvatskoga naroda.

Kako sam *Slobodnoj Dalmaciji* uputio pismo povodom tog teksta (naravno, nisu ga objavili) jasno je da Krile zna da moju porugu Goldstein nije razumio, shvatio je doslovno pa je tako i odgovorio i tada, kao uostalom i u svom pismu Razredu za društvene znanosti. Tako je kolegama koji su ga predložili zorno pokazao kako ne razlikuje porugu od stvarnih tvrdnjih, a hoće biti akademikom. Vjerovali ili ne!

Krile tada još konstatira: *Odbio se detaljnije očitovati o čitavom slučaju dok ne razmotri sve njegove elemente i pravne korake koji mu stoje na raspolaganju.*

Poslije toga Goldstein gostuje u TV emisiji *Duhovni izazovi*. Tamo tvrde da ga više kolega povjesničara optužuje za promoviranje teorije o genocidnosti hrvatskog naroda. Mogao bi ih tužiti, ali ne će. Proces bi dugo trajao, a on ih ne želi ni gledati.

Doista bi bilo dobro znati o kojim se povjesničarima radi, jer su o njegovom promoviranju teorije o genocidnosti hrvatskog naroda javno govorili samo dva povjesničara: sâm Ivo Goldstein u spomenutim tekstovima i predstojnik Odsjeka

za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Damir Agićić, koji je u *Jutarnjem listu* od 12. svibnja 2012. tvrdio kako sam na Izbornoj skupštini rekao kako se u HAZU bira čovjek koji je „egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda.“ Krile se vjerojatno pita kako bi to prof. Goldstein tužio obojicu: i samog sebe i Agićića. Vjerojatno je Krile i sretan što, ipak, prof. Goldstein ne će tužiti obojicu pa ne će morati i trpjeti obojicu na tom sudu.

Zapravo, kada sam razmišljao o Goldsteinovu „egzaktnom dokazu o genocidnosti hrvatskog naroda“ i o glupavom primjeru koji trebam uzeti iz neke njegove knjige, koja je trebala biti temelj za njegov izbor, razmišljao sam o njegovu dovođenju u vezu „Oluje“ i „genocidnosti hrvatskog naroda“.

I na to je sjajno ukazao prof. Vladimir Mrkoci u istoj Goldsteinovoj knjizi: *Croatia: A History*. Dakle, Mrkoci konstatira kako na str. 254. Goldstein tvrdi:

„Hrvatska je opet bila ozbiljno kritizirana od međunarodne zajednice, i pokazalo se da su problematične srpske tužbe zbog genocidnosti Hrvata imale temelja.“

Prof. Mrkoci to komentira ovako:

„Poslije Oluje Krestićeva tvrdnja o genocidnosti Hrvata za Goldsteina više nije ‘problematična’ već ima ‘temelje’ i to više nije samo Krestićeva već Krestić-Goldsteinova teza.“

U tom neposlanom pismu-čestitki Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a to sam komentirao ovako:

Usporedimo ovo s jednim drugim povezivanjem „Oluje“ s pojmom genocida.

Bivši američki vojni ataše u Republici Hrvatskoj i poznati obavještajac Ivan Šarac i član kuće slavnih američkih obavještajaca u intervjuu objavljenom u *Hrvatskom listu* br. 361 od 25. 8. 2011. kaže:

„Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštitи Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.“

I dok naš kandidat sjajno povezuje „Oluju“ s „genocidnošću hrvatskog naroda“, vidite kako je ovom američkom obavještajcu genocid ako netko poslije Srebrenice hoće pobiti još nekih stotinjak tisuća muslimana.

Ali to nas ne treba čuditi takvo neprihvatljivo mišljenje jer je on očito hrvatskog podrijetla.

Zato je mnogo značajnije za nas vidjeti kako je ovo Goldsteinovo povezivanje genocidnosti hrvatskog naroda s „Olujom“ mnogo naprednije nego i kod nekih poznatih Srba. Tako jedan veoma poznati Srbin kaže:

„Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati! Oni ga nisu branili jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili - bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!“

Znate li tko je ovo rekao?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995. Vidite koliko je izuzetno dostignuće našeg kandidata koji je uspio povezati genocidnost hrvatskog naroda s „Olujom“, a čak ni Miloševiću to nije palo na pamet!“

Da sam i taj primjer uzeo u svom ironičnom pismu, ne bi dugo trebalo da i on postane aktuan, bez obzira što je u glavnoj ulozi tata Slavko, a ne Ivo Goldstein. Ovih dana u zajedničkom priopćenju gradonačelnice Knina Josipe Rimac i Kordinacije braniteljskih udruga možemo naći i sljedeće (*Josipa Rimac, gradonačelnica Knina: Gospodine Goldstein, jeste li vi odvjetnik pobunjenih hrvatskih Srba? HRSvijet, 31. 5. 2012.*):

Ponukani tekstrom gospodina Slavka Goldsteina u novom broju tjednika „Novosti“ od 25. svibnja 2012. godine pod naslovom „5. kolovoz, datum koji se vraća“ na vojnoredarstvenu akciju „Oluja“ i pokušaja njenog relativiziranja na način da se obilježavanju 5. kolovoza Dana pobjede, domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja doda i obilježavanje srpskih žrtava, navodeći pojedinačno srpske žrtve u Benkovcu i Gruborima, odlučili smo se na javno priopćenje hrvatskoj javnosti, kako bismo hrvatsku javnost obavijestili o našoj čvrstini da branimo istinu o hrvatskom obrambenom domovinskom ratu i uputili jasan odgovor gospodinu Goldsteinu i njegovim nalogodavcima da se ne igraju s danom ponosa i slave hrvatskoga naroda.

Kao prvo pitamo se u čije ime gospodin Goldstein govori, kada kaže da je 5. kolovoz „za Srbe dan bolnog sjećanja na jednu od najvećih katastrofa u povijesti srpskog naroda“? U ime kojih Srba on govori: da li u ime onih koji su se devedesetih godina pobunili protiv hrvatske države i njene neovisnosti i pridružili se velikosrpskom agresoru ili u ime onih Srba koji su ostali sa svojim susjedima Hrvatima i veliki ih se broj aktivno uključio u obranu Domovine? Jeli on glasnogovornik ovih prvih, čije se vode i danas nalaze u Srbiji i imaju svoju tzv. Vladu RSK. S kim Goldstein misli da bi Hrvati trebali tražiti „zajednički nazivnik“ u odnosu na hrvatski domovinski rat, jer ga mi s onom

prvom skupinom Srba ne možemo nikada pronaći, dok ga s ovom drugom skupinom hrvatskih Srba već imamo. Gnusno djeluju njegove usporedbe s Nijemcima i Francuzima, jer da imalo zna povijest (a mi znamo da zna i predobro), znao bi da je u Njemačkoj provedena denacifikacija i da je njemački narod prihvatio i prošao katarzu, kako bi sa Francuzima mogao graditi zajedničku Europu.

Netko će pomisliti: Kakve imaju veze tvrdnje Slavka Goldsteina s onim njegova sina? Zbog toga dajmo mali širi navod teksta Vladimira Mrkocija koji sam želio iskoristiti za podrugljivo pismo:

Poznato je da je Bihać, dugotrajno opkoljen od Srba i uspješno se obranio zahvaljujući pomoći iz Hrvatske. Goldsteinova verzija glasi: Opkoljeni Bihać uspješno se branio bez izravne hrvatske pomoći, ali je hrvatska vojska usprkos toga slala vojne helikoptere i jedinice komandosa”(251)

Po Goldsteinu pomoć je bila, ne samo nepotrebna već i još jedan dokaz hrvatske „hipokrizije i besprincipijelnosti“. Nije objasnio kako su to helikopteri neizravno letjeli u Bihać. To je još jedan primjer goldsteinovskog stila, ali to je i tipična agitpropovska dijalektička metoda, ako se već mora priznati nepovoljna činjenica onda se je obezvrijedi i prikaže zlonamjernom.

Pobjedonosna vojnička akcija „Oluja“ za Golsdsteina je definitivni dokaz hrvatske zločinačke politike. „Oko 150.000 hrvatskih vojnika napalo je na 40.000 Srba (...) 100.000 Srba pobeglo je (...) samo 5-6000 ostalo je (...) bojali su se osvete (...) pokazalo se da taj strah nije bez osnove (...) više stotina Srba ubijeno i imovina opljačkana (...) sudjenje zločinaca bilo je farsa“ (254). Nije rekao koji su razlozi straha Srba. Nije objasnio da su Srbi, na okupiranom području i za nadzora UNPROFOR-a, nastavili uništavati i pljačkati hrvatska sela i rušiti crkve i protjerati sve hrvatsko stanovništvo. Za doba uprave UNPROFOR-a ubijeno je više Hrvata na okupiranom području, nego za vrijeme Oluje. I nikada nikakve „sudske farse“ za te zločine nije bilo. Goldstein tvrdi da je međunarodna zajednica zbog Oluje kritizirala Hrvatsku zbog genocidnosti. „Hrvatska je opet bila ozbiljno kritizirana od međunarodne zajednice, i pokazalo se da su problematične srpske tužbe zbog genocidnosti Hrvata imale temelja“ (254)...

Dodajmo i to kako nas poznati stručnjak za pitanja dobra prof. dr. sc. Slobodan Lang (*Hrvatski list*, 25. prosinca 2008., str. 23. – 25.) tekst Goldsteinova knjiga „Hrvatska 1918 – 2008. “ pamflet je koji vrijeđa žive i mrtve! počinje ovako:

TRAŽIM OD HAAŠKOGA SUDA DA NE RABI ovu knjigu, od akademske zajednice i medija da se ne koriste njome jer je u suprotnosti s istinom. Od javnih knjižnica tražim da ju ne naručuju, a od ministra prosvjete da ju ne koristi u edukaciji. Od autora i recenzentata tražim da se ispričaju javnosti...

Naravno, Lang posebno izdvaja ocjene prof. dr. sc. Ive Goldsteina o „Oluji“.

Da, da se čovjek upita tko više voli Hrvatsku: Milošević ili Goldstein?

Teatar apsurda, zar ne?

DR. SC. VLADIMIR GEIGER

**U POVODU KNJIGE: IVO GOLDSTEIN, HRVATSKA
1918. - 2008., EUROPAPRESS HOLDING I NOVI LIBER,
ZAGREB 2008. – OSVRT NA POGLAVLJA: 48. “RASAP
I SLOM NDH, BLEIBURG I KRIŽNI PUT”, 49.
“OBRAČUN S NARODNIM NEPRIJATELJEM” I 50.
“RATNI I DEMOGRAFSKI GUBICI”**

Po opsegu ljudskih stradanja i žrtava, a i dalekosežnim posljedicama, slučaj Bleiburg i soubina Folksdojčera ogledni su primjeri partizanske i komunističke represije i zločina odnosno kako to neki nazivaju “obračuna s narodnim neprijateljem” potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću. Iako o tim događajima postoji mnogobrojna literatura i arhivsko gradivo, niz je otvorenih pitanja i protupitanja o kojima opsežne prikaze i tumačenja donosi i povjesničar Ivo Goldstein u najnovijoj sintezi suvremene hrvatske povijesti, naslovljenoj *Hrvatska 1918 - 2008.*

*

Prema navodima jugoslavenske vojne historiografije u završnim borbama i ranijim operacijama tijekom završne ofenzive 1945., Jugoslavenska armija je nanijela njemačkim i raznim “domaćim” protukomunističkim snagama velike gubitke od preko 100.000 mrtvih i oko 340.000 zarobljenih, što znači da se u Austriju uspjelo probiti nešto više od 240.000 njemačkih i drugih vojnika. U nanošenju gubitaka neprijatelju najdjelotvornija je bila Treća armija (25.000 mrtvih i preko 100.000 zarobljenih) i Četvrta armija (25.664 mrtvih i 52.260 zarobljenih) koje su djelovale na krilima bojišta. Od oko 340.000 zarobljenih, 221.287 bili su njemački vojnici, a oko 120.000 pripadnici Oružanih snaga NDH (ustaše i domobrani), srpski i crnogorski četnici i drugi.³³

Ministar narodne obrane i vrhovni zapovjednik JA, maršal Josip Broz Tito, obavijestio je 14. svibnja 1945. Glavni štab Slovenije da je naredio štabovima Prve, Druge, Treće i Četvrte JA da predaju ratne zarobljenike glavnim štabovima Slovenije i Hrvatske i zatražio je od Glavnog štaba Slovenije da dostavi točan broj ratnih zarobljenika. Naredbu štabovima armija da dostave podatke o brojnom stanju ratnih zarobljenika J. Broz Tito je dostavio sljedećeg dana.³⁴ Dakle, J. Broz Tito je o broju ratnih zarobljenika bio ili, pak, trebao biti pravovremeno izviješten.

J. Broz Tito je 15. svibnja 1945. pohvalio jedinice Treće JA, koje su “brzim i energičnim nadiranjem” [...] “presjekle odstupnicu ostacima njemačkih i ustaško-

³³ Mladenko COLIĆ, *Pregled operacija na jugoslovenskom ratištu*, Beograd, 1988., 401.

³⁴ Arhiv Republike Slovenije, Ljubljana, II, fasc. 41/III, Depeši vrhovnega komandanta JA Josipa Broza - Tita GŠ NOV (JA) Slovenije z dne 14. 5. 1945.; Josip BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset osmi, 1. maj – 6. jul 1945., Beograd, 1988., 43., 198.

četničkih bandi i zaokruživši ih na području Slovenj-Gradec – Guštanj – Pliberk [Bleiburg] – Dravograd, poslije trodnevnih žestokih borbi razbile ih i prisilile na kapitulaciju.”³⁵ U izvješću vrhovnom zapovjedniku JA, J. Brozu Titu, zapovjednik Treće armije Kosta Nađ naglašava da je “domaćim izdajnicima, četnicima i naročito ustašama, zadan odlučujući smrtni udarac i tako im onemogućeno da izbegnu zasluženu kaznu za zločinstva i nedela koja su ti izrodi počinili našim narodima.”³⁶ Jedinice Treće JA, pod zapovjedništvom general-lajtnanta Koste Nađa, pukovnika Branka Petričevića, političkog komesara i pukovnika Vukašina Subotića, načelnika štaba, koje su u završnim borbama u Sloveniji zarobile oko 100.000 neprijateljskih vojnika, najodgovornije su za postupanje prema zarobljenicima u Koruškoj i Štajerskoj.³⁷

Uz to, Kabinet maršala Jugoslavije izvijestio je 17. svibnja 1945. predstojnika britanske vojne delegacije da je J. Broz Tito primio depešu feldmaršala Harolda Aleksandera, zapovjednika savezničkih snaga u Sredozemlju, od 16. svibnja 1945., o predaji 200.000 “Jugoslavena” u Austriji, uz napomenu: “pomenutih 200.000 preuzeće Štab III armije kome su izdate potrebne instrukcije”.³⁸

Unatoč u literaturi često navođenim zapovijedima vrhovnog zapovjednika NOV i POJ/JA i generalnog sekretara Komunističke partije Jugoslavije, J. Broza Tita, primjerice: od 8. studenoga 1941. “Pod pretnjom kazne smrti zabranjuje se odgovarati na [te] zločine sličnim protumerama koje nisu dozvoljene u partizanskim redovima”³⁹, od 6. prosinca 1944. da “Sa svim zarobljenicima ima [se] postupati po međunarodnom pravu. Za svako odstupanje od ovoga i kršenja mojih naređenja najstrože će postupati”⁴⁰, te posebice od 14. svibnja 1945., da se poduzmu “najenergičnije mјere da se po svaku cijenu spriječi ubijanje ratnih zarobljenika i uhapšenika od strane jedinica, pojedinih organa i pojedinaca”⁴¹, mnogobrojni događaji i dokumenti potvrđuju da je ubijanje ratnih zarobljenika tijekom, potkraj i neposredno nakon Drugoga svjetskog rata bilo uobičajeno i nekažnjavano.

³⁵ Zbornik dokumenata i podataka o narodnooslobodilačkom ratu jugoslovenskih naroda, tom II, knj. 1, Beograd, 1949., 637.; J. BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset osmi, 1. maj – 6. jul 1945., 46. - 47.

³⁶ Jovo POPOVIĆ, *Druže Tito rat je završen 15. maja 16,00 na Dravi Kosta Nađ*, Beograd, 1985., 196.

³⁷ Miro SIMČIĆ, *Tito bez maske*, Zagreb, 2008., 284. - 285.

³⁸ Arhiv Josipa Broza Tita, Beograd, Kabinet maršala Jugoslavije – II-9-d/4.; Andelko MIJATOVIĆ (ur.), *Međunarodni znanstveni skup “Bleiburg 1945 - 1995”*. Zbornik radova, Zagreb, 1997., 154.; Zdravko DIZDAR, Vladimir GEIGER, Milan POJIĆ, Mate RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, Slavonski Brod, 2005., Zagreb, 2009., 116.

³⁹ Josip BROZ TITO, *Vojna djela*, I, 1941 - 1945, Beograd, 1961., 44.

⁴⁰ J. BROZ TITO, *Vojna djela*, I, 1941 - 1945, 289.

⁴¹ Arhiv Vojnoistorijskog instituta, Beograd, Arhiva NOB, kut. 258A, br. reg. 9-22/10; Arhiv Republike Slovenije, Ljubljana, II, fasc. 41/III, Depeši vrhovnega komandanta JA Josipa Broza - Tita GŠ NOV (JA) Slovenije z dne 14. 5. 1945.; J. BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset osmi, 1. maj – 6. jul 1945., 43.

U historiografiji su objavljeni mnogobrojni navodi, podaci i dokumenti o tome kako su postrojbe Narodnooslobodilačke vojske i partizanskih odreda Jugoslavije/Jugoslavenske armije djelovale i odnosile se prema zarobljenim neprijateljskim vojnicima i civilima, posebice potkraj Drugoga svjetskog rata, a i u neposrednom poraću.⁴² Poimenične, pak, podatke o ljudskim gubicima Hrvata, ali i drugih, tijekom i posebice potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću donose mnogobrojni žrtvoslovi, i slična izdanja, koji popisuju stradale i žrtve iz različitih područja Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Uz sve nepotpunosti i pogreške, navode koje ovi prilozi donose o piginulim, ubijenim i od posljedica ranjanja i bolesti umrlim osobama, o tisućama odnosno desecima tisuća stradalih, posebice na "križnom putu" i u poslijeratnim logorima teško je osporavati.⁴³

U mnogobrojnoj literaturi o Bleiburgu i "križnom putu", koja donosi različite procjene i navode, broj stradalih i žrtava kreće se u rasponu od oko pedeset tisuća do pola milijuna piginulih i pobijenih zarobljenih ustaša, domobrana i civilnog stanovništva NDH.⁴⁴ Ukupni gubici vezani uz pojam Bleiburg mogli bi, prema utemeljenim procjenama, iznositi najmanje oko 70.000 do 80.000, a gubici Hrvata oko 50.000 do 55.000.⁴⁵

⁴² Usp. primjerice: Jera VODUŠEK STARIĆ, *Prevzem oblasti 1944 - 1946*, Ljubljana, 1992. ili hrvatsko izdanje: Jera VODUŠEK STARIĆ, *Kako su komunisti osvojili vlast 1944. - 1946.*, Zagreb, 2006.; Lovro ŠTURM (ur.), *Brez milosti. Ranjeni, invalidni in bolni povojni ujetniki na Slovenskem*, Ljubljana, 2000.; Mitja FERENC, *Prikrito in očem zakrito. Prikrita grobišča 60 let po koncu druge svetovne vojne*, Celje, 2005.; Mitja FERENC, Želimir KUŽATKO, *Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji/Prikrita grobišča Hrvatov v Republiki Sloveniji/Hidden Croatian Mass Graves in the Republic of Slovenia*, Zagreb, 2007.; Josip JURČEVIĆ, *Bleiburg. Jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima*, Zagreb, 2005.; Srđan CVETKOVIĆ, *Između srpa i čekića. Represija u Srbiji 1944 - 1953.*, Beograd, 2006.; Momčilo MITROVIĆ, *Srpska nacionalna čast pred zakonom 1945.*, Beograd, 2007.; Michael PORTMANN, *Die kommunistische Revolution in der Vojvodina 1944 - 1952. Politik, Gesellschaft, Wirtschaft, Kultur*, Wien, 2008.; Milko MIKOLA (zbral in uredil), *Dokumenti in pričevanja o povojnih delovnih taboriščih v Sloveniji*, Ljubljana, 2006.; Milko MIKOLA (zbral in uredil), *Dokumenti in pričevanja o povojnih koncentracijskih taboriščih v Sloveniji. Koncentracijska taborišča Strnišče, Hrastovec, Brestrnica in Filovci*, Ljubljana, 2007.; Zdravko DIZDAR, Vladimir GEIGER, Milan POJIĆ, Mate RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, Slavonski Brod, 2005., Zagreb, 2009.; Vladimir GEIGER (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja*, Slavonski Brod, 2006.; Vladimir GEIGER, Mate RUPIĆ, Mario KEVO, Egon KRALJEVIĆ, Zvonimir DESPOT (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Zagreb i središnja Hrvatska*, Slavonski Brod - Zagreb, 2008. i tamo navedeni izvori i literatura.

⁴³ Usp. Vladimir GEIGER, "Osvrt na važnije žrtvoslove o Drugom svjetskom ratu i poraću objavljene u Republici Hrvatskoj 1991. - 2004. godine", *Dijalog povjesničara - istoričara*, 9, Zagreb, 2005., 621. - 639.; Vladimir GEIGER, "O zborniku *Bleiburg i Križni put Saveza antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske*", Zagreb, 2007.", *Časopis za suvremenu povijest*, god. 39, br. 3, Zagreb, 2007., 811. - 812. (bilj. 5.) i tamo navedena literatura.

⁴⁴ Usp. Martina GRAHEK RAVANCIĆ, *Bleiburg i Križni put u historiografiji, publicistici i memoarskoj literaturi*, Magistarski rad, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, 2006., 148. - 159. i tamo navedeni izvori i literatura.

⁴⁵ Bogoljub KOČOVIĆ, *Žrtve Drugog svjetskog rata u Jugoslaviji*, London, 1985., Sarajevo, 1990.; Vladimir ŽERJAVIĆ, *Gubici stanovništva Jugoslavije u Drugom svjetskom ratu*, Zagreb, 1989.

Goldstein je mišljenja da je postojala načelna suglasnost J. Broza Tita da se taj "obračun" dogodi, "ali ne na tako žestok način i u takvu obimu".⁴⁶ Goldstein, naime, ustvrđuje da "Josip Broz Tito nije naredio ubijanje, ali je, po svemu sudeći, znao da bi se ono moglo dogoditi. Nizom naredbi pokušao je to spriječiti, ali nije uspio".⁴⁷ Uz pozivanje da postoje podaci o suprotstavljanju J. Broza Tita nasilju, Goldstein tvrdi da "njegova upozorenja nisu bila dovoljno stroga".⁴⁸

Prema Goldsteinu, među mogućim motivima za naredbu J. Broza Tita od 14. svibnja 1945., očigledno je da "nijedan kompetentni vojskovođa ne podnosi da mu vojska čini svojevoljne masovne ispade, mimo zapovjednog sustava i bez izričite naredbe".⁴⁹ Goldstein objašnjava i da naredba J. Broza Tita od 14. svibnja da se poduzmu "najenergičnije mjere da se po svaku cijenu spriječi ubijanje ratnih zarobljenika i uhapšenika od strane jedinica, pojedinih organa i pojedinaca", međutim "nije bila jako oštro formulirana: ne traži se odgovornost za počinjeno, ne preciziraju se kazne za nove prekršitelje".⁵⁰ No, kompetentnom vojskovodi vojska ne čini "svojevoljne masovne ispade, mimo zapovjednog sustava i bez izričite naredbe". Nedvojbeno je kako nazivamo takvu vojsku i takve postupke. Ako je, pak, J. Broz Tito bio kompetentan vojskovođa, tada su masovne likvidacije zarobljenika bile dio sustava i izričite naredbe.

Prema Goldsteinu, J. Broz Tito je "imao nekih dvojbi kad su mu poslije njegove naredbe od 14. svibnja stizali izvještaji o ponovnom ubijanju zarobljenika", te navodno "nije odobravao što se dogodilo, pogotovo jer se otelo kontroli i preraslo u anarhiju, pa je tražio izvještaje i razjašnjenja", ali i 'opravdanja i razumijevanje' za osvetnički gnjev protiv 'bandi' koje i poslije završetka rata još ratuju i nanose gubitke 'našim ljudima'.⁵¹ No, moramo se upitati kada je to J. Broz Tito negodovao odnosno od koga je "tražio izvještaje i razjašnjenja", i osim navodnih "vjerodostojnih svjedoka", koji to izvještaji potvrđuju izrečenu tvrdnju? Osim toga, negoduje netko tko trpi od jačega, a ne vrhovni zapovjednik na postupke podređenih!

Mnogobrojni događaji i dokumenti pokazuju da je očita razlika između propisanoga i činjenoga. Zapovijedi J. Broza Tita o postupanju sa zarobljenicima najvjerojatnije su bile samo za "javnu" i "vanjsku" uporabu. Uostalom, objašnjavajući odnos J. Broza Tita prema ratnim zarobljenicima tijekom Drugoga svjetskog rata, i posebice u svibnju 1945., Goldstein ustvrđuje da je J. Broz Tito

⁴⁶ Ivo GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", u: Juraj Hrženjak (gl. ur.), *Bleiburg i Križni put*. Zbornik radova, Zagreb, 2007., 37.

⁴⁷ Ivo GOLDSTEIN, "Tito je htio spriječiti smrt 50.000 Hrvata", *Globus* (Zagreb), 23. 5. 2008., 26.

⁴⁸ Ivo GOLDSTEIN, "Josip Broz Tito – između skrupulznoga historiografskog istraživanja i političke manipulacije", *Dijalog povjesničara - istoričara*, 6, Zagreb, 2002., 320.; Ivo GOLDSTEIN, "Značenje godine 1945. u hrvatskoj povijesti i osvetnički gnjev", u: Nada Kisić Kolanović, Mario Jareb, Katarina Spehnjak (ur.), *1945. – razdjelnica hrvatske povijesti*, Zagreb, 2006., 72.; Ivo GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, Zagreb, 2008., 359.

⁴⁹ I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 359.

⁵⁰ I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 359.

⁵¹ I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 371. Usp. Miljenko JERGOVIĆ, "Intervju sa Slavkom Goldsteinom. 'Tito je bio vođa zavjere šutnje o Bleibburgu'", *Jutarnji list* (Zagreb), 11. 9. 2007., 14.

znao za strijeljanja ratnih zarobljenika, a da je stajalište o likvidacijama promijenio "isključivo iz činjenice da zbog njih saveznici 'protestuju'".⁵²

J. Broz Tito nije mogao spriječiti masovne likvidacije zarobljenika, naprsto jer je takav način bio dio njegova idejno-političkog sustava, totalitarnog svjetonazora. Nemoguće je da J. Broz Tito nije znao za masovne likvidacije zarobljenika, odnosno da s njima nije bio suglasan i da nije izdao izravno naređenje, imajući u vidu način odlučivanja u KP Jugoslavije i Jugoslavenskoj armiji.⁵³ Inicijative za sve naloge i mjere, za čije su izvršenje bila zadužena niža tijela, polazile su u Jugoslaviji, kao i u SSSR-u, od generalnog sekretara KP i Politbiroa. J. Broz Tito je imao središnju i neprijepornu vlast odlučivanja, i u političkim i u vojnim pitanjima.⁵⁴

KP Jugoslavije služila se tijekom Drugoga svjetskog rata i u poraću radom posebnih službi i jedinica NOV i POJ/JA, organa KP Jugoslavije i organa unutarnjih poslova, posebice Odjeljenja za zaštitu naroda i Korpusa narodne obrane Jugoslavije, koje su pri organizaciji i izvođenju represije i zločina imali presudnu ulogu. Nije nevažna činjenica da je načelnik OZN-e za Jugoslaviju u operativnoj djelatnosti bio podčinjen vrhovnom zapovjedniku NOV i POJ/JA i predsjedniku NKOJ-a, J. Brozu Titu, kao i da je KNOJ, preko načelnika OZN-e Povjereništva za narodnu obranu NKOJ-a bio neposredno podčinjen povjereniku za Narodnu obranu NKOJ-a, opet utjelovljenom u J. Brozu Titu.⁵⁵

Zemaljska komisija za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača napominje svim podređenim tijelima 1. rujna 1944. da za "zločine treba da odgovara samo onaj, koji je taj zločin počinio ili pomogao", te da "nevne sud narodni neće i ne može kažnjavati", jer "naša narodna vlast je pravedna".⁵⁶ No, bez obzira na ovakve formalne fraze, "revolucionarna pravda" prema poraženima i neprijateljima često je u Jugoslaviji, kako to inače i biva u revolucijama, bila istovjetna s najobičnijom odmazdom. Javni tužitelj FD Hrvatske iznosi 14. srpnja 1945. javnom tužitelju DF Jugoslavije niz teškoća nastalih, uz ostalo, i samovoljom JA, OZN-e, Narodne milicije i raznih tijela "narodnih" vlasti, koji su "u danima velikih zarobljavanja, a i poslije, naredivali i dopuštali ubijanje bez suda, javno ili čak po nekim neodgovornim elementima nevine ljudi, ubijene ostavlјali skoro nezakopane i sl. [...]."⁵⁷

⁵² I. GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", 37.

⁵³ M. SIMČIĆ, *Tito bez maske*, 285.

⁵⁴ Jure VUJIĆ, *Trg maršala Tita. Mitovi i realnosti titoizma*, Zagreb, 2007., 212., 215. i tamo navedena literatura.

⁵⁵ J. JURČEVIĆ, *Bleiburg. Jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima*, 243., 247. - 250., 280., 282.; Josip JURČEVIĆ, *Crna knjiga komunizma u Hrvatskoj (Zločini jugoslavenskih komunista u Hrvatskoj 1945. godine)*, Zagreb, 2006., 59. - 61. i tamo navedeni izvori.

⁵⁶ Hrvatski državni arhiv, Zagreb, 306, OK Virovitica, kut. 699.; V. GEIGER (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja*, 65.

⁵⁷ Hrvatski državni arhiv, Zagreb, 421, Povjerljivi spisi 1945.; V. GEIGER (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja*, 286.

Tadašnje ozračje i razvoj događaja ostavili su, pak, dosta slobode i prostora pojedincima na zapovjednim mjestima, zasigurno ne bez znanja najviših vojnih i političkih osoba i ustanova, kako bi se što prije obračunali s mnogim protivnicima i neistomišljenicima novog sustava. Pri provođenju masovnih zločina i represalija nad neprijateljima ili prepostavljenim neprijateljima jugoslavenske komuniste, odnosno zapovjednu partizansku hijerarhiju očito nije vodio iracionalni osjećaj mržnje i osvete koliko racionalna težnja uklanjanja svih mogućih protivnika u osvajanju vlasti. Ne treba, pak, odbaciti odmazdu kao motiv, posebno na nižim razinama. Neprijatelje ili prepostavljene neprijatelje trebalo je ukloniti. Primjerice, izvješćujući o razlozima likvidacije domobranksih časnika i vojnika koji su se odazvali "Posljednjem pozivu" odnosno amnestiji J. Broza Tita od 30. kolovoza 1944., Treći odsjek Odjeljenja za zaštitu naroda VI. korpusa NOV i PO Jugoslavije iznosi, 15. siječnja 1945., stajališe da "Bez mnogo skrupula treba likvidirati sve one za koje znamo da su nam neprijatelji i koji će sutra biti protiv nas".⁵⁸

Stajališe i odnos NOV i POJ/JA i "narodnih" vlasti, od najviših do najnižih razina, uključujući i J. Broza Tita, prema samovoljnoj represiji i zločinima, na temelju osobnih, političkih ili nacionalnih razloga, proizlazio je i iz ratnog i revolucionarnog ozračja u Jugoslaviji. Nekažnjavanje počinitelja proizlazilo je i iz nemoći vlasti zbog masovnosti takvih djela i velikog broja onih koji su ih činili, ali često i zbog nezainteresiranosti vlasti, jer počinitelji su ipak "naši", a žrtve su ionako "njihovi". Naredbodavci i izvršitelji, svjesni nelegalnosti takvih postupaka, nastoje provesti likvidacije "konspirativno". Iskazane primjedbe na masovne likvidacije viših zapovjedništava odnose se u pravilu na način provođenja, a ne na likvidacije same po sebi odnosno na njihovu osudu.

Prema Goldsteinu, bilo je, posebice na "križnom putu", "i česte samovolje, osvetništva, pa i pljačke. Bilo je nastojanja da se takve pojave suzbiju, ali nedovoljno energičnih. [...] Međutim, pozivanja na odgovornost bilo je ipak relativno malo, smjenjivanja s položaja i disciplinskih kazni još manje, a strogih kazni jedva da je bilo ili su imale interni karakter i o njima se nije obavještavalo. Priča se da je navodno ipak bilo nekoliko strijeljanih partizana zbog samovoljnih ispada, ali o tome nisu pronađeni nikakvi dokumenti."⁵⁹

No, osim samovoljnih ispada pojedinaca, navodnih priča i navodnih dokumenata kojih nema o najstrožem kažnjavanju pojedinih partizana koji su počinili zločine, mnogobrojni događaji, suvremenici i dokumenti svjedoče o masovnim likvidacijama koje su provodile razne postrojbe i ustanove NOV i POJ/JA, prije svega OZN-a i KNOJ, koje se u takvom broju ne bi mogle dogadati

⁵⁸ Hrvatski državni arhiv, Zagreb, 1491, 2.25.; J. JURČEVIĆ, *Bleiburg. Jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima*, 333.; Z. DIZDAR, V. GEIGER, M. POJIĆ, M. RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, 54.; V. GEIGER (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja*, 103.

⁵⁹ I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 365.; Ivo GOLDSTEIN, "Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije", *Jutarnji list* (Zagreb), 22. 11. 2008., 81.

bez naredbi najvišeg rukovodstva ili barem njegova prešutnog odobravanja. Ako su, pak, naredbe J. Broza Tita o sprječavanju zločina nad zarobljenicima, koje je donosio tijekom Drugoga svjetskog rata kršene, a posebno ona od 14. svibnja 1945. upućena štabovima Prve, Druge, Treće i Četvrte JA, da poduzmu "najenergičnije mјere da se po svaku cijenu spriječi ubijanje ratnih zarobljenika i uhapšenika od strane jedinica, pojedinih organa i pojedinaca", logično bi bilo upitati se zašto nitko zbog toga nije odgovarao. Nameće se odgovor da te naredbe, ako i jesu vjerodostojne, očito nisu sustavno provođene i nisu bile ozbiljne. Naime, očita je razlika između propisanoga i činjenoga.

Goldstein masovne likvidacije zarobljenika u Sloveniji, u svibnju 1945., koje tek u najnovije vrijeme naziva "ratnim zločinom", a ranije ih je nazivao "zločinom osvete"⁶⁰, nastoji prikazati kao "programirano selektivno ubijanje popraćeno mjestimičnim individualnim ispadima".⁶¹ Prema Goldsteinovu objašnjenju, gotovo u psihanalitičkoj, frojdovskoj maniri, "Represija jugoslavenskih i hrvatskih komunističkih vlasti u prvim poslijeratnim tjednima i mjesecima, u kojoj su Bleiburg i Križni put samo najzamašniji dijelovi, isprepletena je kombinacija pobjedničke vrтoglavice, spontanog i politički inspiriranog osvetništva i smišljenog 'obračuna s narodnim neprijateljem' koji izvire iz staljinističke ideologije i njenih zasada o 'zaoštravanju klasne borbe' nakon pobjede revolucije. Rezultat je inačica dugovječne *Vae victis* (jao pobijeđenima) tradicije, natopljena oporim plemenskim mentalitetima nekih naših krajeva, tolerirana i podstrekavana fetišizmom 'principijelne' revolucionarnosti."⁶²

Maršal Jugoslavije J. Broz Tito je u govoru održanom u Ljubljani 27. svibnja 1945., a koji je objavlјivanjem u *Borbi* od 28. svibnja 1945. imao i šireg odjeka, nedvosmisleno istaknuo što se dogodilo. Goldstein navodi da je J. Broz Tito u Ljubljani "preko svega prešao s dvije rečenice".⁶³ To sugerira slijeganje ramenima, odnosno možda i prihvaćanje sa žaljenjem onoga što se dogodilo, a to ipak nije naglasak u ljubljanskom govoru, koji je dobar pokazatelj koliko se J. Broz Tito koristio rječnikom "kratkog kursa". Bit ćeemo cijepidlake, riječ je o četirima važnim rečenicama: "Što se tiče ovih izdajnika koji su se našli unutar naše zemlje, u svakom narodu posebice – to je stvar prošlosti. Ruka pravde, ruka osvetnica našeg naroda dostigla ih je već ogromnu većinu, a samo manji dio uspio je pobjeći pod krilo pokrovitelja van naše zemlje. Ova manjina nikada više neće da gleda ove naše divne planine, naša cvatuća polja. Ako bi se to dogodilo, onda će to biti vrlo kratkog vijeka".⁶⁴ Jasno je da je J. Broz Tito mislio i na izručene, kojima je unaprijed određena sudbina, da je odobravao obračun i masovne likvidacije, te da je istu sudbinu najavlјivao onima koji su uspjeli pobjeći, ako se

⁶⁰ Vladimir GEIGER, "Osvrt na istraživanja i odjeke problematike Bleiburga i Križnog puta 1945. u Republici Hrvatskoj", *Dijalog povjesničara - istoričara*, 8, Zagreb, 2004., 423.

⁶¹ I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 364.; I. GOLDSTEIN, "Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije", 80.

⁶² I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 369.

⁶³ I. GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", 37.; I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 371.

⁶⁴ J. BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset osmi, 1. maj – 6. jul 1945., 78.

namjeravaju vratiti. U govoru J. Broza Tita ne nazire se nimalo sažaljenja nad sudbinom poraženih ili velikodušnost pobjednika, nego samo konačna odlučnost.⁶⁵

Jedan od motiva jugoslavenskih komunista i Jugoslavenske armije u sprečavanju bijega svojih neprijatelja u Austriju, na područja pod savezničkom okupacijom, bila je i osveta. No, svi oni koji poslijeratna "čišćenja" objašnjavaju samo, ili uglavnom, osvetom, navodeći primjere od najdalje do bliže prošlosti, ili ne razumiju ili, pak, ne žele prihvati karakter i glavni smisao djelovanja i bitne ciljeve KP Jugoslavije koja je nametnuvši svoj monopol organizirala i vodila NOV i POJ/JA.

Pojave "čišćenja" bilo je i u zapadnoj Europi, ali je ono provođeno sudskim i upravnim mjerama. Dio tih izvansudskih likvidacija u zapadnoj Europi bila su i osvećivanja, do kojih je povremeno dolazilo u prvim danima oslobođanja pojedinih zemalja. No, osnova denacifikacije u demokratskoj Europi bila je da se postupci moraju utemeljiti na pravu i regularnim sudskim postupcima, te da je potrebno na sve načine izbjegavati i sprečavati osvetu. U SSSR-u i u Jugoslaviji taj je proces bio bitno drukčiji jer je masovna ubojstva neposredno poslije rata organizirala i izvela država, a ne osvetoljubivi pojedinci ili skupine.⁶⁶

Nakon predaje i zarobljavanja u završnim borbama i izručenja na Bleiburgu, kolone ratnih zarobljenih vojnika i civila krenule su na iscrpljujući povratak kroz Sloveniju, prema Hrvatskoj, i dalje. Pripadnici JA, koji su bili u njihovoј pratnji, trebali su ih provoditi uz najveću "opreznost i predostrožnost".⁶⁷ Koliko je, pak, provođenje zarobljenika bilo bezuvjetno i nespošteno, svjedoče mnogobrojne masovne grobnice u Sloveniji.⁶⁸

Procjenjuje se da je u Kočevskom Rogu, jednom od najvećih stratišta u Sloveniji nakon Drugoga svjetskog rata, prvih dana lipnja 1945. ubijeno nekoliko desetaka tisuća zarobljenih i izručenih slovenskih domobrana, hrvatskih domobrana i ustaša, crnogorskih i srpskih četnika. Smaknuća su obavljena pod zapovjedništvom majora Jugoslavenske armije Sime Dubajića, a neposredni počinitelji pripadali su izabranoj četi 11. dalmatinske brigade 26. divizije Četvrte

⁶⁵ M. SIMČIĆ, *Tito bez maske*, 285. - 286.

⁶⁶ Jerca VODUŠEK STARICA, "Kako se čistila Jugoslavija?", *Gordogan*, god. II (XXI), br. 4 - 5 (48 - 49), Zagreb, 2004., 37.

⁶⁷ Mate RUPIĆ, Zdravko DIZDAR, "Izvođača partizanskih jedinica o završnim borbama s hrvatskim oružanim snagama", u: Mirko Valentić (gl. ur.), *Spomenica povodom 50-te obljetnice Bleiburga i Križnog puta 1945. - 1995.*, Zagreb, 1995., 129. - 130., 131.; Z. DIZDAR, V. GEIGER, M. POJIĆ, M. RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, 117. - 118.; Martina GRAHEK RAVANČIĆ, "V kolonah po širje skozi Slovenijo", *Prispevki za novejšo zgodovino*, letnik XLVIII, št. 2, Ljubljana, 2008., 95.-116.

⁶⁸ Mitja FERENC, *Prikrito in očem zakrito. Prikrita grobišča 60 let po koncu druge svetovne vojne*, Celje, 2005.; Mitja FERENC, Želimir KUŽATKO, *Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji/Prikrita grobišča Hrvatov v Republiki Sloveniji/Hidden Croatian Mass Graves in the Republic of Slovenia*, Zagreb, 2007.; Jože DEŽMAN (ur.), *Poročilo Komisije Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč 2005 - 2008*, Ljubljana, 2008.

JA.⁶⁹ Terenska istraživanja protutenkovskog rova u Teznom nedaleko od Maribora, najprije od travnja do lipnja 1999.⁷⁰, a posebice ona u kolovozu 2007., potvrđuju postojanje masovnih likvidacija ratnih zarobljenika i masovnih grobnica. Prema procjenama istraživačke skupine, to bi moglo biti "najveće poslijeratno gubilište u Europi", u kojemu su od oko 15.000 do 20.000 žrtava većina Hrvati, pripadnici Oružanih snaga NDH.⁷¹ I najnovija terenska istraživanja poslijeratnih grobišta iz svibnja 1945. u Sloveniji, primjerice u rudniku Barbarin rov kraj Laškog, provedena u ožujku 2009.⁷², kao i pronađak novih stratišta iz svibnja 1945. u Hrvatskoj, primjerice u Ključu Brdovečkom kod Zaprešića, početkom travnja 2009.⁷³, otkrivaju masovne lividacije ratnih zarobljenika i nepoštovan i okrutan način izvođenja smaknuća.

⁶⁹ Simo Š. DUBAJIĆ, "Kočevski rog", Ljetopis Srpskog kulturnog društva "Prosvjeta", Zagreb, 2006., 89. - 168.; Simo Š. DUBAJIĆ, *Život, greh i kajanje. Isposredna autobiografska hronika*. Knjiga I. *Od Kistanja do Kočevskog Roga*, Beograd, 2006., 278. - 394. Usp. Borivoj M. KARAPANDŽIĆ, *Kočevje. Tito's Bloodiest Crime*, Cleveland, 1965., 1970. ili srpsko izdanje: *Kočevje. Titov najkravljiviji zločin*, Cleveland, 1959., Beograd, 1990.

⁷⁰ M. FERENC, *Prikrito in očem zakrito. Prikrita grobišča 60 let po koncu druge svetovne vojne*, 47.; M. FERENC, Ž. KUŽATKO, *Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji/Prikrita grobišča Hrvatov v Republiki Sloveniji/Hidden Croatian Mass Graves in the Republic of Slovenia*, 126. - 129.

⁷¹ Usp. "Križni put. Slovenci sumnjaju da je u tenkovskom rovu pokopana jezgra hrvatske vojske. Tezno – najveća grobnica Hrvata", *Večernji list* (Zagreb), 10. 8. 2007., 4.; Ivica RADOŠ, "Provjerama potvrđena masovna grobnica nedaleko Maribora. Tezno: Istraga groba 20.000 vojnika NDH", *Jutarnji list* (Zagreb), 10. 8. 2007., 2.; (np), "Tezno kod Maribora. Najveća masovna grobnica Hrvata. 8. kolovoza započelo je sondiranje protutenkovskog rova u Teznom", *Hrvatsko slovo* (Zagreb), 17. 8. 2007., 8.; Ivica RADOŠ, "Intervju. Jože Dežman, Predsjednik slovenske Komisije za rješavanje pitanja prikrivenih grobišta. U Teznom imamo bar dvije Srebrenice", *Jutarnji list* (Zagreb), 24. 9. 2007., 8. - 9.

⁷² Usp. Brane PIANO, Matjaž ALBREHT, "Odkop skritega grobišča Huda jama pri Laškem. V rovu sv. Barbare je na stotine žrtev", *Delo* (Ljubljana), 5. 3. 2009., 2.; Vanja MAJETIĆ, "Masovna grobnica. Mjesto pronalaska žrtava obišla slovenska državna tužiteljica. Žrtve su na smaknuće dovedene iz logora", *Vjesnik* (Zagreb), 6. 3. 2009., 12.; Petar GRUBIŠIĆ, "Rudnik užasa. Pokolj se zbio posljednje nedjelje u svibnju 1945.", *Večernji list* (Zagreb), 7. 3. 2009., 6.; Nikola SEVER ŠENI, "Križni put. Izaslanstvo Vlade u Hudoj jami u Sloveniji. 'Hrvatske domobrane ubijali su pijucima'", *Večernji list* (Zagreb), 10. 3. 2009., 8.; Marijan LIPOVAC, "Huda jama. Potpredsjednica Vlade Kosor i ministar Karamarko odali počast žrtvama. Ovo je mjesto jezivog, teško zamislivog zločina", *Vjesnik* (Zagreb), 10. 3. 2009., 4.; Boris OREŠIĆ, "Posljednji krizi iz Hude jame. Zločin skrivan 64 godine. U predvorju pakla", *Globus* (Zagreb), 13. 3. 2009., 18. - 23.; Želimir KUŽATKO, "Ratni i poratni zločini: Huda jama kod Laškog. Pakao jugokomunističkog režima!", *Hrvatsko slovo* (Zagreb), 13. 3. 2009., 16.; Nikola SEVER ŠENI, "Križni put. Glavni državni odvjetnici Hrvatske i Slovenije na stratištu u rovu Barbara. U Hudoj Jami 7000 tijela?", *Večernji list* (Zagreb), 21. 3. 2009., 5.

⁷³ Usp. Marinko BRKIĆ-TOT, Tomislav NOVAK, "Ratni zločini. Nova stratišta istražuje HHO. Otkrivena grobnica s više od 4500 žrtava", *Jutarnji list* (Zagreb), 4. 4. 2009., 10.; M.[arinko] BRKIĆ-TOT, T.[omislav] NOVAK, "Stratište. Sjećanja jedinog svjedoka pokolja kod Ključa, Pavla Kutarčića. 'Rafali, rafali, rafali i vika, zatim čuješ samo tišinu...'", *Jutarnji list* (Zagreb), 5. 4. 2009., 7.; Ivanka TOMA, "Masovna grobnice kod Zaprešića. Mještani sela Ključ Brdovečki na svojim oranicama uz nekadašnje korito Sutle pronašli kosti i ostatke tisuća žrtava partizanskih zločina iz II. svjetskog rata. U tri noći partizani poubijali više od 4000 ljudi", *Večernji list* (Zagreb), 5. 4. 2009., 12. - 13.

Prema svim pokazateljima, koja potvrđuju i najnovija istraživanja i spoznaje, odluka o "čišćenju neprijatelja", naime masovne likvidacije koje su provođene na "križnom putu" i u neposrednom poraću, posve sigurno, donesena je u najvišem jugoslavenskom komunističkom vrhu, odnosno naredba je morala doći od vrhovnog zapovjednika Jugoslavenske armije J. Broza Tita.⁷⁴

Milovan Đilas je mišljenja da za masovne likvidacije zarobljenika u svibnju 1945. "[...] pismena naredba nije ni postojala. Prema strukturi i hijerarhiji – tako nešto nije mogao izvršiti nitko bez odobrenja vrha. Već pre toga se sazдавala atmosfera odmazde i obračuna. Centralni komitet nije to odlučivao. A i da jeste? Bez sumnje bi se CK poveo za autoritetima. Glasanja ni inače nije bilo. [...] Nikada to nismo spominjali ni u CK, ni među sobom. Jednom sam ja u nevezanom razgovoru [...] spomenuo da smo tada preterali, jer da je tu bilo i onih koji su bežali jedino iz ideooloških razloga. Tito je odvratio, odmah, kao na nešto o čemu je odavno stvorio konačni, ako ne i utešni zaključak: Svršiš jednom zauvek!"⁷⁵

Masovne poslijebleiburske likvidacije zarobljenika, jasno je, nisu mogli počiniti usamljeni, pa ni masovni osvetnici, zadojeni mržnjom. U bleiburskom slučaju nije riječ o osobnoj osveti nekoga pijanog Sime Dubajića ili stotina ili tisuća takvih luđaka.⁷⁶ Masovne likvidacije, naime, ne mogu biti eksces. U komunističkom pokretu u razdoblju staljinizma, a takav je bio i jugoslavenski komunistički pokret predvođen J. Brozom Titom tijekom Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću, "nema (ne)djela posebno kad su masovna, bez odgovarajuće direktive."⁷⁷

Prema Goldsteinu: "Ideja odgovornosti za ratne zločine, kakva postoji na početku 21. stoljeća, relativno je nova. Povijesna je činjenica kako je odgovornost za ratne zločine sve do najnovijih vremena, bila uvijek predviđena za poražene. Ono što je borcima na pravednoj strani, na strani onih koji su branili svoj narod i svoj dom, bilo dopušteno i moguće jučer, početkom 21. stoljeća više nije."⁷⁸ Goldstein je mišljenja da "Titovu odgovornost za počinjene ratne zločine nad zarobljenicima i civilima u svibnju 1945. godine, [...] valja ocjenjivati sukladno

⁷⁴ Usp. primjerice: (H), "Zločin u Teznom. Mitja Ferenc, član Komisije slovenske Vlade za istraživanje masovnih grobnica, o najvećem hrvatskom stratištu: Naredbe za masakr morala je doći od Tita", *Jutarnji list* (Zagreb), 14. 9. 2007., 10.; Dražen ĆURIĆ, "Povijesna istina. Dr. Mitja Ferenc tvrdi: Tito naredio pokolj Hrvata u Bleiburgu", *Večernji list* (Zagreb), 14. 9. 2007., 10.; Tomislav VUKOVIĆ, "Intervju. Mitja Ferenc, član Komisije slovenske Vlade za istraživanje masovnih grobišta. Naredba je morala doći od Josipa Broza Tita", *Glas Koncila* (Zagreb), 16. 9. 2007., 8. - 9.; Sanja ROMIĆ, "Interview: Dr. Jerca Vodušek - Starič, Slovenska povjesničarka. Tito je tajno naredio Bleiburg", *Globus* (Zagreb), 26. 9. 2008., 42. - 45.; Zvonimir DESPOT, "Prvi javni istup mlade povjesničarke Martine Grahek Ravančić. Bleiburg. Tito je prekršio Haag i Ženevu", *Večernji list* (Zagreb), 28. 9. 2008., 18. - 19.; Tomislav VUKOVIĆ, "Zagreb. Tribina o Bleibburgu i križnom putu. Jugoslavenski je vrh znao za ubojstva", *Glas Koncila* (Zagreb), 25. 1. 2009., 10.; Ivica RADOŠ, "Žrtve. Povjesničarka Jerca Vodušek-Starič 'Za zločine u Hudoj Jami krivac je Tito'", *Jutarnji list* (Zagreb), 11. 3. 2009., 7.

⁷⁵ Milovan ĐILAS, *Revolucionarni rat*, Beograd, 1990., 433.

⁷⁶ Mladen IVEZIĆ, *Titova umjetnost mržnje*, Zagreb, 2001., 303.

⁷⁷ Ivo BANAC, "Antifašizam nije samostojeca ideja", *Jutarnji list* (Zagreb), 16. 2. 2008., 38.

⁷⁸ I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 372.

ondašnjim prilikama i ondašnjim kriterijima, koji nisu istovjetni današnjim na prijelazu iz 20. u 21. stoljeće.”⁷⁹

Nedvojbeno, Goldstein je u pravu. Povjesničar se mora držati načela da se o povijesnim događanjima sudi prema civilizacijskim standardima vremena u kojem su se i događala. A ti standardi bi trebali u jednakoj mjeri vrijediti za sve sudionike događaja.

Haaške konvencije/deklaracije (o zakonima i običajima rata na kopnu) iz 1899. i 1907. i Ženevske konvencije (o postupanju s ratnim zarobljenicima) iz 1929., a čije su potpisnice bile i Velika Britanija i NDH i DF Jugoslavija, normirale su međunarodno ratno, humanitarno i kazneno pravo.⁸⁰ Prema navedenim konvencijama, odgovornost vodstva NDH u slučaju Bleiburg ponajviše je moralne prirode. Za razliku od toga britanska je odgovornost i moralna i pravna. Izručiti zarobljenike, za koje su bili gotovo sigurni da ih neće štititi odredbe humanitarnog prava, kršenje je Ženevske konvencije. Odgovornost jugoslavenskih snaga, koje su prekršile članak 23. (“Osim zabrana ustanovljenih posebnim konvencijama, naročito je zabranjeno [...] b) ubijati ili ranjavati vjerolomno osobe koje pripadaju neprijateljskom narodu ili vojsci.”)⁸¹ Haaških pravila o zakonima i običajima rata, te članak 2. (“Ratni zarobljenici su u vlasti neprijateljske Sile, ali ne u vlasti pojedinih osoba ili vojnih jedinica koji su ih zarobili. S njima se mora, u svako doba, postupati čovječno i oni se imaju zaštitivati naročito protiv akta nasilja, protiv uvreda i protiv javne radoznanosti. Represivne mjere prema njima zabranjene su.”)⁸², kao i niz drugih članaka Ženevske konvencije moralnog je, ali prije svega pravnog karaktera.

Ukratko, prema Ženevskoj konvenciji o postupanju s ratnim zarobljenicima iz 1929. koja je, naime, u vrijeme događaja o kojima se ovdje raspravlja bila na snazi, i koje su se trebali pridržavati i pripadnici NOV i POJ/JA, čiji je vrhovni zapovjednik bio J. Broz Tito, silom ili dobrovoljno razoružani protivnik više nije neprijatelj, nego ratni zarobljenik i kao takav mora biti pošteđen. Ratni zarobljenik ne potпадa više pod vlast vojnika ili jedinice koja ga je zarobila, nego države čijoj vojsci taj vojnik, odnosno jedinica pripada. Ubiti razoružanog protivnika u ratu nije dopušteno i predstavlja zločin, a svako zlostavljanje znači kukavičluk i barbarstvo.⁸³

⁷⁹ I. GOLDSTEIN, “Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta”, 37. Usp. Dražen CIGLENEČKI, “Ivo Goldstein: Jasenovac je bio genocid, a Bleiburg ratni zločin”, *Novi list* (Rijeka), 14. 9. 2008., 16. - 17.; I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 365. - 366.; I. GOLDSTEIN, “Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije”, 81.

⁸⁰ Usp. Boško PETKOVIĆ, *Međunarodne konvencije o ratnom pravu*, Zagreb, 1992.; Vladan JONČIĆ, *Ratni zarobljenici. Međunarodnopravni status*, Beograd, 2002.

⁸¹ B. PETKOVIĆ, *Međunarodne konvencije o ratnom pravu*, 35.

⁸² B. PETKOVIĆ, *Međunarodne konvencije o ratnom pravu*, 399.

⁸³ Jovica PATRNOGIĆ, *Priručnik za međunarodno ratno pravo. Zakoni i običaji za rat na kopnu i u vazduhu*, Beograd, 1956., 76.; B. PETKOVIĆ, *Međunarodne konvencije o ratnom pravu*, 399.; Jelena D. LOPIČIĆ-JANČIĆ, *Krivičnopravna zaštita ratnih zarobljenika u jugoslovenskom krivičnom pravu*, Beograd, 2005., 250.

No, Goldstein ima drukčiju, "prihvatljivija" objašnjenja: "Pri tome treba uzeti u obzir i radikalnu promjenu kriterija koju je donio Drugi svjetski rat: do poslijeratnih sudskega procesa 1946. termin 'zapovjedna odgovornost' uopće nije postojao, a i današnje poimanje o ratnim zločinima definirano je u međunarodnom pravu tek tijekom posljednjih 60 godina. U tom nastojanju da se pojmovi preciziraju i prodube, nužno je došlo i do shvaćanja da ratni zločin ne čini samo agresor, već ih može počiniti i napadnuta strana, da ni ratovanje na pravednoj strani ni izvojevana pobjeda ne donose automatski i abolciju za počinjeni zločin."⁸⁴

U prikazu događaja potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću, Goldstein nastoji stvoriti "okvir" za razumijevanje "osvete", koja je kulminirala u svibnju 1945., navodeći da ona nije bila bezrazložna, te da je bila motivirana zločinom koji se počeo događati u travnju 1941. godine. No, postavlja i pitanje je li osveta, odnosno kazna koju su dobili pojedinci i čitave skupine bila primjerena.⁸⁵

Uz ponavljanje starih, ponekad i modificiranih tvrdnji i objašnjenja u bleiburškom slučaju, Goldstein aktivira i *staro-novu* tezu: "Nema sumnje da su zarobljenici na mnogim mjestima ubijani bez suda i suđenja, individualno i grupno. Doduše, vojska NDH kao vojska nije imala pravo na tretman po Ženevskoj konvenciji iz 1929. godine, jer se od svog osnutka i sve do posljednjih dana nikada nije pridržavala članka 1. [“Ratni zakoni, prava i dužnosti ne primjenjuju se samo na vojsku već i na milicije i dobrovoljačke odrede koji ispunjavaju sljedeće uvjete:”] točke 4 [“da se pri svojim operacijama pridržavaju zakona i običaja rata”], Pravilnika o zakonima i običajima rata na kopnu⁸⁶, koji je sastavni dio i Haške konvencije iz 1907. i Ženevske iz 1929. godine."⁸⁷

Nije mi jasno, ako "vojska NDH kao vojska nije imala pravo na tretman po Ženevskoj konvenciji iz 1929.", kako to tvrdi Goldstein, čemu je onda prema zapovijedi ministra narodne obrane J. Broza Tita 3. svibnja 1945. svim jedinicama JA dostavljena naredba kojom se prema odredbama Ženevske konvencije "detaljno propisuje postupak s ratnim zarobljenicima."⁸⁸

Nasuprot ovakvoj Goldsteinovojoj osebujnoj tezi, prihvatljivoj polupismenima, za počinjene masovne zločine nad zarobljenicima u svibnju 1945. Jugoslavensku armiju i J. Broza Tita "ne opravdavaju ustaški zločini u izvršenju rasnih zakona,

⁸⁴ I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 366.; I. GOLDSTEIN, "Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije", 81.

⁸⁵ I. GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", 32. - 33.

⁸⁶ B. PETKOVIĆ, *Međunarodne konvencije o ratnom pravu*, 32.

⁸⁷ I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 365.; I. GOLDSTEIN, "Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije", 81.

⁸⁸ I. GOLDSTEIN, "Josip Broz Tito – između skrupulznoga historiografskog istraživanja i političke manipulacije", 321.; I. GOLDSTEIN, "Značenje godine 1945. u hrvatskoj povijesti i osvetnički gnjev", 71.; I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 370. - 371.

a napose svi oni počinjeni u Jasenovcu i Staroj Gradiški, jer je rat već bio dobiven.”⁸⁹

Na obvezu pridržavanja Haaških pravila o zakonima i običajima rata upućuje i govor Milana Pošaka, člana Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača, na Četvrtom zasjedanju ZAVNOH-a, u srpnju 1945., koji je “naglasio, da kažnjavanje ratnih zločinaca nije kod nas iz želje za osvetom [...]. Dužnost kažnjavanja ratnih zločinaca pristoji iz obveze prema cijelom civiliziranom svijetu i prema vlastitim narodima. To je kažnjavanje predvio najviši međunarodni forum – haška konferencija, gdje je o tome sklopljena konvencija”.⁹⁰

Razlika je, i to velika, ubiti protivnika u borbi od ubijanja nenaoružanog i bespomoćnog čovjeka ili ratnog zarobljenika. Nedvojbeno, masovne i pojedinačne likvidacije ratnih zarobljenika bile su nelegalne i prema općim civilizacijskim i domaćim i međunarodnim zakonima, a svako ubijanje bez suda je zločin, suglasan je i Goldstein: “Međutim, u duhu općeljudske pravede i pravičnosti, svako je ubijanje bez suda zločin, pa stoga nema sumnje da je nad pojedincima i grupama koje su na Križnom putu ubijane bez bilo kakva suđenja bio počinjen zločin. U međunarodnom pravu poslije Drugoga svjetskog rata takva su nedjela definirana kao ratni zločin, protivna prirodnom pravu i 'temeljnim načelima ljudskoga roda'. Bacaju sjenu na NOB, ali 'nisu odlučujuća za njegovu temeljnu karakterizaciju' kao zasluznog sudionika na pravednoj strani podjele u Drugom svjetskom ratu.”⁹¹

Prema međunarodnim konvencijama, uz moralni i pravni karakter, odgovornost jugoslavenske strane u navedenim je događajima i individualne i zapovjedne prirode, od jedinica JA na terenu do najvišega vojnog i državnog vrha, uključujući i J. Broza Tita.⁹² Naime, snage JA koje su sudjelovale u bleiburškim događajima, a koje su bile dio ukupnih jugoslavenskih vojnih snaga koje su sudjelovale u završnim operacijama kojima je rukovodio J. Broz Tito, postupale su prema njegovim naređenjima i bile su pod njegovom kontrolom. O postojanju te kontrole svjedoči stalna komunikacija između J. Broza Tita i zapovjednika Treće armije Koste Nađa.⁹³

⁸⁹ Vladimir Đuro DEGAN, *Hrvatska država u međunarodnoj zajednici. Razvitak njezine međunarodnopravne osobnosti tijekom povijesti*, Zagreb, 2002., 166.

⁹⁰ “Završeno zasjedanje narodnog sabora Hrvatske”, *Vjesnik jedinstvene narodno oslobođilačke fronte Hrvatske* (Zagreb), 27. 7. 1945., 1.

⁹¹ I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 365. - 366.; I. GOLDSTEIN, “Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije”, 81. Usp. Ivo JOSIPOVIĆ, “Odgovornost za ratne zločine nakon II. svjetskog rata”, u: J. Hrženjak (gl. ur.), *Bleiburg i Križni put*. Zbornik radova, 38. - 41.

⁹² Stjepan HEFER, “Izručivanje hrvatske vojske god. 1945. u svjetlu međunarodnog prava”, *Hrvatski kalendar*, Chicago, 1955., 86. - 92.; Ivan GABELICA, “Pravna kvalifikacija zločina u Bleiburgu i na križnim putovima”, u: Jozo Marević (ur.), *50 godina Bleiburga*. Zbornik radova, Zagreb, 1995., 25. - 33.; Dominik VULETIĆ, “Kaznenopravni i povijesni aspekti bleiburškog zločina”, *Pravnik*, god. 41, br. 2 (85), Zagreb, 2007., 125. - 150.

⁹³ D. VULETIĆ, “Kaznenopravni i povijesni aspekti bleiburškog zločina”, 137.; I. BANAC, “Antifašizam nije samostojeća ideja”, 38.

J. Broz Tito se nalazio, i tijekom Drugoga svjetskoga rata i u poraću, na vrhu piramide vojne i civilne vlasti i ujedinjavao je najvažnije položaje i dužnosti u KP Jugoslavije i DF/FNR Jugoslaviji. Ukratko, J. Broz Tito je bio osoba nesporna autoriteta, koja je u rukama imala sve bitne funkcije vezane za partiju, vojsku i državu.

Svatko je odgovoran onoliko koliko je utjecao ili, pak, mogao utjecati na događaje oko sebe i u svome vremenu. J. Broz Tito je želio, i mogao, odlučivati o svemu, i tu treba tražiti i mjeru njegovih, kao i bilo čijih, odgovornosti i zasluga.

Hrvatska historiografija rado zanemaruje neugodnu činjenicu da svjetski priručnici o ratnim zločinima, etničkom čišćenju i genocidu J. Brozu Titu daju istaknuto mjesto, među ostalim, očito je, i zbog bleiburškog slučaja, a i zbog odnosa prema Folksdojčerima.⁹⁴

U Hrvatskoj je prisutna teza, koju zastupa i uporno promiče i Goldstein, da iako se u istupima J. Broza Tita potkraj rata češće javlja i riječ osveta, nema podataka da je poticao masovne osvetničke akcije ili da ih je odobravao. Štoviše, Goldstein tvrdi da se je J. Broz Tito suprotstavljao nasilju, ali da njegova upozorenja nisu bila dovoljno stroga.⁹⁵

No, u slučaju jugoslavenskih Nijemaca, nisu nam poznati podaci o suprotstavljanju J. Broza Tita nasilju provođenom i predvođenom od NOV i POJ, odnosno JA potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću. Naprotiv! Upravo je odnos NOV i POJ/JA i “narodnih” vlasti prema jugoslavenskim Nijemcima, kojima je pripisana i ozakonjena kolektivna krivnja, ogledni primjer ključne uloge J. Broza Tita u provođenju etničkoga čišćenja u Jugoslaviji potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću.

Na svim područjima poslije uspostave partizanske/komunističke vlasti uslijedio je val uhićenja i likvidacija. Pri tome na udaru nisu bili samo Folksdojčeri, nego i potencijalni politički protivnici iz svih nacionalnih/etničkih skupina.⁹⁶

J. Broz Tito je s dijelom Vrhovnog štaba NOV i POJ pristigao 4. listopada 1944. u Vršac, odakle je rukovodio borbama do prelaska u Beograd.⁹⁷ Iz Vršca je J. Broz Tito 16. listopada 1944. uputio komandantu 1. armijske grupe NOVJ Peki Dapčeviću, depešu kojom je naredio: “Pošalji mi hitno preko Bele Crkve za Vršac

⁹⁴ Usp. Gunnar HEINSOHN, *Lexikon der Völkermorde*, Reinbeck bei Hamburg, 1999., 322. i тамо navedena literatura.

⁹⁵ I. GOLDSTEIN, “Josip Broz Tito – između skrupulognoga historiografskog istraživanja i političke manipulacije”, 320.; I. GOLDSTEIN, “Značenje godine 1945. u hrvatskoj povijesti i osvetnički gnjev”, 72.; I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 359.

⁹⁶ Ekkehard VÖLKL, “Abrechnungsfuror in Kroatien”, u: Klaus Dietmar Henke und Hans Woller (Hrsg.), *Politische Säuberung in Europa. Die Abrechnung mit Faschismus und Kolaboration nach dem Zweiten Weltkrieg*, München, 1991., 358. - 394.

⁹⁷ Branislav ILIĆ, Vojislav ĆIRKOVIC (prir.), *Hronologija revolucionarne delatnosti Josipa Broza Tita*, Beograd, 1988., 90.

jednu od najboljih, jakih brigada eventualno krajisku. Potrebna mi je da očistim Vršac od švapskih stanovnika. [...] Držite ovo u tajnosti.”⁹⁸

U svrhu “čišćenja Vršca od švapskih stanovnika”, upućena je u Vršac 1. krajiska brigada 5. krajiske udarne divizije 1. proleterskog korpusa NOVJ.⁹⁹ Nakon teških borbi, Vršac je 2. listopada 1944. zauzela Crvena armija, a sljedećeg dana pripadnici NOV i POJ uhitali su nekoliko stotina Folksdjočera muškaraca, od kojih je 200 odmah ubijeno. Od listopada do prosinca 1944., nekoliko tisuća civila Folksdjočera, ali i drugih, pretežno muškaraca, odvedeno je u obližnji likvidacijski logor. Tijekom mjeseca listopada ubijeno je 700 lokalnih Nijemaca. Prema poimeničnim pokazateljima u Vršcu i okolnim mjestima, utvrđeno je 1.038 žrtava, od kojih su 647 iz grada Vršca.¹⁰⁰ Povjesnica 1. krajiske brigade navodi da su u Vršcu “imali (su) pune ruke posla”, ali “čišćenje Vršca od švapskih stanovnika”, naravno, ni ne spominje.¹⁰¹ No, njemačka i austrijska historiografija i publicistika donose mnogobrojne i opsežne prikaze kako su krajšnici, ali i drugi pripadnici NOV i POJ prije i poslije njih, potkraj 1944. udovoljili naredbi J. Broza Tita za “čišćenje” Vršca.¹⁰²

⁹⁸ Josip BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset četvrti, 6. oktobar – 15. novembar 1944., Zagreb - Beograd, 1982., 88. Usp. Milovan DŽELEBDŽIĆ, *Tito u Vršcu 16-25. oktobar 1944*, Novi Sad - Beograd - Vršac, 1984., 105.; Radomir BULATOVIĆ, *Titov borbeni put (1943-1945). Posebni osvrt na objekte u kojima je boravio i radio*, knj. 2., Sarajevo, 1988., 224.; V. GEIGER, “O zborniku Bleiburg i Križni put Saveza antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske, Zagreb, 2007.”, 819. - 820.; Vladimir GEIGER, “Josip Broz Tito i sudbina jugoslavenskih Nijemaca”, *Časopis za suvremenu povijest*, god. 40, br. 3, Zagreb, 2008., 805.

⁹⁹ J. BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset četvrti, 6. oktobar – 15. novembar 1944., 266.

¹⁰⁰ Helmut FRISCH, *Werschetz (Versecz – Vršac). Kommunale Entwicklung und deutsches Leben der Banater Wein- und Schulstadt*, Wien, 1982., 665. - 673.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band IV, *Menschenverluste-Namen und Zahlen zu Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen, 1994., 50. - 51., 148. - 151., 163. - 166., 399. - 413.; www.totenbuch-donauschwaben.at. i tamo navedeni izvori i literatura.

¹⁰¹ Usp. Milorad GONČIN, Stevo RAUŠ, *Prva krajiska udarna proleterska brigada*, Beograd 1981., 264.

¹⁰² Usp. Leopold ROHRBACHER, *Ein Volk ausgelöscht. Die Ausrottung des Donauschwabentums in Jugoslawien in den Jahren von 1944 bis 1948*, Salzburg, 1949., 75. - 80.; *Völkermord der Tito-Partisanen 1944 - 1948. Die Vernichtung der altösterreichischen Deutschen Volksgruppe in Jugoslawien und die Massaker an Kroaten und Slowenen. Dokumentation*, Graz, 1991., 145. - 149.; *Dokumentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost-Mitteleuropa*, Band V, *Das Schicksal der Deutschen in Jugoslawien*, Düsseldorf, 1961., München, 1984., Augsburg, 1994., München, 2004., 90E. - 93E.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band I, *Ortsberichte über die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen, 1991., 129., 198., 210. - 215., 356. - 362.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band II, *Erlebnisberichte über die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen, 1993., 44. - 59.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band III, *Erschießungen-Vernichtungslager-Kinderschicksale in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen, 1995., 263. - 266., 700. - 702., 710. - 711.; *Verbrechen an den Deutschen in Jugoslawien 1944 - 1948. Die Stationen eines Völkermords*, München, 1998., 106. - 107; *Genocide of the Ethnic Germans in Yugoslavia 1944 - 1948*, München, 2003., 62. - 63.; *Genocid nad nemačkom manjinom u Jugoslaviji 1944 - 1948*, Beograd, 2004., 75. - 76.; H. FRISCH, *Werschetz (Versecz – Vršac). Kommunale*

Iako je nedvojbeno što se dogodilo u slučaju Vršac, nekima je, očito, to neumjesno odnosno nelagodno i izravno navesti. Naime, Goldstein u slučaju Vršac ne spominje J. Broza Tita i njegovu ulogu u događajima, te ukratko navodi samo: "Na njemačku narodnu skupinu pao je teret kolektivne odgovornosti. Početak masovnog 'obračuna s narodnim neprijateljem' može se vezati za prve listopadske dane 1944. godine, kada je po oslobođenju Bele Crkve [ispravno bi bilo Vršca, a ne kako je to Goldstein u žurbi pobrkao] uhapšeno i likvidirano više stotina Folksdojčera."¹⁰³

Do potkraj Drugoga svjetskog rata jugoslavenski Folksdojčeri muškarci uglavnom su bili, dragovoljno ili prisilno, mobilizirani u njemačke vojne i poluvojne postrojbe i u kućama su ostali pretežno starci, žene i djeca. Njemačko stanovništvo, koje nije izbjeglo ili do tada protjerano, bilo je tijekom i nakon ratnih djelovanja prepušteno samovolji pobjednika. Bezakonje, pljačka, maltretiranja, ubojstva, silovanja žena, postali su potkraj i neposredno nakon rata svakidašnjica njemačke manjine u Jugoslaviji.¹⁰⁴ Samo neposredno poslije završetka ratnih djelovanja stradalo je prema poimeničnim pokazateljima na razne nasilne načine u svojim domovima preko 8.000 Nijemaca, od toga preko 1.000 Njemica i oko 100 njemačke djece.¹⁰⁵

Bezakonje koje provode pripadnici NOV i PO Jugoslavije nakon ulaska u mjesto nastanjena njemačkim stanovništvom, kao maltretiranja, pljačka i silovanja možemo objasniti i kao stihiju, a pojedinačna ubojstva kao događaje ovisne od slučaja do slučaja i od lokalnog stanja. No, masovna ubojstva Folksdojčera organizirano su provedena u mnogobrojnim mjestima, posebice u Vojvodini (Alibunar, Bačka Palanka, Banatski Despotovac, Bečkerek [Zrenjanin], Charlevill [Banatsko Veliko Selo], Kikinda, Kovin, Mastort [Novi Kozarci], Mramorak, Nemačka Crnja [Srpska Crnja], Omoljica, Pančevo, Ruma, Sarča [Sutjeska], Sivac, Sremska Mitrovica, Stara Pazova, Starčevo, Vrbas, Vršac, Zemun,

Entwicklung und deutsches Leben der Banater Wein- und Schulstadt, 637. - 688.; Robert HAMMERSTIEL, *Von Ikonen und Ratten. Eine Banater Kindheit 1939 - 1949*, Wien - München, 1999. ili u srpskom prijevodu: Robert HAMERSTIL, *O ikonama i pacovima. Jedno banatsko detinjstvo 1939 - 1949*, Vršac, 2003. i tamo navedeni izvori i literatura.

¹⁰³ I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 375. Usp. D. CIGLENEČKI, "Ivo Goldstein: Jasenovac je bio genocid, a Bleiburg ratni zločin", 17.

¹⁰⁴ *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band I, *Ortsberichte über die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, 60. - 61., 79., 91., 120., 143., 147., 176., 180. - 181., 217., 232., 237. - 238., 259., 272. - 273., 279., 290., 301., 324., 339., 365., 375. - 376., 382., 418., 426. - 427., 429. - 430., 435., 451., 481. - 482., 485., 532., 585., 597., 602., 662., 667., 676., 679. - 680., 682., 694., 713.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band II, *Erlebnisberichte über die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, 6., 120., 176., 238., 259., 272., 290., 301., 324., 365., 418., 426. - 427., 481. - 482., 485., 532., 587., 597., 602., 662., 667., 676., 680., 713.; Zoran JANJETOVIĆ, *Between Hitler and Tito. The disappearance of the Vojvodina Germans*, Beograd, 2000., 196. - 198., Beograd, 2005., 191. - 193. i tamo navedeni izvori i literatura.

¹⁰⁵ *Verbrechen an den Deutschen in Jugoslawien 1944-1948. Die Stationen eines Völkermords*, 313.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band IV, *Menschenverluste-Namen und Zahlen zu Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, 1019.

Zichydorf [Veliko Plandište]¹⁰⁶, očito ne bez naređenja, odobrenja i(lj), pak, znanja najviših tijela i pojedinaca NOV i PO Jugoslavije, uključujući i J. Broza Tita.

Naredbom predsjednika Nacionalnog komiteta oslobođenja Jugoslavije i vrhovnog zapovjednika NOV i PO Jugoslavije J. Broza Tita, od 17. listopada 1944., uvedeno je izvanredno stanje na području Banata, Bačke i Baranje, odnosno uvedena je Vojna uprava za Banat, Bačku i Baranju. U nadležnost NOV i POJ prešla je tom odlukom na navedenim područjima sva izvršna i sudska vlast.¹⁰⁷ Na sjednici NKOJ-a, održanoj 30. listopada 1944., predsjednik NKOJ-a maršal Jugoslavije J. Broz Tito objasnio je: “[...] Uspostavu vojne vlasti u Vojvodini diktirali su specijalni problemi u Vojvodini, – isterivanje Nemaca [...]. Pitanje iseljavanja Nemaca mi moramo rešiti, jer je to večita opasnost za našu zemlju. To pitanje ćemo postepeno rešavati. Zasada će se sve sposobno od 16 do 60 godina svrstavati u radne bataljone i upotrebljavati na razne radove. Kolonizaciji našeg stanovništva u Vojvodini namesto isteranih Nemaca treba odmah pristupiti. Tj. na nemačka imanja odmah naseljavati Srbe, Crnogorce, Ličane i td, i to siromašne i poštene porodice. [...]”¹⁰⁸ Glavni narodno-oslobodilački odbor Vojvodine u proglašu od 14. studenoga 1944. svim NOO-ima u Bačkoj, Banatu i Baranji, objasnio je razloge uvođenja vojne uprave: “Kao što vam je poznato, odlukom Vrhovnog komandanta naše vojske, druga Tita u Banatu, Bačkoj i Baranji uvedena je Vojna uprava. Ova mera poduzeta je zbog toga što u ovim našim krajevima živi mnogo Nemaca i Mađara koji su se za vreme okupacije neprijateljski držali prema Slovenskom stanovništvu učestvujući u svim zverstvima koje je okupator organizovao protiv našeg naroda. Naročito su ovdašnje Švabe varvarski se odnosile prema Srbsima, a i ostalim našim narodima. Zato je potrebno da se temeljito obračunamo sa svim Švabama a i sa onim Mađarima koji su vršili zločine. [...]”¹⁰⁹

Ratni zločini koje je dio jugoslavenskih Folksdojčera počinio, te njihovo neloyalno držanje tijekom okupacije, poslužili su i kao razlog i kao opravdanje za neljudsko postupanje s njemačkom manjinom potkraj i nakon Drugoga svjetskog rata.¹¹⁰

Predsjedništvo AVNOJ-a donijelo je 21. studenoga 1944. “Odluku o prijelazu u državno vlasništvo neprijateljske imovine, o državnoj upravi nad imovinom neprisutnih osoba i o sekvestru nad imovinom koju su okupatorske vlasti prisilno otuđile”, kojom se određuje i položaj Folksdojčera (Članak 1.: “Danom stupanja

¹⁰⁶ Zoran JANJETOVIĆ, “Logorisanje vojvodanskih Nemaca od novembra 1944. do juna 1945. godine”, *Tokovi istorije*, br. 1-2, Beograd, 1997., 153. i тамо наведени извори и литература.

¹⁰⁷ Jelena POPOV, “Razlozi uvođenja vojne uprave na području Banata, Bačke i Baranje 1944.”, *Zbornik Matice srpske za istoriju*, br. 55, Novi Sad, 1997., 87. - 109.

¹⁰⁸ Arhiv Josipa Broza Tita, Beograd, NKOJ – 87; Branko PETRANOVIĆ, Ljiljana MARKOVIĆ (prir.), *Zapisnici NKOJ-a i Privremene vlade DFJ 1943 - 1945.*, Beograd, 1991., 54.

¹⁰⁹ Đoko IVANOVIĆ, “Baranja u NOR-u i revoluciji – oktobar 1944 – april 1945.”, u: Dušan Čalić (ur.), *Zbornik radova Tri stoljeća “Belja”*, Osijek, 1986., 350.

¹¹⁰ Zoran JANJETOVIĆ, “Da li su Srbi počinili genocid nad Podunavskim Švabama?”, u: Jovan Mirković (ur.), *Genocid u 20. veku na prostorima jugoslovenskih zemalja*, Beograd, 2005., 233.

na snagu ove Odluke prelazi u državno vlasništvo: [...] 2. sva imovina osoba njemačke narodnosti, osim Nijemaca koji su se borili u redovima Narodnooslobodilačke vojske i partizanskih odreda Jugoslavije ili su podanici neutralnih država a nisu se držali neprijateljski za vrijeme okupacije [...]).¹¹¹ Odluka Predsjedništva AVNOJ-a nije obvezivala na dokazivanje aktivnog potpomaganja okupatorskog režima, nego je pod njezin udar došla svaka osoba njemačke narodnosti koja se nije izravno suprotstavila nacizmu.¹¹² Naime, pitanje Folksdojčera u Jugoslaviji riješeno je jednostrano i bez kompromisa (konfiskacija imovine i protjerivanje odnosno upućivanje u logore). Takvo *rasističko* i *genocidno* stajalište protiv njemačke manjine donio je AVNOJ koji je, pak, trebao biti jamac jednakopravnosti jugoslavenskih naroda i narodnosti, pravdajući takav odnos kolektivnom krivnjom Folksdojčera.¹¹³ Na temelju Odluke Predsjedništva AVNOJ-a od 21. studenoga 1944. donesen je niz odluka, uredbi, tumačenja i zakona, kojima je omogućen i na kraju ostvaren *zakonit* progon Folksdojčera.¹¹⁴

Predsjedništvo Ministarskog savjeta Demokratske Federativne Jugoslavije u Beogradu izvjestilo je 11. lipnja 1945.: "Vlada Jugoslavije stoji na stanovištu da sve Njemce koji se nalaze u okviru granica Jugoslavije raseli i uputi u Njemačku, čim se zato stvore povoljni tehnički uslovi."¹¹⁵ Štoviše, jugoslavenske vlasti su zauzele stajalište o zabrani povratka izbjeglih i prognanih Folksdojčera iz Jugoslavije. Odluka, pak, da se onemogući povratak jugoslavenskih Nijemaca donesena je na sjednici Državne komisije za repatrijaciju održanoj u Beogradu 22. svibnja 1945., s čime su se, zatim, suglasili Vlada DF Jugoslavije i Generalstab Jugoslavenske armije.¹¹⁶ Za navedene odluke o protjerivanju i zabrani povratka Folksdojčera nisu postojale nikakve zakonske osnove ni u jugoslavenskom, a niti u međunarodnom pravu. Folksdojčeri su bili jugoslavenski državljeni, iako je

¹¹¹ *Službeni list Demokratske Federativne Jugoslavije*, god. I, br. 2, Beograd, 6. veljače 1945., 13. - 14.; Slobodan NEŠOVIĆ (prir.), *Zakonodavni rad Predisjedništva Antifašističkog veća narodnog oslobođenja Jugoslavije i Predisjedništva Privremene narodne skupštine (19 novembra 1944 - 27. oktobra 1945) po stenografskim beleškama i drugim izvorima*, Beograd, 1951., 11., 17. - 20.

¹¹² Vladimir GEIGER, *Folksdojčeri. Pod teretom kolektivne krivnje*, Osijek, 2002., 11., 25., 27.; Vladimir GEIGER, "Folksdojčeri u Hrvatskoj 1945.", u: N. Kisić Kolanović, M. Jareb, K. Spehnjak (ur.), 1945. – razdjelnica hrvatske povijesti, Zagreb, 2006., 273.

¹¹³ J. VUJIĆ, *Trg maršala Tita. Mitovi i realnosti titovizma*, 229.

¹¹⁴ Vladimir GEIGER, Ivan JURKOVIĆ, *Što se dogodilo s Folksdojčerima? Sudbina Nijemaca u bijeloj Jugoslaviji*, Zagreb, 1993., 86. - 87.; V. GEIGER, *Folksdojčeri. Pod teretom kolektivne krivnje*, 26. - 31. i tamo navedeni izvori i literatura.

¹¹⁵ Arhiv Jugoslavije, Beograd, 50 – 35 – 73; Hrvatski državni arhiv, Zagreb, 816, kut. 1, fasc. 5; Z. DIZDAR, V. GEIGER, M. POJIĆ, M. RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, 155. - 157., 179. - 182.; V. GEIGER (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja*, 245. - 248.

¹¹⁶ Arhiv Jugoslavije, Beograd, 50 – 35 – 73; Vladimir GEIGER, "Heimkehr. Povratak slavonskih Nijemaca nakon Drugoga svjetskog rata iz izbjeglištva/prognaništva u zavičaj i njihova sudbina", *Scrinia slavonica*, sv. 3, Slavonski Brod, 2003., 521. - 522.

zbog političkih razloga diplomacija DF/FNR Jugoslavije tada, kao i jugoslavenska historiografija kasnije, svjesno tvrdila drukčije.¹¹⁷

Na Potsdamskoj konferenciji (17. srpnja do 2. kolovoza 1945.) savezničkih velesila pobjednica u ratu, zaključeno je (XIII "Uredno iseljavanje njemačkog stanovništva"¹¹⁸) da se preostalo njemačko stanovništvo iz Poljske, Čehoslovačke i Mađarske treba preseliti na područje Njemačke. Preseljenje (etničko čišćenje) legalizirano je kao najtrajnije i zadovoljavajuće rješenje, i trebalo se obaviti organizirano i na human način.¹¹⁹ Oni koji se nisu našli u zaključcima Potsdamske konferencije, rješili su problem Folksdojčera na još drastičniji način (ponajprije Jugoslavija). Od sredine 1945. problem raseljenih osoba u Austriji počeo se izrazito zaoštravati. Čehoslovačka, Mađarska i Jugoslavija otpočele su tada masovno protjerivati Folksdojčere. Austrijska vlast je prosvjedovala kod saveznika i inzistirala da se neodgodivo zatvore austrijske granice.¹²⁰ Britanske, američke i sovjetske okupacijske vlasti u Austriji, ne samo da su poticale povratak tijekom rata izbjeglih/prognanih Folksdojčera u Jugoslaviju, nego su iskazivale i protivljenje jugoslavenskim nastojanjima da onemoguće povratak izbjeglica/prognanika, a napose su se protivile jugoslavenskim nastojanjima da Folksdojčere protjeruju iz Jugoslavije.¹²¹

No, Goldstein sve ovo prikazuje i objašnjava površno i shematski, štoviše netočno: "[...] Zbog tolikog broja izbjeglica pristiglih u Njemačku saveznici su već u ljeto 1945. zatvorili granice i prestali primati transporte s jugoslavenskim Nijemcima, pa su jugoslavenske vlasti bile prisiljene osnivati logore i internirati ih u logore. U teškim uvjetima, dio zatočenih je ondje umro, a ostali su prognani u Njemačku."¹²²

Točno je da su saveznici u ljeto 1945. zatvorili granice Jugoslavije, ali ne zbog prevelikog broja njemačkih izbjeglica u Njemačkoj i Austriji. Čudi me kako se Goldstein ne pita zbog čega saveznici nisu isto tako zatvorili granice prema Mađarskoj, Čehoslovačkoj, pa i Poljskoj, iz kojih i dalje traje protjerivanje njemačkog stanovništva. Sumanuta je Goldsteinova tvrdnja da su zbog savezničkog stajališta jugoslavenske vlasti "bile prisiljene osnivati logore" i jugoslavenske Nijemce internirati u logore. Uputno bi bilo da se Goldstein upitao tko je jugoslavenske vlasti prisiljavao da osnivaju logore za civilno njemačko

¹¹⁷ Zoran JANJETOVIĆ, "O državljanstvu jugoslovenskih Nemaca", *Tokovi istorije*, br. 1-2, Beograd, 2002., 25., 33.

¹¹⁸ *Ujedinjene nacije. Zbirka dokumenata 1941 - 1945*, Beograd, 1947., 124. - 125.

¹¹⁹ Fritz KROTZ, *Das Potsdamer Abkommen und seine völkerrechtliche Bedeutung*, Frankfurt/M - Berlin, 1969.

¹²⁰ Dušan NEČAK, "O problemu 'razseljenih oseb' (D. Ps.) in jugoslovenskih 'Volksdeutscherjev' v Austriji te o britanski ideji njihove zamjenave s koroškimi Slovenci (1945-1947)", *Zgodovinski časopis*, letnik 50, št. 4 (105), Ljubljana, 1996., 561. - 564.; Zoran JANJETOVIĆ, "Odlazak vojvodanskih Švaba – proterivanje ili iseljavanje", *Tokovi istorije*, br. 3-4, Beograd, 1997., 113.; V. GEIGER, *Folksdojčeri. Pod teretom kolektivne krivnje*, 33. i tamo navedeni izvori i literatura.

¹²¹ V. GEIGER, "Heimkehr. Povratak slavonskih Nijemaca nakon Drugoga svjetskog rata iz izbjeglištva/prognaništva u zavičaj i njihova sudsudina", 521. – 524., 527. i tamo navedeni izvori i literatura.

¹²² I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 383.

stanovništvo. Iz Goldsteinova navoda proizlazi da su logori za jugoslavenske Nijemce osnovani u ljeto 1945., kada su saveznici zatvorili granice Jugoslavije. Time bi stvar bila poprilično jednostavna i krivnju bismo, zažmirimo li na jedno oko, i mogli svaliti na saveznike. Stvari stoje, ipak, znatno drukčije.

Potkraj 1944. do početka 1948. u logore je od preostalih 200.000 pripadnika njemačke manjine u Jugoslaviji internirano oko 170.000 osoba¹²³, u kojima je stradal najmanje oko 50.000 do 60.000. Do sada je oko 50.000 žrtava poimenično identificirano.¹²⁴ Najnovija istraživanja navedene brojke utemeljeno povećavaju.¹²⁵ Prema podacima Ministarstva unutarnjih poslova FNR Jugoslavije, od 18. siječnja 1946., na području Jugoslavije u logorima je 117.485 Folksdojčera, od toga 34.214 muškaraca, 58.821 žena i 24.422 djece, a na slobodi se nalazi 12.897 Folksdojčera. Na području Hrvatske u logorima je 10.600 Folksdojčera, od toga 3.000 muškaraca, 4.500 žena i 3.100 djece, a na slobodi se nalazi 2.000 Folksdojčera, od toga 700 muškaraca, 1.000 žena i 300 djece.¹²⁶ Ministar unutarnjih poslova FNR Jugoslavije, Aleksandar Ranković, u opsežnom je izvješću Vladi FNR Jugoslavije, od 21. siječnja 1947., naveo da se u logorima za pripadnike njemačke manjine na području Vojvodine još uvijek nalazi 100.000 osoba. "Stanje u ovim logorima je vrlo loše u svakom pogledu. Smeštaj, higijenske prilike, ishrana, odeća i obuća su daleko ispod minimalnih zahteva za uredno življenje."¹²⁷ J. Broz Tito je, naravno, znao za progone i mnogobrojne logore za jugoslavenske Nijemce jer je i sam o tome odlučivao.

Mnogobrojna tipska rješenja o oduzimanju imovine i protjerivanju iz Jugoslavije odnosno interniranju u logore navode i bez iznimke žene, djecu i starije osobe na koje se primjenjuje rješenje, jer "Provedenim izvidima utvrđeno je da su gore navedena lica po narodnosti nemci [...]"¹²⁸ ili: "Provedenim izvidima utvrđeno je da su gore navedena lica članovi kulturbunda [...]."¹²⁹

¹²³ *Verbrechen an den Deutschen in Jugoslawien 1944 - 1948. Die Stationen eines Völkermords*, 4., 290.; *Genocide of the Ethnic Germans in Yugoslavia 1944 - 1948*, 155.; *Genocid nad nemačkom manjinom u Jugoslaviji 1944 - 1948*, 196. i tamo navedeni izvori i literatura.

¹²⁴ Usp. *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band IV, *Menschenverluste - Namen und Zahlen zu Verbrechen an den Deutschen durch das Tito - Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen 1994.; www.totenbuch-donauschwaben.at.

¹²⁵ Usp. primjerice: Vladimir GEIGER (prir.), *Radni logor Valpovo 1945. - 1946. Dokumenti*, Osijek, 1999.; Vladimir GEIGER, *Logor Krndija 1945. - 1946.*, Zagreb - Slavonski Brod, 2008.; Branislav DANILOVIĆ, *Gakovo i Kruševlje logori za podunavske Švabe u Bačkoj 1945 - 1947*, Sombor, 2008.

¹²⁶ Arhiv Jugoslavije, Beograd, 50 – 35 – 73, Tabelarni pregled logorisanih i nelogorisanih Nemaca na teritoriji Jugoslavije; Z. DIZDAR, V. GEIGER, M. POJIĆ, M. RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, 312.

¹²⁷ Arhiv Jugoslavije, Beograd, 50 – 33 – 64. Ministarstvo unutrašnjih poslova Federativne Narodne Republike Jugoslavije Str. pov. Broj 15, 21. januara 1947. Beograd, Vladi Federativne Narodne Republike Jugoslavije Generalnom sekretarijatu Beograd.

¹²⁸ V. GEIGER, *Radni logor Valpovo 1945. - 1946. Dokumenti*, 100.

¹²⁹ Z. DIZDAR, V. GEIGER, M. POJIĆ, M. RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, 244.

Prema svim pokazateljima, komunističke vlasti u poslijeratnoj Jugoslaviji nisu, što se tiče Folksdojčera, činile razlike između spolova i prema životnoj dobi. Njihov položaj i sADBINA u pojedinačnim slučajevima ovisio je o starosti, snazi, zdravlju, dobroj ili zloj volji onih koji su nad njima imali vlast i odlučivali o njihovoJ sudbini. Položaj Njemica, napose majki s djecom, bio je u logorima izrazito težak. Među Folksdojčerima stradalim u poslijeratnim jugoslavenskim logorima znatan je broj i žena i djece.¹³⁰ Prema najnižim, poimeničnim pokazateljima, oko 26.000 Njemica i oko 6.000 djece mlađe od 14 godina je stradalo, većinom umrlo od gladi i tifusa, u logorima za Folksdojčere.¹³¹

Za razumijevanje sADBINA jugoslavenskih Nijemaca, ponajprije i odnosa i odgovornosti jugoslavenskih vlasti, nezaobilazno je znati i broj i strukturu žrtava jugoslavenskih koncentracijskih logora, a što Goldstein ne spominje. Prihvataljivije mu zvuči rečenica: "U teškim uvjetima, dio zatočenih je ondje umro, a ostali su prognani u Njemačku." Ukratko, Goldstein ili svjesno prešuće ili, pak, ne razumije problematiku te donosi pojednostavljene i neobične tvrdnje i zaključke.

Kako na Potsdamskoj konferenciji savezničkih velesila pobjednica u ratu pitanje jugoslavenskih Nijemaca nije spominjano, FNR Jugoslavija je u siječnju 1946. zahtjevala od savezničkoga Kontrolnog vijeća za Njemačku, koje je prije prihvatio nacrt o naseljavanju Folksdojčera u Njemačku, da dopusti "preseljavanje" u Njemačku preostalih 110.000 Nijemaca iz Jugoslavije.¹³² U kolovozu 1947. i vlada SSSR-a odbacila je prijedlog Jugoslavije iz srpnja 1946. da se preostalih 110.000 jugoslavenskih Folksdojčera iseli u sovjetsku okupacijsku zonu Njemačke.¹³³

Položaj Folksdojčera u Jugoslaviji nije ni nakon ukidanja logora početkom 1948. bio puno bolji. Najprije su pušteni radno sposobni, ali su bili prisilno obvezani na trogodišnji rad, uglavnom fizički, u rudnicima, tvornicama ili

¹³⁰ Usp. Zoran JANJETOVIĆ, "Nemice u logorima za folksdojčere u Vojvodini 1944-1948.", u: Latinka Perović (ur.), *Srbija u modernizacijskim procesima 19. i 20. veka*, 2, *Položaj žena kao merilo modernizacije*, Beograd, 1998., 496. - 504.; Vladimir GEIGER, "Logorska sADBINA Njemica u Hrvatskoj (i Jugoslaviji) nakon Drugoga svjetskog rata", u: Damir Agić (ur.), *Zbornik Mire Kolar-Dimitrijević*, Zagreb, 2003., 441. - 448.; Vladimir GEIGER, "O sADBINI njemačke/folksdojčerske djece u logorima komunističke Jugoslavije 1944. - 1948.", *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice/NDG Jahrbuch 2000*, Osijek, 2000., 193. - 202. i tamo navedeni izvori i literatura.

¹³¹ Usp. *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band IV, *Menschenverluste - Namen und Zahlen zu Verbrechen an den Deutschen durch das Tito - Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen 1994.; www.totenbuch-donauschwaben.at.

¹³² *Dokumentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost-Mitteleuropa*, Band V, *Das Schicksal der Deutschen in Jugoslawien*, 99E.; D. NEČAK, "O problemu 'razseljenih oseb' (D. Ps.) in jugoslovanskih 'Volksdeutscherjev' u Austriji te o britanski ideji njihove zamenjave s koroškimi Slovenci (1945-1947)", 566.; Dieter BLUMENWITZ, *Rechtsgutachten über die Verbrechen an den Deutschen in Jugoslawien 1944 - 1948*, München, 2002., 22.; V. GEIGER, "Heimkehr. Povratak slavonskih Nijemaca nakon Drugoga svjetskog rata iz izbjeglištva/prognaništva u zavičaj i njihova sADBINA", 532.

¹³³ Arhiv Jugoslavije, Beograd, 50 - 35 - 73; V. GEIGER, "Heimkehr. Povratak slavonskih Nijemaca nakon Drugoga svjetskog rata iz izbjeglištva/prognaništva u zavičaj i njihova sADBINA", 533.

poljoprivrednim dobrima, te su i dalje živjeli u izrazito teškim uvjetima. Nije im bilo dopušteno da se udaljavaju iz mjesta boravka i rada bez dozvole. Neki su i dalje radili pod oružanom stražom, pa i bez ikakve novčane nadoknade.¹³⁴

Jugoslavenske vlasti su, nakon svega, obustavile odnosno odgodile iseljavanje/protjerivanje Folksdojčera iz Jugoslavije, a ne kako to Goldstein navodi da su nakon otpuštanja iz logora Folksdojčeri “prognani u Njemačku”, ali isto tako nisu dopuštale povratak izbjeglih ili prognanih Nijemaca u Jugoslaviju. Konačno, “Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o državljanstvu FNRJ”¹³⁵ od 1. prosinca 1948., pripadnicima njemačke manjine koji se ne nalaze u Jugoslaviji, koji su do tada izbjegli ili su protjerani, oduzeto je državljanstvo FNR Jugoslavije, a time i mogućnost povratka u domovinu.¹³⁶

Prvi je poslijeratni popis 1948. zabilježio u Jugoslaviji 55.337 (u Hrvatskoj 10.144) pripadnika njemačke manjine (Austrijanci su zbog neznatnog broja iskazanih pripadnika uključeni u skupinu “Ostali”).¹³⁷ Položaj njemačke manjine u Jugoslaviji donekle će se poboljšati nakon što je 1951. FNR Jugoslavija donijela ukaze o ukidanju ratnog stanja sa Saveznom Republikom Austrijom i s Njemačkom.¹³⁸ Za Folksdojčere, odnosno Nijemce i Austrijance, u Jugoslaviji su postojale samo dvije mogućnosti: iseliti se što prije ili se asimilirati. Većina ih je izabrala prvo rješenje, i svaki idući popis stanovništva u Jugoslaviji, i Hrvatskoj, bilježio je njihov brojčani pad.¹³⁹ Tko se od jugoslavenskih Nijemaca namjeravao iseliti, morao je na osnovi Zakona o državljanstvu FNR Jugoslavije dobiti otpust iz državljanstva. Jugoslavenske su vlasti i dalje otežavale život Folksdojčerima i otezale postupak iseljavanja. Unatoč komplikiranom i skupom postupku,¹⁴⁰ većina preostalih Folksdojčera napustila je zemlju.

Egzodus jugoslavenskih Nijemaca po opsegu i dalekosežnostima posljedica premašio je sve što se u novijoj povijesti događalo na južnoslavenskim prostorima. U jugoslavenskim je logorima smrtno stradala četvrta u zavičaju preostalih Nijemaca. Ako se tome pridodaju pljačka, zlostavljanja i mnogobrojna ubojstva prije toga, kao i izrazito teški uvjeti u kojima su Nijemci živjeli nakon

¹³⁴ Z. JANJETOVIĆ, *Beetwen Hitler and Tito*, Beograd, 2000., 289. - 290., Beograd, 2005., 281. - 282.; Herbert PROKLE, *Der Weg der Deutschen Minderheit Jugoslawiens nach der Auflösung der Lager 1948.*, München, 2008. i tamo navedeni izvori i literatura.

¹³⁵ *Službeni list Federativne Narodne Republike Jugoslavije*, god. IV, br. 105, Beograd, 4. prosinca 1948., 1.

¹³⁶ Vladimir GEIGER, “Pravo na zavičaj”, *Dijalog povjesničara - istoričara*, 6, Zagreb, 2002., 355. - 356.; V. GEIGER, *Folksdojčeri. Pod teretom kolektivne krivnje*, 35.

¹³⁷ Konačni rezultati popisa stanovništva od 15. marta 1948. godine, knj. IX, *Stanovništvo po narodnosti*, Beograd, 1954., XIV. - XVI., 1. - 183.

¹³⁸ *Službeni list Demokratske Federativne Jugoslavije*, god. VII, br. 4, Beograd, 17. siječnja 1951., 68. - 69.; *Službeni list Demokratske Federativne Jugoslavije*, god. VII, br. 35, Beograd, 1. kolovoza 1951., 1.

¹³⁹ Vladimir GEIGER, “Nijemci u Hrvatskoj (od srednjega vijeka do naših dana)”, u: Dražen Živić, Nenad Pokos, Anka Mišetić (ur.), *Stanovništvo Hrvatske – dosadašnji razvoj i perspektive*, Zagreb, 2005., 289. i tamo navedeni izvori i literatura.

¹⁴⁰ Z. JANJETOVIĆ, “O državljanstvu jugoslovenskih Nemaca”, 34.; Z. JANJETOVIĆ, “Odlazak vojvođanskih Švaba – proterivanje ili iseljavanje”, 115.

otpuštanja iz logora, jasno je da je najveći broj njih želio i nastojao što prije napustiti Jugoslaviju, u kojoj su izgubili svu imovinu, sva nacionalna prava i sve izglede za napredovanje u budućnosti.¹⁴¹

KP Jugoslavije, predvođena J. Brozom Titom, imala je i tijekom Drugoga svjetskog rata i u poraću namjeru da jugoslavenske Nijemce potpuno ili djelomično uništi. Ta namjera je, potvrđuju mnogobrojni dokumenti, zakoni, tumačenja, uredbe, odluke i slično, postojala i prije djelovanja i radnji koji su doveli do pohoda na njemačku manjinu u Jugoslaviji. Također, mnogobrojni dokumenti i događaji potvrđuju da je postojala i svijest i volja u ostvarenju namjere.

J. Broz Tito je i u ratu i poslije rata zauzimao ključne vojne, političke i državničke položaje i odlučivao je o mnogočemu ili, pak, znatno utjecao na ključne događaje, među kojima je nezaobilazno i stajalište i djelovanje prema jugoslavenskim Nijencima.

Historiografija o sudbini jugoslavenskih Folksdjočera tek treba donijeti utemeljene odgovore, zasigurno znatno drukčije no što su Goldsteinova tumačenja. Pretpostavljam, pak, da ti odgovori za mnoge neće biti ugodni.

*

Goldstein od mnogobrojnih radova, ponajprije onih objavljenih u znanstvenim časopisima, ali i mnogobrojnih knjiga, važnih i nezaobilaznih za poznavanje i razumijevanje događaja potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću, napose partizanske i komunističke represije i zločina ili kako to on radije naziva “obračunom s narodnim neprijateljem”, navodi malo toga. Ne koristiti ili ne poznavati radove, barem one najznačajnije, objavljene u slovenskim i srpskim znanstvenim časopisima, ponajprije u *Zgodovinskem časopisu*, *Prispevkima za novejšo zgodovino*, *Istoriji XX. veka* i *Tokovima istorije*, nedopustivo je i zabrinjavajuće. Znakovito je da Goldstein uglavnom ne mari za istraživanja Komisije Vlade Republike Slovenije za rješavanje pitanja prikrivenih grobišta, pa i ne koristi njezina izvješća, ponajprije zbornik *Poročilo Komisije Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč 2005 - 2008* (Ljubljana, 2008.), a i nezaobilazne radove slovenskog povjesničara Mitje Feranca, bez čije je knjige *Prikrito in očem zakrito. Prikrita grobišča 60 let po koncu druge svetovne vojne* (Celje, 2005.), koja je objavljena i u hrvatskoj inačici *Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji* (Zagreb, 2007.), nepotpuno poznavanje likvidacija zarobljenika i masovnih grobnica na području Slovenije. Knjige srpskog povjesničara Srdana Cvetkovića *Između srpa i čekića. Represija u Srbiji 1944 - 1953.* (Beograd, 2006.) i austrijskog povjesničara Michaela Portmanna *Die kommunistische Revolution in der Vojvodina 1944 - 1952. Politik, Gesellschaft, Wirtschaft, Kultur* (Wien, 2008.), koje su nezaobilazne za razumijevanje događanja u Srbiji potkraj Drugoga svjetskog rata i u poraću Goldsteinu, očito, nisu poznate ili potrebne. Slovensku povjesničarku Jeru Vodušek Starič, čiju knjigu *Prevzem oblasti 1944 – 1946* (Ljubljana, 1992.)

¹⁴¹ Z. JANJETOVIĆ, “Odlazak vojvođanskih Švaba – proterivanje ili iseljavanje”, 117.

koristi u hrvatskom prijevodu, *Kako su komunisti osvojili vlast 1944. – 1946.* (Zagreb, 2006.), Goldstein u svojstvenoj brzopletosti prekrštava u J. Vodnik Starić. No, ako je Goldsteinu sudbina Puniša Račića poprilična opsesija, uputno bi bilo da je konzultirao opsežnu knjigu Dragomira M. Kićovića i Radomira P. Guberinića *Puniša Račić život za jednu ideju* (Beograd, 2000.). Pisati o sudbini jugoslavenskih Folksdojčera, a ne koristiti se nekim od mnogobrojnih nezaobilaznih i važnih njemačkih izdanja, poglavito *Dokumentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost-Mitteleuropa*, Band V, *Das Schicksal der Deutschen in Jugoslawien* (Düsseldorf, 1961., München, 1984., Augsburg, 1994., München, 2004.), *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band I, *Ortsberichte über die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 – 1948* (München – Sindelfingen, 1991.), *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band II, *Erlebnisberichte über die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 – 1948* (München – Sindelfingen, 1993.), *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band III, *Erschießungen-Vernichtungslager-Kinderschicksale in der Zeit von 1944 – 1948* (München – Sindelfingen, 1995.), *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band IV, *Menschenverluste - Namen und Zahlen zu Verbrechen an den Deutschen durch das Tito - Regime in der Zeit von 1944 - 1948* (München - Sindelfingen 1994.), a i mnogobrojne druge priloge, od kojih neke navodim u bilješkama ovoga osvrta, najblaže rečeno je čudno. Ne poznavati i(li) ne koristiti se radovima slovenske i srbijske historiografije o sudbini jugoslavenskih Folksdojčera, krajnje je neozbiljno. Mislim ponajprije na radove, zbornike i knjige Dušana Nećaka „*Nemci*“ na Slovenskem 1941 - 1955 (Ljubljana, 1998., Ljubljana, 2002.) i Zorana Janjetovića *Between Hitler and Tito. The disappearance of the Vojvodina Germans* (Beograd, 2000., Beograd, 2005.), ali i na mnogobrojne druge njihove priloge, od kojih neke, također, navodim u bilješkama ovoga osvrta. U korištenju, pak, mojih radova o Folksdojčerima, Goldstein je trebao biti pozorniji te ne bi, nadam se, prečesto *maniristički* interpretirao navode i podatke onako kako mu se činilo prihvatljivo. Ponekad, za neke navode i podatke, Goldstein ne donosi bilješke niti se poziva na izvore i literaturu, pa samo možemo nagadati odakle mu izneseno. Uz to, često izvori i(li) literatura koje Goldstein donosi u bilješkama ne potvrđuju ono što i kako navodi. Dugačak je popis knjiga, zbornika, časopisa i radova kojima se Goldstein u „skrupuloznom“ pristupu nije koristio i konzultirao, nemamjerno ili, pak, namjerno, a ukratko rečeno trebao je jer su za razumijevanje pitanja kojima se bavio nezaobilazne. Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su njemu skloni mediji nazvali “kapitalnim djelom”.¹⁴²

Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom “kapitalnih” činjeničnih i interpretacijskih pogrešaka i sve sklepao poprilično površno i na brzinu.

¹⁴² Usp. *Jutarnji list* (Zagreb), 8., 15. i 22. studenoga 2008.

Po pitanju ljudskih gubitaka Hrvatske u Drugome svjetskom ratu i poraču znanstvenog dijaloga zapravo i nema. Štoviše, otvoren je prostor manipulacijama i "zdesna" i "slijeva". Uglavnom, isti pojedinci, stručnjaci za svako kontroverzno pitanje i svaku zgodu, uz svesrdnu potporu medija, lobotomiziraju nas svojim selektivnim i tendecioznim viđenjima ljudskih gubitaka Hrvatske i Hrvata u Drugome svjetskom ratu i poraču.

Povjesničar Ivo Goldstein rješenje svih pitanja suvremene hrvatske povijesti, posebice Drugoga svjetskog rata i porača, godinama samozatajno vidi i nudi u formulii: *Ja i moj otac*. Najnovija Goldsteinova sinteza suvremene hrvatske povijesti, *Hrvatska 1918 - 2008.*, naime poglavlja koja se bave završetkom Drugoga svjetskog rata i neposrednim poračem, nastala su po navedenoj formuli. Ipak, primjetno je, u objašnjenjima događaja potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraču sin najčešće *kaska za ocem*.

- U povodu knjige: Ivo Goldstein, *Hrvatska 1918 - 2008.*, Europapress holding, Novi liber, Zagreb 2008., 931 str. – osvrt na poglavlja: 48. "Rasap i slom NDH, Bleiburg i Križni put", 49. "Obračun s narodnim neprijateljem" i 50. "Ratni i demografski gubici", *Časopis za suvremenu povijest*, god. 41, br. 1, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2009., str. 231.-253.
- On the book by Ivo Goldstein, *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb: Europapress holding and Novi liber, 2008) with specific reference to chapters 48 ("Decline and Collapse of the Independent State of Croatia, Bleiburg and the Way of the Cross"), 49 ("Retaliation Against the People's Enemies") and 50 ("Wartime and Demographic Losses"), *Review of Croatian History*, V. no. 1, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2009., str. 247.-273.

RASIZAM DOMAČIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještim manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se “ocrnilo”, zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena.

Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica u kojoj publika bezglavo bježi pred "razjarenim bikom". Što više "krvi i spektakla", to mediji zadovoljnije trlaju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i velikosrpski projekt izgledao bi puno drukčije. Te stvari se ne želete uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su "kadili" bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih dogadaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih probaja, ali ti sadržaji nemaju mesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako "nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu". Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonantni tonovi samo potvrđuju tezu o uniformiranosti medija, kojima se ravna iz jednog mjesta, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoreni i kontrolirani prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje "pranje mozga". Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se "novine iz

ustanove za objavljivanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u borbeno sredstvo partiskske politike". Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitije sredstvo partiskske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnovati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštiti djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.**
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
- **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**
- **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**
- **Gradani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom čovjek zatruje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.**
- **Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.**
- **Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partiskske pobjede.**

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Slaven Barišić

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član
HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilšte Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a

akademik Andrija Kaštelan

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

dr. sc. Ivana Benzon

prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Nenad Trinajstić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.
prof. dr. sc. Ivan Bakran
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. grad.
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Mirko Belak, geolog
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Čorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar,
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH, USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice za obraćenje
i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
prof. dr. sc. Stipe Kutleša

dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni professor, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Serđo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepic
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
prof..dr. sc. Mate Ljubičić
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Medimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stjepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. Andjelko Simic, HELP University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., Županijska bolnica Zadar
Duro Tikvica, pijanist, sveučilišni profesor

prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
(...)

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

NAJVEĆA SRPSKA RATNA POBJEDA (II.)

Doista moramo priznati kako imamo vlast koja itekako dobro razumije veličinu srpske pobjede u Vukovaru, pa i onih u Škabrnji, Nadinu, Voćinu, Širokoj Kuli, Baćinu ... I ne samo da ih razumije, ona se bori i dan-danas za očuvanje tekovina i svijetlih tradicija tih i takvih srpskih uspjeha. U toj borbi vlast ne poštuje ni hrvatske zakone, jer se oni i ne mogu poštovati ako nisu u skladu sa srpskim interesima. Moramo im se diviti i zato što zbog toga nailaze na nerazumijevanje i od onih od kojih to ponajmanje očekuju.

Tako je svojevremeno Josipović "na kavi" primio mladu književnicu Ivanu Simić Bodrožić. Evo, iz njenog pera, kako je to izgledalo kod Josipovića na kavi (objavljeno je na jednom srpskom portalu):

- *Kako je bilo u Vukovaru s predsjednikom Tadićem? – pitam, to me stvarno zanima, a i tih sam dana silom prilika bila izvan zemlje.*
 - *Ooo, sjajno je bilo! – odgovara Josipović oduševljeno.*
 - *A što je s tim dokumentima koje je donio? Moj otac je, naime, nestao na Ovčari pa me baš zanima...*
 - *A s tim? Pa ne znam, nisam ja to gledao. Točka.*
 - *Aha. Točka.*
- (...)
- *Ali, on je pokazao baš pravu volju. Naravno, bilo je tu nekih, eto, kako da kažem, kojima se to nije svidjelo, ali, znate kako je to... – kaže Josipović.*
 - *Dobro, ljudi možda misle da prije formalne isprike još neki preduvjeti trebaju postojati. Ipak, to je prvi dolazak u Vukovar, pitanje nestalih, recimo... A i*

vezanje posjeta Paulin Dvoru i Vukovaru, nije to baš isto.

Ovdje samo želim napomenuti da sam to rekla jedino iz razloga što je napad na Vukovar bio dio službene politike tadašnje Jugoslavije, dok s Paulin Dvorom, gdje su ubijeni srpski civili, to nije bio slučaj.

(...)

Kad pokušam reći bilo što drugo osim toga, predsjednik me prekine. Više ga baš i ne slušam, više mislim o tome koja sam ja budala. Povremeno se pribere i onda ga vidim kako mi pokazuje press-clippinge o sebi, nezadovoljan veličinom članka koji su dnevne novine posvetile njemu i njegovim povijesnim izjavama, u odnosu na veličinu članka koji su posvetile branitelju iz Vukovara koji je izjavio kako Tadić mora osuditi režim i od njega se ogradi.

Da bi razumjeli Srbe i zašto je njima pobjeda u Vukovaru toliko važna, morate usporediti one podatke o odnosu snaga koji je bio u toj njihovoj pobjedi, zbog kojeg im se rugao crnogorski Monitor, s jednim sličnim porazom koji su Srbi imali na kraju 19. stoljeća.

Radi se vrlo kratkom srpsko-bugarskom ratu iz 1885. u kome su pobijedili Bugari . Osim te činjenice, sve ostalo iz tog rata slično je s Domovinskim ratom. Zapravo, na tom primjeru svjetski moćnici su učili što sve trebaju uraditi da bi Srbi ipak pobijedili u nekom ratu koji vode sami. Dakle, kao i u Domovinskom ratu, Srbi su uz potporu velikih sila napali Bugarsku, čija je vojska tek nastajala i koja je bila slabo naoružana.

Srpska vojska je raspolagala s 42 000 ljudi i 800 konjanika koje je poslala na Sofiju (Nišavska armija) i 21 000 ljudi koje je poslala na vidinsko bojište (Timočka armija), kao i s 8 800 rezervista, i s 400 "ostragana" (topova koji se pune od straga), a 30 Kruppovih topova se očekivalo da stignu iz Francuske.

Bugari nisu imali dovoljno časnika. Uzdali su se u svojih 40 mladih časnika s ruske vojne akademije, koju su neki od njih završili samo mjesec dana prije izbijanja sukoba, a neki su dali svoje završne ispite odavno.

Ni vodnika isto nije bilo dovoljno, pa je zato 30 kadeta unaprijedeno u vodnike. Ukupno je kroz vojarne u Kneževini Bugarskoj i Istočnoj Rumeliji prošlo 86 000 ljudi, a zajedno s dragovoljcima i "opolčenicima" ih je bilo nešto preko 100 000.

Bugarsko pješaštvo je raspolagalo starim puškama (starim više od 10-15 godina), a topništvo je sačinjavalo 200 naprava, od kojih je 40 bilo pokvareno i beskorisno. Strjeljiva također nije bilo dovoljno, kao ni uniformâ. Njih su posjedovali samo redovnici, a volonteri i "opolčenici" su nosili vlastitu odjeću. Hrana se prikupljala uglavnom iz javnih dobrovoljnih pružanja ili donacijama bogatih Bugara iz inozemstva. Medicinska njega u ovom trenutku je bila na niskoj razini – u Bugarskoj je bilo samo 150 lječnika i 8 veterinara koji su morali brinuti za sve konje u konjaništvu kao i za prtljage u komori. Vojnih bolnica nije ni bilo. Vojska je bila podijeljena u dvije skupine: na istočnu, gdje je bila većina vojske i koja je bila usmjerena na tursku granicu; i zapadnu skupinu, koju su činile preostale

postrojbe na srpskoj granici. Bugarski ratni plan je bio koncentriran na rat protiv Osmanskog Carstva, ali ne i protiv Srbije..

(http://hr.wikipedia.org/wiki/Srpsko-bugarski_rat_1885.)

Zbog bolje naoružane i sposobljene srpske vojske koja je krenula u rat protiv još uvijek "mlade" bugarske vojske u Bugarskoj se govori o ratu "bugarskih dočasnika protiv srpskih generala."

Prekretnica je bila bitka na Slivnici, u kojoj su Bugari pobijedili. Bugarska vojska potom kreće u Srbiju. Srpski Vukovar zvao se Pirot. Dana 13. studenog obje su se vojske pripremile za predstojeću bitku za Pirot. Srpska vojska se ukopala pokraj Pirote, gdje je broj njihovih vojnika dosegnuo 65 000. Bugarskih vojnika u blizini Pirote bilo je oko 42 000.

Dana 14. studenog bugarske snage stigle su do srpskih rovova ispred Pirote. Ubrzo se Pirot našao u okruženju bugarskih postrojbi. Dana 15. studenog u jutarnjim satima već su se vodile žestoke borbe na pirotskim ulicama. Ipak, na kraju je prevladala bugarska vojska, koja je u jurisu na bajonet bila dobro obučena. Put do Niša bio je za nju sloboden. Poznato je kako u ratu napadača na grad u okruženju treba biti 4 – 5 više od onih koji ga brane, a ovdje je Srba bilo više od Bugara. I Bugarima je trebalo 2-3 dana. Jasno je da im ne bi trebalo puno vremena da dođu do Beograda, ali tada Srbiju spašava Austrougarska (otud srpska zahvala s I. svjetskim ratom). Naime, 16. studenog austro-ugarski pomoćni poslanik u Beogradu, grof Kevenhiler, pristigao je u glavni stožer bugarske armije u Pirotu gdje je vodio razgovor s knezom Aleksandrom I Zahtijevao je od njega da zaustavi nastupanje prijeteći mu austrougarskom vojnog intervencijom. Knez je na kraju pristao na Kevenhilerovu nagodbu i kao demarkacijsku liniju izabrao tekuću frontovsku liniju.

Prema dr. sc. Mirku Valentiću, nekadašnjem ravnatelju Hrvatskog instituta za povijest, brz i potpun poraz Srbije u bitci na Slivnici bila je i prekretnica u ekspanzionističkoj srpskoj politici koja od tada napušta Garašaninove planove (poznate kao koncepcija "Načertanije") na bugarskom etničkom području. Drugim riječima, taj rat je pokazao da Srbija ne može pobijediti u ratu protiv države koja joj je približno jednaka, pa se morala okrenuti na zapad. Jasno je bilo i da Srbima treba dodatna pomoć za željenu pobjedu. Zato je očito zašto je Račan morao predati oružje i Lončar osigurati embargo i tako osigurati da već kod Vukovara Srbija ne bude poražena. Očito se procijenilo kako Srbima nije dovoljno ni to što su imali JNA za koju se smatralo da je treća-četvrta armija u Europi. Prof. dr. sc. Andrija Hebrang zbog toga kaže (Hrvatski tjednik, 27. 2. 2014.):

Civilni su stradali u najvećem broju početkom agresije jer je Hrvatska bila bez oružja za što su krivi Ivica Račan i Budimir Lončar.

Jasno je da Hebrang ne razumije plemenite ciljeve i Račana i Lončara u osiguravanju srpske pobjede, odnosno da se ne ponovi 1885. godina i bitka na Slivnici. A mora se znati da netko u ratu mora i poginuti. Zna se da u takovom ratu to moraju biti civilni, jer je teško moguće da bi Srbi pobijedili nekoga tko je naoružan, zar ne?

Bilo kako bilo, rezultat je poznat: Srbi imaju tu veliku pobjedu u svojoj povijesti, a mi smo na kraju morali napraviti najveći zločin, do tada nepoznat u povijesti – genocid pravljenja zečeva od ljudi!

Zbog tog genocida, kao visokomoralni ljudi, mnogi iz današnjih vlasti u RH nisu se radovali hrvatskoj pobjedi u *Oluji*. Oni su razumjeli svu tragediju onih koje njihov voljeni vođa usporedio sa zečevima.

S druge strane, biskup Vlado Košić spominje tzv. *Petu kolonu, tj. one koji nikad nisu željeli slobodnu i samostalnu državu Hrvatsku* pa kaže (Portal HKV-a, 2. 3. 2014.):

Naši se političari klanjaju onima koji su još pred 20 godina razarali ovu našu zemlju, obećavaju im velikodušno pomagati u napredovanju za članstvo u EU, ne tražeći nikakvu ni ratnu odštetu za silna razaranja u Domovinskom ratu, ni poštivanje granica, ni odricanje od totalitarne ideološke matrice.

Što je još neshvatljivije, mediji šire netrpeljivost prema domoljublju, proglašavajući svakog hrvatskog rodoljuba ekstremistom i lijepeći mu etikete prošlih desnih totalitarizama, dok istovremeno lijeve totalitariste uzdižu u nebo praštajući im stravične zločine koji su brojem barem deseterostruko veći od onih na suprotnoj strani. Zemlja nije provela lustraciju, sinovi udbaša i najgorih zločinaca – koje i sustav nastoji pod svaku cijenu zaštитiti, riskirajući i najbolja postignuća hrvatske države, tj. članstvo u EU-u, i dalje raspoređeni na najvažnije političke i gospodarske položaje vladaju zemljom i zavode narod, da smo do te mjere izludživani da i mnogi naši ljudi više ne vjeruju u budućnost Hrvatske. Kao da nas je uhvatila u zamku neka naša zla kob, te ne znamo izići iz tog zagrljaja koji nas lomi, ne samo fizički, nego i duhovno. Kao da je ponos postao sramota, a sramota ponos. Kao da se laž zakraljila i caruje, a istinu nije moguće nigdje nazrijeti niti vidjeti.

A zapravo je biskup Košić samo opisao sve učinke ove vlasti, ostvarenje njihove povijesne uloge, pa je samo potvrđio njihovu uspješnost u tome.

Nevjerojatno je kako biskup Košić zapravo ne razumije odnos hrvatskih vlasti prema srpskom predsjedniku! Ne smijemo zaboraviti kako je predsjednik Nikolić u mnogo povoljnijem položaju od hrvatskih vlasti, koje zato nisu uspjele u svojoj želji povlačenja tužbi. Sve gore opisane srpske pobjede (Vukovar, Voćin, Široka kula, Baćin, Nadin, Škabrnja i Saborsko) plod su čuvenog četničkog načina ratovanja, a Nikolić je sudjelovao u takvim pobjedama pa zato i jest četnički vojvoda. Posebno se spominje selo Antin u zapadnoj Baranji i junačko ubojstvo 10-15 staraca (Jovica Stanišić: "Tomislav Nikolić lično je ubio 10-15 baba u hrvatskom selu Antin!" Nikolić skrušeno: "Postoji mogućnost da sam nekog ubio!", Dnevno.hr, 27. 2. 2014.). Istina, sličan stil ratovanja imali smo u Hrvatskoj poslije 1945. Ali, tu su se istaknuli očevi ovih koji su danas na vlasti u RH, i ne oni sami. Zato se i Josipović i ostali moraju s poniznošću i odnositi prema takvoj junačini kakav je Nikolić. Karamarko je potpuno u krivu jer je normalno da Nikoliću hrvatska vlast preda na kontrolu hrvatske udžbenike iz povijesti. Isto tako je u krivu i Šešelj, bez obzira što je on proglašio Nikolića četničkim

vojvodom, jer Josipović će biti presretan kada četnički vojvoda Nikolić u Zagrebu izvrši smotru njegove, kako Šešelj kaže, ustaške garde.

Međutim, to im ne mora teško pasti jer su svjesni da je Vukovar samo srpska pobjeda u jednoj bitci. Ali ona nije dovela do pobjede u ratu. Tu opet ključnu ulogu moraju odigrati hrvatske vlasti. Naime, znamo da je kineski filozof Sun Tzu tvrdio kako je najvjernednija ona pobjeda koja se ostvari bez vojske, a pomoću najogavnijih ljudi u zemlji koju želiš osvojiti. Kada već Srbi nisu uspjeli u oružanom ratu, svjetski moćnici su instalirali u RH vlast koja može donijeti Srbima konačnu pobjedu.

Prvo se nije uspjelo preko Suda u Haagu optužiti isključivo Hrvatsku, zbog nerazumnosti američkog suca Merona. Zato se sada mora ići s obostranim priznanjem krivnje i Hrvatske i Srbije. To nam lijepo pokazuje istup ministricе "spoljnih" poslova Vesne Pusić u Beogradu. Prirodno je da to učini ona kada joj nije uspjelo s "agresijom" Hrvatske na BiH (mada joj zadnje presude u Haagu idu na ruku).

Naravno, oni koji na žele priznati sve strahote genocida pravljena zečeva od Srba to komentiraju na sebi svojstvene načine. Što o tome misli Stožer za obranu hrvatskog Vukovara može se vidjeti na Dnevno.hr, 27. 2. 2014., a slično komentira i Vjekoslav Krsnik (Mreža TV):

Izjavom da vlasti koje danas vode Srbiju i Hrvatsku nisu odgovorne za ratne zločine i da su za događaje iz rata odgovorna tadašnja vodstva Srbije i Hrvatske, Vesna Pusić je neizravno još jednom potvrdila tezu Kukuriku koalicije da se u Hrvatskoj vodio građanski rat, a ne da je Hrvatska bila žrtva velikosrpske agresije, i da je to bio međudržavni sukob, kako ga je samim prihvaćanjem hrvatske tužbe za genocid karakterizirao Međunarodni sud pravde. Ni jedan hrvatski vojnik nije sudjelovao u ratnom sukobu na teritoriju Srbije, da bi se ratna zbivanja izjednačila u odgovornosti tadašnjih vlada. (...) Koja su to pitanja, to već i vrapci na grani znaju, počevši od rješavanja sudbine nestalih civila i branitelja, kažnjavanja ratnih zločinaca, vraćanja ukradenog blaga, priznavanja postojanja zarobljeničkih logora u Srbiji, uređivanja graničnih pitanja i plaćanja ratne štete, što pak ovisi o presudi u Haagu. Od svega toga, osim sudbine nestalih, Vesna Pusić je već odustala, pa se postavlja logično pitanje čije to interese zastupa gospođa ministarka u odnosima s Beogradom. Hrvatske svakako ne, nego interese zapadnobalkanske konstrukcije određenih međunarodnih čimbenika, u čijoj se službi nalazi Vesna Pusić, uz podršku predsjednika Josipovića.

Prof. dr. c. Zdravko Tomac (narod.hr) kaže:

Vesna Pusić sve svoje snage je upregnula da se odustane od tužbe. Cijelo vrijeme je govorila da treba povući tužbe i pritom tvrdila da Srbci trebaju reći gdje su nestali, kao da je tužba podignuta radi nestalih, a ne zbog genocida", izjavio je Tomac, objasnivši kako je Srbija podigla protutužbu u nadi da će imati argument u presudi Haaškog suda, a kad je to propalo, upregnuli su sve prijatelje, od Britanije pa dalje, da se povuku tužbe.

Istina, hrvatske vlasti nisu uspjeli povući tužbu za genocid, ali su zato sve učinile da RH ne pobijedi na Sudu (*NOVA BORBA ZA OLJU: Miljenić namjerno odredio 'stručnjake' da izgubimo proces u Haagu?*, Dnevno.hr, 2. 3. 2014.), kao što su sve učinile da se ne oslobole ni general Praljak i ostali Hrvati iz BiH. Kakav bi tek uspjeh hrvatskih vlasti bio kada bi ostale na snazi zadnje haške presude: Hrvatska je agresor, a Srbija nije. Tko bi se usudio osporiti činjenicu kako je ovo najuspješnija hrvatska vlast u povijesti!

Na žalost ima i bit će takvih. U emisiji "Oluja" nastupio je bivši ministar prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović, koji kaže da se radi o veleizdaji. Naime, ovakvim postupcima šalje se otvorena poruka sucima koji trebaju presuditi u hrvatskoj tužbi za genocid kako vlast u RH ne podržava tužbu. Ili kako to poručuje Ivica Marijačić već s naslovom svoga teksta u Hrvatskom tjedniku, 27. 2. 2014.:

SRAMOTA: Prije početka rasprave u Haagu hrvatski predsjednik kao da više navija za srpsku protutužbu nego za hrvatsku tužbu / Ako Josipoviću nije jasno je li Srbija počinila genocid, kako će biti jasno strancima?

A Šeparović doista i kaže kako će teško biti u koži nekog suca koji treba donijeti presudu u korist neke države kada je vlast te iste države protiv takove presude. Srećom, Šeparović samo najavljuje nekakvo suđenje za veleizdaju koje bi trebalo imati moralnu težinu. Međutim, tko nam garantira da neka vlast koja misli samo o hrvatskom narodu i hrvatskoj državi ne će organizirati i stvarno suđenje. Ne zaboravimo da slično Šeparoviću govori i već spomenuti bivši ministar prof. dr. sc. Andrija Hebrang (Dnevno.hr, 3. 3. 2014.):

"Sadašnja vlast nije se uključila u obranu Hrvatske u ratu pa ne vidim razloga zašto bi to učinili u miru. Za njih rat nije ni postojao", smatra Hebrang. Dodaje kako je za sada za 8000 ubijenih civila te za preko tisuću teško ranjenih osuđeno samo 608 osoba, a sve to ide u prilog njegovoј tvrdnji da vladajuća garnitura želi gurnuti rat pod tepih. "Politički okvir trenutačno je protuhrvatski. Ovo je jedini međunarodni pravni spor u kojem političari govore protiv tužbe koju je njihova država podnijela. Oni koji je trebaju zastupati govore protiv tužbe time je do sada napravljena velika šteta, a ja se nadam da će netko za to uskoro snositi odgovornost."

Zato je velika obaveza svjetskih moćnika da onemoguće dolazak takovih na vlast u RH. Tim prije što je poznato da se s planiranim srpskim genocidom u Bihaću trebalo proglašiti Srbe pobjednikom u ratu. Hrvati su genocidom pravljenja zečeva od Srba to spriječili, pa doista takve treba spriječiti da mogu ponoviti nešto slično i time završi cijelu priču s onim što su željeli i žele i oni i hrvatska vlast:

SRBIJA JE POBJEDNIK U RATU!

Dnevno.hr, 4. ožujka 2014.

Glas Brotnja, 4. ožujka 2014.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.**JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA
BUDALETINA“?**

Poznato je kako često ljudi pišu o drugima tako da svoju sliku prenesu na druge. To je veoma čest slučaj kada „hrvatski ljevičari“ (navodnici su stoga što je točnije reći jugonostalgičari, jugokomunisti ili nešto slično) pišu o hrvatskim desničarima. Tako i Jurica Pavičić u Jutarnjem listu od 29. 03. 2014. zapravo piše o „hrvatskim ljevičarima“ komentirajući djelovanje velikog hrvatskog domoljuba prof. dr. sc. Matka Marušića:

Poput nekih drugih uspješnih prirodoznanstvenika (recimo, matematičara Pečarića), Marušić je bio otjelotvoreneje paradoksa. Ti ljudi, naime, rade poslove koji očito traže stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ. Istodobno, kad ih se s područja njihove fahovske ekspertize premjesti na područje društva i politike, te rasudne moći sasvim utrnu, a do maloprije pametni ljudi počnu rasuđivati kao drvenom sjekirom.

Naravno kada bi Pavičić imao *stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ* zapitao bi se: Pa kako takvim ljudima daju podršku mnogi, recimo - da se Marušićeve beletrističke knjige prodaju mnogo bolje od njegovih, da su mu "Škola plivanja" i "Medicina iznutra" duhovitije od Tomičevih, o znanosti i edukaciji da i ne govorimo.

Ili – recimo - pismo VS UN-u je uz Pečarića potpisalo još 28 nadbiskupa, biskupa i akademika, a supotpisalo još 250-ak sveučilišnih nastavnika i znanstvenika uz mnoge druge. Očito i za njih Pavičić misli isto. A treba imati jako nisku ili nikakvu *kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*, pa tako razmišljati, zar ne?

Zapravo, nije sigurno misli li Pavičić da su oni supotpisali to pismo zato što je ono o matematici. Čak nije ni daleko ot toga. Pismo itekako ima veze s logikom, a nedavno sam i pisao o tome kako me je jedan povjesničar s ljevice uvjeravao kako ima različitih logika. Nema sumnje da i Pavičić misli da u njegovim tekstovima ima logike, zar ne?

A Pismo VS UN-a itekako ima veze s pravom. I to s oblašću u kojoj je Predsjednik države to i postao zahvaljujući izvanrednim naporima da stvori novu logiku međunarodnog prava – međunarodno pravo po želji svjetskih moćnika. Dok je on to radio, ja sam kao matematičar tvrdio kako je to suludo. Rezultat znamo, za „veličanstvene“ doprinose predsjednika države, profesora s Pravnog fakulteta, kome je veliku podršku davao njegov fakultet sudac Theodor Meron je rekao da su NERAZUMNI. Nije daleko od onog mog SULUDI, čemu se priklonio i biskup Košić, koji nije matematičar.

Naravno, ne možemo za Josipovića reći, s obzirom da se radi o njegovoj struci, da ima malu *kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*. Zašto? Iz jednostavnog razloga što je on stavljajući svoju struku u službu svjetskih moćnika, dakle pljujući po njoj, iskoristio za dobivanje pozicije predsjednika države. Prodao je svoju struku da bi bio nešto što je već bio Mesić. Da umreš od smijeha.

Ovaj primjer se odnosio na pravnu znanost, u kojoj se zbog rada profesora Josipovića i njegovih kolega može slobodno reći kako postoji dio te znanosti koju po sudcu Meronu možemo nazvati MERAZUMNA PRAVNA ZNANOST. Meni ostaje satisfakcija da sam *rasuđivao kao drvenom sjekirom* i za takve tekstove dobio niz pohvala od izvrsnih pravnika, kojima nije bitna nerazumna pravna znanost. Jedan od njih je i predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti prof. emeritus Željko Horvatić.

Rasuđujem ja kao drvenom sjekirom, ne samo u pravnim znanostima. Ima toga i u povijesti. Tako me je svojevremeno, dok je bio ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, dr. sc. Mirko Valentić pozvao da odustanem od profesure u matematici i dođem u njegov institut, a naš poznati povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević komentirao pitanje što ja radim u povijesnim znanostima: Pečarić uvodi red u povijesnoj znanosti. Naravno, meni je najdraža definicija mog rada koju je dao akademik Dubravko Jelčić tvrdeći da su takva moja djela također djela iz matematike, samo je objekt koji proučavam kao matematičar neko djelo, knjiga iz povijesti. Zapravo Jelčić je već davno ismijao Pavičića, zar ne?

A kako to izgleda u životu: Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta zaključi da bi njihov član prof. dr. sc. Ivo Goldstein trebao postati akademik. Podrži ih Filozofski fakultet i na kraju Razred za društvene znanosti HAZU. Tome se suprostavio matematičar Josip Pečarić, *rasuđujući kao drvenom sjekirom*, i na Izbornoj skupštini Goldstein dobije najmanje glasova u povijesti akademije. Očito je Pavičić to protumačio kako više od dvije trećine naših akademika *rasuđuje kao drvenom sjekirom*, zar ne.

Naravno, mogli bi navesti puno ovakvih primjera iz kojih bi čitatelj mogao jednostavno zaključiti kakva je *kognitivna moć, apstraktno mišljenje i IQ* našeg

Jurice. Zapravo svi to dobro znamo jer se radi o čovjeku koji je za jednu takvu veličinu kakav je akademik Slobodan Novak napisao da je stari prostak i kreten. Prof. Marušiću zapravo je čast što se na njega obrušio Pavičić, jer očito „našim“ ljevičarima smeta isto tako kao i veliki hrvatski književnik. Zapravo, ono što doista smeta Pavičiću i svim „hrvatskim ljevičarima“ i kod Marušića i kod Novaka (nadam se i kod mene) konstatira Pavičić na početku teksta:

Matko je Marušić ispisao desetine članaka, održao desetke tribina o veličini i jedinstvenosti dr. Franja Tuđmana...

Svugdje u svijetu slave olimpijske, razne prvake i sl., a Pavičiću i sličnima čudno je kada slavimo onoga koji je stvorio državu koju volimo i u kojoj živimo. Koliko treba biti glup pa se tomu čuditi? Ili su doista točne priče kako se takvi ne raduju ni našim olimpijskim i inim pobjednicima. Jer su to hrvatski pobjednici!

Komentirao sam Pavičićev tekst s jednim kolegom koji ima više znanaca među „hrvatskim ljevičarima“. Kaže mi kako hrvatski ljevičari doista vjeruju kako su mnogo inteligentniji od hrvatskih desničara. Odgovorio sam mu da ne vjerujem u to, osim kod onog dijela koji se baš ne mogu pohvaliti posjedovanjem *kognitivne moći, apstraktног mišljenja i IQ*. Naime, često puta su me napadali u svojim novinama kao npr. u Slobodnoj Dalmaciji i Jutarnjem listu u kojima je Pavičić kolumnist, ali te novine nikada nisu objavile moje odgovore. Da doista misle da su superiorni bili bi presretni da se mogu iživljavati nad tim mojim odgovorima, zar ne? Drugim riječima, na taj način samo priznaju svoju inferiornost.

Ipak pokušajmo naći i zrnce pameti kod našeg Pavičića. Bilo mi je čudno zašto je izabrao kao primjer usporedbe mene, a ne fizičara prof. dr. Davora Pavunu, koji je našoj javnosti mnogo poznatiji. Izgleda kako Pavičić ipak nije potpuni kreten jer dobro zna da su i Marušić i Pavuna bili gosti kod njihove TV zvijezde Aleksandra Stankovića koji je pored njih bio doista odmah ispaš smiješan, a to moramo priznati i nije glupo, zar ne?

Vjerojatno hrvatski ljevičari znaju za kineskog filozofa Sun Tzua koji je one koji služe neprijateljima svoje zemlje nazvao najogavnijim ljudima. S obzirom da smo mi pobijedili agresora i od njih napravili zečeve, onda je služenje takvima još i gore, pa ih ja nazivan najogavnijima među najogavnijima.

Spomenuti kolega opravdava hrvatske ljevičare njihovim nerazumijevanjem važnosti nacionalnog pitanja. Odrasli su u sredinama u kojima je ljubav prema svom narodu i svojoj državi bilo nešto negativno. Teško je nešto naučiti pod stare dane, ali mogu onima koji to žele preporučiti da pogledaju moj razgovor na Vinkovačkoj TV (14. studenoga 2012.) koji mogu naći na YouTube. Naime, moje odgovor na tu temu komentirao mi je hrvatski publicist Šime Letina:

Poštovani gospodine Pečariću,

S velikom pozornošću i radošću saslušao sam Vaš razgovor na Vinkovačkoj televiziji, na kojoj sam i sam davne 1995. godine imao dulji razgovor. U svom nastupu, kroz beskompromisne i logične odgovore, Vi ste iskazali i potvrdili ne samo nacionalnu svijest, već i veliku građansku hrabrost, koju nažalost danas u Hrvatskoj posjeduju samo rijetki i časni

pojedinci. Mnogi se u Hrvatskoj danas ponašaju kao da još uvijek žive u Jugoslaviji. Oni se, doduše, ponose svojim domoljubljem i nacionalnom sviješću, ali im nedostaje građanska hrabrost koja igra bitnu ulogu u isticanju i potvrđivanju istine i pravednosti, kada su u pitanju Domovinski rat, Hrvatska oluja i naši hrvatski generali. Opisujući građansku hrabrost, dr. Ivo Korsky, napisao je da je to "vrlina koja omogućuje promjene i napredak u društvu. Ona je osim toga i temelj slobode kao društvenog sustava i zato je sve diktature žeze iskorijeniti."

I zato nije nimalo čudnovato što svjetski gospodari i mešetari preko svojih sluga i službenika u Hrvatskoj nastoje, kada god mogu, spriječiti Vaše javne nastupe.

U svom nastupu na Vinkovačkoj televiziji izvrsno ste definirali patriotizam i nacionalizam i time obranili hrvatske nacionaliste i posvjedočili važnost i čistoću hrvatskog nacionalizma. Potvrdili ste da su u krivu svi oni koji, bilo da se radi o strancima ili o Hrvatima, hrvatski nacionalizam, koji je uvijek bio obrambeni, uspoređuju s velikosrpstvom, koje je utemeljeno na nakaradnoj i ekstremnoj ideologiji, a Hrvatski obrambeni rat s Velikosrpskom agresijom na Hrvatsku i BiH. U velikosrpstvu ne postoji svijest o vlastitoj obrani već čežnja za osvajanjem i prisvajanjem tuđih teritorija. Slobodan Milošević nije poveo rat da osigura Srbima prava u Hrvatskoj i BiH, već da pripoji što više teritorija Srbiji i na taj način ostvari Veliku Srbiju.

Vratit će se ponovno na dr. Ivu Korskoga, koji je napisao: "Nacionalizam nije ideologija, nego je samoobrana narodne zajednice protiv pokušaja uništavanja... Nacionalizam zahtijeva svoje oblike koji odgovaraju času. On nije reakcionaran nego iskreno napredan, jer se bori za zajednicu, dakle za sve, a ne samo za jedan dio naroda, bio on manjinski ili većinski. Zato i nacionalizam poprima socijalne ideje i nosi ih kao dio svog idejnog sustava."

U Vašem razgovoru, na pitanje novinarke, da li će netko drugi umjesto nas ispisati hrvatsku povijest, Vi ste bez okljevanja rekli, Ne! Tako odvažan i ispravan odgovor mogao je izreći samo onaj Hrvat koji vjeruje da hrvatska sudbina ne ovisi o drugima nego o nama samima. Mogao je to izreći čovjek koji vjeruje u sebe i u svoj narod. Svojim pozitivnim odgovorom Vi bodrite one pojedince u Hrvatskoj koji sumnjaju u sebe i u svoj narod, one koji sami sebe ubijaju samouvjerjenjima da su nemoćni i nevažni; da sudbina Hrvatske ne ovisi o njima, pa ni o cijelom hrvatskom narodu, nego o strancima i moćnim stranim središtim. Prof. Ivan Oršanić je smatrao da naše oslobođenje i sloboda moraju biti djelo naše volje, naše savjesti i našeg idealizma. Zahvaljujući hrvatskim generalima, odnosno svima onima koji su branili svaki kutak hrvatske zemlje, Hrvati su ostvarili svoje oslobođenje i time dokazali da je država Hrvatska plod hrvatskih htijenja, volje i jedinstva, a ne plod volje stranih sila. Danas je na svima nama da, nakon oslobođenja koje smo ostvarili, ostvarimo i istinsku slobodu. O svakome od nas ovisi da li će hrvatska država biti država slobode i pravde ili država korupcije i nemoralja, država u kojoj će strani moćnici preko anacionalnih i grabežljivih pojedinaca, donositi važne odluke o sudbini hrvatskoga naroda.

Kolegu sam također upozorio kako su nedavno objavljeni popisi koliko su plaćeni pojedini kolumnisti koje svrstavam u ove najogavnije među najogavnijim. Zapravo, samo su pokazali kolika im je cijena. A meni je to doista strašno saznanje za koliko te se može kupiti. S druge strane njima, koji ne poznaju ljubav prema svom narodu i prema svojoj domovini, doista se cijeli svijet svodi na materijalno. Nekoga treba platiti novcem, nekoga nagradama, a nekoga dobrim pozicijama (predsjednika države, vlade,...).

Logično mi doista jeste kako oni koji sve gledaju kroz interes, ne razumiju one koji imaju *stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*, a to ne naplaćuju prodajući svoj narod i svoju državu. Kako tek mogu razumjeti one koji su dali ili bili spremni dati mnogo više i za svoj narod i za svoju domovinu.

Jedan od onih koji je tu svoju ljubav na kraju platio i svojim životom je Miroslav Mikuljan. O napadima na njega sam pisao još u *Hrvatskom slovu*, 28. veljače 2003.:

Podsjetimo se zato i nedavne sramote HTV-a, kada je nakon ucjene Ive Goldsteina, smijenjen Miroslav Mikuljan, urednik Dokumentarno-povijesnog programa Hrvatske televizije (o ulozi Žarka Puhovskog u toj smjeni vidjeti Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.).

Tada je zabilježena jedna slična izjava Ive Goldsteina o tomu, kako je mnogo bolje ubijati Hrvate, nego neke druge:

„Javnost mora znati da jasenovački i bleiburški zločini nisu isto. Jedno je zločin genocida, drugo je zločin osvete.“

Sam Mikuljan je u Fokusu, 11. srpnja 2002. prokomentirao tu tvrdnju:

„Znači li to da je jedan zločin manji, a drugi veći; opravdava li onaj prvi ovaj drugi; znači li to da nad Hrvatima, bez obzira na to koliki bio broj ubijenih iz osvete, ali i iz drugih razloga na Bleiburgu – i poslije 1945., nije učinjen zločin genocida?“

Zar je, profesore Goldstein, protjerivanje Španovčana s njihovih imanja i iz njihovog zavičaja, samo čin osvete, a ne čin velikosrpske imperijalne politike, uvijene u ideologiju koja joj je isla na ruku?

Da je tomu tako, potvrđuje i činjenica kako su, osim ustaša i običnih seljaka, u tom selu pobijeni i španovački partizani – Hrvati, što također možete pronaći u dokumentaciji o tom događaju. Samo oko moga rodnog sela, gospodine Goldstein, pobijeno je 1945. više od 80 golobradih mladića. Sve su ih zvijerski, kao pse, pobili Srbi iz susjednoga sela, s 'friškom' petokrakom na čelu.

A nema niti jednog jedinog hrvatskog sela ili grada u kojemu se nešto takovo nije dogodilo. Ubijalo se seljake, svećenike, intelektualce, HSS-ovce i partizane, a svima je jedno bilo zajedničko – bili su Hrvati

Tisuće i tisuće ljudi to zna, tisuće svjedoka i tisuće izjava o tome postoji, stotine spomenika..., ali tek se danas, kakvog liapsurda, podižu spomenici onima koji ni groba nisu smjeli imati, koji su trebali nestati... bez traga, imena i svjedoka.“

Mrzitelji svega hrvatskog napadaju sve one koji jesu ponos ovoga naroda: Tuđmana, Šuška, Gotovinu, Bobetku, Norca, vlč. Sudcu, Thompsona, Bobana, Kosteliće...

(...)

To je isto tvrdio (Slavko Goldstein, J.P.) i kada smo uveli kunu i počeli ju koristiti kao valutu.

Goldstein je, stvarno, „veliki autoritet“ ovdje u Hrvatskoj. On upozorava, čak, i neposlušna predsjedništva HAZU-a i Matice hrvatske! Poručuje i „onoj 555-orici potpisnika“ (Peticija za generala Gotovinu, J.P.) da ih ne smatra ustašoidima, ali „Mislim da bi morali znati, da se apeli hrvatskoj vlasti da flagrantno prekrši međunarodne obaveze i svoj vlastiti ustavni zakon, u civiliziranom svijetu smatraju recidivima NDH-aške politike u Hrvatskoj, a takvi se recidivi s gađenjem odbacuju poput bacila zločudne bolesti.“ Poručuje nam i nešto kao: Mi nismo „ustašoidni“, nego su naši postupci „recidivi NDH-aške politike“.

On zasigurno bolje zna od nas 555-orice, pa nas, neznalice kakve jesmo, mora poučiti. Tako je bolje znao interpretirati i rezultate istraživanja saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, nego četrdesetorica hrvatskih znanstvenika. Ipak se radi o „akademiku“ i „znanstveniku“ koji je to postao kao (ne)svršeni gimnazijalac, zar ne?

E moj, narode! Kao da je njima najveći problem u imenu države!? Problem je njima, ustvari, u nečemu posve drugom! Problem je u tome, što u imenu sadašnje nam samostalne, neovisne, a uz to još i naše REPUBLIKE HRVATSKE, kao i u imenu NDH, postoji jedna te ista riječ koja njima smeta – HRVATSKA.

O Mikuljanu sam pisao u *Hrvatskom slovu* i 29. svibnja 2009., zapravo citirao sam što je u intervjuu za Portalu HKV-a rekao o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a:

...Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja, za vrijeme Drugog svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac, i nakon završetka Drugog svjetskog rata, nastavio funkcionirati kao logor, sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji, član Vijeća HRT-a dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću, ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce „Ili ja ili on!“ To nije zvučalo ni dobromanjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden, i da će cijela upravna struktura HRT-a kapitulirati i kadrovski se prilagoditi, ovom neobičnom profesoru povijesti, kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga, čini se, zanima moć kao činjenica.

Tada sam komentirao:

Da, poslije rata su takvi ubijali naše ljude po hudim jamama, ali danas to ne mogu, iako iznimni hrvatski ljudi, poput Thompsona i Mikuljana, mogu doživljavati od njih, tih boljševika... to što i doživljavaju. Pri tome hrvatski boljševici sebe žele prikazati (istina neuspješno) nekakvima antifašistima, ma što god to danas značilo.

A zašto vam pišući o Pavičiću pišem o Mikuljanu? Ovih dana je tiskana knjiga o stradanju našeg redatelja i publiciste *Smrtonosna paučina*. Pogovor *Domovina nije logorovanje u pustinji* napisala je poznata hrvatska književnica Nevenka Nekić. U tom pogovoru ona piše i o Pavičiću i pavičićima:

Miroslav Mikuljan u razgovorima za tiskovine otkriva svoje namjere da snimi mnoge teme koje su tužni memento hrvatske povijesti, otkrije zapretane istine i zato ostaje na nišanu raznim zadrtim crvenokošuljašima. Oni se okupljaju na „sjedećim emisijama“ HRT i javnost je zgranuta koliko laži odjednom postaje istina, koliko mržnje curi niz jezike iste „moćne gomilice“, a kad im netko odgovori, oni to prozovu „govorom mržnje“!!! Domoljublje je omrznuto, baulja u kaosu egzistencije, a istaknuti intelektualci su proglašeni kretenima i bačeni u zapećak. Jedva pismena budala u proglasiti jednoga Slobodana Novaka starim kreteniom.

A kad tako nešto o Pavičiću kaže književnica od formata, kakva jeste Nevenka Nekić, moramo se zapitati:

JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“?

Akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr., 10. 04. 2014.
Glas Brotnja, 11. 04. 2014.

DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.

PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A

Štovana Predsjednica RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,
Štovani Predsjedniče HDZ-a g. Tomislave Karamarko,

Najavljen je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu,

Pozdrav je dio Thompsonove pjesme *BOJNA ČAVOGLAVE* koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.

Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?

Posljednji zapovjednik obrane Vukovara, Branko Borković, poznat i pod nadimkom Mladi Jastreb, na svom se Facebooku osvrnuo na polemike oko pozdrava ‘Za dom - spremni’. Borković smatra da bi se pozdrav trebao uvesti u službenu vojnu uporabu:

Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava “ZA DOM - SPREMNI” ne mogu dokučiti što je u njemu neprimjereno i nedolično. Osobno smatram da bi ga regularno trebalo uvesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.

*Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo
što ih evocira na dane kada su njihovi preci (a i oni) tamanili Hrvate. Braćo i
sestre: ZA DOM – SPREMNI!*

Postoje I sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:
<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav.>).

Sjetimo se, tvrdili su kako je uvođenje kune dokaz da je RH istovjetna s NDH.
I doista je Borković u pravu kada nas je podsjetio na velikog hrvatskog
predsjednika akademika Franju Tuđmana i način na koji je on riješio pitanje kune.
Danas oni koji su se opirali uvođenju kune vrlo rado primaju mirovinu u kunama,
pače, daju si je prebaciti na račune u Srbiji.

Pojam "Domu ili domovini odan/privržen/predan/spreman" postoji u sličnom
obliku u svim zemljama i narodima, te budi nepodijeljeno pozitivna čuvstva.
Uvođenjem takvog pozdrava u službenu uporabu njegovala bi se hrvatska kultura
i tradicija. U protivnom protivnici ovog pozdrava mogli bi sutra doći na ideju da
nam zabrane naš pleter, zagrebačku katedralu ili čak Sinjsku alklu.

Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjednici HDZ-a tražimo da
usvojite sugestiju Mladog Jastreba i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci
tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisacki

akademik Stanko Popović

dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta
za povijest

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

Josip Šimunić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

akademik Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije znanosti

Krešimir Kraljević

Franislav Stanić

dr. sc. Zvonimir Šeparović, Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta

prof. dr. sc. Mislav Grgić

prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak

dr. sc. Stjepan Razum

prof. dr. sc. Nikica Uglešić

prof. dr. sc. Ante Lauc

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević

dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof., bivši diplomat

prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Srećko Kovač

prof. dr. sc. Ivica Veža

dr. Milan Jelic, ekonomist, sveučilišni profesor hrvatskog jezika, odjel prevoditelji, na sveučilištu u Buenos Airesu
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Tomislav Josić, SOHV
Zvonimir Hodak, odvjetnik, kolumnist
don Andelko Kaćunko
Velimir Bujanec, urednik i voditelj Tv Emisije ‘Bujica’
dr. sc. Milko Brković, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni profesor u trajnim zvanjima
prof. dr. sc. Šime Vučkov, dr. med.
Nikola Štedul
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
dr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet., Imunološki Zavod, Zagreb
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji Hrvatski Tamburaši (Ranije Zlatni Dukati)
Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
Mr. Art. Eva Kirchmayer Bilic
dr. sc. Amira Delic
dr. sc. Ana Mršić
prof. dr. sc. Dino Mihaljević Tolj
prof. dr. sc Franjo Plavšić
dr.sc. Krunoslav Brčić-Kostić
Mirela Pavić, prof., kolumnistica u Hrvatskom tjedniku
mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskog Društva Političkih Zatvorenika
Petar Mamić, glavni urednik Boka Cro Press-a, hrvatskog tjednika iz Sydneya,
Australija
prof. dr. fra Andrija Nikić, sa 1402 Napretkovca Iz Mostara i svim akademicima
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
prof. dr. sc. Boris Širola
Zlatko Mustapić, direktor Festivala Melodije Hrvatskog Juga
Blazenko Juracic, mag. komp., docent
prof. dr. sc Serđo Dokozla
Mladen Ibler dr. med., bivši veleposlanik RH
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
Mladen Pavković, novinar i publicist
dr. Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med.
doc. dr. sc. Srećko Botrić
doc. dr. sc. Ivan Poljaković
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
general Ljubo Ćesić Rojs
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević
general Marinko Krešić

...

Potpisnika je blizu 4200. Cijeli popis možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/potpisnici-pismo-predsjednici-rh-i-predsjedniku-hdz-a/>

Neke nasumično izabrane komentare možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/najzanimljiviji-komentari-uz-peticiju-za-dom-spremni/>

Komentar akademika Josipa Pečarića možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/mogu-li-prijetnje-ponistiti-spremnost-za-svoj-dom/>

BENJAMIN TOLIĆ: ŠUPALJ DOGAĐAJ

Hrvsijet, 02.09.2015.

Sve češće nas spopadaju šuplji događaji. Kako to, šupalj – događaj?! Da, baš tako. To je kovitac prašine što ga javna općila povremeno dignu pa ostave da okopni poput lanjskoga snijega. A javnost obično zaboravi, katkad i prije no što se prašina slegne, i tko je, i gdje, i kada, i zašto prašinu uskovitlao.

Nije li sjajan primjer takva događaja prijedlog da se u službenu uporabu u Hrvatskoj vojsci uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ što ga je akademik Josip Pečarić u ime 3.200 supotpisnika uputio predsjednici Republike Kolindi Grabar Kitarović i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku?

Ne bih rekao.

Zašto? Prašina se oko doma i spremnosti na njegovu obranu, unatoč pobjedi u Domovinskom ratu, u Hrvata još nije slegla. Po svemu sudeći, i ne će tako skoro. Zamisao da se Hrvatskoj vojsci umjesto sadašnjega „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ uvede pozdrav „Za dom – Spremni!“ potekla je od Branka Borkovića – Mladog Jastreba, posljednjeg zapovjednika obrane grada Vukovara. A prašina koju je Pečarić uskovitlao nije obična prašina. To je ideološka, da ne velim: radioaktivna prašina! I sigurno će još neko vrijeme zračiti. Mala je vjerojatnost da će vitezovi „jugoslavenskog antifašizma“ akademiku Pečariću, hrvatskomu matematičaru svjetskog glasa, tako skoro zaboraviti ili čak oprostiti njegovih tridesetak političkopublicističkih knjiga. A i Pečarić je, takav kakva ga je Bog stvorio, izrazito neprikladan za okosnicu šuplja događaja. Ako komu treba šupalj događaj, neusporedivo mu je bolje uhićenje Mate Granića i svršetak njegova kaznenog progona.

No, dobro, reći će tkogod, možda i jest tako. Ali zašto su onda i Pantovčak i Trg žrtava fašizma onako dočekali inicijativu? Predsjedničin ured tvrdi da je inicijativa „neozbiljna, neprihvatljiva i na razini provokacije“, te da nije vrijedna službenog komentara, a HDZ poučava akademika Pečarića i njegove supotpisnike da se suvremena hrvatska država temelji na Domovinskom ratu i da „Hrvatska vojska ima svoje pozdrave koji odražavaju domoljublje i zajedništvo proizašlo upravo iz Domovinskog rata, a to su 'Domovini vjerni' i 'Pozdrav domovini'“, te skreće pozornost javnosti na nevoljno stanje u državi.

Znači li to da su Pečarić i njegovi supotpisnici, među kojima su i ljudi poput sisačkoga biskupa Vlade Košića, pomoćnog biskupa zagrebačkog Valentina Pozaića, akademika Stanka Popovića, bivšega ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest Mirka Valentića, don Anđelka Kaćunka, fra Miljenka Stojića, odvjetnika Zvonimira Hodaka, predsjednika Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta Zvonimira Šeparovića – neozbiljni? Da su provokatori? Da su neuki zgubidani? Ili je Hrvatska vojska „najbolji od svih mogućih svjetova“, pa je i sama pomisao da u njoj treba nešto promijeniti neka vrsta svjetovnoga svetogrđa?

Nije valjda tako. A prijedlog su i na Pantovčaku i na Trgu žrtava fašizma mogli pristojno odbiti. Pragmatičnost ima svoju cijenu. Strah od Bruselja, izražen

poštupalicom Mislava Bage „A što će nam reći Bruxelles?“, zvučao bi ljigavo. Još bi gore odjeknuo eksplicitan „regionski“ obzir prema Beogradu. No ni drskost nije skrila ljigave razloge. A postojao je i čestit način. To je, dohvaćen u kovitlaku medijske prašine, natuknuo i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije Želimir Puljić: Odluku o „šakaljivim“ pitanjima pametna demokratska vlast prepusta suverenom narodu, a on odlučuje na referendumu.

Moja neznatnost uz najbolju volju ne vidi što bi u pozdravu „Za dom“ i odzdravu „Spremni!“ bilo „šakaljivo“? Ako je Hrvatska vojska obrambena oružana sila Republike Hrvatske, njezina je glavna zadaća obrana domovine. To je u pozdravu radi jezgrovitosti zbijeno u dva sloga „Za dom –“. Dvosložan je i odzdrav „Spremni!“ Komu su neprihvatljiva ta četiri sloga? Komu prijeti takav vojnički pozdrav? Nikomu tko ima poštene namjere prema Hrvatskoj. Taj jezgroviti pozdrav samo obećava obranu i zaštitu svakom domu u Hrvatskoj.

Čast i sadašnjemu pozdravu Hrvatske vojske. Taj lirske „Pozdrav domovini – Pozdrav!“ tako su oblikovale nevoljne političke okolnosti. Kako on danas zvuči? Danas, govoreći zajedničkim jezikom vlasti i oporbe, u suverenoj Hrvatskoj, članici NATO-a, najjačega vojnog saveza u povijesti čovječanstva? Ruku na srce, taj pozdrav zvuči vrlo – nevojnički. Kao da vojska odnekud izdaleka, recimo iz Afganistana, apstraktno pozdravlja domovinu, onako kako su nekoć prestrašena rodbina i prijatelji pozdravljali političke zatvorenike u jugoslavenskim robijašnicama. Ne mislim da je vojni pozdrav goruće političko pitanje, ali demilitariziranu vojsku, članicu NATO-a, treba militarizirati.

A što će na to reći „antifašistički“ ljubitelji ustaških kuna? Oni ne mogu Pečarićev prijedlog pretvoriti u šupalj događaj, ali će, bude li se o tomu moglo dobro živjeti, kao i dosad širiti strah od Katoličke crkve i Hrvatske vojske.

Benjamin Tolić

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/39135-benjamin-tolic-supalj-dogadaj>

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

O ČETVRTOM STUPU 'MOJE' HRVATSKE:

Ako svi šute, ne će sisački biskup msgr. Vlado Košić

Moju knjigu "Ako voliš Hrvatsku svoju" je u Mostaru 05, 12. 2014. predstavio doc. dr. sc. Marko Tokić. Tokić je naglasio (Glas Brotnja, 05. 12. 2014.) da četiri stupa moje Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić. Kako sam više puta naglasio ta "moja" Hrvatska je zapravo hrvatska Hrvatska kojoj teže svi državotvorni Hrvati. Svakim danom mnogima u Hrvatskoj (a i van nje) postaje sve više jasno koliki je značaj biskupa, koji se sam sebe ponajbolje definirao naslovom svoje knjige "Biskup na prvoj crti".

Sve to se ponajbolje moglo vidjeti ovih dana. Komentirajući tekst Benjamina Tolića o zasluzi biskupa Košića za to što danas imamo mandatara vlade sam rekao:

Nemam dvojbe da je istup biskupa Košića itekako puno doprinio jer je nemoguće da iole misleći državotvorni Hrvat nije svjestan koliko on znači i njemu i bilo kojem državotvornom Hrvatu.

S priateljima sam na šaljiv način to dalje komentirao jer se iz dana u dan pokazivalo da je to doista točno:

Josip Stjepandić:

Je li biskup Košić odlučio mandatara?

Takve vijesti iz partijskog tiska upravo prenose na HRT4.

Ako je istina, da je jedan političar konačno došao do pameti, onda se jako veselim!

Kako je lijepo slušati kad skojevci cvile!

Josip Pečarić:

Zar nisam nešto slično i ja napisao:)))

Josip Stjepandić:

To je intelektualni stupanj viši od akademika: kad te partija počne plagirati.

Marijana Petir:

Vas dva Josipa ste stvarno neumorni!!!

Josip Stjepandić:

<http://www.jutarnji.hr/obitelj-boze-petrova-tesko-je-podnijela-napad-biskupa-koscica--komunisti-su-hrvatskom-narodu-nanijeli-najvise-zla-u-njegovoj-povijesti--/1484873/>

Ovaj Yutarnji ne može prežaliti! :)))

Josip Pečarić:

"Naši svećenici, vođeni Duhov Svetim, ponekad vide više od građana. Hvala našem biskupu Košiću za hrabrosti, na poruci koju je izaslao i neka ga za to dobro blagoslovi naš Svetog Bog."

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/komunisti-opet-u-cudu-crkva-i-biskupi-za-sve-im-krivi/>, Kamenjar

Značaj istupa biskupa Košića (Vidjeti priloge) danas su komentirali i u Hrvatskom tjedniku i na portalu dnevno.hr.

Tako u BONUSu Hrvatskog tjednika nalazimo:

Msgr. Košić pravodobno upozorio Petrova

Ako svi šute, ne će sisački biskup msgr. Vlado Košić. Ne mogavši otrpjeti protunaravnou i protunarodnu koaliciju između Mosta i SDP-a, na svome je Facebook-profilu izrazio je svoje razočaranje Mostom. Kaže da to nije most, nego mostobran za spašavanje SDP-a, tj. komunista koji su hrvatskom narodu nanijeli najviše zla u njegovoj povijesti. Most je po rezultatima treća snaga na hrvatskoj sceni, ali oni žele mnogo više. Hoće biti prvi i postavljati svima uvjete. A to se zove u moralnoj teologiji preuzetnost, dakle preuzimanje kompetencija koje ti ne pripadaju. "Petrov je i nesiguran – čudne li kombinacije: psihijatar i političar! - ali posve slijep! Onaj je stari lisac, lopina i prevarant, a ovaj naivčina i zapravo –

izdajica. Neka nam se Bog smiluje", istaknuo je msgr. Košić. Možda je to i utjecalo na Petrova da odustane od koalicije sa SDP-om.

Hrvatski tjednik, 24. 12. 2015.

Uslijedili su napadi svih onih koji podržavaju, kako sam nedavno rekao, Srpsku Hrvatsku ili Srpsko-hrvatsku Hrvatsku. To je danas sjajno raščlanio Marko Ljubić:

božićni detektor

BISKUP JE GOVORIO PETROVU KOJI GA RAZUMIJE A NE MILANOVIĆU!

Marko Ljubić

Biskup Košić je rekao istinu, otuda takav urlik zla u Hrvatskoj nakon njegovih riječi.

Katolici u Hrvatskoj pitaju se ovih dana koliko su riječi biskupa Košića utjecale na čudesni preokret u raspletu postizborne političke drame. Antikatolici se ne pitaju previše, oni znaju. Što ne znaju – slute.

Znači li to da bolje razumiju utjecaj poruka biskupa svojoj Crkvi?

Ne.

Bolje znaju tko je žestoki, trajni, snažni i povijesno nepokoren zid njihovim idejama, namjerama, ciljevima i htijenjima. Znaju to, jer to baštine, jer je neprijateljstvo i negacija njihov razlog postojanja, a razlog i svrha kršćanskog naroda to nije, pa se lako zaboravi zlo i njegove ružne i slatke pojavnosti. U Hrvatskoj se danas, baš kao i unatrag pedeset godina, baš kao i unatrag dvadeset i pet godina, baš kao i unatrag petnaest godina, trajno, uporno, žestoko i brutalno vodi nekada tiki, nekada vidljivi, nekada nevidljivi rat do istrijebljena ljutih neprijatelja, zla i dobra.

A to nije uvijek, nije ni najčešće vidljivo, jer ništa nema zaboravnije od čovjeka, ništa veće od sitnice svakodnevne koja usmjerava naše živote, ništa upornije od zločeste namjere i samog zla.

Biskup Košić je oštrim riječima upozorio Božu Petrova, a zapravo svoj narod i svoju živu Crkvu. Petrova je upozorio jer je znao da Petrov i može, i zna čuti poruke ljudi oko sebe.

Nije upozorio političara Milanovića, jer on ne bi bio moguć da zna čuti i prepoznati svoju ljudsku zajednicu.

Što je pogrešno rekao biskup Košić?

Ništa.

Da nije ništa pogrešno rekao, da nije nimalo preoštro reagirao, najbolji dokaz su erupcija mržnje, nasrtaja, linča sa svih strana i na svim dostupnim kanalima ljudske komunikacije u našoj Hrvatskoj. Njegove riječi su imale egzorcistički učinak, pri kojima se zlo paklenski otima, trese, udara i razbija sve oko sebe u samrtnom hropcu.

I upravo tome svjedočimo na društvenim mrežama, na portalima, u medijima i s političkih govornica.

Zar je pogriješio Biskup što je rekao javno da su komunisti nanijeli najviše zla hrvatskome narodu u njegovoj povijesti?

Zar je pogriješio što je rekao da je Milanović „lisac, lopina i prevarant“ i zar je pogriješio upozorenjem da je Petrov naivčina čiji koraci vode u – izdaju?

Ni u čemu nije pogriješio.

Biskup nije govorio o Zoranu Milanoviću, suprugu njegove žene, ocu njegove djece, nečijemu sinu, bratu, prijatelju. Biskup je govorio o političaru Milanoviću.

Zar nije političar Milanović „lopina, lisac, prevarant“?

Zar nekoga zdrava razuma, čistoga srca i kršćanskoga morala, nekoga bez straha i pomanjkanja samopoštovanja pred zaglušujućom tutnjavom brisanja i trganja naših korijena i zamagljivanja naših putova, treba podsjećati da je sve to na žalost surovo točno, kao što je često surova istina, kao što je u konačnici surov križ, koji svijetli pred kršćanima.

Križ nije prihvatljiv i lijep zbog stravične smrti na njemu, već zbog simbolike žrtve Raspetoga.

Biskup je rekao istinu, otuda takav urlik zla u Hrvatskoj nakon njegovih riječi.

Biskup Košić je prije svega postupio kao biskup Katoličke crkve, točno na autentičnom tragu i učenju Evandelja, na nauku naše katoličke vjere.

Ni više ni manje.

Tko se srami toga, tko je spremjan zanemariti u ime krivotvorene i umjetne kulture laži kao esencije dijaloga, odnošenja između ljudi u uređenome društvu, u hrvatskom društvu, spremjan je ne tražeći istinu u svome srcu i duši, odustati od Biskupa.

Biskup Košić je više puta pokazao da nije trgovac, da nije farizej, da nije spremjan skrivati svoje ljudske i kršćanske stavove i načela, te da nije spremjan u ime lažnog civilizacijskog sjaja, odreći se Isusova nauka i svoje vjere, a još manje poruke svojoj Crkvi.

To je njegova dužnost danas i ovdje, a ne kako antikatolici koji se imenuju ateistima, humanistima, građanima, europejcima, internacionalistima,

promicateljima ljubavi i dobra, ravnopravnosti, povlačenje u zatvorene prostore, zagovaraju, nasrću i traže – odustati od žive Crkve u ime lažne „nebeske crkve“. Biskupi ne bi trebali postojati kada bi njihovo poslanje bilo ono što prizeljkaju i još od vremena Isusa Krista, nasiljem pokušavaju postići neprijatelji i lažni proroci antikršćanskih silnica.

To je potpuno odvajanje svećenika od života i iz života, od društva i čovjeka u nekakav apstraktni nebeski prostor, izvan utjecaja i vrednota Božijeg naroda i žive Crkve.

Biskupi su biskupi i svećenici na zemlji, u Hrvatskoj, a ne na nebesima, jer tamo je jedini biskup, jedini arbitar, jedini – svemogući Bog.

On je nagrada biskupu za djelovanje na zemlji, zbog toga slavimo i Božić, jer je poslao svoga Sina među ljude potvrđujući trajno upravo ovo što radi biskup Vlado Košić.

Milanović političar je i lopina, i prevarant, i lisac po definiciji, jer ideja koja ponižava narod, kojoj je namjera i cilj oduzeti mu osobnost, oduzeti mu ljudsko dostojanstvo i autentičnu slobodu izbora i odlučivanja, mora biti i prijetvorna, mora varati, mora biti lukava kao lisica i mora biti lopov.

Ne govori Biskup o lopovu koji će ukrasti jabuku u dućanu, novac iz banke, govori o opasnjem lopovu, koga je u zapletima suvremene civilizacije teško otkriti i primjereno moralno označiti. To je najčešće vrlo sjajan i prihvatljiv lopov, često lijep i izazovan kao grijeh, lopov koji svome narodu krade ime, prezime, korijene, krade mu prepoznatljivost, dostojanstvo i autentičnost bez koje niti jedna civilizacija nije nikada opstala, a kamo li se razvijala.

To je lopov koji prije svega krade nadu, a zar ima Božića bez nade.

Kršćani vjeruju da civilizacija, da sve vrijednosti moraju počivati na ljubavi, a ne na mržnji, na dobru, a ne zlu, da je Isus put, a ne sjaj onih koji bacaju trnje po tom putu. A hrvatski narod je kršćanski narod ili ga neće biti.

Zbog tog lopovluka vrišti biskup Košić i zbog toga je njegov vrisak duboko duhovan, odvažan, hrabar, proročanski i u konačnici – evandeoski.

Košić me je podsjetio na riječi Ivana Krstitelja Herodu Antipi koji je živio u bezbožnom braku sa svojom nećakinjom Herodijadom. Upravo je to neprirodno priležništvo sa ženom vlastitog brata, koja je prije toga živjela sa svojim stricem, oštro kritizirao Ivan Krstitelj i to je bio izravan povod za njegovo smaknuće.

Nije li neprirodno priležništvo savez jednoga katolika i antikatolika koji bi trebao upravljati hrvatskim narodom, nije li to izravan put u izdaju svojih načela, svojih korijena, svoga imena i časti.

Milanović je rekao „mi“ ili „oni“.

To je njegov politički program, to je ideja koja je trebala figurativno odsjeći glavu

Ivanu Krstitelju po drugi i tko zna koji sve ne put, na tlu hrvatskoga naroda, pred njegovim očima.

I što je trebao Biskup?

A što treba hrvatski narod, biskupova živa Crkva, na Herodov urlik i zahtjev njegove priležnice?

Šutjeti?

Držati glavu hrvatskome Ivanu Krstitelju dok mu je Herod odsjeca za nagradu njegovoj priležnici? Javna šutnja na histeriju i mržnju prema Biskupu je odsjecanje glave Ivanu Krstitelju.

Nije se ni Ivan blagim riječima osvrnuo na Herodova zlodjela, niti je Isus nježno postupio uništavajući trgovce u Hramu.

Biskupove oštare riječi bile su krik priateljstva i duhovne potpore mladom čovjeku koji nema izvorne političke zastranjenosti i koji nikada nije slijedio „herode i herodijade“ u njihovim zlodjelima. Niti je ikada odsjecao „glave“ svome narodu.

Nije ni Milanović mnogi će reći.

Nije stvarno, ali jest simbolički, tisućama riječi, poruka, političkih postupaka i poticanjem na iste u svojoj blizini.

Biskup Vlado Košić je već sada prepoznatljivi simbol nove, autentične, ali i one svezremenske Stepinčeve Crkve, koja neće ni pod koju cijenu odustati od svojih načela i svojih zavjeta. I, koju će dok živi i spominje se, razapinjati.

Čak i kada u samoj Crkvi to svi ne vide.

Sudbina vizonara i proroka jest upravo to.

A svako doba treba i ima svoje proroke.

Prorok se ne može biti bez osobne hrabrosti, s kojom je na zagrebačkom aerodromu dočekao osuđenoga Darija Kordića, prema kojemu je zlo nanovo nasrnulo nastojeći u čovjeku Kordiću ubiti duh koga nije slomio zatvor. Duh prema kojemu je, zbog nemogućnosti uništenja, trajno nasrtalo zlo, neljudsko, necivilizacijsko i nekršćansko suđenje i suci, pri kojemu osuđenik nema pravo na ljudsku i kršćansku obranu, jer je gomila držala uže prebačeno preko grane.

Biskupi ne smiju u gomilu.

Biskup ni tada nije presuđivao državama, nije si uzimao prava državnoga poretka, niti je tražio „carevo“ upravo slijedeći Isusove riječi, ali je uzimao svojom duhovnom, svećeničkom, ljudskom i moralnom obvezom stati ispred čovjeka koga cinici, prevaranti, pokvarenjaci i farizeji kamenuju.

Nije lako u vremenima kada je brutalna relativizacija načela tolika, pa čak nije zaobišla ni Biskupovu subraću u crkvenim redovima, na oltarima i propovjedaonicama, primiti toliko kamenja u nebranjena prsa. Nije to ni običan

duhovni i svakodnevni izraz zavjeta i vjere.

To je nešto više od toga, a biskup Vlado Košić se nikada nije bojao isturiti prsa ispred svoga naroda, ispred grijesnika, žestoko se sukobljavajući s grijehom i zlom, a štiteći stvarnoga ili krivotvorenoga grijesnika. Nikada nije bježao od zaštite čovjeka u takvim trenucima.

Zbog toga osjećam ponos kao katolik zbog takvoga Biskupa i ponos kao Hrvat zbog takvoga sunarodnjaka i suvremenika.

Da, ja vjerujem, da je više od bilo koga svojom porukom utjecao na Božu Petrova.

I hvala Bogu da jest.

Je li to loše i umanjuje li vrijednost Bože Petrova?

Nikako. Upravo suprotno.

Ima li ljepšega saznanja i ljepše čestitke za Božić, kao i privilegije izreći je svojim čitateljima, što i činim uz Božji blagoslov svima.

dnevno.hr, 24. 12. 2015.

PRILOZI:

Košić:

U ove već noćne sate, nakon molitve i uranjanja u otajstvo Božjeg dolaska na zemlju, opet mi dolaze svjetovne misli, dapače jedna originalna.

Kako nalazim posvuda po internetu, Petrov će dakle biti premijer a Milanović predsjednik sabora pa bih ja Petrovu predložio da pošalje u sabor zakon da se ubuduće u Hrvatskoj odbacuju izbori kao nepotrebni, a da se Milanovića proglaši suverenom.

Budući da će Milanović biti predsjednik sabora, taj će zakon biti brzo usvojen i onda imamo novu dinastiju bez nepotrebnog gubljenja živaca.

Živio Zoran, novi hrvatski kralj! Živio Božo, nova dvorska kraljevska...(dodajte sami)!

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/34219/Živio-Zoran-novi-hrvatski-kralj!-Živio-Božo-nova-dvorska-kraljevska.htm>

'Spašavanje komunista'

Biskup Košić iskritizirao Petrova: 'On je naivčina i izdajica, MOST vodi u ralje komunizma'

Autor: M. Marić
dnevno.hr, 21. 12 2015

"Petrov je i nesiguran - čudne li kombinacije: psihijatar i političar! - ali i posve slijep", napisao je Košić.

Sisački biskup Vlado Košić na svom se Facebook profilu obrušio na Božu Petrova i MOST zbog "spašavanja komunista koji su hrvatskom narodu nanijeli najviše zla u njegovojo povijesti". Njegov status prenosimo u cijelosti:

"Želim izraziti i svoje razočaranje Mostom, koje gledam svaki dan na daljinovidnici, slušam njihove teze, zahtjeve i postrojavanje koje su si dopustili kako prema jednoj tako prema drugoj najvećoj političkoj koaliciji ovih proteklih izbora. Riječ je o snazi koja je prema rezultatima izbora dobila treće mjesto na političkoj hrvatskoj sceni. Njihovih 12 % osvojenih mandata u Hrvatskom saboru svakako im je donijelo poziciju tzv. jezičca na vagi jer bez njih se ne može sastaviti Vlada. No, oni su poželjeli više.

Naime, nije im ta treća pozicija i pozicija presudnog subjekta za Vladu bila dovoljna, nego su htjeli biti ne treći ni drugi nego – prvi i svima naređivati, postavljati svima uvjete. A to se zove u moralnoj teologiji preuzetnost, dakle preuzimanje kompetencija koje ti ne pripadaju. Sviđa mi se da je Karamarko na kraju odbio u tome sudjelovati, a potez Milanovića ne čudi jer komunisti uvijek lažu i njima laž i prijetvornost ništa ne znači.

No, da će Petrov tako nasjesti i odvesti Most u ralje komunista, nisam se nadao. Zapravo sad se pokazuje da to nije most nego mostobran za spašavanje SDP-a, tj. komunista koji su hrvatskom narodu nanijeli najviše zla u njegovojo povijesti. Pa jesu li zato bili potrebbni izbori i ova već skoro mjesec i po dana duga trakovica? Petrov je i nesiguran – čudne li kombinacije: psihijatar i političar! – ali i posve slijep! Onaj je stari lisac, lopina i prevarant, a ovaj naivčina i zapravo – izdajica. Neka nam se Bog smiluje!"

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/biskup-kosic-iskritizirao-petrova-je-naivcina-izdajica-vodi-u-ralje-komunizma-872798>

PODSJETIMO I NA:

**Vlado Košić prozvao HTV i Milanovića: 'Ne bi smio biti premijer. Amen'
Biskup Vlado Košić o medijima i Milanoviću**

Sisački biskup Vlado Košić na Facebooku se osvrnuo na tretman HTV-a i stil

Zorana Milanovića spram Predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović.

Njegovu objavu od 27. studenog, kada je predsjednica posjetila Sisak, prenosimo u cijelosti.

”Lijepo je družiti se sa svima koji se trude pomoći drugima, osobito djeci i mladima. Posebna mi je bila čast što se na naš poziv na dodjelu stipendija odazvala naša draga Predsjednica RH. Ali premda je došlo puno novinara, ni u jednoj informativnoj TV emisiji to nije bila vijest!!! Pitam se kakvi su to mediji kojima briga za mladost koje podupire i sama Predsjednica RH nije vijest! Na kraju pri odlasku nakon jednosatnog druženja dala je medijima izjavu o tome da su mlađi njoj a i cijeloj državi trebaju biti prioritet. No jedna ju je novinarka pitala ima li Milanović 66 potpisa. Predsjednica je odgovorila, sjećam se jer sam bio pokraj nje: "Ja ih nisam vidjela. Drugi krug pregovora je 7. prosinca. Do viđenja!" Međutim na HTV 4 odrezali su joj prvi dio i prenijeli samo da će drugi krug konzultacija biti 7.XII. Nije li sve ovo prestrašno i odveć bezobrazno što ovi mediji rade našoj Predsjednici? A znamo čiji su i za koga rade. Ako ni zbog čega drugog, onda zbog bezobraznog i neodgojnog stila ovaj Milanović ne bi smio dobiti mandat da bude premijer Vlade ove države. Amen.”, napisao je Košić na Facebooku.

ODMAH SE NAŠAO NA METI MEDIJA

Biskup Košić: Molimo se za novu vlast i novi Sabor, ali da to ne budu ljudi koji će raditi protiv svoga naroda

Sisački biskup Vlado Košić našao se na meti medija zbog svoje poruke vjernicima i župnicima pred izbore.

”Poslao sam poslanicu da se u nedjelju prije izbora molimo za novu vlast i novi Sabor, ali da to ne budu ljudi koji će raditi protiv svoga naroda. Dakle, nenarodna i protunarodna vlast, nego ljudi koji će biti zauzeti za svoj hrvatski narod i koji će naše obiteljske, vjerničke i domoljubne vrijednosti promicati”, rekao je biskup Košić za Večernji list.

Upitan da li to znači da se opredijelio za neku političku opciju, msgr. Košić odgovara da se opredijelio – protiv: “To znači da sam se opredijelio protiv neke političke opcije, koju sam još na početku, u travnju 2012., nazvao nenarodnom, zbog odustajanja Sabora nad komemoracijom u Bleiburgu. Rekao sam da je to sramota i da ta vlast nije uz svoj narod, jer se posvećuje štovanju žrtava samo jedne skupine ljudi, ali ne i cijelog naroda. Rekli su mi da ju je izabrao narod i da ne može biti nenarodna. To nikad nisam ni stavljao u pitanje, ali javni posao podliježe javnoj kritici, a vlast je javna i svi je mogu vrednovati”.

”Ako gledamo na politiku kao uže stranačko bavljenje poslovima, onda to nije primjereno crkvenim ljudima. Ako je politika briga za opće dobro, onda smo itekako pozvani biti odgovorni i svoj glas dižemo kada vidimo nepravde, kada treba zaštititi malog čovjeka, kada je zbog nečega ugroženo čitavo nacionalno

biće...”, poručuje msgr. Košić.

Jasno poručuje: “Forsiraju antifašizam, a to je samo smokvin list za komunizam i žele zaštiti komunističke zločine. Ova vlast nije bila socijaldemokratska i nije se zalagala za prava radnika, već je to neokomunistička vlast. Promovirala je komunizam, branila ga, kao i udbaške zločine. Zašto je protuhrvatska? Rekao sam to kada je vlast demonstrirala brutalnu represiju nad braniteljima u Vukovaru, jer to može napraviti samo protuhrvatska i protunarodna vlast”.

Istiće da se protiv svih totalitarizama jednako zalagao, no ova je vlast zaboravila žrtve komunizma. “Kod nas 1945. nije došla stvarna sloboda, već je došlo još veće zlo, gdje je pobijeno 600 katoličkih svećenika – kaže biskup Košić, čija se molitva protiv “nenarodne vlasti” jučer čitala u svim crkvama njegove biskupije.

Izvor: narod.hr/vecernji.hr

<http://narod.hr/hrvatska/biskup-kosic-molimo-se-za-novu-vlast-i-novi-sabor-ali-da-to-ne-budu-ljudi-koji-ce-raditi-protiv-svoga-naroda>

ČESTITKE

Vjerojatno biskup Košić nije sretan s onim što i kako pišem o njemu jer on misli da je u svemu tome on nevažan. Ali mora priznati da su napadi na njega stvarno đavolski, A zar bi bili takovi da je doista nevažan, zar ne? Pa ne bi toliko puno državotvornih Hrvata mislilo jednako o njegovoj ulozi u odluci Mosta, pa to ide tako daleko da na lokalnim televizijama možemo čuti gledatelja koji kaže:

Ja bih samo molio sisačkog biskupa .. da dođe i posveti Sabor prije nego se konstituira Sabor.....da očisti te zle duhove...

Zapravo se i sam pitam zašto sam vam baš ove godine uputio božićnu čestitku pridružujući se čestitci biskupa Košića. Zato sve ono što ste pisali meni u svojim čestitkama doživljavam i kao riječi upućene NAŠEM biskupu. Zato moram svima prosljediti čestitku hrvatske pjesnikinje Malkice Dugeč:

Naslov:	Cestitka
Datum:	Thu, 24 Dec 2015 05:12:17 +0100
Šalje:	Malkica Dugec
Prima:	JOSIP PEĆARIC <pecaric@element.hr>

Dragi i poštovani akademiče Pečarić!

Sretan i blagoslovjen Božić, obilje radosti, osobnog zadovoljstva, dobro zdravlje i još mnogo ustrajnosti u čuvanju već ostvarenog sna svih Hrvata, a kojem ste Vi

osobno već darovali neizmjeriv osobni doprinos, i svako dobro u novoj 2016.
godini želi Vam svojom pjesmom
Vaša štovateljica Malkica Dugeč

RADUJEM SE O BOŽIĆU

Radujem se srcem cijelim
Što sa prijateljem dijelim
Sretan Božić, Novo ljetu
I hrvatsko ime sveto!

Radujem se jutru novu
Domovine pred vratima
I Djetešca sretnom zovu
Što spasenje javi svima!

Radujem se o Božiću
Dragom pismu iz daleka
I svakome živom biću.

Radujem se, o, Bože moj,
Što sačuvah vjeru živu,
San o zemlji Hrvatskoj!!

MALKICA DUGEČ Stuttgart, 24.12.2015.

Dok na jednoj strani imam problema s biskupom koji ne vidi sebe kao stup naše Hrvatske, tako imam i jako dobrih prijatelja koji bi i mene tu uvalili. Tako Stanko Šarić piše:

Naslov:	Re: O ČETVRTOM STUPU 'MOJE' HRVATSKE - Ako svi šute, ne će sisački biskup msgr. Vlado Košić
Datum:	Thu, 24 Dec 2015 22:33:34 +0100
Šalje:	Stanko Šarić
Prija:	Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe,
kad je riječ o stupovima na kojima počiva naša hrvatska Hrvatska nadam se da se neće umanjiti značaj ona četiri stupa koja navodiš ako im pridružimo još jedan

stup po mojojem uvjerenju vrlo značajan. Taj stup si svakako Ti i u njemu ugrađeno sve ono što si napravio svih ovih godina. Mislim da bi smo samo imali sigurniju konstrukciju. Ja bih taj stup stavio u sredinu konstrukcije kako bismo izbjegli eventualni pentagon u temeljima, :) !

Pozz
Stanko Šarić

Iako smo Stanko i ja jako dobri prijatelji ipak se u nečemu malo i razlikujemo. On je diplomirani građevinski inženjer, a ja diplomirani inženjer elektrotehnike. On je ostavio građevinu i sa Zlatnim dukatima (Najbolji hrvatski tamburaši) svojim pjesmama učinio čuda u borbi za Hrvatsku, a ja sam ostavio elektrotehniku i postao uspješan u matematici.

Rat me je natjerao da počnem pisati, a jedan čovjek me je natjerao napisati prvu knjigu: Srpski mit o Jasenovcu. To je bio dr. sc. Mirko Valentić, tada ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest – ustanove u kojoj se proučavala istinska hrvatska povijest. On me je nagovarao i da se ostavim matematike i dođem kod njega u Institut. Nisam to uradio i vjerujem da je ipak bolje što nisam. Ovako sam im kao akademik iz matematike bio veći trn u oku, zar ne?

Ono što treba posebno naglasiti jeste da je u Pismu ZDS njegov potpis bio odmah poslije potpisa dva akademika i dva biskupa. Napadan sam i ja i biskupi, ali njega su jedva tu i tamo spomenuli. Da, zar ne bi bili smiješni, kada bi napadali na taj način ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest. Kao što su "zaboravili" Marka Perkovića Thompsona i "Bojnu Čavoglave" i naše Pismo smjestili u Drugi svjetski rat, tako su "zaboravili" i ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest i člana nekadašnje Komisije za žrtve rata i porača.

Čovjek bi očekivao da će se barem oni među državotvornim Hrvatima koji su nas napadali malo zamisliti kada vide njegov potpis. Ali nisu. A on nije sigurno potpisao zato što mi je prijatelj, Zar ne? Evo i njegove čestitke Ankici i meni:

Naslov:	čestitla zahvale
Datum:	Thu, 24 Dec 2015 18:20:34 +0100
Šalje:	Mirko Valentić
Prima:	Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Dragi moji prijatelji, sve mi se poklopilo. Najprije u čekanju Božića i lijepih blagdana, zatim u trenutku koji mi vraća nadu. Doduše imam ionako dosta godina ali svejedno pomisao da i dalje moram gledati Zokija, pa bilo to i ko jarca na brvnu, teško bi izdržao. Hvala svima, ali ti si ipak među prvima. Koliko si samo uložio vremena, energije i nervi. Svaka čast tebi i tvojoj supruzi. Ovaj tren kao da vas gledam. Dok sam bio u Opatičkoj bili smo često puta zajedno, osobito u vremenu kada si pisao svoju knjigu o Logoru Jasenovac. Vi ste mi bili uvijek iskreni i odani prijatelji. U nekoliko posljednjih godina doista mi olakšali život sa svojim vijestima koje sam gotovo svakodnevno primao. Nikada Vam to neću

zaboraviti. Po stoti put hvala Vam dragi prijatelji sretan vam Božić zajedno s Novom godinom. Nadam se da će moja želja jednom biti ispunjena: sjesti s vama na kavi u kavani Palass a preko puta tvoje i naše HAZU. Vaš Mirko

Da, Mirko me je prvo nagovorio da napravim knjigu o Jasenovcu, čitao dijelove koji su bili napravljeni, a potom mi davao literaturu kako bih knjigu proširio. To su bila nezaboravna vremena. Ankičino radno mjesto je bilo u Institutu, iako je bila zaposlena u HIC-u. Tako je imala dva ravnatelja i Belja i Valentića (poslije 2000. više nije radila, pa tako nije ni mirovinu dobila). A u Institutu niz povjesničara koji su njegovali hrvatsku paradigmu u povjesnici, za razliku od onih na raznim fakultetima koji su i tada a još više danas njegovali tj. njeguju jugokomunističku paradigmu. Nikako da nam se ispuni ta želja da se nađemo i podsjetimo na ta vremena. Obaveze, putovanja, unuci (a s Mirkom se moramo naći i Ankica i ja), a i godine čine svoje :(

Na kraju ču samo parafrazirati ono što je meni napisao Ante Glibota:

Ja ču naravno sa zadovoljstvom pratiti odsjaj sreće u vašim očima u godini koja dolazi.

Danas je sv. Stjepan, pa čestitam svima kojima je danas imendan.

Vaš,

Josip

Komentar: Miljenko Stojić u tekstu "Hrvatski san", Hrvijet, 06. 01. 2015., kaže:
Sve su ovo poteškoće zbog kojih će hod prema hrvatskom snu biti, i jest, posut trnjem umjesto ružama. A tako nam treba. Bi ga svjestan biskup Vlado Košić pa primijeni šok terapiju kada je Božo Petrov zasljepljen zmijskim jugokomunističkim pogledom krenuo ravno u ralje. I trzu se, hvala Bogu. A biskup se ispriča zbog svega, onako kulturno, iako nije imao zbog čega. Lijek je lijek i ništa više. Onaj spomenuti preostali svećenik odobri dvojici biskupa javno kritiziranje biskupa Košića. I opet uleti u raskorak. Puk tako ne misli i dobro zna što je grijeh propustom. Biskup Košić ga očito nije napravio.

<http://www.hrvijet.net/index.php/kolumna-miljenko-stojic/41002-miljenko-stojic-hrvatski-san>

IGOR VUKIĆ: VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC

Igor Vukić, tajnik *Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac* dao je sjajan intervj u Vijencu. Zapravo me je na njega upozorio prof. dr. sc. Matko Marušić poslavši mi svoju čestitku g. Vukiću:

*Dragi prijatelju Igore,
čestitam na razgovoru u Vijencu, izvrstan je: smiren, konkretan, pristojan.
Vijenac me ponovno vratio na Vašu knjigu.*

*Mislim da knjigu treba prevesti na engleski!
To je teško, ali može se...*

U normalnoj državi u kojoj su na vlasti ljudi koje vole svoj narod i svoju državu to uradili i bez sugestije bilo koga, ali u ovakvoj Hrvatskoj to ne možemo očekivati. Dapače, pa naše Pismo HAZU, koje smo inicirali dr. Marušić i ja, je imalo za povod upravo napade na knjigu o kojoj govori i dr. Marušić.

O samom pismu mnogo više dano je u mojoj knjizi *DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*

Pismo smo poslali mnogim biskupima i akademicima. Pozitivnih reagiranja bilo je mnogo više kod biskupa nego kod akademika. Ali, evo jednog negativnog reagiranja od jednog biskupa kojega predstavljaju kao liberalnog i naprednog

*Poštovani gospodin
akademik Josip Pečarić
pecaric@element.hr*

*Poštovani gospodine akademice Pečariću,
Biskup ... je elektroničkim putem primio Vaš upit za
potpisivanje Pisma naslovljenog na predsjednika Hrvatske akademije znanosti i
umjetnosti gospodina akademika Zvonka Kusića, a koje se nalazilo u prilogu
spomenutog upita.*

Biskup ... Vam prije svega zahvaljuje na poslanom upitu te ovim putem izražava svoju podršku svim nastojanjima oko slobode znanstvenog istraživanja, govora i stjecanja znanja u okvirima koje to dopušta znanstvenoistraživačka etika.

Spomenuto Pismo je vezano uz konkretan slučaj knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. S obzirom na to da Biskup u ovom slučaju nema kompetencije kojima bi mogao ocijeniti vjerodostojnost same knjige, nije ni u mogućnosti potpisati priloženo Pismo.

*Ovim putem primite i Biskupove srdačne pozdrave uz blagoslov u Gospodinu!
S poštovanjem!*

*U ime Ureda ... biskupa,
Odgovorio sam:*

*Štovan Oče Biskupe,
Zahvaljujem se na Vašem odgovoru u svezi s mojim pozivom da budete potpisnik
Pisma HAZU kao i izraženoj podršci svim nastojanjima oko slobode znanstvenog
istraživanja, govora i stjecanja znanja u okvirima koje to dopušta*

znanstvenoistraživačka etika. Pročelnik Vašeg ureda ... kaže:

Spomenuto Pismo je vezano uz konkretni slučaj knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. S obzirom na to da Biskup u ovom slučaju nema kompetencije kojima bi mogao ocijeniti vjerodostojnost same knjige, nije ni u mogućnosti potpisati priloženo Pismo.

Meni se čini da je tvrdnja Vašeg pročelnika u suprotnosti s onim što ste prije toga rekli. Naime, zar bi se tražila sloboda znanstvenog istraživanja, ako ta sloboda nije ugrožena? Navedena knjiga je samo primjer koji upozorava na to, a posebno su u pismu dane riječi posebnog savjetnika Predsjednika Vlade koje ukazuju na potrebu za ovakovim pismom. Dakle, pismo ne traži poznavanje problematike o kojoj je riječ u spomenutoj knjizi, već da se umjesto zabrana u HAZU organiziraju rasprave, okrugli stolovi i sl. O takovim temama. Potpisivanje Pisma ne znači da se podržavaju stavovi u toj knjizi, već se podržava sloboda da se iskažu rezultati istraživanja pojedinih autora.

Uvjeren sam da ni nadbiskup Barišić, kada je potpisao ovo pismo, zajedno s mnogima od oko 150 znanstvenika nemaju, kao ni Vi, kompetencije kojima bi mogli ocijeniti vjerodostojnost same knjige, ali su potpisali priloženo Pismo.

Za Vašu informaciju šaljem Vam ga ponovno.

Sa štovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Od liberalnog i "naprednog" biskupa bi me pozitivan odgovor i iznenadio, dok me je negativan odgovor jednog od neosporno državotvornih akademika doista iznenadio. Čini mi se da odgovor objašnjava i mnogo toga u današnjoj Hrvatskoj, pa i to zašto na izborima oni koji su svoju politiku zasnivali i još uvijek zasnivaju na lažima o Jasenovcu uopće postoje u RH.

Poštovani

i dragi kolega Pečariću!

Vaše pismo jako me je zaokupilo jer je pitanje doista vrlo važno. Sa svime što pišete o mužnoj slobodi istraživanja u potpunosti se slažem i postavljam se uz Vas.

Ipak to pismo neću supotpisati jer se ne slažem ni sa kakvim umanjivanjem ili ublažavanjem Jasenovačkih zločina. A Vaše pismo ne može biti shvaćeno drugčije nego kao pokušaj takva ublažavanja, bar ne može kod nas.

Bio sam živ i svjestan kad se to događalo i stoga znam, da je to bio samo užasan zločin i ništa drugo.

S kolegijalnim pozdravima i dobrim željama, lijepo Vas pozdravljam.

Odgovorio sam ovako:

Poštovani i dragi kolega,

Zahvaljujem na odgovoru, mada nisam razumio kako se može uopće koristiti termin ublažavanja za nešto što je neistina.

Ali Vi ste stariji pa valjda znate da se u komunističkoj Jugoslaviji lažima

napuhavala priča o Jasenovcu (iskopano je manje od 500 ostataka žrtava) kako bi se osiguralo da Sava ne poteke uzvodno.

Pogledajte u novom broju Hrvatskog tjednika (poslije terorističkog napada) razgovor s tajnikom društva čiji je otac Srbin kao dijete s Kozare prošao Jasenovac, a koautor je napadnute knjige koji tvrdi u naslovu kaže: Jasenovac je veća ljaga na Titovoј Jugoslaviji, nego na Pavelićevoj Hrvatskoj. Malo mi je i neobičan Vaš iskaz:

"ne slažem ni sa kakvim umanjivanjem ili ublažavanjem Jasenovačkih zločina".

Mi tražimo, sučeljavanje dvije strane, a ovakva Vaša tvrdnja implicira da znate kakav će rezultat biti.

Naravno, zahvaljujem se što ste se uopće javili.

Mnoge kolege nisu. Valjda zato što je zabrane najavio posebni savjetnik za kulturu predsjednika Vlade.

Sa štovanjem,

Josip Pečarić

Zapravo me ponajviše iznenadilo ponašanje kolega koji su u HDZ-u. Pred izbore im protivnici traže zabrane znanstvenih istraživanja. Žele paliti knjige, a oni se ne usuđuju potpisati pismo protiv toga. Još tada sam se pitao: Žele li oni dobiti ove izbore. A napisao sam slijedeće pismo:

Poštovani kolega ...,

Jeste li dobili Pismo HAZU?

Šaljem Vam ga ponovno.

Čudim se da ga niste potpisali.

Kada pogledate kako su to prokomentirali biskup Košić i gđa Gordana Turić, Vaše nepotpisivanje će vjerojatno baciti ružnu sliku na intelektualce novog (?) HDZ-a.

Prijateljski,

Josip Pečarić

Vidjet ćemo što će biti kada se formira nova vlada. Možda će biti i zabrana i tko zna što nam se još može dogoditi.

Zato je izuzetno važno dati punu potporu ideji prof. Marušića o prijevodu knjige u kojoj je jedan od koautora Igor Vukić na Engleski jezik.

Zapravo, kamo sreće da se sve ovo što možete pročitati u ovom intervjuu s g. Vukićem može naći u svim povijesnim knjigama koje se bave ovom problematikom. Ali to će biti moguće tek onda kada u Hrvatskoj ne budu imali šanse na izborima mrzitelji RH i hrvatskog naroda. Oni kojima laži o hrvatskom narodu i hrvatskoj državi pomažu da budu na vlasti u toj istoj državi i vladaju tim narodom kojega istinski mrze.

Akademik Josip Pečarić

PRILOG:**Razgovor**

Igor Vukić, novinar istraživač i publicist

VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC

Razgovarao Andrija Tunjić

Nije bilo nikakva istrebljenja ili genocida Srba u NDH / Sadašnji popis u jasenovačkom muzeju nema stvarne veze s događajima u Jasenovcu / Jasenovac je bio radni logor za aktivne protivnike NDH, pretežno komuniste te skupinu Židova koja je bila izuzeta iz deportacije u Njemačku / Nema uopće dokaza da je u Jasenovcu bilo masovnih ubojstava do 1945; nema posmrtnih ostataka, o tome ne govore ni dokumenti ni preživjeli zatočenici / U logoru je bilo nekoliko strijeljanja radi održavanja discipline / Grga Gamulin izbacio je poglavlja o logorskom orkestru s tvrdnjom kako bi, iako je sve istina, bilo malo nezgodno napisati da je u ustaškom logoru bilo tako / Preuvjetovanje događaja u Jasenovcu počelo je 1942, kada Tito u jednoj depeši partizanima, piše da „izvide mogućnost napada na logor u kojem je stradalo 10.000 naših drugova“ Jasenovački logor i broj ubijenih u logoru od Drugoga svjetskog rata ne prestaju intrigirati povjesničare, a osobito Srbe i Hrvate. Bez obzira na sve dokaze, mnogi srpski povjesničari i političari tvrde da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, a tu brojku nedavno je kao istinu ponudio i parlament Republike Srpske te je razaslaо po svijetu. Bio je to povod za razgovor s Igrom Vukićem, jednim od suautora istraživačke knjige Jasenovački logori, koju je objavilo Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Gospodine Vukiću, je li vas iznenadio zaključak parlamenta Republike Srpske o sedamsto tisuća ubijenih Srba u logoru Jasenovac?

Bilo mi je neobično čuti tako što nakon svega što je dosad objavljeno o Jasenovcu. Iz dosad objavljenih tekstova i lako dostupnih podataka svatko razuman može vidjeti kako je nemoguće da je u logoru Jasenovcu ubijeno toliko ljudi.

Zašto je nemoguće?

Prvo, logor je postojao oko 1330 dana, što bi značilo da je svakoga dana trebalo likvidirati oko 520 žrtava. Drugo, ne postoje posmrtni ostaci žrtava. Oko logora su šezdesetih godina prošlog stoljeća rađena opsežna istraživanja i pronađeno je oko 400 posmrtnih ostataka.

Neki tvrde da su leševi bacani u Savu.

To je također neodrživa konstrukcija. Tijela bačena u Savu isplivala bi, a veći broj zakrčio bi tok rijeke, Sava tamo nije jako široka. Da je bilo leševa u Savi, vjerojatno bi ih netko fotografirao, ali toga tamo naprosto nije bilo. Sve vrijeme rata Savom se odvijao vrlo živ riječni promet brodovima i šleperima. Zato su u svibnju 1942. partizani s desne strane Save izveli jedan gusarski napad na šleper koji je vozio robu iz Jasenovca u Staru Gradišku i pobili posadu. Sigurno i neke

zatočenike koji su radili na šleperu. Šleper su zatim prevezli na desnu stranu i popisali sve što je na njemu bilo; lance, sijeno, benzin, namirnice, građevni materijal...

Je li točan podatak o 10.700 ubijenih u 1941. godini?

Ja sam s ocem, jasenovačkim logorašem, išao u muzej i kustosa pitao kako je moguće da na sadašnjem jasenovačkom popisu – gdje je popisano 83.000 navodnih žrtava – za 1941. stoji 10.700 imena ubijenih, kada dvadesetak tadašnjih zatočenika tvrde da u logoru nije bilo više od 1200 ljudi? A logor nije bio i na desnoj obali Save, gdje je živjela moja rodbina.

I što je kustos odgovorio?

Rekao je da su vjerojatno bačeni u Savu. Čuvši to moj otac je rekao da je Sava te zime bila zaleđena pa se nekim danima moglo kolima prelaziti. Tada je kustos rekao da onda jednostavno nema odgovora. Hrvatska država te kustose plaća da istražuju logor i posjetiteljima daju točne, istražene i argumentirane činjenice, a ne komunističke konstrukcije koje smo slušali desetljećima.

Vaš otac i baka prošli su logor. Kako su ga preživjeli?

Oni su živjeli u selu Donja Gradina točno naspram logora, na desnoj obali Save, sve do prosinca 1941., kada je u selo došla skupina partizana i pucala na logor. Dva, tri dana trajalo je puškaranje, a onda su ustaše i domobrani prikupili jače snage i od Dubice napali partizane. U selo je netko javio za napad pa su se partizani sa stanovnicima povukli na jug, prema Kozari. Ondje je moj djed poginuo kao zapovjednik jedne partizanske desetine, a ostatak je sela zarobljen i u dugoj koloni zajedno s drugim zarobljenicima s Kozare doveden u logor Jasenovac.

Je li bilo ubijanja?

U logoru nije bilo. Zarobljenici su razdvajani na dvije velike skupine, jedna je išla na rad u Njemačku, uglavnom odrasli muškarci i žene, a druga, u kojoj su bili stariji ljudi, žene i djeca, preko Lipika i Pakraca razmještena je po tamošnjim slavonskim selima. Oko 16.000 pravoslavnih žitelja Kozare i Potkozarja bilo je razmješteno po tim selima, da ne bi i dalje podupirali partizanske skupine raspršene nakon bitke na Kozari. Moja obitelj, sve pravoslavci, znači moj otac, baka, prabaka, očeva tetka i još neki, dovedena je u Pakračku Poljanu i tu su živjeli do kraja rata, ukupno oko 300 osoba iz tog zbjega. Neki su i prije kraja rata obilazili svoja sela.

A što je bilo s ostalima?

Ostali su, kako sam rekao, odvedeni na rad u Njemačku. Brodovima su prevoženi Savom na istok do Zemuna, a onda Dunavom na sjever u Njemačku i sve do Norveške. Nekih devet tisuća muškaraca odvedeno je na rad u Njemačku.

Jesu li ti ljudi upisani kao ubijeni?

Neki su od njih na popisima ubijenih u Jasenovcu, iako su kroz njega samo prošli. Najčešće je riječ o djeci. U Beogradu postoji organizacija Jasenovac Memorial koja se bavi prikupljanjem izjava tih izbjeglica. Jedan od njih bio je smješten u selu Rajić u pravoslavnoj obitelji koja je tamo živjela, i on je rekao da su se njegov brat i bratić razboljeli i umrli. Ti su dječaci također stavljeni na popis kao da su ubijeni u Jasenovcu.

Jedan od vaših rođaka umro je u Norveškoj, a upisan je među žrtvama logora Jasenovac?

Jedan od pradjedova vodi se na popisu jasenovačkih žrtava, a našao sam njegovo ime na popisu odvedenih u Norvešku. Recimo Muhamed Pilav, jedan od zatočenika logora – čovjek koji je bio s Pavelićem u emigraciji, haesesovac i hrvatski nacionalist – zbog kritiziranja ustaške vlasti i Pavelića te sumnje da surađuje s partizanima osuđen je i poslan u Jasenovac, a odatle preko Stare Gradiške i Zemuna upućen u njemačke radne logore. On nabraja tko je sve s njim u njemačkom logoru i kuda se upućuju, a sva ta imena koja spominje nalaze se na popisu ubijenih u Jasenovcu.

Sve češće javljaju se ljudi čiju su rodbinu ubili četnici i partizani, a nalazi se na popisu jasenovačkih žrtava.

U židovskom muzeju u Washingtonu nalazi se popis sa šesto tisuća imena, među kojima su i žrtve savezničkih bombardiranja diljem Hrvatske. Sve je to pripisano Jasenovcu. Sadašnji popis u jasenovačkom muzeju koji država financira ipak je uži, ali prema našem istraživanju, nema stvarne veze s događajima u Jasenovcu. Nastojali smo rekonstruirati što se iz dana u dan događalo u logoru. Koristili smo arhivske dokumente, razgovarali s još živim zatočenicima, analizirali sve što je do sada objavljeno o Jasenovcu. Do 1990. objavljeno je nekoliko knjiga bivših logoraša koje o logoru govore, praktično, isto što i mi.

A to je?

Jasenovac je bio radni logor za aktivne protivnike NDH-a, pretežno komuniste te skupinu Židova koja je bila izuzeta iz deportacije u Njemačku. Neki su Židovi vjerojatno sačuvali život jer su ostali u Jasenovcu, a ne završili u Auschwitzu, Treblinki, Birkenau...

Meni je redatelj i prevoditelj Vladimir Gerić pričao kako je kao dijete pakirao pakete s tadašnjim zagrebačkim nadrabinom Freibergerom, koji je poslije stradao u logoru...

Da, u Auschwitzu. Inače su židovske bogoslovne općine iz Zagreba i Osijeka bile zadužene za opskrbu logora, slali su pakete u Jasenovac, a novac i robu dobivali su od međunarodnih židovskih organizacija i židovske imovine.

O tome postoje dokazi?

Mogu se pronaći u arhivima Zemaljske komisije za istraživanje ratnih zločina i drugim fondovima iz NDH u Hrvatskom državnom arhivu. U dokumentima piše da je poslano više od pedeset tisuća paketa, svaki mjesec po dva za svakoga židovskog logoraša, što znači da je židovskih zatočenika bilo između 700 i 800 sve vrijeme trajanja logora.

Slavko Goldstein tvrdi da je ubijeno 12.000 Židova s područja NDH.

Ali prvo treba podastrijeti uvjerljive dokaze, koje on ne pokazuje. Upravo obrnuto, nema dokaza za velika masovna ubojstva. Nema uopće dokaza da je u Jasenovcu bilo masovnih ubojstava do 1945; nema posmrtnih ostataka, o tome ne govore ni dokumenti ni preživjeli zatočenici.

Je li se uopće moglo likvidirati toliko ljudi?

Ne. Krenimo redom, židovska skupina doista je u početku u Jasenovcu bila u većini. Prvo su bili smješteni na otoku Pagu s idejom da rade u solanama, a onda

zbog ustanka u Lici i dalmatinskom zaledju Italija je reokupirala taj demilitarizirani pojedinci i ti su zatočenici prebačeni, muškarci u Jasenovac, a žene u Loborgrad.

Ne na Rab?

To je bilo poslijepodne. U 1941. godini 1200 do 1400 zatočenika Jasenovca uglavnom su Židovi, dvjestotinjak je možda Srba, tridesetak Hrvata i nešto ostalih. U 1942. godini Židovi iz Zagreba, Osijeka itd. deportirani su u kolovozu u Njemačku, Poljsku, Auschwitz... dio prolazi kroz Staru Gradišku i Jasenovac i također odlazi tamo. U Jasenovcu ostaje skupina Židova, njih 700 do 900, i taj broj ostaje u sljedeće tri godine. Po popisima koji se mogu pronaći vidi se da su oni tu živjeli 1942/43/44. godine. Oni predstavljaju i glavni dio unutarnje uprave logora. Predstavnik, predsjednik zatočenika, zvao se logornik, njemu podčinjeni bili su grupnici, i oni su organizirali funkciranje logora. Ustaše su davali vanjsku stražu i pratnju kada se išlo izvan logora na radove i kad je bilo potrebe za disciplinskim mjerama.

Kao što je strijeljanje?

U logoru je bilo strijeljanja radi održavanja discipline. Zatočenicima je rečeno da se ne smije bježati iz logora i ako netko pobjegne bit će strijeljano njegovih deset i više kolega iz radne ili zavičajne skupine. Također je bilo kažnjavanja i zbog krađe pa su jednom zajedno strijeljani ustaše i zatočenici koji su se povezali i zajednički švercali izvan logora, npr. oduzeto zlato, novac, odjevne predmete sašivene u logoru i slično. Među strijeljanima bio je i Ljubo Matković, brat zapovjednika logora Ivica Matkovića. Čak ni za njega nije bilo milosti. A strijeljano je i deset ustaša jer su pljačkali po okolnim selima.

Što bi se dogodilo ako bi pri bijegu stradao neki ustaša?

Tada su kazne bile drastičnije. Tada bi za odmazdu bio strijeljan veći broj zatočenika. A bilo je i slučajeva kada su ljudi kažnjavani po zapovijedi iz Zagreba. Zapovjednik logora Ivica Brkljačić rekao je u istrazi kada su ga partizani zarobili 1945., da je on 1943. dao strijeljati pet zatočenika po zapovijedi iz Zagreba. Tvrđio je da je to bilo jedino strijeljanje provedeno 1943.

Ni to se ne slaže po popisu u muzeju Jasenovac?

Po popisu u muzeju te je godine navodno ubijeno 3600 zatočenika. No i bivši zatočenici slažu se da je 1943. bila mirna i da je bilo samo to jedno strijeljanje. Brkljačić, inače bivši student bogoslovije, u želji da zatočenicima olakša izdržavanje kazne u logoru, uveo je slobodno vrijeme pa je 1943. igran turnir u nogometu između radnih skupina. Djelovala je kazališna i glazbena skupina, koje su redovito izvodile kazališne predstave za zatočenike. Muzikolog i predratni istraživač židovske glazbene baštine Erih Samlaić pjevao je ariju iz Male Floramye. Nije točno da je izvođena cijela opereta, nego je samo pjevana jedna arija. Ali je točno da su zatočenici napisali libreto i glazbu za vlastitu operetu Raj na oceanu, autor glazbe bio je Jozef Kende, austrijski Židov koji je skladao u prostoriji gdje je imao pijanino.

To sve negdje piše?

O tome piše zatočenik Milko Riffer u knjizi Jasenovac 1943., koja je objavljena 1946., odmah poslijepodne, ali je pri izlasku bila cenzurirana od također zatočenika

Grge Gamulina, poslije poznatoga povjesničara umjetnosti i sveučilišnog profesora i književnika.

Sigurni ste da je to bio Grgo Gamulin?

To piše. Gamulin je izbacio poglavlja o logorskom orkestru s tvrdnjom kako bi, iako je sve istina, bilo malo nezgodno napisati da je u ustaškom logoru bilo tako. Godine 2011. objavljen je reprint te knjige, a pronađeno je i uvršteno i to izbačeno poglavlje. Na suđenju Dinku Šakiću bivši su zatočenici također potvrdili da su se te 1943. održavale predstave. Inače orkestar je osnovan 1942., osnovao ga je i vodio Natko Devčić, poslije poznati skladatelj i profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, koji je umro 1990-ih godina, a da nikada nije htio govoriti o logoru.

Znači li sve to da logor nije bio masovno stratište?

Od 1941. do 1945. nigdje ne postoje dokazi o masovnim ubojstvima. Jasenovac je bio zatvor, mjesto internacije, radni logor. Tu su najvećim dijelom bili internirani ljudi za koje je Ustaška nadzorna služba procijenila ili otkrila da su opasni za NDH. Dobrim dijelom to su bili članovi komunističke partije: članovi mjesnih komiteta Zagreba, Bjelovara, Osijeka itd., zatim ljudi koji bi prikupljali pomoći i slali je partizanima. Spomenuti Riffer dospio je u logor zato što je jednom partizanskom kuriru, koji je s Papuka došao u Zagreb, dao pisaći stroj i trake za pisanje, što je tretirano kao aktivno pomaganje u rušenju države. Nije bio kriv da ga se kazni smrću, nego je poslan u logor kako ne bi dalje pravio probleme. Bilo je slučajeva da se nekomu na prijekom судu nije mogla dokazati krivnja, ali nije pušten kući, nego je upućen u logor. U studenom 1941. donesen je zakon po kojem je regulirano slanje tako nepočudnih osoba u logor. Kazne su bile od tri mjeseca do tri godine. Dakle, kad bi nekoga predložili za logor, tada su ustaške službe u Zagrebu ispisivale odluku i o svemu se vodila precizna kartoteka.

I kartoteka postoji?

Postoji djelomično. Dijelovi su uništeni ili odneseni na neka druga mjesta, u arhive koji negdje vjerojatno postoje. Ali bez obzira na nedostatak dijela dokumenata može se rekonstruirati sve što se događalo. U arhivima u Beogradu vjerojatno postoje brojni dokumenti, ali i na temelju onoga što postoji u Hrvatskoj: u Zagrebu, Bjelovaru, Novoj Gradiški, Sisku itd., može se rekonstruirati što se i kako radilo. Recimo kad je donesena odluka da netko ide na neko vrijeme u logor, odluka bi se slala na nekoliko adresa; njegovoj zavičajnoj općini, njemu da zna zašto je i na koliko dugo interniran itd. Nakon isteka kazne ti logoraši bi odlazili kući.

Nisu slani u neki drugi logor?

Ne. Bilo je slučajeva da su nekomu nakon isteka kazne predložili da ostane raditi u logoru za plaću, ako je nedostajala njegova struka. Tako je student arhitekture Tibor Lovrenčić iz Zagreba nakon izdržane kazne ostao raditi kao građevni stručnjak.

Je li nakon rata nastradao?

On je, kao i većina drugih, šutio o tome kako mu je bilo. Nitko od njih o tome nije govorio kako ne bi bio proglašen ustaškim suradnikom ili onim tko je radom pomagao NDH. Zato su svi šutjeli.

Sutnja i strah omogućili su da se Jasenovac proglaši logorom masovnih zločina?

Preuveličavanje događaja u Jasenovcu počelo je 1942. Tito u jednoj depesi slavonskim partizanima, piše da „izvide mogućnost napada na logor u kojem je stradalo 10.000 naših drugova“. Ispod te brojke nije se smjelo ići, nego je dodavano i danas još neki dodaju. Već 1945. brojka je narasla na šesto, sedamsto tisuća zbog ratne odštete. Tko je mogao provjeriti stvarnu brojku jer su, prema tvrdnjama komunista i partizana, ustaše bili primitivna rulja koja nije vodila evidenciju. No to nije točno, NDH je bila uređena država, od Austro-Ugarske naslijedila je administraciju koja je i u doba Kraljevine Jugoslavije bila dobro organizirana. Zato se u fizičkom obliku mogu pronaći materijalni dokazi, dokumenti, o poslanim u logor.

Jeste li našli dokaze u kojima Kardelj piše da su partizani napadali srpska sela odjeveni u ustaške uniforme kako bi pridobili Srbe u svoje redove?

To nije izravno vezano uz Jasenovac, no vrlo je vjerojatno bilo takvih slučajeva. Ali zna se, kada su partizani napali Nijemce, da su se Nijemci iskalili na prvom selu na koje bi naišli i tako stanovnike tog sela otjerali u partizane. U posljednje vrijeme često nailazim na dokaze nekih Srba koji su poslije rata otišli iz Bosne u SAD – gdje su živjeli izvan jugokomunističke propagande – koji govore da je bilo pogrešno napadati kolone Nijemaca i endehaške ustanove jer time nije postignut nikakav vojnički cilj, nego samo izazvana represija. Trebalо je, kao što su radili u Srbiji, misle oni, čuvati ljude i tako se spasiti. Tako su Nedиć i Draža Mihailović spasili Srbiju.

Nedić je i prvi Hitleru poslao dopis da je Srbija Judenfrei Land, da je riješila židovsko pitanje.

Ne znam koliko je tamo Židova likvidirano, a koliko deportirano u Njemačku, jer je slanje Židova u njemačke logore provođeno gotovo svuda gdje je Njemačka imala utjecaj ili vlast. No odnos prema Židovima u NDH nije bio jednoznačan. Iako su doneseni tzv. rasni zakoni (koje je sam Pavelić ukinuo u svibnju 1945), istodobno se mnogim Židovima potajice pomagalo da dobiju propusnice i odu u talijanski dio Hrvatske, odakle nisu deportirani u njemačke logore. Tako je došlo do logora, odnosno konfinacija u Crikvenici, Novom Vinodolskom, Korčuli, Kuparima kod Dubrovnika, na Rabu. Tamo su bili pod nadzorom Talijana, fašista, ali nisu bili životno ugroženi.

Jesu li se naši povjesničari očitovali glede vaših istraživanja?

Izbjegavaju razgovor o tome. Zato smo osnovali Društvo i objavili knjigu u kojoj iznosimo dokaze o ovome što govorim. Bilo bi vrijeme da netko od njih sjedne s nama i da argumentirano o tome raspravimo.

Je li reagirao Slavko Goldstein, stručnjak za Jasenovac?

U posljednje vrijeme potiho govoriti kako bi nam se trebalo snažnije suprotstaviti, nagovara ravnateljicu muzeja Jasenovac da ona to pokrene.

Što da pokrene?

Ne znam što bi to trebalo značiti, valjda misli na administrativno-pravne zabrane. Zaboravlja da živimo u demokratskom društvu, da je vrijeme da demokratsko društvo napiše povijest o nedavnoj prošlosti i mirno raspravi činjenice. To je u interesu svih hrvatskih građana, stradalih i njihovih obitelji, a najviše u interesu istine.

Jednom ste mi rekli da ste sa Slavkom Goldsteinom razgovarali o svojim istraživanjima.

Da, napisao sam feljton. Budući da sam svojedobno radio u Jutarnjem listu, ponudio sam ga tom dnevniku za objavljivanje. Neki od urednika odmah su ga prihvatili, ali i rekli da o tome razgovaram sa Slavkom Goldsteinom, da on pregleda materijal. On je u razgovoru bio sklon prihvatići neke od argumenata, kao to da nije bilo industrijskog ubijanja, kojega u Jasenovcu nije moglo ni biti jer je Jasenovac imao šest baraka i u svaku je moglo stati po 200 ljudi. Znači 1200 ljudi na jednom mjestu te još nekoliko stotina onih koji su stanovali u radnim pogonima, u lančari, pilani, električnoj centrali i drugdje. Sami zatočenici iz logora 1944. partizanima pišu da ih ima oko 1500 do dvije tisuće, a novi se ne dovode. Goldstein međutim vjeru poklanja tom poimeničnom popisu, koji je vrlo upitne vjerodostojnosti. Feljtona zato nije bilo u Jutarnjem, ali je objavljen u Glasu Koncila 2013., gdje su o toj temi imali više znanja i hrabrosti.

Vi tvrdite da Srbi nisu dovođeni u logor Jasenovac da ih se ubija?

Tako je. Srpska je skupina s Kozare došla i otišla, od njih gotovo nitko nije ostao u logoru. Osim Židova i male skupine Roma koja se spominje u ljeto 1942., u logoru je među protivnicima države u početku, kako sam već rekao, 200 Srba, nešto Hrvata i muslimana. Ni kasnije, sudeći po prezimenima na autentičnim popisima, nije u logoru bilo više od nekoliko stotina Srba.

Zar nije bilo više Srba?

Međusobno ratovanje Srba i NDH uglavnom je završilo 1941. Nakon toga status se Srba i pravoslavnih popravlja; osniva se Hrvatska pravoslavna crkva, u Vladu se imenuje predstavnik pravoslavnih, Savo Besarović iz Sarajeva, s četničkim skupinama po Bosni potpisuje se sporazum o nenapadanju i pokreće zajednička borba protiv partizana. U sporazumima precizno piše, ako neki četnik pogine u borbi protiv partizana, da njegova udovica ima pravo na penziju od NDH. Ili ako je ranjen, da se ima pravo liječiti u bolnicama.

Dakle, nema potrebe dovoditi Srbe u Jasenovac kada s njima imate sporazum o nenapadanju i priznavanju NDH. Od tada nema informacija o nekim hrvatsko-srpskim sukobima na području NDH. Srpski se mladići ne regrutiraju u naoružane hrvatske postrojbe jer im je uvažavan prigovor savjesti, oni idu u logističke jedinice kako ne bi morali ratovati sa svojima koji su otišli u partizane. Ali neki su sudjelovali i s oružjem u vojsci NDH. Već od 1941. imate Srbe generale, pukovnike, brojne zapovjednike...

Načelnik stožera Pavelićeve vojske general Grujić bio je Srbin.

I mnogi drugi. Jedan od junaka obrane Ozlja od partizana bio je satnik Pantelija Ratković, koji je bio, što bi sada rekli, specijalac, alpinac, jedan od vrhunski obučenih vojnika. Mnogi od Srba stavili su se na raspolaganje već od prvih dana NDH. Ne zaboravite da je NDH bila mirna dva mjeseca sve do napada Njemačke na SSSR, onda je bio Lipanjski ustanci u Hercegovini, koji je smiren i tek prava pobuna Srba kreće u srpnju i kolovozu 1941. Godine 1942. odnosi se normaliziraju. Nema ni masovnog iseljavanja pravoslavnih iz NDH. Jedan takav pokušaj 1941. inicirali su Nijemci kako bi napravili mjesto Slovencima koje su protjerali. U toj kampanji iseljeno je oko 13.000 pravoslavnih i ona prestaje u

jesen.

Iz kojega dijela NDH su iseljavani?

Uglavnom iz Slavonije, djelomično iz Podравine i Moslavine i nešto malo oko Bihaća. Trinaest tisuća od dva milijuna koliko ih je bilo u NDH.

Zašto se ne dopušta revizija povijesti o Jasenovcu?

Vjerojatno zato što bi to za sobom povuklo reviziju i svega ostaloga o NDH, što bi dovelo do drukčijeg definiranja njezina mesta u povijesti. Ali to treba napraviti. Priča o „strašnom logoru“ pomaže i onima koji svoj svjetonazor naslanjaju na one koji su se borili protiv „zločinačke države i njezina režima“. Ali ako je logor Jasenovac bio ono što naša istraživanja potvrđuju i ako je to bila relativno uređena država u tim ratnim okolnostima, onda se može postaviti pitanje je li je trebalo napadati. Nisu li to bili zapravo teroristički napadi, kojima cilj nije bilo spašavanje života, već borba za komunističku ideologiju i Jugoslaviju.

Ta nametnuta „istina“ o Jasenovcu na neki način uvjetovala je i nedavni rat između Srba i Hrvata?

To je poslužilo kao motivirajući faktor, gorivo za mržnju, a prije je koristilo za držanje Jugoslavije u pokornosti. Čim bi se pojavila želja za samostalnosti hrvatskog naroda odmah bi se pustila priča o Jasenovcu i klanju, što je značilo: mi moramo vladati. Zato je važno znati i da je od 10. travnja 1944. do 10. travnja 1945. iz logora kućama pušteno 1600 zatočenika.

Nisu pobegli u probodu, kao što se govorilo i pisalo?

Ovi nisu pobegli, nego su pušteni. Popisi postoje u arhivima. Mnogi su bili amnestirani i puštani kućama, primjerice, na datum 10. travnja, onda za Pavelićev imendan Antunovo, pa 14. srpnja, za njegov rođendan, za Božić... Samo, ti ljudi o tome nikada nisu govorili. Njihove izjave bile su bunkerirane i tek sada može se doći do njih i čitati ih.

Ima li među njima živilih svjedoka?

Ima. I ne tvrde što su nas učili u školama. Jedna od najgorih komunističkih laži jest tvrdnja da je u Jasenovcu ubijeno 20.000 djece, njihova imena su na popisu ubijenih u muzeju. Ali to je velika laž. Nitko od stotina i stotina bivših zatočenika ne govori o velikim skupinama djece u logoru. Ta djeca, među kojima je bio i moj otac, u ljeto 1942. prošli su kroz logor i odatle su odvedeni u prihvatališta, gdje ih je zbrinula NDH, njezini organi vlasti.

Ipak ima dokaza da je u logoru Jasenovac bilo djece.

Bilo je dječaka koji su tamo išli u školu. U logoru je postojala škola za obrte u koju su bili upućivani dječaci iz hrvatskih obitelji izvan logora. Među njima je bio i Ilija Ivanović, Srbin, koji je s kozaračkim zbjegom došao i ostao u školi. On je prije godinu ili dvije na komemoraciji u Jasenovcu to rekao pred svima gotovo kao da se žali što je morao ići u školu. Učio je za brijača, kao što je Zvonko Pajur iz Jasenovca učio za električara. S Pajurom smo nedavno objavili razgovor u novinama u kojem se čudio kako se o tome dosad nije pisalo jer svi u Jasenovcu i oko Jasenovca znaju za tu školu.

Pajur je ispričao da ga je Ozna obradivala i nagovarala da kaže kako je u jasenovačkom logoru video tisuće ubijenih. Umjesto potvrde o ubijenima oznašima je rekao: „Nek mi nebo padne na glavu ali ja neću reći ono što nisam

vidio!“ Od dalnjeg maltretiranja spasio ga je Srbin, njegov majstor na zanatu, koji je nakon logora poslije rata radio u policiji. Ljudi su uglavnom šutjeli o istini jer bi došli bi pod udar komunističke policije, koja je od njih tražila da lažu.

Je li u Jastrebarskom bio logor za djecu, kako piše u povijesnim knjigama?

Nije! Iz Jasenovca su djeca, koja su ostala bez roditelja ili čiji su roditelji poslani na rad u Njemačku, razmještana po dječjim prihvatalištima u Jastrebarskom, Sisku, Gornjoj Rijeci kod Križevaca, u Zagrebu, u sadašnjem Centru Slava Raškaj u Ilici, koji se tada zvao Gluhonijemi zavod, i na mnogim drugim adresama.

Organizaciju smještaja vodilo je tadašnje ministarstvo socijalne skrbi, koje se zvalo Ministarstvo udružbe, u kojem je Kamilo Bresler bio glavni organizator. On je organizirao crkvene redove, posebno sestre milosrdnice Sv. Vinka Paulskog, koje su u Jastrebarskom vodile dječji dom i prihvaćale tu djecu. Pomagale su im djevojke iz škole za medicinske sestre iz Ruda, koju je vodila Tatjana Marinić i koje su premještene tamo. Bilo je i nekoliko liječnika, među kojima i Židov kojega su časne sestre tu sklonile da ne bude deportiran u Njemačku. One su pomagale djeci da ozdrave, jer su mnoga bila zaražena zaraznim bolestima i od tih bolesti umrla. Kako odmiče vrijeme, po izvještajima se vidi da smrtnost brzo opada i raste broj ozdravljenih djece.

Nije li istina da su partizani u jesen 1942. napali dom i oslobodili djecu?

U knjigama piše da su djecu oslobodili, a ne i da su ih vratili natrag jer su vidjeli da ih ne mogu hraniti. Mali broj ostao je s partizanima, a većina je vraćena i raspoređena po hrvatskim obiteljima. Novine u NDH objavljivale su oglase u kojima su pozivali stanovništvo da prihvati tu djecu, da im pomognu. U knjigama ne piše ni da su partizani bombardirali dom pri čemu su poginuli svećenik i dvije časne sestre. To je bio još jedan od zločina, koji su partizani počinili prema dobročiniteljima te djece.

I koji se prema djeci nisu odnosili neprijateljski?

Nimalo. Zatočeni liječnik u Jasenovcu, Jozef Konforti, poslan je na službeni put u Gornju Rijeku da liječi takvu djecu. Njega i medicinara pratio je jedan ustaša. Konforti je 1972. u knjizi Sećanja Jevreja na logor Jasenovac, objavljenoj u Novom Sadu, na trideset stranica opisao kako mu je bilo u Jasenovcu. Napisao je i kako je išao u borbe protiv partizana zajedno s ustašama kao njihov sanitet. Rekli bi mu: sutra idemo u akciju i vi idete s nama. Iz Jasenovca je poslan u Kupinec da liječi Mačekovu obitelj, gdje je boravio godinu i odakle je pobjegao u partizane. On je opisao i kako je suzbio epidemiju tifusa koja je 1942. izbila u logoru.

Možete li zamisliti da su mnogi jasenovački logoraši, komunisti, čamcem išli na partijske sastanke u Staru Gradišku, gdje su dogovarali akcije i kako će pobjeći. Recimo iz logora su poslali pismo, čestitku AVNOJ-u. Partijska grupa imala je i svoj radio, napravili su ga od dijelova i slušali. Novine se nisu smjele donositi, a ipak su stizale, čak i Vjesnik koji su partizani pokrenuli i tiskali u šumi. Čak bi i njega prokrijumčarili i čitali.

Spomenuli ste Tatjanu Marinić, je li to bila djevojka A. B. Šimića?

Jest.

Ona je poslije otišla u partizane.

Da. Ona je nakon djelovanja u dječjem domu u Jastrebarskom otišla u partizane i 1945. Zemaljskoj komisiji za istraživanje zločina daje potpuno lažne, preuvečane, perfidne izjave i podatke protiv časnih sestara koje su se brinule o djeci. Zvali su i liječnike da to potvrde, ali oni su imali dovoljno morala, za razliku od nje, i njezine navode opovrgnuli pa protiv časnih nisu poduzete drastične mjere.

Je li Stepinac pridonio istrebljenju Srba?

Nije bilo nikakva istrebljenja ili genocida Srba u NDH, a Stepinac ni na koji način nije pridonio pogoršanju njihova statusa. Stepinac je bio velika osoba, uvijek odan temeljnim, moralnim zasadama vjere, čovječnosti i humanizma. To se vidi po njegovim izjavama još 1930-ih godina, a onda i za vrijeme rata. Njegov odnos prema Jasenovcu svakomu tko drži do činjenica posve je jasan. Već u jesen 1941. od jednoga pobjeglog židovskog logoraša, kojega su mu doveli članovi židovske općine, bio je informiran o logoru u Jasenovcu i tada je od Pavelića tražio da uvjeti u logoru budu što humaniji, ako već zbog ratnih okolnosti netko mora biti interniran.

Te 1941. logoraši su uglavnom bili Židovi, a među njima i oni koji su prešli na katoličanstvo ili su bili vjenčani s Hrvatima, tražio je da ih se pusti iz logora. Isto je tražio i za one koji su bili vjenčani s pravoslavcima, što se vidi u molbama za puštanje. Stepinac je još tražio da se omogući prakticiranje vjere. I doista 1942. dolazi franjevac Zvonimir Brekalo, koji je logorski svećenik sve do 1944, kada se zarazio tifusom i umro.

Što je sa svećenikom Majstorovićem za kojega piše da je ubijao maljem?

To nitko ne može dokazima potvrditi. To je propaganda kakvih ima u svakom ratu. Priča o ogrlicama od dječjih prstića, o košarama očiju, to se provlači od Burskih ratova, a i ranije. U Jasenovac je dvaput mjesечно dolazio i Tahir Vojniković, hodža rodom iz Kozarca, koji je petkom za muslimane održavao muslimanske obrede.

Stepinac je tražio to jer se „po vjeri razlikujemo od bezbožnih boljševika“. Svoje je stavove iznosio u propovijedima, pisao je pisma Paveliću i drugim dužnosnicima, zauzimao se za svakoga i predlagao blaže kazne. Osuđivao je rasizam, izlažući se nacističkim prijekorima. Za njega je, naravno, bilo neprihvatljivo da se netko internira u logor samo zato što je Židov.

Je li mogao više učiniti za Srbe, što mu Srbi prigovaraju?

Odnos prema Srbima u NDH bio je bitno drukčiji od onoga što je plasirano kao istina. U tome ima previše praznina, konstrukcija, ideologije, svega što se ponavljalо dok je bilo Jugoslavije, a što se ponavlja i sada kao istina iako je očita laž. A trebalo bi već jednom točne činjenice staviti u povjesni kontekst. U razgovoru sam dosta rekao o mjestu pravoslavnih, srpskih žitelja u NDH. Na temelju dokaza mogu reći da nitko od njih nije u logor Jasenovac doveden, niti ubijen samo zato što je pravoslavac ili Srbin. Odnos prema njima ovisio je o njihovu odnosu prema državi.

Otac vam je još živ i sjeća se svega?

Živ je. Ima status hrvatskoga branitelja iz Domovinskog rata.

Kada s političarima razgovorate o Jasenovcu, osjećate li kod njih strah?

O da! Jasenovac je još tabu-tema. Neki koji su napisali radove i knjige o logoru

ne usuđuju se potpuno posvetiti toj temi. Kada ih pitam zašto, vidim strah i kalkulacije, misle da bi im to moglo usporiti napredovanje u karijeri ili bi mogli izgubiti novac za kakav projekt itd.

U nas mnogi još ne žele priznati da je zločin komunizma identičan zločinu nacifašizma. Je li razlog i laž o Jasenovcu?

Naša udruga proučava i taj dio, jer je logor Jasenovac sa Starom Gradiškom nastavio djelovati kao logor za zarobljene ustaše, domobrane, hrvatske domoljube, za sve prave ili potencijalne protivnike partizansko-komunističke vlasti.

I do kada je radio?

Po nekim dokazima i indicijama do 1951, a po nekima čak do 1953. godine.

Postoje li podaci o likvidacijama u tom razdoblju?

Bilo je likvidacija pojedinih skupina s Križnog puta, ali poslije tog prvog vala to je bio radni logor; logoraši su popravljali pruge, mostove na Savi, raščišćavali ruševine. U logoru su bili zatočeni mnogi umjetnici koji su djelovali u NDH, među njima Lovro Matačić, Viki Glowatzky i drugi. Glowatzky je pet godina bio u logoru zato što je pjevao na radiju u nekoj emisiji za vojnike. Od tada je za sebe znao reći da je gradišćanski Hrvat.

Jeste li o svojim dokazima razgovarali s kojim srpskim udruženjem?

Pokušavali smo, ali dosad nismo uspjeli.

A s predstavnicima Srpske pravoslavne crkve?

S njima namjeravamo razgovarati jer među njima postoje suvremenija strujanja. Recimo pakrački episkop Jovan rekao je da ne bi trebalo pristati na komunističku istinu o Stepincu i „valjda ćemo mi sami to istražiti i sa svime se upoznati“. I ja to mislim. Pa nećemo valjda sada, 2015. godine, o Jasenovcu razgovarati po propagandnom modelu koji je 1945. stvorila komunistička partija. Koji se ponavlja pedeset godina, a živi dobrim dijelom i danas. No dijalogom i komunikacijom moguće ga je prevladati.

Vijenac, broj 566, 12. studenoga 2015.

<http://www.matica.hr/vijenac/566/Vrijeme%20je%20za%20istinu%20o%20logoru%20Jasenovac/>

Komentar: U svezi s prethodnim pogledati:

RE: ŽIDOVSKA POVJESNIČARKA otkriva zašto se

Naslov: HRVATIMA divi cijeli svijet! ‘To nije zabilježeno ni u jednoj zemlji’!

Datum: Fri, 8 Jan 2016 15:43:47 +0100

Šalje: Mirko Valentić

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Dragi prijatelju, hvala i sto puta hvala da si mi poslao snimku razgovora s američkom povjesničarkom Esterom Kitman. To mi dođe kao melem na sve rane koje nam zadaju naši i oni drugi vrijeđanjima i stalnim batinanjima po Hrvatima (ustaške guje i tako dalje). A ova znanstvenica otkriva tu predivnu dušu hrvatskoga naroda. Samo kako tu snimku učiniti dostupnom u našim obiteljima? Još jednom hvala ti! Tvoj Mirko

From: Josip Pecaric [mailto:pecaric@element.hr]

Sent: Tuesday, January 05, 2016 11:52 PM

To: nepoznati-primatelji:

Subject: ŽIDOVSKA POVJESNIČARKA otkriva zašto se HRVATIMA divi
cijeli svijet! ‘To nije zabilježeno ni u jednoj zemlji’!

RAZOTKRILA JE SVE

**ŽIDOVSKA POVJESNIČARKA otkriva zašto se HRVATIMA divi cijeli
svijet! ‘To nije zabilježeno ni u jednoj zemlji’!**

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zidovska-povjesnicarka-otkrieva-zasto-se-hrvatima-divi-cijeli-svijet-nije-zabiljezeno-ni-u-jednoj-zemlji-878028>

OTVORENO PISMO USTAVNOM SUDU RH

Poštovani sudci Ustavnog suda RH,

Tražimo od vas da zaustavite ismijavanje sudske i drugih odluka kojima je za cilj kažnjanje poznatog hrvatskog nogometnika Josipa Šimunića. Povod našem zahtjevu je dan u sljedećem tekstu (dnevno.hr, 08. 01. 2016.):

Ne slažu se s visinom kazne

ŠIMUNIĆ POD PROGONOM: Općinsko državno odvjetništvo traži veću kaznu!

Autor: Boris Biško

"Nakon toga je s uzdignutom rukom, ponovno okrenut prema gledateljima, uzviknuo 'Za dom', na što su gledatelji odgovorili sa 'Sremni' odnosno opisano je ponovljeno tri puta", stoji u priopćenju Općinskog državnog odvjetništva.

Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu žalilo se na presudu Prekršajnog suda u Zagrebu po kojoj je bivši hrvatski nogometni reprezentativac Joe Šimunić kažnjen kaznom od 5000 kuna zbog uzvika "Za dom" nakon utakmice nogometne reprezentacije.

"Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu, po primitku presude Prekršajnog suda u Zagrebu protiv 37-godišnjeg hrvatskog državljanina kojom je proglašen krivim za počinjenje prekršaja iz članka 4. stavak 1. podstavak 7. Zakona o sprječavanju nereda na športskim natjecanjima te mu je izrečena novčana kazna u iznosu od 5000,00 kuna, uložilo žalbu na tu presudu", stoji u priopćenju. "Predloženo je da Visoki prekršajni sud presudu Republike Hrvatske presudu preinači i okriviljeniku izrekne strožu novčanu kaznu", navodi se u priopćenju Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu.

Dodaju da je Šimunić bio svjestan da uzvik "Za dom" uz odzdrav "Sremni" simbolizira službeni pozdrav za vrijeme totalitarnog režima Nezavisne države Hrvatske odnosno da kao takav predstavlja manifestaciju rasističke ideologije, prijezir prema drugim ljudima zbog njihove vjerske i etničke pripadnosti te trivijaliziranje žrtava zločina protiv čovječnosti. "Nakon toga je s uzdignutom rukom, ponovno okrenut prema gledateljima, uzviknuo 'Za dom', na što su gledatelji odgovorili sa 'Sremni' odnosno opisano je ponovljeno tri puta", stoji u priopćenju Općinskog državnog odvjetništva.

"Okriviljeniku je stavljeni na teret da je dobacivao gledateljima poruke čiji sadržaj potiče mržnju na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti, čime je počinio prekršaj iz članka 4. stavak 1. podstavak 7. Zakona o sprječavanju nereda na športskim natjecanjima kažnjiv po članku 39. a, stavak 1., točka 2. istog Zakona. Na navedenu je presudu ovo državno odvjetništvo 7. siječnja uložilo žalbu zbog odluke o prekršajno pravnoj sankciji (čl. 194. st. 1. toč. 4. u svezi s čl. 198. st. 1.

Prekršajnog zakona) budući da državno odvjetništvo smatra kako je izrečena novčana kazna preniska s obzirom na sve okolnosti predmetnog slučaja (ODO u Zagrebu je u optužnom prijedlogu predlagalo kaznu od 25.000,00 kuna) i kako sud nije cijenio otegotne okolnosti, a to su svojstvo počinitelja i intenzitet počinjenja prekršaja”, dodaju iz Općinskog državnog odvjetništva.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/simunic-pod-progonom-opcinsko-drzavno-odvjetnistvo-trazi-vecu-kaznu-879266>

Kao što vidite u najernjoj maniri iz vremena komunističke diktature Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu tvrdi kako je Šimunić *bio svjestan* da uzvik “*Za dom*” uz *odzdrav* “*Spremni*” simbolizira službeni pozdrav za vrijeme totalitarnog režima Nezavisne države Hrvatske odnosno da kao takav predstavlja manifestaciju rasističke ideologije, prijezir prema drugim ljudima zbog njihove vjerske i etničke pripadnosti te trivijaliziranje žrtava zločina protiv čovječnosti.

Takova tvrdnja doista predstavlja ismijavanje sudstva u RH jer su poznate oslobađajuće presude hrvatskih sudova zbog pozdrava ZA DOM SPREMNI (vidjeti npr. Odluku Prekršajnog suda u Kninu:

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav.>

Obično se spominje i druga takova presuda: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009., mada postoji i odluka istog suda od 04. 04. 2009.

Pitam vas kako je mogao Prekršajni sud u Zagrebu poslije ovakvih presuda kazniti Josipa Šimunića. Pa valjda je i vama jasno da se radi o pritisku političara.

Da skandalozno ponašanje sudova i Državnog odvjetništva u RH bude još veće upozorit ću vas na slučaj suđenja predsjedniku HČSP-a Josipu Miljku koji mi je o tome pisao:

Poštovani akademice, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbin), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepaštena kako je to moguće da HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu), i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobađajuću presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobađajuću presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobađajuću presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava koja je visjela na zgradi u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobođila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.

Pogledajte i:

<http://www.tportal.hr/325833/I-danas-bismo-registrirali-udrugu-Za-dom-spremni.html>

(„Naime, ministar Kotromanović pod svojim ministarstvom, u sastavu HV-a, vodi i specijalnu postrojbu 'Gromovi' koja u svojoj himni ima poklič 'Za dom spremni'.“)

Jasno je da je napadom na Josipa Šimunića načinje golema šteta i njemu i hrvatskoj nogometnoj reprezentaciji. Ali neshvatljiva je boljševička tvrdnja da je netko nešto ZNAO. Ili je samo opet dobro poznata priča o neprijateljskoj ustaškoj emigraciji?

Zbog svega navedenog tražimo od vas da zaustavite ovakvo ismijavanje sudstva u RH i zaustavite progon vrlog hrvatskog domoljuba i svjetski poznatog nogometara!

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

general Ljubo Česić Rojs

general Ivan Tolj

general Marinko Krešić

Marko Perković Thompson

prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus

dr. sc. Josip Stjepandić

dr. sc. Stjepan Razum

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti

prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1410 članova

prof. em. dr. sc Zvonimir Šeparović

prof. dr. sc. Ivo Rendić - Miočević

dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik

prof. dr. Serđo Dokozla

prof. dr. sc. Mladen Parlov

prof. dr. sc. Milko Brković

prof. dr. sc. Boro Mioč

prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić

prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Ivan Kordić

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

prof. dr. sci. Ivan Malčić

prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.

prof. dr. sc. Milan Nosić

prof. dr. sc. Ante Lauc

prof. dr. sc. Marin Čikeš

prof. dr. sc. Boris Širola

prof. em. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Tanja Pušić
prof. dr. sc. Ivica Veža
Marko Magdalenić, prof., KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr.. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Drago Katović, prof emeritus
Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof. i bivši diplomat
dr. sc. Ivo Soljačić, prof emeritus
izv. prof. dr. sc. Vladimir Dananić
doc. dr. sc. Snježana Trojačanec
doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata
dr.sc. Vladimir David
dr. ing. Marijan Papic, Vancouver, Canada
dr. sc.Miroslav Banović
dr. Mladen Smolčec dipl.ing.građ.
dr. sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
dr. sc. August Janeković
Duro Vidmarović, književnik
Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH
mr. sc. Gordana Turić, dipl. ing.
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Nenad Piskač, književnik i kolumnist
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Vera Primorac, prof., književnica
Ivan Bradvica,dipl.ing.građ.,književnik
Petar Vulić, književnik
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Janko Bučar, književnik i humanist
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Mladen Pavković, novinar i publicist
Rudi Tomic, novinar i publicist, Toronto, Kanada
Smiljana Šunde, novinarka i publicistica
Danijela Šakota, glavni urednik Portala Glas Brotnja
Josip Vučetić, glavni urednik www.dragovoljac.com
Krešimir Kraljević, urednik kamenjar.com
Franislav Stanić, urednik kamenjar.com
Diana Majhen, urednik www.dragovoljac.com
Petar Gelo - Urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolju hrvatski tamburaši
Mario Filipi
Renato Šelj, bojnik, Predsjednik Udruge HVIDR-a Črnomerec
don Miljenko Babač, ratni kapelan HV

fr. Ante Kukavica, kapucin
don Lazar Čibarić
don Andelko Kaćunko
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Josip Miljak, predsjednik HČSP-a.
Vladimir Mrkoci, prof.
Zdravko Bošnjak dipl. Ing., Zagreb (dragovoljac i branitelj Domovinskog rata)
Vesna Školnik-Popović, dr. med. spec. Ped.
Stipo Pilić, prof. Povijesti
Željko Tomašević, mag. Iur., član predsjedništva HŽD-a
Marito Mihovil Letica, prof. filozofije i religiologije
mr. sc. Marica Đureković
mr .sc. Ante Milinović
mr. sc. Josip Grilec, dipl. ing.
mr. sc. Josip Papković, dipl. inž.
mr. sc. Davor Božin San Pedro, Kalifornija
mr. sc. Zvonko Marušić
mr. Ljerka Smolčec dipl.ing.med.biokem.
Vladimir Biondić, magistar prava
Mijo Maljković inovator iz Požege
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dr. Ante Kunek, Melbourne
Miroslav Kušek, dipl. Jur.
Jasenka Polić Biliško, prof.
Zvonimir Josip Tumbri dipl.ing. grad.
Ivan Klarić, dipl.ing.građ. u m.
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh., umirovljenik, Zagreb
Stipan Perić dipl. oecc Tomislavgrad
Marijan Babić, dipl. Ekonomist
Anto Babić, dipl.ekonomist
Marijana Babić, prof. hrv. i pov.
Iva Babić, dipl. teolog
Tea Babić, dipl. učitelj
Mila Babic, mr. prava
Nevenka Babić
Jelena Mikulić, dipl. ekonomis
Demokrita Perić
Ivanka Bilić. umirovljenica, Zagreb
Branimir Bilić, umirovljenik, Zagreb
Marija Markic, CTC, Toronto
Slobodan Markic, P. Eng., Toronto
Božidar Ručević, dipl. Inž.
Inž. Miroslav Zemljak
mr. sig. Ivan Lulić

Niko Mulanović
Mladen Kostić, član Predsjedništva HNES-a
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil., relig.
Krešimir Landeka, mag. educ. philol. croat.
Ivan Bastjančić, dipl.ing.
Đurđica Bastjančić, profesorica
Iva Bastjančić, nastavnica
Mladen Križanić, dipl.ing.
Franjo Lučić, prof.
ing. Mijo Mile Kokan, Split
Tomislav Kušec, profesor
Davor Parlrov, ing. el.
Vjekoslav Jazbec, dr. med.
Darko Omrčen, dipl.ing.el.
Drago Duvnjak, dipl.ing
Katarina Duvnjak, student
Anamarija Čuljak, student
Jadranka Čuljak - Duvnjak, dipl.iur
Andjela Hodžić, prof.
Dubravko Pižeta, dipl. ing.
Juraj Cigler, dipl. inž. grad., Čakovec
Ivo Markulin, kap.d.pl., Preko
Ankica Markulin, prof., Zadar
Ankica Mandarić, dipl. ekonomist, Mostar
Darko Belović kap.
Marjan Perić, ing.inf.
Nikša Koncani, dipl.ing.
Željko Lenić, dipl.ing.
Branko Juroš, dipl.oec.
Tomislav Bolanča, dipl.oec., Zadar
Damir Tučkar, dipl.ing.
Lovrić Kazimir, dipl.ing.drvne ehnologije Frauenfeld-Švicarska
Željko Soldo inž. el, Zagreb
Damir Findrik, dipl. ek.
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.str.
Branko Hrkač
Josip Maršić
Slobodan Maršić, dragovoljac domovinskog rata
Hrvoje Maršić
Alojzije Petracic, umirovljenik
Maja Snajder
Miro Banović
Mirko Dijanek
Jakov Bakovic, Stockholm
Marija Bakovic, Stockholm

Ivan Mrčela

Blažena Magdić, umirovljenica;

Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a

Vide Blažević – strojarski tehničar - Dubrovnik

Petar Bezjak, ex-predsjednik Hrvatskog studentskog zbora

Gojmir Milat

Oskar Šarunić

Anda Luburic

Dusko Abramovic, Toronto-Canada

Nevena Abramovic, Toronto-Canada

Natko Urli

Josip Djukic

Mile Pletikosa

Milivoj Mlikota, umirovljenik, Split

Mladen Deletis

Ivan Vukić

Marija Vukić

Marija Perković

Grozdana Vukić

Tome Vukić

Ante Vukić

Ivan Devčić

Yelka Talaich Realtor w/ Coldwell Banker In California, SAD

Vladimir Dobravec

Mladen Galić

Dragi Ante Doljanin

Pejo Čičak

Katarina Iskra, medicinska sestra, Stuttgart

Dajana Glavota

Hrvoje Glavota

Michael Pack, Engleska

Miljenko Plisic

Stipe Ćurić

Ivan Zvonimir Ćurić

Ilija Ćurić

Katarina Ćurić

Ankica Ćurić

Marija pavković

Mišel Zaradić

Frano Zaradić

Mišo Zaradić

Ivanka Zaradić

Josip Ivan Brković, Grusi - Poličnik

Hrvoje Ante Brković, Bokanjac - Zadar

Mate Frano Brković, Belafuža – Zadar

Ivo Buntin
Roko Sikirić
Miljenko Baloković
Franjo Filipović
Domagoj Musa
Ante Mlikota, umirovljenik Zagreb
Ivan Mlikota, Zagreb
Marko Mlikota, hrvatski branitelj, Zagreb
Frano Budimlić
Ante Kraljević
Josip Malović, umirovljenik
Marko Šimat, Zadar
Ivanka Koller-Šefančić
Hrvoje Maršić
Mile Pletikosa
Jozo Ćuk
Jelena Ćuk
Ante Marko Ćuk
Alojz Ivan Ćuk
Kate Jelena Ćuk
Tomislav Domagoj Ćuk
Branko Haubrich
Ivanka Haubrich
Ivana Haubrich-Mihovilović
Ivan Balić
Ivo Poljak
Ružica Prišlin
Vicko Goluža, Zagreb
Velimir Čerkez
Zdravko Ban
Vesna Jovicic, Berlin
Ante Babić
Sebastijan Palić, Zagreb
Ile Barišić
Marinko Markic
Carlo Kutniak
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Marija Žarko
Kata Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić.
Napomena:
još potpisa dano je na:
<http://kamenjar.com/otvoreno-pismo-ustavnom-sudu-rh/>

**PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI
AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.**

**POGLAVLJE “PISMA” KNJIGE POSLANE
PREDSJEDNIŠTVU HAZU: NAVODNA HRVATSKA
AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI?**

PISMA

Predsjedniku HAZU,
Predsjedništvu HAZU

Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU.

A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u *Fokusu*, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige *Croatia: A History*, Hurst & Co. London 1999.:

Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustasha u Mostaru i okolicu ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. je proglašena je NDH, a već u prvih 3-4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša. Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih izuzetnih dostignuća prof. dr. sc. Iva Goldsteina opisano npr. u:

- [1] M. Brandt, Život sa suvremenicima, Zagreb, 1966., str. 190-191.¹⁴³
- [2] Neven Budak, *O knjizi Iva Goldsteina "Hrvatski rani srednji vijek"*, Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333.¹⁴⁴
- [3] J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.
- [4] J. Pečarić, Nepočudne knjige, Zagreb, 2003.¹⁴⁵
- [5] V. Geiger, Osrt na knjigu *Hrvatska 1918 – 2008* Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vrijenac, 397, 21. 05. 2009.¹⁴⁶

Stoga je veličina HAZU izuzetna, jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.

Čestitam s oduševljenjem.

Vaš,
akademik Josip Pečarić
24.4.2012.

¹⁴³ Profesor Brandt (mentor Iva Goldsteina): *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*

¹⁴⁴ Prof. Budak: *Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobradenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*

¹⁴⁵ Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s izuzetnim dostignućima kolege Goldsteina.

¹⁴⁶ Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: *Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci.*

Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabranjanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali »kapitalnim djelom«.*

Poštovani gospodine Akademiče,
najljepša Vam hvala na pismu koje sam primio. Odmah ću ga danas predočiti
Upravi HAZU.

S poštovanjem,
Pavao Rudan

Akademik Pavao Rudan
Glavni tajnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
24.4.2012.

Najljepša Vama hvala na tomu.
Nadam se da ćete mi javiti tko od njih želi moje knjige.

Vas,
Josip Pečarić
24.4.2012.

Poštovani kolega Rudan,
Očekivao sam povratne informacije od Vas u svezi s mojim pismom.
Naravno, očekivao sam eventualni odgovor od onih kojima je upućeno.
Danas sam u Akademiji doznao da je pismo upućeno prof. Goldsteinu i da već
postoji njegov odgovor na moje pismo.
Doista je zabavno da na pismo upućeno Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU
odgovara netko tko čak nije ni član HAZU?
Ili nam zapravo predstojeći izbori, bar kada je u pitanju taj kandidat, uopće nisu
potrebni?
Ili je g. profesor već iznad onih kojima je pismo upućeno pa odgovara umjesto
njih?

S poštovanjem,
Josip Pečarić
26.4.2012.

Poštovani gospodine akademiče Pečarić,

Zahvaljujem na Vašoj poruci. Budući da je Vaše pismo upućeno Predsjedniku Akademije i članovima Predsjedništva Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, na sastanku Predsjedništva HAZU održanom 26. travnja 2012. godine jednoglasno je zaključeno da se Vaše pismo uputi Razredu Akademije u kojem je gospodin profesor dr. sci. Ivo Goldstein predložen za člana te da tajnik Razreda zamoli profesora Goldsteina, o kojem ste Vi napisali svoje mišljenje, da se u svezi Vašeg pisma i on očituje. Poštovani gospodine akademiče Pečarić, Vaše su pismo pročitali članovi Uprave no siguran sam da i Vi sami smatrate kako je potrebno u ovom, kao i sličnim slučajevima, postupiti prema načelu: AUDIATOR ET ALTERA PARS ponaosob stoga, što se ne radi o znanstvenom predmetu matematike, u kojoj ste vjerujem jedan od najboljih stručnjaka, već o povjesnoj znanosti.

Siguran sam da će sve članove Akademije zainteresirati i Vaše, ali i mišljenje profesora Goldsteina o kojem pišete u Vašem pismu te da će znanstvena istina potom biti svima dostupna. Jasno je kako nitko ne sumnja u ničija znanja, no bilo bi žalosno da se u raspravama bilo koje vrste, posebno onim raspravama vezanim uz toliko osjetljiv problem naše tužne, žalosne i grozne povijesti 20. stoljeća, javljaju netočne informacije.

Lijepo Vas molim, gospodine akademiče Pečarić, primite moje pozdrave,

Pavao Rudan
27.4.2012.

Poštovani gospodine akademiče Rudan,
Zavaljujem na Vašem odgovoru.

Prije svega očekivao sam da će te mi javiti zaključke s Predsjedništva, a ne da o njima čujem u hodnicima Akademije.

Očekivao sam da ćete se obratiti Prvom razredu. Međutim Predsjedništvo je učinilo i više od toga. Iskazalo im je nepovjerenje i sumnju da mogu sami odgovoriti na moje pismo sastavljeno od nekoliko rečenica i jednog citata pa čak i u zdravu pamet kolega u tom razredu i sugeriralo im je da im kandidat pomogne u odgovoru.

Nadam se da mi nećete proslijediti odgovor kandidata, već odgovor Prvog razreda, jer je prof. Goldstein što je imao reći rekao u svojim djelima. A da ste pogledali moje knjige i druge tekstove vidjeli bi da mislim da ne bih ništa pametno imao za pročitati.

Meni je puno zanimljivije zašto je Predsjedništvo mislilo da mi Prvi razred ne može sam odgovoriti.

Je li razlog to što se priča da je prof. Goldstein kada je predložen od strane članova razreda dobio samo 2 (DVA) glasa, a onda poslije pojedinačnih razgovora s članovima razreda (pa i u hotelu Palace) dobio potrebnih 8 (OSAM)?

Je li razlog što su hrvatski povjesničari oštro kritizirali skoro svako veće Goldsteinovo djelo, a referenti iz Prvog razreda nisu o tome progovorili ni riječ u svome Izvješću i recenzijama?

Ne znam, valjda će mi netko i objasniti.

Dakle, iako se ne radi o matematici nego o povijesti smiješna je spoznaja da članovi cijelog Predsjedništva i cijelog Prvog razreda (po mišljenju Predsjedništva) nisu sposobni otvoriti str. 144. Goldsteinove knjige Croatia: A History i vidjeti koliko je prof. Mrkoci točno interpretirao Godsteinov tekst.

S obzirom da po meni to odgovara onome što je tamo napisano, ostaje da vidim kakav je njihov pogled na moju interpretaciju. Čisto zabave radi jer tu se radi o logici, a tu sam, kao matematičar, u značajnoj prednosti nad njima, zar ne?

Naravno, dopuštam da članovi Predsjedništva sumnjaju u svoju moć logičnog zaključivanja, zato ču moj tekst i Goldsteinov tekst sa str. 144. njegove knjige poslati ne samo članovima Predsjedništva već i članovima moga razreda. Oni vam sigurno mogu pomoći u logičnoj interpretaciji.

Istina, od svih članova Drugog razreda, jedino je meni svojevremeno nuđeno da ostavim profesuru u matematici i dođem u Hrvatski institut za povijest od strane tadašnjeg ravnatelja Mirka Valentića. Možda vam i on može pomoći zašto je taj institut izdao moju prvu knjigu iz povijesti (Srpski mit o Jasenovcu), odnosno zašto on misli da je logika važna i u povijesnoj znanosti^①

U svezi s pitanjem tko je stručan za pitanja iz povijesne znanosti i HAZU, posebno mi je drago da je Akademija uvidjela koliko je važno da bi bilo „žalosno da se u raspravama bilo koje vrste, posebno onim raspravama vezanim uz toliko osjetljiv problem naše tužne, žalosne i grozne povijesti 20. stoljeća, javljaju netočne informacije.“

Naime, svi se dobro sjećamo kako je još jučer Akademija pozivala Stjepana Mesića da ih uči o povijesti Drugog svjetskog rata.

S druge strane, tim prije sam iznenaden što nitko od članova Predsjedništva nije zatražio dvije moje knjige koje su nastale povodom knjige oca i sina Goldstein „Holokaust u Zagrebu“.

Očekujem da će članovi Prvog razreda pomno proučiti mnogobrojna djela onih povjesničara koji su ukazivali na netočnosti u djelima kandidata prof. Goldsteina u svezi s „našom tužnom, žalosnom i groznom povijesti 20. stoljeća“

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić
27.4.2012.

Poštovani akademičke Rudan,

Doista me oduševila želja Akademije da se u svezi s našom povjesnicom ne javljaju netočne informacije.

Kako je doista puno povjesničara pisalo o takvim "spoznajama" prof. Goldsteina evo šaljem vam nelektorirani tekst prof. Mrkocija o takvim informacijama u knjizi profesora Goldsteina Croatia, A History. Sigurno će to pomoći i našem Prvom razredu u odgovoru na moje pismo u kome ukazujem i na postojanje takvih djela.

Vaš Josip Pečarić

P.S. U svezi s pisanjem povijesti od strane nepovjesničara možda bi Vam bilo interesantno upitati akademika Strčića zašto je od mene tražio da napišemo zajedničku knjigu "Dva pogleda na NDH" i to u nazočnosti akademika Jelčića!

27.4.2012.

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ
PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.****"ZA DOM SPREMNI" I EDUKACIJA**

Predsjednica Kolinda Grabar – Kitarović kaže kako na utakmici između Hrvatske i Izraela nisam čula skandiranje 'za dom spremni':

"Prije utakmice sam na Facebooku pozvala na dostojanstveno navijanje protiv rasističkih povika. U svakom slučaju to osuđujem", kaže predsjednica, i dodaje da se zbog toga ne može sankcionirati nogometnu reprezentaciju.

"To je nemoguće kontrolirati, toga se možemo riješiti jedino edukacijom. Policija je odradila sjajan posao, spriječila je sve što se moglo spriječiti."

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/kolinda-grabar-kitarovic-na-stadionu-nisam-cula-skandiranje-za-dom-spremni-1071485>

Da one koje tvrde da je ZDS rasistički pozdrav treba educirati potvrđuje biskup Uzinić.

Gostujući u emisiji "Intervju tjedna" Hrvatskog radija, on je odgovarajući na novinarsko pitanje o hrvatskoj opterećenosti prošlošću te ispadima govora mržnje u javnom prostoru istaknuo kako se nadao da će se nakon izbora prestati baviti ideološkim podjelama i politikanstvom, te kako mu se čini da je nekome u interesu da hrvatski narod ostane razjedinjen. Kao što znamo duboka podjela je najavlјena s Milanovićevim ILI MI ILI ONI, a ovo što se nastavilo događati najavio je tvrdnjom da će gubitnici vlastima prirediti pakao. Educiranje oko pozdrava ZDS započeo je biskup rekavši:

"Nadao sam se da će se nakon izbora prestati baviti tim stvarima. Treba se time baviti, ali ne za političke poene nego na povijesnoj razini i utvrditi istinu. Na temelju te istine se može stvarati društvo koje ima zajedničke nazivnike. Ta

situacija koja se događa oko ideoloških prepucavanja, a time smo strašno zatrovani zadnjih 5-6 godina, ponekad imam osjećaj da je to dirigirano ili izvana ili možda iznutra. Kao da netko ima interes da kao narod budemo razjedinjeni oko nebitnih stvari. To se odnosni i na pozdrav 'Za dom spremni'. Oni koji to danas kažu ne zazivaju ustaška vremena, ali to isto nje toliko bitan pozdrav da bi oko njega trebali trošiti toliko vremena i da bi on trebao mutiti strasti među nama", rekao je Uzinić.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/43217/Uzini%C4%87-Imam-osje%C4%87aj-da-netko-dirigira-ideolo%C5%A1kom-podjelom-dru%C5%A1tva.htm>

Bivšem pomoćniku ministra socijalne skrbi Vicku Goluži sigurno neće biti jasno da nekome uopće treba edukacija:

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI?

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI
DOMOVINI KLICAT GLASNO
ZA DOM SPREMAN ŽIVOT DATI
LJUDSKOM UMU NIJE JASNO?

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI
S KOJOM HRVAT ZA DOM KLIČE
DA JE ŽIVOT SPREMAN DATI
SVE DOK ŽIVI, DOK SE MIČE?

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI
SAMO KAD JE HRVAT SPREMAN
ZA DOM DATI ŽIVOT GOLI
ZNADE SAMO JUGONEMAN.

ZNADE SAMO MRŽNJA ČISTA
KOJU SVAKA RIJEČ BOLI
JUGOJATA KOJE GRAKĆE
I KAD HRVAT BOGA MOLI.

ZNADE SAMO MRŽNJA ČISTA
SVAKE RIJEČI, SVAKOG ZNAKA
U KOJOJ SE NE NAZIRE
ZLOČINAČKA PETOKRAKA.

Ali zar nije ponajbolji način za biti u paklu: od ljubavi praviti pakao? Može li se educirati npr. uredništvo *Jutarnjeg lista* koja već u naslovu teksta kaže:

PREMIJER JE PRISUSTOVAO NA UTAKMICI NA KOJOJ SE SKANDIRALO 'ZA DOM' Protiv ustaštva se ne reagira običnim kurtoaznim priopćenjem

<http://www.jutarnji.hr/premijer-je-prisustovao-na-utakmici-na-kojoj-se-skandiralo--za-dom--protiv-ustastva-se-ne-reagira-obicnim-kurtoaznim-priopcenjem-/1548837/>

Zar nije logičnije da oni znaju da je ova država stvorena na Domovinskom ratu u kome su pozdrav ZA DOM SPREMNI koristili HOS-ovci, a i mnogi drugi branitelji, kako nas upozorava stopostotni hrvatski ratni invalid Mario Filipi:

*Za dom spremni je bio pozdrav kojim se je pozdravljalno ne samo u HOS-u, nego i u drugim postrojbama, barem u Slavoniji što osobno svjedočim, a vjerujem i u drugim regijama gdje je bio rat. I danas sam ponosan na taj izvorno hrvatski pozdrav. Da su barem ovi koji vrište na taj pozdrav bili tada s nama pa da su čuli stravičan muk u eteru, jer kad su četnici čuli taj pozdrav, „us**li su se toliko da nisu mogli ništa reći na „motorolu“. Sramota je da naši političari, prije svega povjesničari nisu za 25 godina zasluzili svoju plaću da objasne svijetu ne samo pozdrav Za dom spremni, nego i stvarnu znanstvenu povijesnu istinu o Nezavisnoj državi Hrvatskoj, Anti Paveliću, ustašama, Jasenovcu, Šaranovoj jami i svemu drugom. Ovako nam bilo kakvo bezvrijedno smeće soli pamet o tome gdje je “mrlja”. A takve spodobe same nisu više nego upravo to – mrlje.*

Zapravo zar nije upravo to o čemu piše Filipi ono zašto se danas inzistira o "ustaškom" pozdravu. Ima i logike u tome. Toliko mrze branitelje koji su im oteli njihovu Jugoslaviju, pa im je draže da je ZDS isključivo ustaški pozdrav. Bolje i ustaški, samo da nije braniteljski. Uzgred budi rečeno branitelji su danas jedini istinski antifašisti jer su pobijedili fašističke agresore na svoju državu! A kad je tako jesu li oni koji su protiv hrvatskih branitelja – rasisti?

Kako educirati one kojima su HOS-ovci ustaše i fašisti? Kakvi su to ljudi koji tako nešto kažu za one kojima je Vukovar skinuo kapu:

Stiže medalja za junastvo u ratu!

(...)

<http://www.dnevno.hr/domovina/vukovar-hos-u-skinuo-kapu-stize-medalja-za-junastvo-u-ratu-907550>

Da, mogu li se educirati oni koji znaju da je Hasanbegović snimljen s kapom HOS-ovaca, a po onom *Lažu Srbi i to im je od Boga dano* optuže ga da je nosio ustašku kapu?

Mogu li se educirati oni koji u svome podaničkom životu nikad, ni u mislima, nisu napustili *region*? Kad su našega imenjaka Šimunića srpske sluge onako dušmanski napali i osudili, drugi imenjak Stjepandić, pripadnik „neprijateljske emigracije“ u Njemačkoj, počeo se raspitivati po svijetu, kako na taj pozdrav gledaju u drugim zemljama. Vidi zla: koga god je pitao, svi su ZDS, a nitko nije ZRS (za *region* spremjan)! Kad hoćete počastiti Nijemca, onda mu kažete da je „heimatverbunden“, a Kinezu „liam shi (恋家)“. U Kamerunu živi 20 milijuna stanovnika, koji govore 200 jezika. U svakome tom jeziku ima naravno i pozdrav ZDS i nitko se od njih zbog toga ne smatra rasistom.

Zar ne može predsjednica Grabar Kitarović preko svoje diplomatske mreže doznati ono što je doznao dobro umreženi znanstvenik Stjepandić? Zašto njega ne pita za mišljenje? Je li problem možda u tome da predsjednica nema nijednog savjetnika iz dijaspora, koji bi joj rekao kako o domoljublju razmišljao u slobodnome svijetu?

Mogu li se educirati oni koji napadnu Predsjednika Sabora akademika Reinera zbog prijedloga da se Hrvatski sabor ponovno nazove imenom koje je promijenjeno 2000. tvrdnjom da je to ustaški naziv? Zar nije očito da oni samo javno manifestiraju svoju mržnju prema hrvatskoj državi? Tko može takove educirati?

Mogu! Ali stalnim ponavljanjem istine. Za edukaciju takovih sigurno može dobro poslužiti i batina, tj. Ne davati im hrvatske (USTAŠKE) kune koji oni tako puno vole, kao ni medijski prostor.

I tko bi tu bili profesori? Oni koji brane jugokomunističku paradigmu u hrvatskoj povijesti kakvo su npr. Jakovina, Goldstein, Klasić,... ili oni koji njeguju hrvatsku paradigmu? Zar hrvatskim političarima ne bi trebalo biti mnogo važnije što kaže bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest prof. dr. sc. Mirko Valentić? Pogledajmo što on kaže o nedavnom Pupovčevom biltenu u "Hrvatskom tjedniku", 24. 03. 2016.::

ZA PUPOVCA JE HRVATSKO DOMOLJUBLJE GOVOR MRŽNJE

...Postavimo društvu oko Biltena SNV te brižnome Miloradu Pupovcu i javnome glasilu "Novosti" otvoreno pitanje: Zašto Srbima u Hrvatskoj smetaju koncerti Marka Perkovića Thompsona i njegova pjesma "Ne čete u Čavoglave niste ni prije", ili njezin uvodni dio koji počinje sa starodrevnim hrvatskim pozdravom "Za dom spremni"... Pravo pitanje glasi: što li se danas mota po glavama izdavača "Biltena no.6" i njihovog idejnog vode Milorada Pupovca? Gospodo, pravo političko pitanje danas glasi: na kojoj to strani treba tražiti govor mržnje u kojem se napada i Predsjednica Republike Hrvatske: ono najlepše što nam se moglo dogoditi poslije smrti prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana?

Naravno, jasno jedna je govor mržnje očit kod svih onih koji danas u RH sprovode velikosrpski Memorandum SDANU 2.

Edukacija može pomoći samo kod onih koji nesvesno HOS-ovce i druge branitelje i njihov pozdrav poistovjećuju s ustašama.

Ili da budemo pošteniji u tome. Ako su njima oni Ustaše, možemo li mi prihvati dosadašnje historiografiju o NDH, kao istinitu. Očito ne!

Ja zapravo mislim da je ponajbolja edukacija humor, kako nas uče HOS-ovci. Jednostavno – treba im se rugati. A nitko ne zasluzuvi više ruganja nego oni koji zapravo sprovode srpske interese u RH. Čak je i Milošević njihove ratničke idole i njihovu "bežaniju" u "Olujii" usporedio sa zečevima. A oni još uvijek sanjaju zečeve i njihove sluge na vlasti u RH.

Narugao sam im se veći i zbog hajke na ZDS u Osijeku. Naslov teksta bio je: GENOCID? IPAK JE ZDS NAJVEĆI ZLOČIN, ZAR NE?

<http://glasbrotnja.net/kolumnne-akademik-josip-pecaric/79239>

Zapravo kada su Srbi i njihove sluge u RH u pitanju nije jasno je li to šala na njihov račun ili je doista istina, tj. Za njih je zaista ZDS i "Bojna Čavoglave" izazivao toliki strah, da su nakraju doveli do njihove "bežanije" u "Oluji"?

Otkud takova dvojba?

Marcel Holjevac u tekstu znakovita naslova *Ni eksplozije u Bruxellesu ne mogu nadglasati hrvatsku šutnju* daje primjer koji potvrđuju taj stravičan učinak ZDS i Thompsona:

"Ako ćemo iskreno, ima mnogo više Šešelja u RH koji šetaju slobodno, na stadionima uzvikuju 'Za dom spremni', drže koncerte s Pavelićevim slikama", ispalio je "mali Sloba" Dačić, danas ministar vanjskih poslova Srbije.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/marcel-holjevac-ni-eksplozije-u-bruxellesu-ne-mogu-nadglasati-hrvatsku-sutnju-907733>

Mali Sloba je bio i predsjedavajući Generalne skupštine UN-a (kada je već Slobodan bio mrtav, pa nije on mogao). Dakle, čovjek zauzima vrlo visoke položaje u srpskoj i u svjetskoj politici. Pa kad on zapravo kaže da je pravljenje zečeva od Srba najveći mogući genocid moramo mu vjerovati, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

27. 03. 2016.

**DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB,
2017.**

**USTAVNOM SUDU RH JE DOMOVINSKI RAT
ZAPRAVO "POTICANJE MRŽNJE NA TEMELJU
RASNE, NACIONALNE I VJERSKE PRIPADNOSTI"**

Sa zaprepaštenjem sam danas pročitao odluku Vrhovnog suda RH:

**USTAVNI SUD ODBIO TUŽBU JOSIPA ŠIMUNIĆA ZBOG 'ZA DOM
SPREMNI'**

Ustavni je sud zaključio da je ograničavanje Šimunićeve slobode izražavanja utemeljeno na zakonu. Šimunić je tvrdio da je bio diskriminiran jer su u usporedivim slučajevima u Kninu i Zagrebu drugi oslobođeni

Uz izdvojeno mišljenje suca Miroslava Šumanovića, Ustavni sud (bez Ingrid Antičević-Marinović) odbio je ustavnu tužbu Josipa Šimunića protiv odluke Visokog prekršajnog suda kojom je kažnjen s 15.000 kuna jer je na stadionu u Maksimiru nakon utakmice Hrvatska – Island 19. studenoga 2013. s mikrofonom u ruci publiku poticao da na njegov uzvik “Za dom” uzvratи “Spremni”, i tako četiri puta.

Osuđen je za "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".
(...)

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70511/Ustavni-sud-odbio-tužbu-Josipa-Šimunića-zbog-'Za-dom-spremni'.htm>

Kao sutci u RH morali bi biti upoznati s činjenicom da je pozdrav ZDS korišten u Domovinskom ratu. Dakle vi zapravo tvrdite da je Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".

Iako smo svjedoci da je u zadnje vrijeme niz hrvatskih intelektualaca upozoravalo na takove elementarne činjenice što je objavljivano na hrvatskim portalima. Recimo u više tekstova spominju se riječi Siniše Glavaševića koji je govorio da bi "Vukovar pao već u rujnu mjesecu 1991. godine da nije bilo HOS-a".

Ili recimo:

"Spomenimo samo slučaj našeg proslavljenog nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića. Kada je u Beogradu paljena hrvatska zastava i bila izložena srpska zastava na kojoj je cirilicom bilo napisano ime Vukovar nije nikome smetalo. Ali kada je poslije toga u Zagrebu bila hrvatska zastava na kojoj je bilo i ime Vukovar, delegat je tražio da se ukloni hrvatska zastava. i umjesto da ga lijepo zamole da napusti Hrvatsku, problem je postao Šimunić i ZDS!"

<http://narod.hr/hrvatska/akademik-josip-pecaric-pozdravu-dom-spremni-tocnotoliko-smeta>

Dobro, za pretpostaviti je da naši sutci Ustavnog suda ne čitaju hrvatske portale i ne znaju da je ZDS pozdrav vezan za Domovinski rat. Međutim, dobili su do sada najmanje 3 (TRI) otvorena pisma koja ih na to upozoravaju. Tako sam krajem kolovoza napisao:

Poslije dva pisma Ustavnom суду sada se obraćam i Vrhovnom судu. Naime u prvom pismu smo upozorili kako „u najcrnjoj maniri iz vremena komunističke diktature Općinsko državno odvjetništvo u Zagrebu tvrdi kako je Šimunić **bio svjestan da uzvik "Za dom" uz odzdrav "Spremni" simbolizira službeni pozdrav za vrijeme totalitarnog režima Nezavisne države Hrvatske odnosno da kao takav predstavlja manifestaciju rasističke ideologije, prijezir prema drugim ljudima zbog njihove vjerske i etničke pripadnosti te trivijaliziranje žrtava zločina protiv čovječnosti.“** Ustavni sud nije odgovorio na to pismo, a onda je došla i odluka Visokog upravnog suda – prihvatio je žalbu državnog odvjetništva kojom je i ovaj sud samo potvrđio lažne i uvredljive tvrdnje Općinskog državnog odvjetništva jer je dobro poznato kako je ZDS bio službeni pozdrav postrojbi HOS-a u Domovinskom ratu, a koristili su ga i mnogi drugi branitelji. Doista, kao u najcrnjim komunističkim vremenima imamo sudove koji znaju i sude ljudi zbog onoga što oni misle. Ustavni sud nije reagirao ni na drugo pismo.

To je bilo treće pismo. Nepotpuni popis onih koji su Ustavni sud RH upozorili na to u prvom pismu dan je u prilogu.

Jasno je zašto je Ustavni sud donio ovakovu odluku. Itekako je važno skinuti ploču hrvatskim braniteljima i to onih kojih su se fašistički agresori najviše bojali – našim HOS-ovcima. To je imperativ svima onima kojima su hrvatski branitelji oduvijek samo ustaše, a hrvatska država TUĐMANOVA USTAŠKA DRŽAVA! Time se ostvaruju i naredbe iz Srbije. Iz Vučićeva govora to je tako očito:

“...onih koji optužuju naše manjine, koji podupiru teroristima spomenike i najgore nacističke pozdrave, ocjenjujemo kao težak kompleks.

Ne želimo floskule od onih o velikosprskoj agresiji, neka vide koliko su krvi prolili i neka vide kako je ta agresija završila, s više od 250 tisuća proganjenih Srba. Valjda bi trebalo da i ono malo protjeraju. Tu cijenu više nećemo plaćati. Nama nitko nije platio cijenu za više od 500 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu i drugim mjestima NDH.

Nećemo dopustiti da nas ponižavaju oni koji pozdravljaju ustaške teroriste i pozdrave i zastave.

(...)

digli ste Za dom spremni u Jasenovcu, Gotovina je savjetnik u Vladi, čak se i Hrvati protive crkvi Alojzija Stepinca u Zagrebu, tu je i ploča ustašama u Sisku.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70483/Vučić-spominja-Stepinca-Jasenovac-Srpska-srca-ne-kucaju-za-fašizam.htm>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/vuciceva-izvanredna-konferencija-hrvatska-nas-je-jedina-blokirala-njihovi-diplomati-bjezali-su-od-mene-po-bruxellesu-982698/#axzz4SFQ7Qo9G>

Naravno tu je itekako važna ponovna uspostava jugosrpskog mita o Jasenovcu:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/dok-se-rusi-mit-o-jasenovcu-srbi-grade-novi-982650/#axzz4SFQ7Qo9G>

Hrvatski simboli i Jasenovac su im jedino i ostali jer srpske sluge nisu pobijedile na izborima pa se hrvatskim simbolima (osim ustaške kune – ona im je draga) i Jasenovcem mogu pozivati za Drugi svjetski rat (a u mislima i željama im je Huda jama, Križni put,...).

Tako Benjamin Tolić piše:

a sad nas, evo, snađe i novi, mlađahni Davor Bernardić. I nudi, nov i mlad, poslušajmo što: „U zadnjih 20 godina i globalno i lokalno raste društvena nejednakost. Ljudi traže postavljanje humanijih ciljeva. SDP-ov cilj je oživiti humanu agendu. Moramo probuditi duh kolektivizma kao što su to učinili antifašisti 1945. i hrvatski branitelji početkom devedesetih.“

Dakle, doba najcrnjega staljinizma: masovno ubijanje suverenističkih Hrvata, otvaranje logora i seljačkih radnih zadruga? Bero možda ne zna što govori. Ili ipak zna i upinje se iz petnih žila da nam ni Nova godina ne bude nova.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/45251-benjamin-tolic-sve-novo>

Zanimljivo je da su dva teksta od dva autora sa sličnim naslovima jučer tiskana na dva portala:

SOTONIZIRAJU SE HRVATSKA OBILJEŽJA, A GLORIFICIRAJU
PROTUHRVATSKA (NEO)KOMUNISTIČKA

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/25543-prof-dr-sc-stipe-kutlesa-u-hrvatskoj-vlada-cetnicko-jugoslavenski-a-ne-hrvatski-i-ustaski-fasizam.html>

AKADEMIK PEČARIĆ: DANAS SU AGRESORSKI SIMBOLI DOBRODOŠLI, A BRANITELJSKI NISU

<http://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-danas-agresorski-simboli-dobrodosli-a-braniteljski-nisu>

<http://kamenjar.com/akademik-pecaric-danas-agresorski-simboli-dobrodosli-a-braniteljski-nisu/>

<http://glasbrotnja.net/dom-spremni-vs-zvijezda-petokraka/>

Zapravo jasno je zašto je Ustavni sud donio odluku kojom je Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti" Vučićevu zapovijed je u Saboru prenio od HNES-a etički osuđen za veleizdaju Milorad Pupovac:

HDZ-ovac Dražen Bošnjaković kaže o poginulim HOS-ovcima:

Ti ljudi su bili dio obrambenih snaga RH. Oni nisu bili fašisti, oni su se borili protiv toga.

'Zaboravili ste da ovdje sjedi netko koga svojim riječima vrijedate, napao ga je Pupovac.

["http://kamenjar.com/vesna-pusic-sto-ce-nam-povjerenstvo-nam-sarafciger-a-ne-povjerenstvo/](http://kamenjar.com/vesna-pusic-sto-ce-nam-povjerenstvo-nam-sarafciger-a-ne-povjerenstvo/)

Naravno, Pupovcu je kao i Ustavnom суду Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".

Da i Pupovcu je kao i Ustavnom суду Domovinski rat Bošnjaković nije u pravu. Nisu se HOS-ovci I branitelji borili protiv fašizma, nego su oni fašisti, zar ne?

Josip Pečarić

P.S. A Nenad Piskač se s pravom pita što bi na sve ovo danas rekao Tuđman:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/25548-n-piskac-franjo-tudman-bio-bi-danas-zadovoljan-danasnjim-stanjem.html>

PRILOG:
Neki od potpisnika Prvog pisma Ustavnom sudu

akademik Josip Pečarić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
general Ljubo Česić Rojs
general Ivan Tolj
general Marinko Krešić
Marko Perković Thompson
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
sc. Josip Stjepandić
sc. Stjepan Razum
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1410 članova
prof. em. dr. sc Zvonimir Šeparović
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
prof. dr. Serđo Dokozla
prof. dr. sc. Mladen Parlov
prof. dr. sc. Milko Brković
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Ivan Kordić
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
prof. dr. dr.h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Ante Lauč
prof. dr. sc. Marin Čikeš
prof. dr. sc. Boris Širola
prof. em. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Tanja Pušić
prof. dr. sc. Ivica Veža
Marko Magdalenić, prof., KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
sc. Drago Katović, prof emeritus
Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof. i bivši diplomat

sc. Ivo Soljačić, prof emeritus
izv. prof. dr. sc. Vladimir Dananić
doc. dr. sc. Snježana Trojačanec
doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
sc. Antun-Ante Delić, dragovljac Domovinskog rata
dr.sc. Vladimir David
ing. Marijan Papic, Vancouver, Canada
sc. Miroslav Banović
Mladen Smolčec dipl.ing.građ.
sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
sc. August Janešković
Đuro Vidmarović, književnik
Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH
sc. Gordana Turić, dipl. ing.
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Nenad Piskač, književnik i kolumnist
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Vera Primorac, prof., književnica
Ivan Bradvica, dipl.ing.građ., književnik
Petar Vulić, književnik
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Janko Bučar, književnik i humanist
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Mladen Pavković, novinar i publicist
Rudi Tomic, novinar i publicist, Toronto, Kanada
Smiljana Šunde, novinarka i publicistica
Danijela Šakota, glavni urednik Portala Glas Brotnja
Josip Vučetić, glavni urednik www.dragovoljac.com
Krešimir Kraljević, urednik kamenjar.com
Franislav Stanić, urednik kamenjar.com
Diana Majhen, urednik www.dragovoljac.com
Petar Gelo – Urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolju hrvatski tamburaši
Mario Filipi
Renato Šelj, bojnik, Predsjednik Udruge HVIDR-a Črnomerec
don Miljenko Babačić, ratni kapelan HV
Ante Kukavica, kapucin
don Lazar Čibarić
don Andelko Kaćunko
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Josip Miljak, predsjednik HCSP-a.
Vladimir Mrkoci, prof.
Zdravko Bošnjak dipl. Ing., Zagreb (dragovljac i branitelj Domovinskog rata)
Vesna Školnik-Popović, dr. med. spec. Ped.

Stipo Pilić, prof. Povijesti
Željko Tomašević, mag. Iur., član predsjedništva HŽD-a
Marito Mihovil Letica, prof. filozofije i religiologije
sc. Marica Đureković
mr .sc. Ante Milinović
sc. Josip Grilec, dipl. ing.
sc. Josip Papković, dipl. inž.
sc. Davor Božin San Pedro, Kalifornija
sc. Zvonko Marušić
Ljerka Smolčec dipl.ing.med.biokem.
Vladimir Biondić, magistar prava
Mijo Maljković inovator iz Požege
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
Ante Kunek, Melbourne
Miroslav Kušek, dipl. Iur.
Jasenka Polić Biliško, prof.
Zvonimir Josip Tumbri dipl.ing. grad.
Ivan Klarić, dipl.ing.grad. u m.
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh., umirovljenik, Zagreb
Stipan Perić dipl. oecc Tomislavgrad
Marijan Babić, dipl. Ekonomist
Anto Babić, dipl.ekonomist
Marijana Babić, prof. hrv. i pov.
Iva Babić, dipl. teolog
Tea Babić, dipl. učitelj
Mila Babic, mr. prava
Nevenka Babić
Jelena Mikulić, dipl. ekonomis
Demokrita Perić
Ivanka Bilić. umirovljenica, Zagreb
Branimir Bilić, umirovljenik, Zagreb
Marija Markic, CTC, Toronto
Slobodan Markic, P. Eng., Toronto
Božidar Ručević, dipl. Inž.
Inž. Miroslav Zemljak
sig. Ivan Lulić
Niko Mulanović
Mladen Kostić, član Predsjedništva HNES-a
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil., relig.
Krešimir Landeka, mag. educ. philol. croat.
Ivan Bastjančić, dipl.ing.
Durđica Bastjančić, profesorica
Iva Bastjančić, nastavnica
Mladen Križanić, dipl.ing.

Franjo Lučić, prof.
ing. Mijo Mile Kokan, Split
Tomislav Kušec, profesor
Davor Parlov, ing. el.
Vjekoslav Jazbec, dr. med.
Darko Omrčen, dipl.ing.el.
Drago Duvnjak, dipl.ing.
Katarina Duvnjak, student
Anamarija Čuljak, student
Jadranka Čuljak – Duvnjak, dipl.iur
Andela Hodžić, prof.
Dubravko Pižeta, dipl. ing.
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ivo Markulin, kap.d.pl., Preko
Ankica Markulin, prof., Zadar
Ankica Mandarić, dipl. ekonomist, Mostar
Darko Belović kap.
Marjan Perić, ing.inf.
Nikša Koncani, dipl.ing.
Željko Lenić, dipl.ing.
Branko Juroš, dipl.oec.
Tomislav Bolanča, dipl.oec., Zadar
Damir Tučkar, dipl.ing.
Lovrić Kazimir,, dipl.ing. drvne ehnologije Frauenfeld-Švicarska
Željko Soldo inž. el, Zagreb
Damir Findrik, dipl. ek.
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.str.
Branko Hrkač
Josip Maršić
Slobodan Maršić, dragovoljac domovinskog rata
Hrvoje Maršić
Alojzije Petracic, umirovljenik
Maja Šnajder
Miro Banović
Mirko Dijanek
Jakov Bakovic, Stockholm
Marija Bakovic, Stockholm
Ivan Mrčela
Blažena Magdić, umirovljenica;
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Vide Blažević – strojarski tehničar – Dubrovnik
Petar Bezjak, ex-predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
Gojmir Milat
Oskar Šarunić
Anda Luburic

Dusko Abramovic, Toronto-Canada
Nevena Abramovic, Toronto-Canada
Natko Urli
Josip Djukic
Mile Pletikosa
Milivoj Mlikota, umirovljenik, Split
Mladen Deletis
Ivan Vukić
Marija Vukić
Marija Perković
Grozdana Vukić
Tome Vukić
Ante Vukić
Ivan Devčić
Yelka Talaich Realtor w/ Coldwell Banker In California, SAD
Vladimir Dobravec
Mladen Galić
Dragi Ante Doljanin
Pejo Čičak
Katarina Iskra, medicinska sestra, Stuttgart
Dajana Glavota
Hrvoje Glavota
Michael Pack, Engleska
Miljenko Plisic
Stipe Ćurić
Ivan Zvonimir Ćurić
Ilija Ćurić
Katarina Ćurić
Ankica Ćurić
Marija Pavković
Mišel Zaradić
Frano Zaradić
Mišo Zaradić
Ivanka Zaradić
Josip Ivan Brković, Grusi – Poličnik
Hrvoje Ante Brković, Bokanjac – Zadar
Mate Frano Brković, Belafuža – Zadar
Ivo Buntin
Roko Sikirić
Miljenko Baloković
Franjo Filipović
Domagoj Musa
Ante Mlikota, umirovljenik Zagreb
Ivan Mlikota, Zagreb
Marko Mlikota, hrvatski branitelj, Zagreb

Frano Budimlić
Ante Kraljević
Josip Malović, umirovljenik
Marko Šimat, Zadar
Ivanka Koller-Štefančić
Hrvoje Maršić
Mile Pletikosa
Jozo Ćuk
Jelena Ćuk
Ante Marko Ćuk
Alojz Ivan Ćuk
Kate Jelena Ćuk
Tomislav Domagoj Ćuk
Branko Haubrich
Ivanka Haubrich
Ivana Haubrich-Mihovilović
Ivan Balić
Ivo Poljak
Ružica Prišlin
Vicko Goluža, Zagreb
Velimir Čerkez
Zdravko Ban
Vesna Jovicic, Berlin
Ante Babić
Sebastijan Palić, Zagreb
Ile Barišić
Marinko Markic
Carlo Kutniak
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Marija Žarko
Kata Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić.

Napomena:

još potpisa dano je na:

<http://kamenjar.com/otvoreno-pismo-ustavnom-sudu-rh/>

Dano u knjizi:

J.Pečarić, Oba su pala, Zagreb, 2016., str. 371.-381.

<http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-otvoreno-pismo-ustavnom-sudu-rh/>

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

UMJESTO UVODA

ZDS JE STARI HRVATSKI POZDRAV

Ne mogu vjerovati svojim očima da je Hasanbegović rekao ono što piše u ovom tekstu:

Dio smatra kako se radi o hrvatskom pozdravu starom nekoliko stoljeća kojeg je HOS preuzeo 1991. godine, a dio smatra kako pripada ustaškom režimu koji se njime koristio kao službenim pozdravom te da takav ne smije biti prisutan nigdje u javnom životu.

Za ovu podjelu zna i predsjednica koja je u svojoj izjavi u posljednjem intervjuu pokušala pomiriti ove dvije struje kazavši kako je ‘Za dom spremni’ ”stari hrvatski pozdrav koji je nažalost kompromitiran u vrijeme ustaškog režima”.

Je li pozdrav previše kompromitiran – predsjednica nije htjela odgovoriti.

Što na to kaže povjesničar i bivši ministar Zlatko Hasanbegović?

”Nikad nisam tvrdio da je to stari hrvatski pozdrav. Nije. To je ustaški pozdrav i zato sa sobom nosi hipoteku”, kaže Hasanbegović.

<http://kamenjar.com/hasanbegovic-zds-nije-stari-hrvatski-pozdrav-je-ustaski-pozdrav/>

Pa neki dan sam pisao kako srpski povjesničari govore o evoluiranju nečega iz tradicije njegovog naroda.

Naime, u Srbiji su se jako naljutili na izjavu jednog europskog sportskog dužnosnika koji je stavio znak jednakosti između Šimunićeva pozdrava "Za dom" i uzdignuta tri prsta Novaka Đokovića kojim proslavlja pobjedu pa su Večernje novosti zamolile povjesničara Dragana Petrovića neka pojasni što zapravo znači

kada Srbin podigne tri prsta. Petrović je podsjetio kako su nekada, prije Drugog svjetskog rata, Srbi polagali prisegu s podignuta tri prsta, ali spojena dok se 80-ih godina uvodi pozdrav s raširena tri prsta. Ovaj srpski znanstvenik se poziva na fotografije od prije Drugog svjetskog rata gdje Srbi prisežu sa spojena tri prsta, ali i da su "tri raširena prsta karakteristična za vojnike nacističke Njemačke i ustaše u NDH". - Bilo koji nacionalni pozdrav može biti dio pažljivo njegovane tradicije, a može vremenom i evoluirati. Tako je bilo i sa srpskim pozdravom. Tri rastavljeni prsta kao naš suvremenii pozdrav je patentiran 1988. u vrijeme okupljanja Srbija iz Srijema, Banata, Kosova i Metohije, koji su zahtijevali promjenu Ustava Srbije.

Kada sam s Thompsonom svojevremeno razgovarao o tome on bi usporedio Hrvatski jezik danas s Hrvatskim jezikom nekad i upitao bi: Je li Hrvatski jezik evoluirao?

Zato sam i danas napisao:

„...činjenica da Predsjednica danas govori o starom hrvatskom pozdravu pokazuje da nije slučajno što pjeva ZA DOM, ZA DOM:

<http://kamenjar.com/predsjednica-kolinda-grabar-kitarovic-i-hrm-pjevaju-hajdu-boj-u-boj-za-dom-za-dom-sad-u-boj/>

Dakle, Predsjednica mnogo bolje razumije dio o evoluiranju tog pozdrava od nekih domoljubnih povjesničara. Pri tome posebno napominjem kako je svojevremeno, u vrijeme kada još ni Predsjednica nije razumjela to o starom hrvatskom pozdravu, našu Peticiju ZDS potpisao i dr. sc. Mirko Valentić, nekadašnji ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest. Ipak bi se mlađe kolege trebalie zapitati zašto je to uradio dr. Valentić? Ja sam tada osuđivao ljude u Predsjedničinom uredu zbog gledanja na hrvatsku povijest srpskim očima, a hrvatski povjesničari ne razumiju logiku srpskog povjesničara Petrovića!

Da Predsjednice, samo Vi pjevajte ZA DOM, ZA DOM, možda i hrvatski povjesničari shvate da je ZDS to isto samo s malo više pojašnjenja.

U istom tekstu sam konstatirao kako mi ne smetaju tvrdnje da su ZA DOM SPREMNI prvi zvanično kao pozdrav koristile Ustaše. Ali da pripada „ustaškom režimu“ iz vremena NDH je gnusna laž.

Zašto?

Hrvatski povjesničar prof. Rendić –Miočević nas podučava kako ti promicatelji velikosrpskog fašizma, što u stvari jesu svi oni koji napadaju pozdrav ZDS, koji jeste ustaški pozdrav iz 1932. godine, dakle iz vremena fašističke velikosrpske diktature, nipošto ne pomišljaju da postanak ustaškog pokreta prije nastanka Nezavisne Države Hrvatske tumače u kontekstu oslobođilačke borbe ... popraćene pozdravom Za dom spremni iz 1932. godine. Ta je borba ujedno bila antifašistička jer je bila usmjerena protiv beogradske monarhofsističke diktature (podcrtao JP).

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/46449-vijece-zasluocavanje-s-prosloscu-prilika-za-rehabilitaciju-komunizma>

Ta laž dovodi to toga da danas i neka europarlamentarka (Ivanka Maletić) kaže: *Svastika je prekrasan, starokršćanski znak, pun značenja i dobra, a zbog Hitlera je zauvijek izbačen iz upotrebe, kaže europarlamentarka*

Ona se to sjetila danas iako se iz njenog teksta vidi kako zna da su ga koristili branitelji u Domovinskom ratu.

Još jedan političar koji priglupo misli da je Domovinski rat bio prije Drugog svjetskog rata? Da, očito je netko uvjerio kako je na Njemačku u međuvremenu izvršena agresija, pa su se Nijemci obranili koristeći Svastiku. Jadni mi kada joj netko objasni da su naši branitelji nosili i krunicu!

Ili samo gazde kažu da se iznenada moraju sjetiti ZDS i činjenice da su njihovi miljenici Srbi u Domovinskom ratu objašnjavali kako su branitelji Ustaše, a narod to nije prihvatio, pa tu obvezu moraju ispuniti danas, sedamdesetak godina poslije Drugog svjetskog rata i dvadesetak poslije Domovinskog rata.

S druge strane dobro je da su napali Predsjednicu zbog toga što je očito točno konstatirala kako je ZDS stari hrvatski pozdrav, pa možemo očekivati još jedan korak u tome:

HRVATSKU DRŽAVU SU STVORILI HRVATSKI BRANITELJI I SVE ŠTO SU ONI KORISTILI ZA TO - NAMA JE SVETINJA!

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK,
ZAGREB, 2017.**

**PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU
NAGRADU ZA MIR**

Poštovana Predsjednica Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniči Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniči Hrvatskoga sabora

Pozivamo vas da podržite Hrvate iz Bosne i Hercegovine kojima će ove godine biti donijeta presuda u Haagu. Poznato vam je da su u prвostupanjskoj presudi optuženi na drastične kazne zbog izmišljenoga zločinačkog pothvata Republike Hrvatske u izmišljenoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu. Zapravo, sudi im se zato što je Republika Hrvatska u više navrata spriječila ostvarenje velikosrpskog osvajanja susjedne države i pobjedu velikosrpskoga fašizma kome je kruna trebao biti genocid u Bihaću.

O tome smo svojedobno u dva navrata pisali Vijeću sigurnosti UN-a, ali bez uspjeha:

<http://www.hkv.hr/10680-novo-pismo-hrvatskih-intelektualaca-vsun-a.html>

Vjerujemo da ste svjesni činjenice da će eventualna takva presuda političkoga suda u Haagu itekako utjecati na našu državu. Zato vam predlažemo da svima pokažemo da Hrvatska nikada neće prihvati kažnjavanje onih koji su spriječili takve zločinačke naume svjetskih moćnika te da pokrenemo postupak kandidature generala Slobodana Praljka za dobivanje Nobelove nagrade za mir. Zapravo prijedlog i obrazloženje možete naći u najnovijoj knjizi prof. dr. sc. Zdravka Tomca *Hrvatski patriotizam – što to znači biti Hrvat*.

OBRAZLOŽENJE

Z. Tomac: Slobodan Praljak – junak nad junacima i najveća žrtva protuhrvatske politike

Portal HKV-a: 27. travnja 2017.

Hrvatski general Slobodan Praljak

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zaslužio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškog suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak najveća žrtva protuhrvatske politike, a osobito tužiteljstva Haaškog suda koje želi uništiti i Praljkovu obitelj, ni krivu ni dužnu.

Kako su moguće monstruozne optužbe tužiteljstva Haaškog suda koje Slobodana Praljka uspoređuju s nacistima, nazivajući ga hrvatskim Goeringom.

Evo argumenata i odgovora na te podvale i na pitanja koja se nameću.

Slobodan Praljak je, da bi spasio žene i majke vojnika JNA, ugrozio vlastiti život kod vojarne JNA u Grahovini. Bio je dogovor da se prekine vatra, napravljen je brisani prostor između Hrvatske vojske i vojarne. Preko tog brisanog prostora majke i supruge opkoljenih vojnika JNA isle su ih posjetiti. Pri povratku majka i supruga netko ja zapucao, a žene su se našle na brisanom prostoru. I tada iz rova prvi iskače Slobodan Praljak. Ljudina, onako visok i korplulentan, trči prema ugroženim ženama i više raširenih ruku: „*Ne pucajte, ne pucajte!*“ Međutim, i dalje nastavljaju pucati. Praljak i dalje trči, dolazi do grupe žena i baca se na njih i svojim tijelom ih štiti da ih koji metak ne bi pogodio. To je junaštvo nad junaštvinama, gesta humanosti kojom Slobodan Praljak, general Hrvatske vojske, žrtvuje vlastiti život da bio spasio supruge i majke od neprijatelja, agresora, koji su napali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Taj junački čin nije bio jedini. Bilo ih je mnogo. Još jedanput je Slobodan Praljak svojim tijelom štitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Slobodan Praljak izvukao je zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijeteći oružjem HOS-ovcima, pretežno Muslimanima, koji nisu htjeli pustiti zarobljene Srbe. Slobodan Praljak izvlačio je ranjene Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Organizirao je izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 tisuća Muslimana iz Stolca i Dubravske visoravni splavom preko Neretve. Prevozio je ranjene Muslimane helikopterom iz istočnoga Mostara u Split.

Muslimansku obitelj iz Uskoplja s djetetom oboljelim od leukemije prebacio je u Split na liječenje. Pomogao im je stjecanje hrvatskoga državljanstva kako bi na teret hrvatskoga proračuna mogli oputovati u Švicarsku na liječenje. Pustio je na svoju ruku zarobljene muslimane poslije sukoba u Rami-Prozor.

Navodimo još dva osobna herojska čina Slobodana Praljka i njegove obitelji. Smjestio je Muslimane u svoj stan u Zagrebu, hranio ih i liječio. Isto je to učinio i u svojoj vikendici u kojoj je također smjestio Muslimane i brinuo se za njih. To

su samo neka junačka djela Slobodana Praljka. Tijekom rata sprječavao je osvetu nakon što su Muslimani počinili zločine u Uzdlju, Doljanima i Grabovici. Osobno je provodio konvoje s hranom za Muslimane, čak i konvoje s oružjem i onda kad su, pokušavajući osvojiti Srednju Bosnu, krenuli u rat protiv Hrvata.

Umjesto odličja grozni napadi

Toliko je tih junačkih i humanih djela da ne znam za sličan primjer u povijesti ratovanja. Za ta humana djela Praljak zaslužio je da ga Muslimani odlikuju najvećim odličjima, a da mu Međunarodna zajednica oda najviše priznanje. Umjesto toga Slobodan Praljak doživljava grozne napade. Tužiteljstvo Haaškoga suda proglašava ga nacistom, uspoređuje ga s Goeringom, a krivotvorinama i lažima optužen je prvostupanjskom presudom na tešku robiju. I danas je u zatvoru već punih 11 godina i čeka konačnu drugostupanjsku presudu. Kad bi bilo imalo pravde i ljudskosti, onda bi već davno Slobodan Praljak trebao biti oslobođen, a ne godinama tamnovati u Haaškim kazamatima.

Do kraja godine očekuje se konačna drugostupanjska presuda. Kad bi bilo imalo pravde, onda bi sudski pravorijek morao biti oslobođajući. Slobodan Praljak bi morao biti proglašen nevinom osobom. Očito je da Haaški sud nije pravedan kad nakon navedenih junačkih djela proglašava Slobodana Praljka nacistom i Goeringom. Ne bi bilo moguće da Carla del Ponte, tužiteljica Haaškoga suda, otvoreno promiče svoju antihrvatsku rasističku politiku na temelju koje su Hrvati optuženi i suđeni u Haagu. Carla del Ponte je rekla da su Srbi kopilad, a da su Hrvati podmukla kopilad. Nakon što je Tužiteljstvo Haaškog suda nedavno ostalo pri svojim groznim optužnicama, Slobodan Praljak je u svom sokratovskom govoru između ostalog istaknuo: "Da sam ja, Slobodan Praljak, kojim slučajem napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada u bilo kojoj formi prema bilo kojem narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga pet godina zatvora. Želim doznati vrijedi li na sudu u Haagu „Quod licet Iovi, non licet bovi.“ Želim doznati brine li se Međunarodna organizacija, koja je osnovala Haaški sud, o njegovoj pravičnosti, i podržava li taj stav?"

Prikupljanje dokumenata

Slobodan Praljak izveo je još jedno herojsko djelo. U zatvoru je skupljao dokumente o ratu i argumentima razobličio lažne optužbe, učinio ih je smiješnim. Dokazao je da ono što Tužiteljstvo naziva nacizmom i zločinom da je bila samo borba hrvatskoga naroda za slobodu, nacionalnu i građansku. Praljak je u svojoj sokratovskoj obrani na kraju iznosi dokaze zašto ga se želi uništiti, zašto žele uništiti i njegovu obitelj, zašto samo za njega traže od Hrvatske države da proda njegovu imovinu i da plati milijunske troškove njegove obrane, koju Haaški sud plaća za sve osim za Slobodana Praljka. Njemu ne mogu oprostiti što je argumentima pokazao ne samo da nije Goering i nacist nego da je istinski humanist, jedan od najvećih u povijesti ratovanja. Praljka i njegovu obitelj žele

uništiti i zato što se nije bio spreman odreći nacionalne politike dr. Franje Tuđmana, nego je tvrdio da je ta politika stvorila Republiku Hrvatsku i omogućila opstanak Bosne i Hercegovine kao države. U svom sokratovskom govoru rekao je sljedeće: „Ne odričem se smisla i pravnog temelja Hrvatske zajednice Herceg Bosne, izraza volje Hrvata u Bosni i Hercegovini, suverenoga i konstitutivnoga naroda u toj državi. Hrvatska zajednica Herceg Bosna omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio Bosnu i Hercegovinu i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova Armije Bosne i Hercegovine.“

Slobodan Praljak rekao je istinu koju ne žele čuti o muslimanskoj politici u BiH-u. Dokazao je da su Armija Bosne i Hercegovine u nemoći da obrani teritorij od velikosrpske agresije krenula u ofenzivu prema HVO-u. Također, dokazao je da je Armija BiH počinila teške zločine nad Hrvatima u Konjicu, Čapljini, Doljanima, Bugonju, Grabovici, Uzdolju i drugdje.

Svoj govor zaključio je rečenicama: „*HVO se branio od agresije i 1992. i 1993 i 1994. Godine, a dužnost je zapovjednika ne izgubiti rat.*“ Na kraju je rekao: „*Moja savjest je čista.*“ On je to i dokazao neoborivim argumentima i činjenicama u svojim knjigama i u svojoj obrani.

Neshvatljivo je da je Hrvatska država uvela porez na šund, na te njegove knjige. Tražili su da plati 500.000 HRK-a poreza umjesto da mu zahvale. Moramo ovdje istaknuti da je Zoran Milanović, bivši predsjednik Vlade, tada postupio domoljubno i humano, i na našu prozivku poništilo odluku o šundu i oslobođio Praljkovu obitelj plaćanja velikoga poreza.

Međutim, i danas Hrvatska država nema čistu savjest. Haški sud traži od Republike Hrvatske da proda Praljkovu imovinu i plati milijunske iznose za Praljkovu obranu. Umjesto da se Republike Hrvatske pobuni, izvršitelji njezine politike mirno primaju taj nalog i time dovode u pitanje sudbinu i Praljkove obitelji. Možemo stoga reći, što se tiče Slobodana Praljka, da mnogima, ne samo u Međunarodnoj zajednici nego i u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, savjest nije čista. Bez obzira na konačnu presudu Haaškoga suda, doznat će se povijesna istina. Već danas može se utvrditi kako Slobodan Praljak nije samo najveća nevina žrtva Haaškoga suda i dijela međunarodne politike, nego i protuhrvatske politike u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj.

Izmišljena optužba o miniranju mosta u Mostaru

Sjetimo se koliko smo puta pročitali, čuli i vidjeli kako u hrvatskim medijima kruže izmišljene optužbe da je Slobodan Praljak minirao i srušio most u Mostaru. I nakon što je dokazano da je most miniran iznutra i srušen, a ne topničkom paljbom pod zapovjedništvom Slobodana Praljka, i dalje se te optužbe ponavljaju. Brojne humanitarne organizacije i organizacije za ljudska prava, cijelo su vrijeme šutjeli, i ne samo što su šutjeli i prešućivale istinu o Slobodan Praljku, nego su i sustavno pomagale da se šire laži i klevete kojima su narušavale njegov ljudski dignitet. Na taj način nije Slobodan Praljak jedina žrtva protuhrvatske politike; žrtva je cijeli hrvatski narod. Žrtve su mnogi poput braće Kupreškić, koji su pred vlastitom djecom uhićivani kao najveći teroristi, koji su godinama tamnovali u

haaškim kazamatima, da bi na kraju bili oslobođeni, a da im se nitko za to nije ispričao i priznao krupnu pogrešku. Čega li smo se naslušali u ovim godinama, pogotovo nakon prvostupanske presude na teške robije; što li su sve govorili i pisali o Gotovini i Markaču? Koliko je lažnih optužbi izrečeno na račun dr. Franje Tuđmana, prvog hrvatskoga predsjednika, na račun Oluje, na račun Hrvatske? Iako istina postupno dolazi na vidjelo; na nju i dalje traje agresija izvana i iznutra. Nema u našim medijima tekstova koji bi opisali stvarnu ulogu Slobodana Praljka u ovom ratu i pokazali kako je teško shvatiti da jedan takav čovjek, istinski humanist bude proglašen nacistom i hrvatskim Goeringom. Povijesna istina će se dozvati bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. Slobodan Praljak bit će heroj nad herojima hrvatskoga naroda i žrtva nad žrtvama protuhrvatske politike. Trebalo bi na sličan način pisati i o ostalim haaškim optuženicima, herojima i žrtvama. O njima pišemo godinama na našem portalu, a o Gotovini i Markaču sam sam napisao stotine stranica.

Hrvatski narod slavio je kao jedan od najvećih dana u svojoj povijesti, kad je barem što se njih tiče, pobijedila pravda, i kad su proglašeni nevinima. Ali ni ta presuda nije bila dovoljna da bi zaustavila laži i klevete protiv državnoga i vojnoga vodstva na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, protiv Hrvata u Bosni i Hercegovini, nego su se nastavile optužbe kao da pravorijeka o nevinosti i nije bilo.

Za hrvatski narod je važno da za sve nas u Hrvatskoj i među našim sunarodnjacima u svijetu utvrđimo istinu i politički se obračunamo s petom protuhrvatskom kolonom. Kao potpredsjednik Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta s pedesetak istaknutih intelektualaca posljednjih smo godina osudili smo veći broj državnih dužnosnika koji su počinili moralnu veleizdaju hrvatskoga naroda. To nije dovoljno. Morat će Hrvatski sabor, prije ili kasnije, utvrditi istinu i o monstruoznim optužnicama Haaškoga suda i djelovanju pete protuhrvatske kolone te i službeno obraniti hrvatski narod od lažnih optužba.

Umjesto zahvale Praljkove knjige proglašene šundom

Slobodan Praljak u svojim je knjigama učinio više nego svi hrvatski povijesni instituti i povjesničari. Zato je '*prestrašno*' što umjesto zahvale Hrvatske države doživio da su se njegove knjige pokušale proglašiti šundom odnosno što je Država Hrvatska prihvatile da Praljkovoj obitelji oduzmu imovinu i onemoguće njezin normalan život. Dakle, hrvatski patriotizam pokazuje se na djelu, kad se radi o *Haaškom sudu* mnogo je lažnih patriota i domoljuba, a mnogo izdajnika i veleizdajnika. Najteže je što su neki od njih bili u samom državnom vrhu tako da su mogli nanijeti neprocjenjive štete hrvatskom narodu. Svi smo na neki način krivi što smo dopustili postojanje takve politike i što su mnogi, ne samo mirno gledali nego i pomagali takve monstruoze optužbe i presude. Sve ovo što sam napisao pokazuje i dokazuje da Slobodan Praljak zasluzuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za mir i humanost, a da svi oni koji su ga lažno optuživali zaslužuju sudbinu Sokratovih tužitelja u Staroj Grčkoj.

U članku *Gotovina, Carla del Ponte i Sokrat* objavljen u knjizi *Ante Gotovina* u izdanju UBIUDR-a *Podravke*, između ostalog sam napisao:

„Velika je pogreška Hrvatske što je prihvatile nemoralne, nepravedne i neistinite optužnice Haaškog suda koji, htjeli to priznati ili ne, pokušavaju krivotvorinama pretvoriti Hrvatsku iz žrtve u agresora, a Srbe iz agresora u žrtvu. Velika je pogreška što je Hrvatska dozvolila da se nevini ljudi proglašavaju ratnim zločincima i što je prihvatile nemoralnu praksu da hrvatski generali i Hrvatska kao država mora dokazivati svoju nevinost. Vrlo je opasno prihvaćati praksu po kojoj se može optuživati nevine koji su onda dužni dokazivati svoju nevinost. Zato se kaže da je pravednije da deset zločinaca bude na slobodi nego jedan nevin u zatvoru. Zaštita nevinih bitna je tema svake demokracije od Sokrata do danas. U staroj grčkoj demokraciji optuženi je mogao birati vrstu kazne. Smatralo se da na taj način on posredno prihvaca suverenitet suda i svoju krivnju. Sokrat je smatrao da je nevin i nije htio priznati suverenitet suda ni svoju krivnju i zato je izabroa smrt, odbivši birati vrstu kazne. Janko Bobetko, upokojeni general Hrvatske vojske, koji je bio uvjeren u svoju nevinost, postupio je kao i Sokrat, odbivši nadležnost Haaškog suda rekavši: „Živ ne idem u Haag.“ Slično je postupio i general Gotovina koji nije prihvatio lažne optužbe i koji nije htio na sudu dokazivati svoju nevinost. Osam od deset Hrvata iz srednje Bosne koji su prihvatali ići dokazivati nevinost u Haag, prije nego što su pušteni, odležali su godine robije a da im se nitko nije ispričao. Zato bi bilo pravedno da se i za Tužiteljstvo Haaškog suda uvede starogrčka praksa po kojoj su, ako se dokaže da su osudili nevine, istom kaznom kazne sudci i tužitelji. Poznato je da su i sami Atenjani, kad bi utvrđili da su tužitelji i sudci osudili nevina čovjeka (Sokrata), istom kaznom osudili i njegove tužitelje i sudske. Šteta što je danas međunarodna pravda znatno ispod starogrčke. Kad bi danas vrijedila atenska pravda, Carla del Ponte bila bi već odavno u zatvoru jer bi morala slijediti sudbinu npr. braće Kupreškić. Otpor Bobetka i Gotovine, koji nisu prihvatali lažne optužnice i floskulu da trebaju dokazivati svoju nevinost, kao i u slučaju Sokratova, djeluje i djelovat će još više. Njihova hrabrost i moralni čin pridonose da iz dana u dan hrvatski narod sve čvršće i odlučnije odbija nemoralnu trgovinu. Sve veći broj ljudi protivi se slanju nevinih u Haag radi dobivanja ulaznice u Europsku uniju. Bobetko i Gotovina protekom vremena postajat će hrvatski Sokrati, a Carladel Ponte barem na moralnoj razini doživjet će sudbinu Sokratovih tužitelja i sudaca. Nepravda koju je doživio Slobodan Praljak vapi do neba i traži od hrvatskoga naroda, a posebno od hrvatskih institucija i hrvatske vlasti, da istakne kandidaturu Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir jer se samo takvim radikalnim potezom može pokazati absurdnost optužbi da je Slobodan Praljak hrvatski Goering, odnosno da je borba za slobodu i pravdu hrvatskoga naroda, kojim je spašena Bosna i Hercegovina, agresija na tu državu.

*

Duboko smo uvjereni da će vaš prijedlog o dodjeli Nobelove nagrade za mir generalu Slobodanu Praljku pomoći ostvarenju našeg zahtjeva iz Pisma VS UN-a:

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobođite i generala Praljka i njegove suborce

Jadranka Prlića, Bruna Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim protjerivanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni, sudit će vam povijest. Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo...

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić
Dr. sc. Vlado Košić, biskup
Prof. dr. sc. Valentin Pozaić, biskup
Akademik Dubravko Jelčić

PRILOZI:

HRVATSKE ZAPRJEKE

*Slobodanu Praljku, hrvatskom generalu i haaškom
uzniku*

riječi o miru među ljudima tvoje su starče
koje si u *lisistrati* aristofanovoj
izgovarao glasno među pobunjenim ženama
pamtim tvoje nastupe
u kazalištu eksperimentalnom studentskom
a sada sjećajući se tebe pomislim na
zaprjeke od zalutala metka
mina granata
straha odbijena naguranim ormarom
s knjigama
debelih izdanja i slova masnih
enciklopedija antologija rječnika
gramatika pravopisnih priručnika
knjiga do knjige
zakriljen pogled na sunčanoj strani
moj narod stjeran je u podrumе mračne i vlažne
prikujuje kako druge nadmašiti ljudskošću
knjige mu u ogrlicu nanizane
jačaju snagu odlučnost
barem će ublažiti prostrijel metku zalatalu
podmuklu šrapnelu
krhotini što u smrt šalje

knjige ne priječe mostove ceste
zračne luke putove dobroćinstva
ne priječe ljudskom rodu
da govori da diše
da majčino mlijeko siše
da istinu svijetu piše

*Bog je na našoj strani
Hrvatska istinom zbori
Hrvat se knjigama brani*

Miljenko Buljac (2017) *Da nebo na nas ne padne i nebesa nestanu*, zbirka pjesama. Split: Naklada Bošković, str. 61.

*

Potpis dajem

*Potpis dajem, razum traži
Od svakoga ljudskog stvora
Da potpisom pravdu snaži
Što pobijedit zločin mora.*

*Potpis dajem svijesti pune
Da u Hagu Praljak brani
Vrh vrhova ljudske krune
Div što svijet nadom hrani.*

*Div što svijetu nadu daje
Za slobodu borbom čistom
I djelima koja sjaje
Braniteljskom čašću istom.*

Vicko Goluža

SUPOTPISUJU:

Adrian Klobucar
Albert Puljić, inženjer informatike
Alfred Obranić, dipl. ing. geolog
Alfredo Brumnić
Alma Ljubić, dipl. oec.
Alojzije Kušanić
Alojzije Petracic, umirovljenik
Ana Barišić, mag.ing. brodogradnje, Bremen
Ana Bilić
Ana Dujic, ministarski službenik
Ana Jurisic, državna službenica
Ana Kirchmayer-Wonnemann prof. i orkestralni glazbenik
Ana Maric, München
Ana Martinović
Ana Šremer
Anamarija Peric, učiteljica
Anda Luburic
Andja Pavković, kemijski laborant
Andreeja Jurašinović, umirovljenica
Andrija Grgić
Andrija Hebrang, prof. dr. sc. Emeritus
Andrija Vlašić, univ. bacc. ing. geod. et. geoinf.
Andjela Hodžić, prof.
Andjela Kovačević
Andelka Mikulić, dipl. ing. agronomije
Andelko Kasum, građevinski tehničar
Andelko Marenić
Anela Čuljak, Cvjetni designer
Ani Vuletić, dipl. ing. grad.
Anica Matić, radnica
Anica Sola, umirovljenik
Anita Čorić, mr.sc. mag. pharm.
Anka Ivanjek, diplomirani knjižničar
Anka Klobucar
Anka Starcevic, ekon. tehnical
Ankica Babin, prof. pov. umjetnosti
Ankica Mandarić, diplomirani ekonomist
Anne Dujmovic, mech. eng. technologist
Annemarie Schuster, medicinska sestra
Ante Banović, student
Ante Bilos, umirovljenik
Ante Gavranic, Sydney, Australija
Ante Kukavica, umirovljenik

Ante Maric, München
Ante Menalo
Ante Pavlović, umirovljenik
Ante Pelivan, umirovljenik
Ante Penic, dipl. oec.
Ante Stipic, inženjer brodogradnje
Ante Tokic
Ante Vranjković
Ante Vrdoljak, dipl. ing. Ptt prometa
Ante Vrgoč, student
Anto Čosić, Oec
Anto Križić, Dr. sc.
Anto Orlovac, Dr. sc., svećenik
Anton Roca, poduzetnik
Antonia Sikavica Joler, prof.
Antonija Jozić, mr. ekonomije
Antonio Marić
Antun Zebic, umirovljenik
August Janeković, Dr.sc.chem.
Bajo Niko. konobar. Novi Travnik
Barbara Jurisic, student
Bernard Tomic, student kriminalistike
Biljana Ivankovic, Stručni prvostupnik u zdravstvu
Blago Filipovic
Blago Leko
Blandina Marković-Randić, dr. dent. med.(u mirovini)
Blanka Pandža
Blazenka Bozic
Blaž Jerković mag. phil.
Blažena Magdić, umirovljenica
Bojana Štimac
Boris Ambrožić, VKV električar
Boris Đuzel, umirovljenik
Boris Grabež, umirovljenik
Boris Perić, dipl. ing. agr.
Borislav Mlinarević
Bosiljka Franic Schmucker Frankfurt/Main
Boško Šimunović, diplomirani inženjer građevine /DVO časnik
Božanka Prce
Božena LUKAČIN, umirovljenik
Božica Strika
Božica Vranjković
Božidar Ručević, dipl. inž.
Božidar Vacek, dipl. ing. elektrotehnike
Božo Medić, kuhar

Božo Volić, Ing./upravitelj HPZS u Zagrebu
Branimir Butkovic, samozaposlen
Branka Sušec, tajnica -penzioner
Branka Škarica
Branko Cubela
Branko Čengić, umirovljenik
Branko Ćurić
Branko Haubrich
Branko Hrkač, samostalni likovni umjetnik
Branko Ivanda, prof.
Branko Juroš, diplomirani ekonomista
Branko Kolanovic
Branko Kuhtreiber, CNC operatet
Branko Reić, dipl. ing. građ.
Branko Sesar, prof. povijesti i latinskog jezika
Branko Tinodi, diplomirani pravnik
Branko Vadlja, dipl. ing. građ., umirovljenik
Bruno Vidaić
Budimir Pleština, umirovljeni časnik HV
Dajana Glavota, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Damir Grgić, SSS
Damir Grošinić
Damir Ištvanović, poduzetnik
Damir Ljubičić, Ing. telekomunikacija
Damir Miler, kuhar
Damir Nekić, električar
Damir Primorac, informatičar
Damir Žuvela, umirovljenik
Danica Čižić, umirovljenica
Danica Glavaš umirovljenica
Danica Martinović
Danica Novak, sc. mag. iur.
Daniel Znahor
Daniela Delač
Danijela Matusko
Danijela Sekulić, dipl. iur
Danko Beno, umirovljenik
Daran Bašić
Darinka Uglesic, fotolaborantica u penziji
Dario Jožef, ekonomist
Darko Andjelic, ing. računarstva
Darko Galir, ing.
Darko Jurković, atk-strojar
Darko Varga, dipl. ing. el.

Davor Cvitanić, dipl. ing.
Davor Parlrov, ing. elt.
Davor Radić, dipl. ing. stroj.
Davor Radojević, inženjer
Davor Savčić, graf. dizajner
Davor Šešo, umirovljenik
Davor Šignjar, umirovljeni časnik HV
Davorka Stupin, umirovljenica
Deana Rendulic, prof.
Dejan Međugorac, student
Denis Hrgović, vozač
Diana Klobucar
Diana Kukoč
Diana Majhen
Diana Rašin, student
Dijana Košić, umirovljenica
Dijana Lekic, penzionerka
Dijana Vranjković
Dinko Bondza, ing.
Dinko Bondža, viši policijski narednik
Dinko Franchini, oec.
Dinko Matesic, pomorac
Dinko Spahija
Dobroslav Radišić
Doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
Doc. dr Snježana Trojačanec
Domagoj Beno
Domagoj Čunko, ing.
Domagoj Leventić, ing. prometa
Domagoj. Musa, mr. dipl. ing.
Dominik Stamać, dipl. ing. prometa u mirovini
Don Anđelko Kaćunko
Don Đuro Bender, župnik župe Gradina BiH
Don Lazar Čibarić
Don Miljenko Babaić, ratni vojni kap. HV
(...)
Dr Mirjana Odorčić-Krsnik, radiolog u mirovini
Dr sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član HAZU
Dr. Blazenko Segmanovic, Head of Regional Sales Eastern Europe & RoW
Dr. Ing. Marijan Papic
Dr. Iva Lukac
Dr. Ružica Ćavar
Dr. sc. Davor Pećnjak
Dr. sc. Ivan Jalšenjak, prof. emeritus

Dr. sc. Josip Stjepandić
Dr.sc. dipl. ing. Milan Čuvalo
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Dr. sc. Profesor Radovan Kranjčev
Dr. Petar Kružić, München
Dr. sc. Petar Vučić
Dr. sc. Stjepan Razum, arhivist
Dr. sc. znanstv. Savjetnik Domagoj Jamičić
Dr. Snježana Borovčak, spec. pedijatar, Zagreb
Dr. Tomislav Djurasovic, München
Dr.sc. Gordan Akrap
Dr.sc. Srećko Botrić, umirovljeni sveučilišni nastavnik
Dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveučilišni profesor, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
Dragan Bojić, dipl. pol.
Dragan Čagalj
(...)
Pjesnikinja Marija Dubravac
Prim.dr.sc. Mladen Zemba, dr. med.
Prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
Prof. dr. sc. Ante Lauč
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Damir Kalpić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, prdsjednik HKD Napredak u Mostaru (1422 člana) i HAZU (38 članova)
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Miljenko Buljac, izv. prof.
Prof. dr. sc. Srećko Kovač
Prof. dr. sc. Vera Culjak
Prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak
Prof. dr. Zvonko Rumboldt, Prof. emer. Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
Prof. dr.dr.h.c. Nikola H. Debelić, veleposlanik u m.
Prof.dr.sc. Vladimir Mikuličić
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof.dr.sc. Zvonimir Janović
(...)

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.**

**ZA SLOBODU ISTRAŽIVANJA I SLOBODU
PREDSTAVLJANJA REZULTATA ISTRAŽIVANJA**

Poštovana Predsjednica RH,
Poštovani Predsjednič Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjednič Hrvatske vlade,

Niže potpisani hrvatski rodoljubi, zbog skandaloznih reagiranja nekih hrvatskih ili tzv. hrvatskih ustanova na televizijski nastup gospodina Igora Vukića, tajnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a u povodu njegove knjige „Radni logor Jasenovac“

(<https://kamenjar.com/htv-se-ograduje-od-istine-a-kad-ce-od-velikosrpske-propagande/>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/30/video-dobar-dan-hrvatska-istina-o-jasenovcu-uredila-karolina-vidovic-kristo/>

<https://narod.hr/hrvatska/video-hrt-se-ogradio-gostovanja-igora-vukica-temu-jasenovca-gi-ivo-pilar-udruge-iz-domovinskog-rata-traze-vracanje-snimke-stranice-hrt-a>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/29544-j-novak-hajka-je-zapoceta.html>)

zahtijevamo

od tih istih hrvatskih ustanova, koje financira hrvatski narod,

da odbace političke mitove i znanstveni dogmatizam,

te dopuste i potaknu hrvatskim znanstvenicima i novinarima istražiteljima slobodno istraživanje i predstavljanje rezultata svoga rada

u svim tiskanim i elektroničkim medijima - pri čemu osobito ističemo obvezu HRT, kao državnog i nacionalnog medija, čija je primarna zadaća omogućiti hrvatskom narodu u cijelini potpune informacije o svim pitanjima koja ga određuju radi samostalnog i slobodnog zauzimanja stajališta i sprječavanja krivotvorina i manipulacija.

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za iztraživanje trostrukog logora
Jasenovac

Akademik Josip Pečarić
Biskup dr. sc. Vlado Košić

Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Josip Stjepandić

Dr. sc. Mato Artuković

Petar Vulić, književnik

Prof. dr. sc. Nikica Uglešić

Gojmir Milat

Josip Maršić

Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik

Stanko Šarić, dipl. ing. („Najbolji hrvatski tamburaši“)

Miljenko Žagar, nekadašnji (Tuđmanov) saborski zastupnik i veleposlanik u miru

Prof. dr. sc. Matko Marušić

Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Čorić.

mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru

doc. art. Marko Magdalenić

don Miljenko Babač, ratni vojni kapelan HV

general Ljubo Ćesić Rojs

izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić, svećenik

August Janečović

Doc. dr. sc. Marko Jukić

Željko Maršić, satnik ZNG RH HV u miru

Tonko Martinis

Matija Grgat

Zdravko Vlaić

Dr. sc. Miroslav Međimorec

Blažena Magdić, umirovljenica

Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a

Dijana Arbanas, Dubrovnik.

Mario Filipi

Siniša Posarić, književnik

Damir Tučkar, dipl. ing

Stipe Marić Mostar

General Ivan Tolj, književnik.

Dr. sc. Vinko Grubišić, književnik, dopisni član HAZU

Branko Pek

Mladen Galić, hrvatski branitelj dragovoljac domovinskog rata

Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Jure Krišto
Dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić
Tomislav Vuković, novinar
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Đurđica Bastjančić, prof.
Lili Bencik
Ante Nadomir Tadić-Šutra, prof., književnik iz Knina
Ivica Srdelić, Split
Dr. Ružica Ćavar
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Željka Znidarčić
Angelina Barun
Tatjana Kren, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Branko Hrkač, S.L.U. u miru, dragovoljac ODR-a
Goran Ante Blažeković
prof. dr. sc. Vladimir Horvat SJ
Paško Melvan
Stipo Pilić, prof.
Dr. ing. Marijan Papic
Don Lazar Ćibarić
Ante Kraljević, književnik
Ivan Nađ
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ing Mijo (Mile) Kokan, Split
Zlatko Janković, Sesvete
Don Andelko Kaćunko
Željko Leš
Mladen Deletis
Vlč. Vladimir Trkmic
Akademik Ante Matić
Vladimir Biondić, magistar prava
Dr. Vjekoslav Jazbec
Dr. sc. Stjepan Kožul, predsjednik Društva za povjestnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić"
Prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Jasenka Polić Biliško, prof.
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskog radia Melbourne
Daran Bašić, Hrvatsko nebo
Vera Primorac, književnica
Prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja

Jozo Ćuk

Mladen Križanić, dipl. ing.

Mirko Strabic

Zdravko Ban

Ankica Mandarić diplomirani ekonomist u mirovini iz Mostara

Luka Krilic

Prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang

Prof. dr. Tomislav Sunić

Mr. sc. dr. med. Jure Burić, prvi župan Dubrovački i bivši zastupnik u Hrvatskom
državnom Saboru

prof. dr. sc. Ivan Kordić

Mijo Razum

Kazimir Mikašek-Kazo, novinar

Vjekoslav Krsnik, publicist i novinar

Dr. sc. Zlatko Vučić

Mag. sc. Drago Majić

Ante Šare, dipl. ing. elektrotehnike

Prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb

Miljenko Plišić

Katica Plišić

Marin Plišić

Branka Škugor

Igor Plišić

prof. dr. sci. Ivan Malčić

Božidar Ručević, dipl. inž.

Stjepan Tuđman

Martina Orlovic

Zrinka Orlovic

Mate Orlovic

Zlatko Boni.

Mijo Maljković, novator iz Požege

Dr. sc. Tomislav Jonjić

Dr. sc. Ante Čuvalo

Prof. Ivana Čuvalo

Ivana Haubrich,

Manda Haubrich,

Ivan Haubrich,

Branko Haubrich,

Kristina Vrebac

Ivana Perković, učiteljica

Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara

Nevena Abramovic, Toronto (Mississauga) Canada

Dusko Abramovic, Toronto (Mississauga), Canada

Nevenka Nekić, književnica

Prof. dr. sc. Davor Pavuna

Prof. dr. sc. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF-u Sveučilišta u Splitu
Branko Reić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, dipl. ing.
Andrija Mažić
Akademik Andrija Kaštelan
Mate Knezović, odvjetnik
Viktor Dukić
Izv. prof. dr. sc. Miljenko Buljac
Ivica Mihaljević, prof. filozofije i religijskih znanosti
Dr. sc. Sanja Bilač
Mr. Alojz Pavlović, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Goran Zekić
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj
Dajana Glavota, prof.
Šimun Pavlović
Ante Krišto, Split
Zdenkica Perković
Vesna Maletić
Bernardica Juretić
Anica Fridl
Marina Škunca
Krunoslav Golubičić (NHT)
Mato Lukačević (NHT)
Zemira Stajner
Nada Tropšek
Vladimir Hodalj
Zlatko Puškaš
Renata Pernar
Marija-Vesna Odobašić
Hrvoje Jajaš
Dragica Dada Podunajec
Albina Anković-Arar
Ankica Livić
Hrvoje Poljičak
Tomislav Stanešić
Vilim Koretić
Štefanija Štefica Škegro
Duško Matušan-Čobi, predsjednik UVDR-RAB, dragovoljac, Hrv-i
Tomislav Bolanča, dip. oec. Zadar
Duro Vidmarović, predsjednik Društva hrvatskih književnika
Prof. dr. sc. Stjepan Sirovec, svećenik
Vlado Razum
mr. sc. Mirjana Jurić

Josipa Maras Kraljević, prof.
Dr. sc. Stipe Kutleša
Vinko Grgić, prof.
Suzana Šikić
Katarina Iskra, medicinska sestra
Đivo Bašić, Dubrovnik
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Željka Vendler Čepelak, dr. med. spec. obit. medicine.
Akademik Dubravko Jelčić
Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospicko-senjski biskup u miru
Željko Soldo, inž. el. Zagreb
Prof. dr. sc. Ante Lauč
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Drago Duvnjak, dip. ing. grad.
Katarina Duvnjak, student
Krešimir Duvnjak dipl. ing., mag. phil. et relig.
Prof. dr. sc. Boris Širola
Mr. sc. Mila Dundić
Vesna Školnik-Popović
Ivan Balić
Alojzije Kokorić, Tribunj
Bosiljka Bačura, dipl. iur.
Anto Periša
Marko Kutleša
Alojzije Petracic, umirovljenik
Pavao Brnada
Stjepan Svedrović
Ivana Babić
Hrvoje Budimir, Split
Mladen Kostic
Renata Nevistić, prof. defektolog
Ivan Nevistić, dipl. ing. strojarstva
Josip Papković, mr. sci. dipl. inž. fizike iz Zagreba
Ilija Vučur, doktorand
Kata Andrijević
Renato Smokrović
Ivo Poljak
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić
Niko Senjić
Kristina Dugan
Dražen Dugan

Ankica Pečarić, profesor povijesti
Zvonimir Josip Tumbri
Dr. sc. Ambroz Čivljak, viši predavač
Dr. sc. Marko Jerčinović
Dr. sc. Ivan Tepeš
Tomislav S. Krčmar
Ing. Krešimir Jurković
Eva Kirchmayer Bilić
Radoslav Maric, M.D., LMCC, FLEX, ABOBGYN, ECFMG,
Marija Peakić-Mikuljan, hrvatska književnica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU i HKD Napredak u Mostaru
Prof. dr. sc. Ivica Veža
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Mihovil Biočić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Alojz Hoblaj
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za
povijest
<https://kamenjar.com/za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/11282-za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja>

Naknadno stigli potpisi:

Prof. dr. sc. Josip Jurčević
Dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
Dr. sc. Rozina Palić-Jelavić, muzikologinja i kroatologinja
Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.
Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Katarina Peročević
Stjepan Ptček, generalni vikar Bjelovarsko-križevačke biskupije
Hrvoje Glavota
Diana Majhen
Josip Vučetić, dragovoljac.com
Damir Gracin
Zdravko Škokić, dipl. ing.
Vera Đurenec
Ivica Škiljo
Prof. dr. sc. Stanko Uršić

S. Zvonimira Nimač
Prof. emer. dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Sveučilišta u Splitu
Dr. sc. Božidar Duplančić dr med.
Ljilja Zovko, izaslanica u Domu naroda Parlamentarne skupštine BIH
Prof. dr. sc. Marinko Erceg
Ivan Baćic
Đuro Jelović
Anto Čurić
Prof. dr. sc. Stojan Polić
Tomislav Čiček, dipl. ing.
General Hv Željko Prpić, dipl. ing. stroj.
Prof. emeritus, dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, KBF
Red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist
Ivan Novak
Branimir Petener, osobno i u ime HOR-a, Hrvatskog Obranbenoga Reda
Mate Rupić
Maksim Buljanović
Ankica Babin, prof.
Miroslav Tomac, mag. ing. elektrotehnike
Marta Čerina
Branimir Nevistić
Josip Nevistić
Dr. sc. Žarko Nožica
Ante Perković
Mr.sc. Niko Vidović
Rudi Tomić, novinar, pisac, publicist, Kanada
Ivana Orešić, prof.
Andela Hodžić, prof.
Stjepan Asic, predsjednik AHK
Milan Zanoški, hrvatski branitelj, poduzetnik
Zvonimir R. Došen - Kanada
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Polona Jurinić
Zdenko Jurinić
Rok Jurinić
Miroslava Bahun
Vjekoslav Vrabec
Katarina Furjan
Josip Vuković
Zlatko Barišić
Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Đuro Jančić, ilustrator, karikaturist
Mr. sc. Marica Đureković

Tomislav Beram, Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku suradnju,
Sydney Australia
Tomislav Pipunic, Melbourne, Australia
Andrija Grgurevic, Geelong, Australia
Ivo Lukic, Sydney, Australia
Ante Gavranic, Sydney, Australia
Ivana Beram, Sydney, Australia
Ivan Uremovic, Sydney, Australia
Tomo Beram, HOP, Australia
Stjepan Furdek, Sydney, Australia
Mile Beram, Sydney, Australia
Krunoslav Gliha, umirovljenik
Terezija Užarević, dipl. ing. šumarstva
Dr. sc. Milko Brković

PROTIV PROGONA

Poštovana Predsjednica RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Prošlo je više od tjedan dana kako smo vam poslali naš zahtjev: **Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja**, a povodom nekih sramotnih reagiranja na gostovanje Igora Vukića, tajnika Društva za izučavanje trostrukog logora Jasenovac a povodom njegove knjige „Radni logor Jasenovac“, a koji je potpisalo 300 hrvatskih rodoljuba.

Među potpisnicima su i vrsni povjesničari:

Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

Dr. sc. Mato Artuković, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
U Slavonskom Brodu

Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospicko-senjski biskup u miru

Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik

Prof. dr. sc. Jure Krišto

Dr. sc. Tomislav Jonjić

Dr. sc. Zlatko Hasanbegović

Prof. dr. sc. Josip Jurčević

Prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević

Vaš odgovor još nismo dobili i to su izgleda na HTV-u shvatili kao „zeleno svjetlo“ za progona urednice koja je omogućila da se i o temi tog logora čuje istina i na HTV-u. Urednica je profesionalno pozvala i predstavnika jugo-komunističke paradigmе u hrvatskoj povijesti. On je rekao da će doći, ali je odustao kada je čuo da će gost biti i istinski istraživač tog logora Igor Vukić.

Već više portala piše ili su pitali HTV što je sa sjajnom urednicom Karolinom Vidović Krišto. Bez odgovora:

<https://kamenjar.com/hrt-ne-odgovara-na-upit-gdje-je-karolina-vidovic-kristo/>

<http://glasbrotnja.net/hrt-ne-odgovara-upit-karolina-vidovic-kristo/>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/presudila-joj-emisija-o-jasenovcu-karolina-vidovic-kristo-naprasito-nestala-s-malih-ekrana-1179154/>

Vaše neodgovaranje, zapravo znači odobravanje takvog progona. Ako tome dodamo na pozivanje u Hrvatskom saboru na kazneni progon Igora Vukića, onda ne čudi objašnjenje velikog HRVATSKOG biskupa dr. Vlade Košića na proslavi Dana Stjepana i Antuna Radića i 25. godina Sisačko-moslavačke županije:

I onda se neki čude kad se proziva Katoličku Crkvu i nas, biskupe i svećenike što stojimo na braniku svoga naroda! Pa nema nikoga tko bi to činio, a narod je prepusten sebi i lažima, ideologiji koja je prije 28 godina propala i još vlada... koja je zatirala Crkvu, pobila više od 500 svećenika i još preko 100 bogoslova i

časnih sestara... i neprestano širi neistine o genocidnosti Hrvata, laže o Jasenovcu i prijeti da će zatvoriti svakoga tko želi istražiti istinu...

O tempora, o mores! Gdje smo mi to danas!

Možda i nije bilo tako teško Radićima kad promatrano ovo naše sadašnje stanje... Na hrvatskoj dalekovidnici koju svi mi moramo plaćati i koja bi trebala biti naša, što nam se servira? Parade laži i srama, a narodne ideje se progone...

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-tko-to-pokazuje-misice-i-trenira-komunistickie-metode-prema-nama-vjernicima-u-ovojoj-zemlji/>

<https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-narod-prepusten-lazima-i-ideologiji-koja-je-prije-28-godina-propala-i-jos-vlada>

<https://direktno.hr/zivot/vjera/biskup-kosic-uputio-ostru-kritiku-vladajucima-pozivam-da-ih-skinemo-s-vlasti-125301/>

S nadom da ćete nam odgovoriti i pokazati da hrvatskoj vlasti nije u interesu očuvanje velikosrpskog mita o Jasenovcu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić
Dr. sc. Stjepan Razum

ZAŠTO SE JUGO-KOMUNISTIČKI POVJESNIČARI BOJE SUČELJAVANJA S IGOROM VUKIĆEM?

Kolega Vukić mi kaže kako su mu moje knjige bile važan poticaj za istraživanje: Čitao sam ih tamo u 2000-tima i bilo mi je iz njih jasno koliko je to važna i eksplozivna tema. Pratio sam i one radijske polemike (na Slobodnoj Evropi) i drugo. Sve mi je to jako pomoglo.

Moj je dojam kako je ta moja polemika s radija „Slobodna Europa“ zapravo jedan od razloga zašto se predstavnici jugokomunističke paradigme u povijesti boje od javnih sučeljavanja s njim. Ta polemika prije dvadeset godina bila je takav poraz dr. Milana Bulajića iz Beograda da su australski Hrvati željeli nju slušati a ne prijenos nogometne utakmice koja je odlučivala hoće li sydneyjska Croatia biti prvak Australije, a poslije toga su organizirali skupljanje sredstava koja su omogućila pojavu engleske verzije tih mojih knjiga.

Za hrvatsku znanost još je značajnije to što su one natjerale Goldsteine da su u poglavlju o hrvatskim revizionistima u svojoj knjizi „Holokaust u Zagrebu“ poslije dr. Franje Tuđmana najviše prostora posvetili meni. Time su me motivirali da posvetim malo više pozornosti njihovim „istraživanjima“ što je dovelo da prof. dr. sc. Ivo Goldstein ne bude izabran u HAZU.

Inače, ta priča o revizionizmu u povijesti, tj. zabrani objavljivanja novih spoznaja u povijest kada su u pitanju nečiji posebni interesi i pristajanje „povjesničara“ na tako nešto samo pokazuje kako se tu ne radi o istinskim istraživačima, pa i ne čudi da se takvi ne usuđuju javno raspravljati s g. Vukićem.

Inače, znameniti američki povjesničar James M. McPherson, inače profesor emeritus na Sveučilištu Princeton, dobitnik Pulitzerove nagrade 1989. godine te član uredništva Britanske enciklopedije, istaknuo je sljedeće:

„Revizionizam je životna snaga povjesne znanosti. Povijest je kontinuirani dijalog između sadašnjosti i prošlosti. Interpretacije prošlosti podliježu promjenama u skladu s novim dokazima... Beskrajna potraga povjesničara za razumijevanjem prošlosti, odnosno revizionizam, jest ono što povijest čini vitalnom i svrhovitom. Bez povjesničara revizionista koji se bave istraživanjem novih izvora i postavljaju nova pitanja, ostali bismo zatočeni u zamkama stereotipa! Štoviše, na najuglednijim svjetskim sveučilištima revizija znanosti je, uz teze kojima se dokazuju neke nove teorije, ključni dio svakoga istraživačkog procesa, uključujući i uspješno obranjene doktorske disertacije iz svih znanstvenih disciplina.

A koliko je opasno kada ti revizionisti dirnu u nečiji etno-biznis pokazao je prof. dr. sc. Milorad Pupovac kada je tražio da se g. Vukića zatvori zato što je revizionist u svjetlu „definicije“! koju je dao McPherson. A s druge strane u časopisu „Politička misao“ članak prof. dr. Mirjane Kasapović karakteriziraju kao „izvorni znanstveni rad“, a zapravo piše o revizionizmu suprotno ovom što tvrdi McPeherson i što može negirati samo netko tko nije baš previše intelligentan. Istina, neki od naših revizionista koje je prof. Kasapović dakle svrstala kao one koji povijest čine vitalnom i svrhovitom su zbog tog priglupog pristupa prof.

Kasapović reagirali i pokazali svu tu bijedi njenog razmišljanja. Npr. Blanka Matković, Matko Marušić, Stipo Pilić i Jure Krišto:

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/29194-blanka-matkovic-zasto-rezite-na-me-partijska-profesorice-kasapovic.html>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/14/prof-matko-marusic-politicka-misao-mirjane-kasapovic-suprotna-je-znanstvenoj-misli-i-znanstvenom-radu/>

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/29290-s-pilic-rad-mirjane-kasapovic-neodoljivo-podsjeca-na-elaborate-ozne-udbe-i-sds-a-na-koje-svakodnevno-nailazim-u-svojim-arhivskim-istrazivanjima.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/29510-dr-sc-jure-kristo-optuzba-s-predumislajem-mirjane-kasapovic.html>

Profesorica je među revizioniste spomenula i mene upravo zbog knjige „Srpski mit o Jasenovcu“ pa me je učinila veoma ponosnim kada sam video da i ona smatra da sam i ja među onima koji povijest čine vitalnom i svrhovitom.

Istina i dalje mi je najdraži kompliment samog dr. Bulajića koji je tu moju uz Cohenovu proglašio najantisrpskijim knjigama u povijesti.

Zapravo kada pogledamo tekst dr. Krišta vidjet ćemo da moja knjiga ipak zaslužuje malo više pažnje.

Naime, dr. Krišto kaže:

To uvelike podsjeća na velikosrpsku hajku na Hrvate i Hrvatsku koja je počela ranih osamdesetih godina 20. st. i kulminirala koordiniranom oružanom agresijom Srbije i pobunom srpskog stanovništva u Hrvatskoj, čiji je cilj bilo rušenje proglašene neovisne Republike Hrvatske. Svaka sličnost između 1941. i 1991. podsjetnik je na dugovječnost i tvrdokornost velikosrpstva. Fokus prof. Kasapović već u naslovu na „genocid“ i na „Jasenovac“ doziva u pamet specifično mjesto i rođenje programa skretanja pozornosti na logor Jasenovac i navodnu genocidnost NDH. To mjesto i taj događaj jest "Prva međunarodna konferencija i izložba o Jasenovačkom koncentracijskom logoru" na Kingsborough Community College u New Yorku od 29. do 31. listopada 1997. To je mali ni počemu poznat židovski „junior college“ u Brooklynu, čiji je predsjednik tada bio Leon M. Goldstein, a pročelnik Odsjeka za povijest Bernard Klein. Njih su dvojica organizirali tu konferenciju koju je zamislio Milan Bulajić i njegov „Muzej genocida“ u Beogradu. Ne bi se smjelo previdjeti naziv „muzeja“, a treba dobro zapamtiti da u njegovu programu rada nema ni naznaka o srpskom genocidu, pa ni onoga najsvježijega datuma.

No, čemu ta konferencija i koji je bio krajnji cilj? Srbija je u 90-im godinama bila u bezizlaznoj situaciji: izgubila je sve ratove koje je pokrenula na području bivše Jugoslavije, NATO snage bombardirale su srpsku vojsku, zbog genocida u Srebrenici srpsko političko vodstvo bilo je izloženo međunarodnoj osudi i, gore od svega, hrvatska je vojska u operaciji „Oluja“ porazila san o velikoj Srbiji. Moralo se naći nešto što bi skrenulo svjetsku pozornost s genocida koji su Srbi počinili u Srebrenici i u drugim područjima BiH i srpski su kreatori propagandnih operacija posegnuli za onim što je u vrijeme Jugoslavije savršeno funkcioniralo kao sredstvo držanja hrvatskoga naroda na trajnome sudištu - logor Jasenovac!

Bio sam promatrač na toj konferenciji i posjedujem stenograme njezina odvijanja te znam o čemu govorim. Bulajić i Klein su zaključili tu konferenciju prijedlogom „Akcijskoga plana za širenje istine o Jasenovcu“, a ključna je trebala biti Međunarodna komisija za utvrđivanje istine o Jasenovcu. Sljedeće godine, 1998., srpska etnička skupina i židovska zajednica osnovale su u Brooklynu „Jasenovac Research Institute“ koji godinama širi propagandu najgore vrste protiv Hrvata i Republike Hrvatske. Taj je institut surađivao s državom Srbijom i u organizaciji nedavne izložbe o Jasenovcu u UN u New Yorku, istovjetne onoj koja je bila priređena za konferenciju u New Yorku.

Podsjetit ću da je za tu konferenciju na koju nas podsjeća Krišto Bulajić pripremio drugo prošireno izdanje knjige „Tuđmanov Jasenovački mit“. Moja knjiga je bila zapravo polemički odgovor na tu Bulajićevu knjigu. Mnogi od onih koji, kao dr. Kasapović, podržavaju taj srpski mit o Jasenovcu, odnosno Memorandum SANU 2. znaju kako je prof. Bulajić prošao u tom sučeljavanju sa mnom, pa su svjesni kako se oni ne mogu ravnopravno nositi u sličnom sučeljavanju s Vukićem. Pri tome je smiješno tvrditi da je problem što Vukić nije povjesničar. Pa to nije bio ni Bulajić, ni ja koji smo tada polemizirali (a dr. sc. Mirko Valentić, tadašnji ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, zvao me da pređem u njegov institut iako sam matematičar), a recimo Slavko Goldstein ima (ako ima) završenu srednju školu. Zapravo njihov problem je što je Vukić istinski istraživač, a vrhunac njihovog istraživačkog rada je citiranje okrivljenika sa tadašnjih sudova staljinističkog tipa. Posjetitelji na drugom predstavljanju Vukićeve knjige imali su prigodu slušati Vukićev komentar takovih „vrela“.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/11367-zasto-se-jugo-komunisticki-povjesnicari-boje-suceljavanja-s-igorom-vukicem>

<http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-zasto-se-jugo-komunisticki-povjesnicari-boje-suceljavanja-s-igorom-vukicem/>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK
IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE
PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

DR. SC. ANTE NAZOR

**KONTINUITET VELIKOSRPSKE POLITIKE I ULOGA
HRVATSKE U OBRANI BIH OD VELIKOSRPSKE
AGRESIJE I SPAŠAVANJU MUSLIMANA U BIH 1990-
IH, NA PRIMJERU BIHAĆA**

Na primjeru grada Bihaća u zapadnoj Bosni i anonimnog srpskog elaborata iz 1939. može se potvrditi kontinuitet projekata i pokušaja stvaranja „velike Srbije“ na području današnje Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine, odnosno kontinuitet „velikosrpske“ politike. Jednako tako, na primjeru hrvatske pomoći Bihaću, mogu se istaknuti zasluge Hrvatske u obrani Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije početkom 1990-ih, posebice u spašavanju stanovništva na području bihaćke općine, uglavnom Bošnjaka-muslimana. Zbog snažne ofenzive srpskih snaga i izvjesne okupacije Bihaća, čime bi se realizirala i zamisao iz spomenutoga elaborata iz 1939. o srpskoj oblasti sa središtem u Bihaću, stanovništvu na tom području je krajem srpnja 1995. prijetila sudbina stanovništva Srebrenice, nad kojima su srpske snage nakon osvajanja toga grada 11. srpnja 1995. počinile genocid.

“Srpska Krajina” 1939. i Bihać

Kao velikosrpski projekti iz 19. i 20. stoljeća najčešće se spominju spis Vuka Stefanovića Karadžića „Srbi svi i svuda“ (1836.), „Načertanije“ (1844.) Ilije

Garašanina i „Etnografska karta srpskih zemalja“ (1891.), te „Homogena Srbija“ Stevana Moljevića (1941.) i „Srbi i srpske zemlje – etnografski problem srpskog naroda“ Milutina Nedića (1942.), brata Milana Nedića, predsjednika srpske vlade i suradnika nacističke Njemačke.[1] Manje poznat, no zbog usporedbe s ciljevima pobune dijela Srba u Hrvatskoj početkom 1990-ih, iznimno znakovit je projekt iz 1939. „Krajina – Srbi u našim sjeverozapadnim pokrajinama“.

Početkom 20. stoljeća srpski tisak u Hrvatskoj nastavio je promovirati smjernice velikosrpskog projekta o „zapadnim srpskim zemljama“. Tako je „Srbobran“ u Zagrebu godinama „dokazivao“ da, primjerice, Srijem nikada nije pripadao Kraljevini Hrvatskoj ili da su Lika, Krajina, Slavonija, Dalmacija, Dubrovnik, Bosna i Hercegovina samo dijelovi „srpskih zemalja“. U „Srbobranu“ je 1902. objavljen iznimno huškački i protuhrvatski članak Nikole Stojanovića, predsjednika srpskoga studentskoga društva „Zora“ u Beču, u kojem se Hrvatima odriče status naroda i najavljuje njihovo potpuno istrebljenje („istragu“): „Ta se borba mora voditi ‘do istrage naše ili vaše’. Jedna stranka mora podleći. Da će to biti Hrvati, garantuje nam njihova manjina, geografski položaj, okolnost, što žive svuda pomešani sa Srbima, i proces opšte evolucije, po kome ideja Srpstva znači napredak.“[2]

Ciljeve navedene u velikosrpskim projektima iz 19. stoljeća srpska politika pokušala je ostvariti u prvoj Jugoslaviji. Istina je da su južnoslavensku ideju zagovarali pojedini hrvatski političari, no ne na način na koji su je velikosrpski vlastodršci u Beogradu provodili. Stvaranje Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca (1918.), odnosno Kraljevine Jugoslavije (od 1929.), Srbi su većinom doživjeli kao realizaciju velikosrpskih projekata iz 19. stoljeća, jer su se sve „srpske zemlje“ uglavnom našle u granicama jedne države.[3]

O razmjerima bezobzirnosti i brutalnosti srpske politike prema Hrvatima u prvoj Jugoslaviji, govori i podatak da su 20. lipnja 1928. u jugoslavenskoj Narodnoj skupštini u Beogradu ubijeni hrvatski zastupnici Đuro Basariček i Pavao Radić, a da je u hrvatskom narodu omiljeni političar i vođa Stjepan Radić od posljedica ranjavanja u tom atentatu ubrzo – 20. kolovoza 1928. – umro (ranjeni su još i Ivan Pernar i Ivan Grandić). [4]

Ubojstvo hrvatskih zastupnika radikaliziralo je hrvatsko pitanje. Okupljeni oko Hrvatske seljačke stranke, Hrvati su postigli uspjeh na parlamentarnim izborima 11. prosinca 1938. i isprovocirali hrvatsko-srpske pregovore oko preustroja države, kao uvjet ostanka u njoj. Tako je, dogovorom novoga mandatara vlade Dragiše Cvetkovića i vođe Hrvatske seljačke stranke Vladka Mačeka, 26. kolovoza 1939. stvorena Banovina Hrvatska. Obuhvatila je Savsku i Primorsku banovinu, odnosno, teritorij današnje Republike Hrvatske (bez kotara Dvor i dijela Dalmacije, Istre i Kvarnera, koje je Kraljevina SHS prepustila Italiji) te u današnjoj Bosni i Hercegovini područje ondašnjih kotareva Mostar, Neum, Stolac, Livno, Duvno (Tomislavgrad), Kupres, Rama i gornji poneretvanski kraj s Konjicem, Bugojno, Travnik, Fojnica, Brčko, Gradačac i Derventa, a u Srijemu, u današnjoj Srbiji, kotar Šid.[5]

Zbog široke autonomije koju je dobila u upravljanju pojedinim resorima, neki drže da je Banovina Hrvatska imala značajna obilježja državnosti, koja su je

približavala statusu federalne države. No, iako nije bila samostalna država, nego dio Kraljevine Jugoslavije, činjenica da su na području spomenutih kotareva u Banovini Hrvatskoj većini ili u znatnom broju živjeli Hrvati, razlog je zašto niti jedan hrvatski političar u svom djelovanju ne smije zanemariti pojam Banovina Hrvatska i područje koje je obuhvatila, naravno, poštujući činjenicu da se to područje sada nalazi u više međunarodno priznatih država.

Zemljovid Banovine Hrvatske (preuzeto iz: Ljubo Boban, Croatian Borders 1918-1993, Školska knjiga – HAZU, Zagreb, 1993., 43.)

Istodobno s pregovorima Cvetković-Maček, u očitom dosluhu s beogradskim vojnim krugovima i SPC, Srbi u Hrvatskoj zatražili su stvaranje posebne srpske teritorijalne i političke jedinice, pod nazivom „Krajina“. Cilj takvoga zahtjeva bio je zaustaviti ujedinjenje hrvatskih zemalja u jednu političku i gospodarsku zajednicu, te spriječiti osnivanje Banovine Hrvatske i stvaranje njezine središnje vlasti sa Saborom u Zagrebu. Srpski pokret za stvaranje „Krajine“, u prvoj Jugoslaviji, počeo je s osnivanjem udruženja „Krajina“ u Zagrebu, 10. veljače 1939. godine. Anoniman naputak (brošura) „Krajina – Srbi u našim sjeverozapadnim pokrajinama“, tiskan 1939. u „Zadružnoj štampariji“ u Berislavićevoj ulici u Zagrebu, dakle u razdoblju prije uspostave NDH, uz ciljeve i program, donosi i statističke tablice stanovništva sa zemljovidom „Krajine“ i grafički prikaz postotka Srba u navedenim općinama „Krajine“, kao nove srpske teritorijalne jedinice Jugoslavije.[6]

Naslovница: "Krajina – Srbi u našim sjevero-zapadnim pokrajinama" (Zagreb, 1939.)

КРАЈИНА

Срби у нашим сјеверо-западним покрајинама

Prema sadržaju spomenutoga naputka (brošure), kao nova srpska teritorijalna jedinica Jugoslavije, „Krajina“ bi obuhvatila „srpske“ kotareve i srezove u Savskoj i Primorskoj te Vrbaskoj banovini, zajedno s nekim kotarevima u zapadnoj Slavoniji (ovdje se ne navodi područje istočne Slavonije, Baranje i zapadnog Srijema, jer se govori samo o „sjevero-zapadnim područjima srpske Krajine“):

- a) Savska banovina: Kostajnički, Petrinjski, Glinski, Vrginmoski, Vojnički, Slunjski, Korenički, Udbinski, Donjolapački i Gračački kotar. Na te se kotareve naslanjaju još Gospički i Otočki kotar, a „znatnim dijelom i ogulinski srez“;
- b) Primorska banovina: Kninski i Benkovački kotar;
- c) Prema priloženoj karti „Krajine“ u novu „srpsku oblast“ ulaze još i slavonski kotarevi: Okučanski, Novogradiški, Pakrački, Požeški, Daruvarski, Slatinski, Grubišnopoljski, Bjelovarski i Virovitički;
- d) Vrbaska banovina: Dubički, Bosanskonovski, Dvorski, Bosanskokrupski, Bihaćki, Bosanskopetrovački i Bosanskografovski.[7]

Zanimljivo je i znakovito da navedeni „srpski“ kotarevi („srezovi“) u Savskoj i Primorskoj banovini (pod oznakama A i B) te navedeni slavonski, zapravo zapadnoslavonski kotarevi (pod oznakom C) obuhvaćaju gotovo identično područje općina ili dijelova općina koje su srpske snage okupirale 1991. tijekom oružane agresije na Republiku Hrvatsku. Pritom je zapadni dio teritorija „RSK“ obuhvaćao oko 85% njezine ukupne površine, a istočni dio preostalih 15% površine („Srpska oblast Slavonija /istočna, op. a./, Baranja i Zapadni Srijem“ – općine Beli Manastir i Vukovar, te novoutemeljene općine Dalj, Mirkovci i Tenja).[8] Zapadni dio činili su okupirani dijelovi sjeverne Dalmacije, Like, Korduna i Banovine („SAO Krajina“, proglašena 21. prosinca 1990. u Kninu)[9] te okupirani dio zapadne Slavonije („Srpska oblast Zapadna Slavonija“, proglašena 12. kolovoza 1991.). Uz općine Okučani (novoformirana od „srpskog istorijskog i etničkog prostora Novske i Nove Gradiške“) i Pakrac („čija je površina delom na teritoriji Hrvatske“), vlasti pobunjenih Srba smatralе su da „RSK“ čine i općine Daruvar, Grubišno Polje i Podravska Slatina.[10] Takvo teritorijalno ustrojstvo nove srpske države u zapadnoj Slavoniji, kakvo je

zamislilo vodstvo „RSK“ 1990-ih, uglavnom je obuhvatilo područje „slavonskih kotareva“ navedenih pod oznakom C u brošuri „Krajina“ iz 1939. godine.

Spomenuto područje (bez područja istočne Slavonije) – „opštine Knin, Benkovac, Obrovac, Gračac, Donji Lapac, Korenica, Vojnić, Vrginmost, Glina, Dvor na Uni, Kostajnica, Petrinja, Pakrac“ i „sva srpska naselja koja su se pripojila jednoj od ovih opština i ona koja se ubuduće izjasne za pripajanje u procesu razgraničenja (Član 4.)“, vodstvo pobunjenih Srba iz Knina već je 1. travnja 1991. navelo kao dio „SAO Krajine“[11] i u „Odluci o prisajedinjenju SAO Krajine Republići Srbiji“, donesenoj toga dana u Korenici, proglašilo “sastavnim dijelom jedinstvene državne teritorije Republike Srbije“.[12]

Jednako područje (bez područja Slavonije) navedeno je i u „Odluci o sjedinjenju SAO Krajine sa Srbijom“ koju je, nakon nelegalnog “referenduma za prisajedinjenje” održanog 12. svibnja 1991.,[13] „Skupština SAO Krajine“ potvrdila 16. svibnja 1991.:

– “teritorij SAO Krajine čine opštine: Knin, Benkovac, Obrovac, Gračac, Donji Lapac, Korenica, Kostajnica, Vojnić, Vrginmost, Glina, Dvor na Uni, Zajednica mjesnih zajednica s većinskim srpskim stanovništvom opštine Petrinja i Sisak i sva srpska naselja koja su se pripojila jednoj od navedenih opština, kao i ona naselja koja se ubuduće izjasne za pripajanje u procesu razgraničenja (član 2)“ te – da je „teritorija SAO Krajine sastavni dio jedinstvene državne teritorije Republike Srbije (član 3)“.[14]

Otprilike isti teritorij (bez okupiranoga područja istočne Slavonije), na kojem su bile zasebne samoproglašene „srpske oblasti“ naveden je i nakon proglašenja „Republike Srpske Krajine“ (19. prosinca 1991.),[15] u „Zakonu o privremenoj teritorijalnoj organizaciji RSK“, donesenom 6. veljače 1992. na sjednici „Vlade RSK“ u Kninu. Tim je „Zakonom“ utvrđeno „da teritoriju RSK čine teritorije slijedećih opština: Knin, Benkovac, Obrovac, Gračac, Donji Lapac, Korenica, Slunj, Vojnić, Vrginmost, Glina, Dvor, Kostajnica, Petrinja, Gospic Istok, Medak, Teslingrad (Novi Lički Osik, op. a.), Vrhovine, Plaški, Karlovac – Krnjak, Sisak – Caprag, Okučani, Vrlika, Bratiškovci – Skradin, Zemunik Gornji – Smoković, Petrovo Polje – Drniš, Perjasica“. Zakonom je također utvrđeno da „grupe naselja koja su po ranijoj teritorijalnoj organizaciji činila područja opštine kao što su: Kistanje, Srb, Udbina, Plitvice, Topusko, Dubica, ili koja druga mogu pokrenuti postupak za dopunu ovog Zakona u smislu da se i ta područja organizuju kao opštine“.[16]

Glavni grad nove „srpske oblasti“ („srpskih zemalja u Hrvatskoj“) trebao je biti Bihać, kao „geografski centar Krajine“, u kojem treba podići kulturne, prosvjetne, privredne i nacionalne centre nove srpske „oblasti“. Činjenicu da u Bihaću ne živi većinsko srpsko stanovništvo, autori naputka iz 1939. planirali su promijeniti, što nasilnim putem, što naseljavanjem, na način da bi „prva briga udruženja bila da se što jače povežu krajevi iz vrbaske, savske i primorske banovine u kojima su Srbi u većini i okupe oko Bihaća. Sve drugo će – vjerovatno – ići lakše“.[17]

Prema tome, područje navedeno 1939. u naputku (brošuri) „Krajina“ kao „dio nove srpske teritorijalne jedinice“ (ne računajući područje istočne Slavonije, Baranje i zapadnog Srijema, koje se planiralo pripojiti Dunavskoj banovini),

gotovo je identično području koje će 1990-ih obuhvatiti samoproglašena „SAO Krajina“ i „SAO Zapadna Slavonija“, odnosno „RSK“, kao zapadna granica planirane jedinstvene srpske države („velike Srbije“). Doduše, 1990. i 1991. kao glavni grad „SAO Krajine“, odnosno „Republike Srpske Krajine“, određen je Knin, a potom je 1995. glavni grad planirane „Ujedinjene Republike Srpske“ (okupirana područja u RH i BiH) trebala postati Banja Luka, dok je 1939. kao glavni grad bio predviđen Bihać! Istodobno, područje spomenutih kotareva („srezova“) koji se 1939. spominju kao dio jedinstvene „Krajine“, tijekom srpske agresije 1990-ih, u potpunosti ili dijelom, bilo je pod okupacijom srpskih snaga, kao dio planirane „Ujedinjene Republike Srpske“ (proglašenje takve ujedinjene srpske države spriječeno je operacijom „Oluja“ i pobjedom hrvatskih snaga nad SVK, u kolovozu 1995.).

S obzirom na navode čelnika pobunjenih Srba u Hrvatskoj da su se 1990. i 1991. pobunili protiv nove hrvatske vlasti, zbog straha od obnove ustaške Nezavisne Države Hrvatske (NDH) iz Drugog svjetskog rata, navedena kronologija stvaranja srpskoga pokreta i oblasti „Krajina“ 1939. pokazuje da se dio Srba u Hrvatskoj pobunio protiv hrvatske vlasti i prije nego što je proglašena NDH, odnosno prije nego što su na vlast u Hrvatskoj došle ustaše i poglavnik Ante Pavelić.

Dakle, uzrok pobune dijela Srba u Hrvatskoj 1939. bila je velikosrpska politika, čiji je cilj bio sprječavanje stvaranja autonomne hrvatske jedinice u Jugoslaviji prema dogovoru Cvetković-Maček i pripajanje dijela Banovine Hrvatske srpskom dijelu države. Jednako tako, uzrok oružane pobune dijela Srba u Hrvatskoj 1990. bila je velikosrpska politika s ciljem pripajanja dijelova hrvatskog teritorija Srbiji i njihovo neprihvaćanje demokratski izabrane hrvatske vlasti, odnosno života u samostalnoj i suverenoj Hrvatskoj. Gotovo istovjetni ciljevi 1939. i početkom 1990-ih (pripajanje dijela hrvatskoga teritorija Srbiji i neprihvaćanje legalno i legitimno, na demokratski način izabrane hrvatske vlasti), potvrđuju kontinuitet takve, velikosrpske politike.

Hrvatska spašava Bihać od okupacije srpskih snaga, srpanj/kolovoz 1995.

Među dokumentima koji pokazuju da je krajnji cilj obnovljene velikosrpske politike i srpske pobune u Hrvatskoj početkom 1990-ih bilo “stvaranje jedinstvene države u kojoj će živjeti svi Srbi”, je „deklaracija o ujedinjenju SAO Krajine i Zajednice opština Bosanska Krajina“, koju su u Bosanskom Grahovu 27. lipnja 1991., uoči Vidovdana, potpisala vodstva pobunjenih Srba iz Hrvatske i predstavnici Srba iz “Bosanske Krajine”.[18]

Sadržaj spomenute deklaracije očituje se i u kasnijim dokumentima koji govore o planovima srpske politike na tom području. Tako se, primjerice, na temelju elaborata pod nazivom “Bosanska krajina konstitutivni činilac nove jugoslovenske federacije”, osmišljenoga na Ekonomskom institutu u Banja Luci u prosincu 1991., može se zaključiti da su njegovi autori spomenuto područje „Bosanske krajine“ i okupirano područje Republike Hrvatske („RSK“), planirali kao zapadni dio nove Jugoslavije, zapravo velike Srbije, tako što bi „Lika,

Kordun, Banija i zapadna Slavonija te Bosanska krajina činili federalnu jedinicu Krajinu, a Baranja i istočna Slavonija prisajedinile bi se Vojvodini“.[19] O tome je, u svojoj knjizi Velika Britanija i Balkan od 1991. do danas (2001.), Carol Hodge zapisala: “‘Bosanska Krajina’ imala se spojiti s ‘Krajinom’ u Hrvatskoj, zapadnom Slavonijom, Likom, Banovinom i Kordunom, a istočna Slavonija i Baranja s Vojvodinom, dok bi se Dobojski uključio u ‘Bosansku Krajinu’ i povezao s Bijeljinom, gradom na sjeveroistoku BiH, te s Beogradom. Zajedno, ‘kninska i bosanska Krajina’ zauzimale bi 30.354 kvadratna kilometra, a na tome području, koje bi imalo izlaz na more južno od Zadra, živjelo bi 1,6 milijuna ljudi. Vođe bosanskohercegovačkih Srba imali su političku i novčanu potporu Beograda te JNA pod srpskom kontrolom, a jamačno su dobro uočili i ‘povoljno’ međunarodno ozračje, uključujući mirenje međunarodne zajednice s uništanjem Vukovara i s pokoljem vukovarskih civila, kao i činjenicu da je UN brzo i bez ikakvih pitanja prihvatio mirovni plan za Hrvatsku, izrađen u Beogradu. Nespremnost međunarodne zajednice da u Bosnu i Hercegovinu pošalje barem preventivne snage i njezino istodobno inzistiranje na općem i sveobuhvatnom embargu na oružje još je više uvjerilo Srbe u Beogradu i one na Palama da svoje ciljeve u Bosni i Hercegovini mogu postići prilično nekažnjeno”.[20]

Zamišljena “federalna jedinica Krajina” (“SAO Krajina” i “Bosanska Krajina”), kao zapadni dio nove Jugoslavije (Ekonomski institut, Banja Luka, 1991., M. Begić 2015: 32)

Navedeno područje „Bosanske krajine“ i dijela okupiranoga područja u Hrvatskoj koje se trebalo ujediniti u jednu cjelinu, gotovo je identično području koje je prema sadržaju gore spomenutoga naputka (brošure) iz 1939. trebalo postati nova „srpska oblast“. Osim u manjim teritorijalnim razlikama, razlika je i u tome što je 1939. kao glavni grad te nove oblasti predviđen Bihać, a ne Knin ili Banja Luka.

Bihać je i u srpskoj agresiji na RH i BiH 1990-ih imao strateški značaj za ostvarenje glavnoga cilja velikosrpske politike – da svi Srbi žive u jednoj državi, čija je zapadna granica duboko na teritoriju Republike Hrvatske. Prema zamisli velikosrpskih stratega, preko Bihaća trebala je voditi glavna komunikacija, kojom bi „zapadne“ srpske teritorije bile povezane sa Srbijom, magistralna pruga, popularno nazvana „pruga 5 B“ (Benkovac – Bihać – Banja Luka – Brčko – Bijeljina).[21] Dakako, podrazumijeva se da je konačna odrednica te pruge Beograd, pa se može govoriti i o „pruzi 6 B“. Stoga su za Bihać 1994. i 1995. srpske snage (uz savezništvo sa snagama AP Zapadna Bosna Fikreta Abdića) vodile teške borbe protiv 5. korpusa Armije BiH i 101. pukovnije HVO-a. S obzirom na nadmoć srpskih snaga, Bihać bi bio osvojen da ga pokretanjem oslobođilačkih operacija nisu spašavale hrvatske snage („Zima '94.“ u studenom/prosincu 1994. te „Ljeto '95.“ krajem srpnja 1995., odnosno „Oluja“ početkom kolovoza 1995.).

Naime, nakon što su 19. srpnja 1995. pokrenule snažnu ofenzivu na Bihać, srpske snage, među kojima su bile i postrojbe Srba iz Hrvatske i pripadnici MUP-a Srbije, bile su pred ulaskom u taj grad na granici s RH,[22] usprkos tomu što ga je UN proglašio „zaštićenom zonom“ (ali nije razmjestio snage koje bi ga zaista zaštitiće). Osvajanjem Bihaća srpske snage, osim što bi ostvarile pobjedu od strateškog značaja, uzrokovale bi novu humanitarnu katastrofu, s velikim brojem ubijenih stanovnika na tom području. Stanovnicima Bihaća i brojnim izbjeglicama iz okolnoga područja, koji su oko 1200 dana bili izolirani zbog opsade srpskih snaga i nemogućnosti svjetske politike da prekine patnju opkoljenih Bošnjaka-muslimana i Hrvata na tom području, vojna opcija preostala je jedina nada za spas. Na dramatično stanje u Bihaću krajem srpnja 1995. upućuje i prijateljska korespondencija bošnjačko-muslimanskih vojnih i političkih dužnosnika s hrvatskim vodstvom. Tako je komanda 5. korpusa ABiH 21. srpnja 1995. obavijestila Glavni stožer HV-a da je korpus pretrpio velike gubitke u „živoj sili i značajan gubitak teritorije“, da su „zalihe municije i borbenih sredstava ispod kritičnog nivoa“, te da se „ne može dugotrajnije suprotstaviti agresoru“. Istoga dana načelnik bihaćke općine Adnan Alagić zatražio je pomoć od predsjednika Republike Hrvatske Franje Tuđmana, poručivši da „jedinu nadu polažemo u naše hrabre borce i prijateljski hrvatski narod“.[23]

Dva dana poslije, 23. srpnja, Komanda 5. korpusa i Zapovjedništvo GS HVO Bihać su Ambasadi RBiH u RH (vojnodiplomatskom izaslanstvu) i „na ruke gosp. general zbora Zvonimiru Červenku“ uputili „Informaciju o stanju u Z/o 5.K i HVO Bihać“, s porukom da se stanje pogoršalo i izmaklo nadzoru te da postoji mogućnost da bihaćko područje do večeri bude rasjećeno na dva dijela, „a 5. korpus Armije BiH razbijen“.[24] Idućega dana, 24. srpnja, Komanda 5. korpusa, Glavni stožer HVO-a Bihać i Općinski odbor HDZ-a Bihać uputili su političkim i vojnim tijelima u Zagrebu apel za pomoć: „Molimo Vas, shvatite ovu nastalu situaciju krajnje ozbiljno i poduzmite hitne i radikalne mjere u cilju spašavanja stanovništva i teritorije Unsko-Sanskog kantona.“

U međuvremenu su, 22. srpnja 1995., predsjednici Alija Izetbegović i Franjo Tuđman u Splitu potpisali sporazum, kojim je između ostaloga, nakon niza

pokušaja hrvatskog vodstva (od srpnja 1992.) da ga ugradi u sporazume s bošnjačko-muslimanskim vodstvom u BiH, postignut i sporazum o konkretnoj vojnoj suradnji.[25] Uslijedila je, 25. srpnja, operacija hrvatskih snaga „Ljeto 95“ i zauzimanje Grahova (28. srpnja) i Glamoča (29. srpnja), zbog čega su srpske snage popustile pritisak na Bihać. Da je Hrvatska opet spasila Bihać potvrđuju i izvori Srpske vojske Krajine, s kraja srpnja 1995.: „... ovakvom akcijom Hrvatska je po drugi put ‘spasila’ od slamanja 5. korpus Alijine vojske, jer je primorala Srpsku vojsku da izvrši pregrupisavanje snaga sa Bihaćkog ratišta u cilju zaustavljanja dubljih prodora HV ...“.[26]

No, prijetnja od srpskog zauzimanja Bihaća i novog velikog stradanja muslimana u BiH nije prestala. Stoga se, upravo zbog situacije u Bihaću, nova hrvatska vojno-redarstvena operacija, nazvana „Oluja“, više nije smjela odgađati. Hrvatska vlast je, zbog toga što je riječ o području koje graniči s okupiranim dijelom Republike Hrvatske itekako bila zainteresirana da se obrana Bihaća održi i da u Bihać ne uđu srpske snage. Što bi bilo da se to dogodilo možemo samo nagađati, oslobođanje okupiranoga područja RH bilo bi otežano, no malo je vjerojatno da bi zbog toga Hrvatska bila vojno poražena (uostalom, Glavni stožer OSRH pozorno je pratilo događaje oko Bihaća i od zime 1994. bio je spremna na poduzimanje vojne operacije kojom bi spriječio pad Bihaća). Nasuprot tome, srpske snage sigurno bi osvojile Bihać da nije bilo Hrvatske i hrvatskih vojnih operacija. Jednako tako, nema dvojbe da je uloga Hrvatske i Hrvata bila presudna za obranu Bošnjaka-muslimana od velikosrpske agresije 1992. te za neovisnost i opstanak Bosne i Hercegovine u današnjim granicama. Kao što radi istine, ali i zbog zahvalnosti i poštovanja, u svakoj prigodi treba istaknuti da su mnogi Bošnjaci-muslimani 1991. zajedno s ostalim nacionalnim manjinama u Hrvatskoj, uključujući i dio srpske nacionalne manjine, branili Hrvatsku, tako zbog pokušaja krivotvorena povijesti i tu činjenicu treba često ponavljati.

Upravo se na primjeru Bihaća potvrđuje neodrživost teze o hrvatskoj agresiji na BiH, odnosno odgovornosti hrvatskoga vodstva za rat s Bošnjacima-muslimanima u BiH. I spomenuti izvori, kao i pisma Alije Izetbegovića koja su prethodila spomenutom srpanjskom sastanku s predsjednikom Tuđmanom u Splitu, pokazuju da su Republika Hrvatska i „prijateljski hrvatski narod“ bili najvažniji saveznici bošnjačkom (muslimanskom) narodu u obrani od velikosrpske politike i agresije. Činjenica je da predsjednik Predsjedništva BiH te dužnosnici Armije BiH i bošnjačko-muslimanskih civilnih vlasti ne bi tako prijateljski korespondirali s vodstvom države koju smatraju agresorom na svoju državu i narod, odnosno sigurno ne bi pomoć, ne samo za obranu Bihaća, tražili od sudionika “zajedničkog zločinačkog pothvata” protiv svoje države i svoga naroda.

dr. sc. Ante Nazor
National security and the future

Literatura

- Nikica Barić, Srpska pobuna u Hrvatskoj 1990-1995., Zagreb, 2005.
- Mujo Begić, Genocid u Prijedoru – svjedočenja, Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata u Zagrebu – Institut za istraživanje zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava univerziteta u Sarajevu, Zagreb-Sarajevo, 2015.
- Glasnik Krajine (Knin), br. 3, 17. 5. 1991.
- Glasnik Krajine, Službeni list SAO Krajine i opština: Benkovac, Donji Lapac, Gračac, Knin, Korenica i Obrovac, Knin, 02. srpanj 1991., broj 6.
- Carole Hodge, Velika Britanija i Balkan od 1991. do danas, Detecta, Zagreb, 2007.
- Povijest, 18. knjiga – poslijeratno doba 1945.-1985., gl. ur. Enrico Cravetto, gl. ur. hrvatskog izdanja Ivo Goldstein, ur. knjige 18 Nikica Barić, Jutarnji list, 2008.
- Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 2 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Baranje i Srijema, Zagreb-Slavonski Brod, 2007.
- Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 4 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, ur. Mate Rupić, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Zagreb-Slavonski Brod, 2008.
- Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 6 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Baranje i Srijema, Zagreb-Slavonski Brod, 2009.
- Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 10 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj (srpanj-prosinac 1993.)“, ur. Mate Rupić – Slaven Ružić, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Zagreb-Slavonski Brod, 2011.
- Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 17 – „Dokumenti RSK – Bljesak i Oluja – tijek operacija Bljesak i Oluja“, ur. Julija Barunčić Pletikosić – Petar Mijić, HMDCDR, Zagreb, 2015.
- Republika Srpska Krajina – 10 godina poslije, Beograd, 2005.
- Slaven Ružić, Djelovanje „Vlade Republike Srpske Krajine“ 1991.-1995., HMDCDR, Zagreb, 2017.
- Miroslav Tuđman, Bosna i Hercegovina u raljama zapadne demokracije – Korespondencija predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana i dokumenti o Bosni i Hercegovini 1990.-1995., Zagreb, 2013.
- Mirko Valentić, Rat protiv Hrvatske 1991.-1995. (velikosrpski projekti od ideje do realizacije), Zagreb, 2010.

Bilješke

- [1] Mirko Valentić, Rat protiv Hrvatske 1991.-1995. (velikosrpski projekti od ideje do realizacije), Zagreb, 2010.

- [2] Valentić, 40-41.
- [3] Valentić, 45-46.
- [4] Toliku mržnju prema Hrvatima, sljedbenici velikosrpske politike pokazali su i tijekom agresije JNA i srpskih snaga na Hrvatsku od ljeta 1991. godine, kao i tijekom okupacije dijela Republike Hrvatske. O njenim razmjerima svjedoči najmanje 150 masovnih i 1200 pojedinačnih grobnica sa žrtvama zločina koje su počinili srpski ekstremisti, kao i primjer promjene imena ulica u okupiranom Vukovaru 1992., kad su srpske okupacijske vlasti ulicu Stjepana Radića preimenovale po njegovom ubojici, srpskom radikalnu Puniši Račiću („Rešenje o promeni imena ulica i trgova i utvrđivanju imena novih ulica u naseljenim mestima na području Opštine Vukovar“, „Izvršni savet Opštine Vukovar“, 16. srpnja 1992.; vidi u: Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 6 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Baranje i Srijema, Zagreb-Slavonski Brod, 2009., dok. 13, str. 41).
- [5] Valentić, 46.
- [6] Spomenuti izvor detaljno je opisao dr. sc. Mirko Valentić u svojoj knjizi Rat protiv Hrvatske (Zagreb, 2010., 47-48, 338-341).
- [7] Valentić, 48, 338.
- [8] Nedugo nakon proglašenja „SAO Krajine“ u Kninu, u Šidskim Banovcima je, 7. siječnja 1991, osnovano Srpsko nacionalno vijeće za Slavoniju, Baranju i zapadni Srijem“, koje je 26. veljače 1991. usvojilo „Deklaraciju o suverenoj autonomiji srpskog naroda Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema“. Nikica Barić, Srpska pobuna u Hrvatskoj 1990.-1995., Zagreb, 2005., 107.
- [9] Republika Srpska Krajina – 10 godina poslije, Beograd, 2005., 16.
- [10] Barić, 171-175.
- [11] Područja „Krajina“ spomenutih u srpskoj brošuri iz 1939. i odlukama pobunjenih Srba u Hrvatskoj iz 1991. razlikuju se u spomenu dva kotara.
- [12] Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 2 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-lipanj 1992./“, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Baranje i Srijema, Zagreb-Slavonski Brod, 2007., dok. 75, str. 160, 161.
- [13] Barić, 102.
- [14] Glasnik Krajine (Knin), br. 3, 17. 5. 1991., 123-124; Barić, 102.
- [15] „Ustavotvorna skupština SAO Krajine“ i „Velika narodna skupština Srpske oblasti Slavonije, Baranje i Zapadnog Srema“ proglašile su 19. prosinca 1991. ujedinjenje teritorija pod svojim nadzorom i formiranje „Republike Srpske Krajine“, čemu se pet dana poslije, 24. prosinca, pridružila i „Narodna skupština SAO Zapadne Slavonije“ na svojoj sjednici održanoj u Banja Luci (Slaven Ružić, Djelovanje „Vlade Republike Srpske Krajine“ 1991.-1995., HMDCDR, Zagreb, 2017., 19).
- [16] Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 4 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj /siječanj-

- lipanj 1992./“, ur. Mate Rupić, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Zagreb-Slavonski Brod, 2008., dok. 26, str. 82.
- [17] Valentić, 47-48, 338-341.
- [18] Glasnik Krajine, Službeni list SAO Krajine i opština: Benkovac, Donji Lapac, Gračac, Knin, Korenica i Obrovac, Knin, 02. srpanj 1991., broj 6.
- [19] Mujo Begić, Genocid u Prijedoru – svjedočenja, Hrvatski memorijalno-dokumentacijski centar Domovinskog rata u Zagrebu – Institut za istraživanje zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava univerziteta u Sarajevu, Zagreb-Sarajevo, 2015., 31-33.
- [20] Carole Hodge, Velika Britanija i Balkan od 1991. do danas, Detecta, Zagreb, 2007., 66.
- [21] Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 10 – „Dokumenti institucija pobunjenih Srba u Republici Hrvatskoj (srpanj-prosinac 1993.)“, ur. Mate Rupić – Slaven Ružić, HMDCDR – HIP-Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, Zagreb-Slavonski Brod, 2011., 443.
- [22] Republika Hrvatska i Domovinski rat 1990.-1995., Dokumenti, knjiga 17 – „Dokumenti RSK – Bljesak i Oluja – tijek operacija Bljesak i Oluja“, ur. Julija Barunčić Pletikosić – Petar Mijić, HMDCDR, Zagreb, 2015., 443.
- [23] Miroslav Tuđman, Bosna i Hercegovina u raljama zapadne demokracije – Korespondencija predsjednika Republike Hrvatske dr. Franje Tuđmana i dokumenti o Bosni i Hercegovini 1990.-1995., Zagreb 2013, 530-531.
- [24] M. Tuđman, Bosna i Hercegovina u raljama zapadne demokracije..., 536.
- [25] M. Tuđman, Bosna i Hercegovina u raljama zapadne demokracije..., 532-535.
- [26] HMDCDR: Komanda 50. pbr SVK, Informacija potčinjenim jedinicama pov. br. 50-21-55/95 od 31. 7. 1995.

<https://kamenjar.com/dr-sc-ante-nazor-kontinuitet-velikosrpske-politike/>

**PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB,
2019.**

DRUGO PISMO G. BANOVIĆU

Dragi g. Banoviću,

Moram Vam se ispričati zbog netočnih podataka iz prethodnog pisma. Naime prenio sam komentar g. Velimira Bujanca predsjedničine izjave. Međutim ispostavilo se da je on dao netočne podatke:

Iz Thompsonova tima demantirali Bujanca: ‘Predsjednica nije tražila da ne pjeva Čavoglave’

Nakon što je voditelj Velimir Bujanec optužio predsjednicu Kolindu Grabar-Kitarović da je dolazak u Knin na proslavu Oluje 2015. uvjetovala time da Marko Perković Thompson ne pjeva “Bojnu Čavoglave”, iz Thompsonova tima tu su informaciju demantirali:

– Mi se ne želimo baviti politikom iako se politika bavi nama. Thompson pjeva za narod i sa svojim narodom. Informacije koje su objavljene netočne su.

Nikakvih kontakata s predsjednicom Kolindom Grabar-Kitarović ni njezinim savjetnicima na temu koncerta u Čavoglavama ili u Kninu nije bilo, a kamoli razgovora i uvjeta da se neka pjesma ne smije pjevati. Žalosni smo!

Nije nam drago što su se pojavile takve zlonamjerne informacije – prenijeli su iz tima Marka Perkovića Thompsona za Maxportal.hr, prenosi VečernjiList.

<https://kamenjar.com/iz-thompsonova-tima-demantirali-bujanca-predsjednica-nije-trazila-da-ne-pjeva-cavoglave/>

Zapravo teško je bilo posumnjati u to o čemu je govorio Bujanac. I on je bio na Thompsonovom koncertu. Cijeli dan je najavljivano da će i Predsjednica nazočiti Thompsonovom koncertu. Organizatori su pravili posebnu VIP ložu za nju. I ona nije došla, a najavljena je tužba protiv Thompsona na koju smo mi reagirali našom Peticijom ZDS. Peticiju je potpisao i g. Bujanac, ali i što je mnogo važnije poslije dva akademika i dva biskupa a potpisao ju je dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest.

Samo zbog njegovog potpisa iz njenog ureda nisu smjeli reagirati na tako uvredljiv način! Pa bio je ravnatelj tog instituta u Tuđmanovo vrijeme i itekako surađivao s akademikom Franjom Tuđmanom.

Ja sam imao i dodatan razlog povjerovati u to što je napisao g. Bujanac. Naime znao sam, i objavljivao ono o čemu je pisao prof. dr. sc. Slobodan Lang o Predsjednici i Thompsonu. Lang svoj tekst *Thompson i Woodstock* počinje ovako:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE), pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE-a o antisemitizmu, održanoj u Španjolskoj 2005., sudjelovali su i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. U ljeto 2007. godine, rabin Baker je u Dubrovniku, hrvatskoj ministrici vanjskih poslova, gospodi Grabar-Kitarović, iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježe koncerata, hrvatske rock zvijezde, Marka Perkovića Thompsona. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti potrebne mjere zabrane takvih ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj“. U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO-a), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica).

(...)

U svojim odgovorima na napade poslije Peticije ZDS, kada su valjda slučajno napadani 'zbog nestručnosti' mnogi oko mene, i kada sam u mnogobrojnim pismima upozoravao da se radi o odmazdi zbog Peticije ZDS, nikada nisam upozorio na ove riječi prof. Langa!

Završit ću ova pismo jednom zanimljivosti. Možda se sjećate kako nije lijepo primljen naslov moje knjige *Dnevnik u znaku 'Za Dom spremni'*

Šaljem vam odgovor gđe Predsjednice na moj poziv da bude nazočna na predstavljanju te knjige koji je dan u mojoj knjizi "Matematika, pjesme i nogomet, dakle u knjizi koja je zapravo nastavak mojih knjiga o Thompsonu.

REPUBLIKA HRVATSKA
URED PREDsjEDNICE

IC:AAA-001-02125-000799
1300000007 T1-40-0010-15-2
Suppl. 18 abgab 2007

grado de akademik. Josip Polarić

Poličkovské propadlince Poličkách,

Zahvaljujemo Vam na pozivu Predsjedništva Republike Hrvatske Kolodži Gudurčićeviđ na predstavljanje Vele knjige „Društvo u znaku ‘Za dom spremi’“, kojoj je se odobrilo 28. ožujka 2017.

U nemogućnosti obaveti se Vašu učinkovost, posiva zbor unaprijed preustrojene državninskih obaveza, Predsjednik Republike upoznaje Vama te svim ministarskim predstavnicima ovo poziv.

800000000

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečar

PISMO AMERIČKOM VELEPOSLANIKU

Poštovani g. Robert Kohorst,

HINA je objavila Vaše mišljenje o pozdravu *Za Dom spremni*.

Tek počinje tvrdnjom:

Američki veleposlanik u Hrvatskoj Robert Kohorst pozdravio je u utorak priznanje hrvatske predsjednice da je pogriješila kada je „ustaški“ pozdrav Za Dom spremni proglašila starohrvatskim i poručio da, slobodi govora unatoč, „postoje izrazi kojima nema mjesta u modernom društvu“.

„Iako sve zemlje trebaju štititi slobodu govora i političkog izražavanja, postoje neki izrazi kojima nema mjesta u modernom društvu“, napisao je ambasador na Twitteru.

„Pozdravljam nedavnu izjavu predsjednice Grabar-Kitarović oko korištenja govora koji unosi razdor u Hrvatskoj“, napisao je, stavivši link na njezinu subotnju izjavu kojom priznala da je pogriješila kada je za pozdrav „Za Dom spremni“ ustvrdila da je povjesni hrvatski pozdrav.

Za Dom spremni „ustaška“ je krilatica koja nema utemeljenja u hrvatskoj povijesti.

Istina kada Predsjednica RH tako tvrdi, ne bi trebalo biti čudno što i neki veleposlanik podržava njen stav da to nije HOS-ov pozdrav već „ustaški“. Jedino je nezgodno kada je to veleposlanik zemlje koja je dala zeleno svjetlo za srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku. HOSovci i mnogi drugi branitelji ginuli su s pokličem *Za Dom spremni* upravo zato što je SAD pokrenuo tu agresiju!

Ginuli su zbog vas, a sada im osporavate što su ginuli s usklikom da su spremni umrijeti za svoju zemlju.

Gospodine veleposlaniče, PA POGINILU SU!

Tekst završavate tvrdnjom:

„Prihvaćam činjenicu koju su rekli povjesničari, da to nije povjesni hrvatski pozdrav. Međutim poanta te izjave nije bila na tom dijelu rečenice, nego da je on kompromitiran i neprihvatljiv i tu je poanta i na to se treba usredotočiti“, poručila je predsjednica, rekavši da je pogriješila zato što je povjerovala nekome od svojih savjetnika.

Zapravo je zabavno vidjeti kako se neki veleposlanik postavlja u ulozi arbitra u sporu povjesničara unutar zemlje u kojoj su veleposlanici. I sami spominjete samo „neke povjesničare“ pa očito znate da ima i onih koji misle drugačije.

Npr. još prije četiri godine *Peticiju Za Dom spremni* potpisao je i dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest. Bio je ravnatelj tog instituta u Tuđmanovo vrijeme i itekako surađivao s našim predsjednikom i utemeljiteljem RH akademikom Franjom Tuđmanom.

Istina i Predsjednica je pokazala da ne drži puno do mišljenja takvog povjesničara, već svojih savjetnika. Ali trebate li nas i Vi podsjećati da su mnogi poginuli sa poklikom *Za Dom spremni*, zbog zelenog svijetla SAD-a fašističkoj srpskoj agresiji.

S poštovanjem,
Dr.sc. Josip Pečarić
Redoviti član HAZU
Izvanjski član DANU

P.S. U Prilogu Vam šaljem Pismo iz Stranke prava Predsjednici RH:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15068-akademik-pecaric-pismo-americkom-veleposlaniku>

**KARLO STARČEVIĆ OTVORENO PISMO KOLINDI
POTPISAO SA ZDS: "Pljunuli ste u lice većini hrvatskog naroda"**

Gospodo Grabar-Kitarović,

Iako biste trebali biti predsjednica svih hrvatskih državljana, poglavito svih Hrvatica i Hrvata neovisno o njihovu svjetonazoru, Vi ste 16.02.2019. pljunuli na veliki dio onih koje predstavljate. Prije svih, na sve žrtve Domovinskog rata, kako na poginule branitelje – pripadnike HOS-a – koji su položili svoje živote ZA DOM SPREMNI, tako i na civilne žrtve srbočetničke agresije. Pljunuli ste na žrtve mladića koji su poginuli za hrvatsku Državu s oznakom ZA DOM SPREMNI. Pljunuli ste na sve roditelje koji su ostali bez sinova i kćeri koji su bili ZA DOM SPREMNI. Pljunuli ste u lice većini hrvatskog naroda.

A za čije to interesе činite i po čijim naložima radite?

Svjesni smo da se želite domoći drugoga mandata, a to ne možete bez podrške onih iz kojih ste stasali. Bez podrške onih koji su 1991. godine dali smaknuti Načelnika Ratnog stožera HOS-a i dopredsjednika HSP, našeg neprežaljenog Ante Paradžika, a dvije godine potom i generala HOS-a Blaža Kraljevića. Sve smo to progutali u ime HRVATSKE DRŽAVE, u ime HRVATSKOG ZAJEDNIŠTVA. Danas ste postali u ime osobnih, ili nekih drugih interesa, sijamski blizanac onih, koji su se radovali srbočetničkoj agresiji na Hrvatsku pa je čak i potpomagali. Naivni hrvatski narod nažalost bira čas jednu, čas drugu polovicu sijanskog blizanca, ne primjećujući da se NIŠTA ne mijenja, i neće se promijeniti, bez obzira koja polovica istog tijela vodi Hrvatsku u propast.

Vi, gospodo Predsjednice, ne želite primijetiti četničke provokacije koje su svakim danom sve izraženije. Irinej koji vrijeđa hrvatske biskupe, Pupovac koji Hrvate naziva svakakvim pogrdnim imenima, četnički pomladak koji u još uvijek ranjenom Vukovaru ne ustaje na himnu, A to sve činite da bi Vam Vaši koalicijski partneri dali podršku za novi mandat.

Gospođo Predsjednici, Vaša je odluka i pravo mijenjati svoje stavove i izjave sukladno dnevnim potrebama, ovisno jeste li među iseljenim Hrvatima u Argentini, „antifašistima“ u Brezovici, u Jasenovcu ili u Bleiburgu. Dakako ali ne činite to na štetu Hrvata i Hrvatske. Mi, pravaši, nismo navikli na promjene dresova po dnevnoj potrebi, pa Vam jasno poručujemo:

Naša je Domovina Republika Hrvatska. Republika Hrvatska nastala je i obranjena u Domovinskom ratu. Hrvatsku su branile tisuće hrvatskih branitelja među kojima su iznimno doprinosili dale postrojbe HOS-a. HOS je dijete HSP-a, koji ga je osnovao u siječnju 1991. godine kada nije bilo niti zametka ZNG-u i primio je na sebe prvi udarac srbočetničkog agresora.

Pripadnici HOS-a su sudjelovali u najtežim bitkama na skoro svim bojištima diljem Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Velik dio pripadnika HOS-a nije se vratio svojim obiteljima, nego su položili svoje živote na oltar Domovine. Da za Vas i takve gospođo predsjednice koji ih sada nazivate pogrdnim i zločinačkim imenima. Poginuli su boreći se za Hrvatsku i hrvatski narod, sa svoje domove i obitelji, a to su činili **ZA DOM SPREMNI!**

Gospođo predsjednici, da li Vam je to pljuvanje po dijelu hrvatskog naroda potrebno, da li je vrijedno jednog političkog mandata, da li ste svjesna da ste Vašom izjavom narušila ionako krhko hrvatsko zajedništvo.

Prema našim saznanjima, ogromna većina članova i simpatizera HSP-a na posljednjim je predsjedničkim izborima glasovala za Vas. Nakon ovakvih eskapada, nedosljednosti i kratkovidnosti, sigurni smo da sljedeći put naše glasove nećete dobiti.

Bog i Hrvati!

Za Dom Spremni!

Karlo Starčević, Predsjednik HSP

Nikica Augustinović, Predsjednik Glavnog stana HSP-a

<https://priznajem.hr/novosti/karlo-starcevic-otvoreno-pismo-kolindi-potpisao-sazds-pljunuli-ste-u-lice-vecini-hrvatskog-naroda/80906/>

PREDSJEDNICA: ‘ZA DOM SPREMNI’ TREBA RAZLIKOVATI OD ‘ZA DOM SPREMNI’

Marcel Holjevac svoj komentar predsjedničina ogradijanja od ZDS kaže:

Umjesto da Hrvatska poruči jasno i glasno: Simboli pod kojima je država rušena i napadana će ubuduće biti zabranjeni u Hrvatskoj, oni koji su korišteni u obrani, uključujući ZDS će biti definitivno legalizirani (naravno, to se ne odnosi na neka slova U, Pavelićeve slike i slično) a tko se buni protiv njih, za njega ćemo znati tko je i što je, ona se krenula ispričavati Srbiji što uopće postoji, i što je pobijedila. Istovremeno smo dozvolili srpskoj i “antifašističkoj” propagandi da rastrubi da je ZDS ustaški pozdrav, a ne i pozdrav iz Domovinskog rata (pri čemu je nebitno je li stari hrvatski ili ne), a nismo reagirali kad je Srbija rehabilitirala četništvo i četnike. Time smo poraženima u ratu dali priliku da oni nama određuju što smijemo koristiti a što ne, od simbola pod kojima smo ih pobijedili. To je suluđo. Još je lude da su u Hrvatskoj simboli pod kojima je napadana danas legalni jer su to “službeni simboli Srbije”, a oni pod kojima se branila sotonizirani, i zbog njih se ljudima uništavaju egzistencije i karijere..

<https://narod.hr/hrvatska/marcel-holjevac-kako-je-jedan-pozdrav-iz-rata-i-pjesme-postao-najvaznija-politicka tema-u-hrvatskoj>

Citirao sam Holjevca zato što sam s njim polemizirao zbog Peticije ZDS. A danas on upozorava kako su se branitelji *borili protiv srpske politike koja je u svojoj suštini bila iskonski fašistička, iako se skrivala iza antifašističkih simbola i retorike.* (Vidjeti moj tekst SLIČNOST HITLEROVOG I MILOŠEVICÉVOG PROJEKTA od 18. 8. 2018.)

Predsjednica je, poslije svoje izjave, suočena s velikim napadima, koji se nisu odnosili samo na ZDS I ulogu tog pozdrava u ocrnjivanju Domovinskog rata već I zbog toga što nije pomilovala niti jednog branitelja

(<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/43-glas-hrvsijeta/53090-mladen-pavkovic-predsjednice-kad-cete-pomilovati-i-nekog-hrvatskog-branitelja>).

što je, suočena s narodnim gnjevom poslije velikosrpske izložbe o Jasenovcu, pozvala Vučića u Zagreb I pomogla mu u dalnjem četnikovanju, što je pobegla iz Zagreba kad je bila komemoracija za generala Praljka, a u Sunju izbacila njegovo ime iz svog govora, kao što je u Sisku izbacila ime Đure Brodarca, a u Jasenovcu – kako konstatira Ivica Marijačić u Hrvatskom tjedniku „u Jasenovcu govorila morbidne laži na račun Hrvatske (prepričala sudbinu djevojke stradalnice logora za koju se odmah utvrdilo da uopće nije stradala I da nije bila u Jasenovcu)

Ustlijedilo je njen pojašnjenje. Izdvajam:

Upitana je li pogriješila s tim svojim priznanjem, predsjednica je odgovorila kako nije te da stoji kod svoje izjave, ponovivši da je “Za Dom spremni” kompromitiran, ali i da treba razlikovati poklic “Za Dom spremni” koji su u Domovinskom ratu koristile pojedine postrojbe, te je i danas dio njihovih službenih insignija.

“Dakle, poklič ‘Za Dom’ ili bilo koja varijanta jest povjesni hrvatski pozdrav, odnosno poskočica, ili kako bismo to nazvali, koja se spominje u puno historijskih

dokumenata ili pjesama, a meni je najdraža arija iz opere Nikola Šubić Zrinski. Međutim, poklič odnosno pozdrav 'Za Dom spremni' jest isključivo službeni pozdrav NDH i kao takav kompromitiran", rekla je Grabar-Kitarović.

<https://narod.hr/hrvatska/grabar-kitarovic-poklic-za-dom-ili-bilo-koja-varijanta-jest-povjesni-hrvatski-pozdrav>

<https://direktно.hr/direkt/predsjednica-treba-razlikovati-kompromitirani-ustaski-pozdrav-od-poklica-branitelja-u-domovinskom-ratu-147999/>

<https://kamenjar.com/predsjednica-treba-razlikovati-kompromitirani-ustaski-pozdrav-od-poklica-branitelja-u-domovinskom-ratu/>

Sada meni nije jasno jesu li svi oni privedeni koji su uzvikivali ZDS uz to vikali da je to pozdrav iz NDH (HOS-ovci u Kninu ili onaj Kinez), ili su naši političari pravnici u drugi, koji su ih napadali, mentalni komunisti koji znaju što su ti ljudi mislili. Pa Sud je Šimuniću i pismeno potvrdio da zna što je on mislio.

Sada meni nije jasno je li nešto što je službeno u RH zapravo to nije, jer im je njihova država Jugoslavija, a ne RH (Davno sam Račanu napisao da je meni mnogo bolje nego njima jer ja živim u državi čije ime volim, a oni vladaju državom čije ime ne vole).

Sada meni nije jasno ni jesmo li lagali u Peticiji ZDS jer smo tamo branili Thompsona I podržavali Mladog Jastreba, a oni su izgleda (Thompson u pjesmi, a Mladi Jastreb u svom prijedlogu) jasno svima stavili do znanja da je njihov ZDS službeni pozdrav NDH. Ili oni možda nisu branitelji.

Zato im je Thompson valjda uvijek kriv:

<https://direktно.hr/zivot/zabava/thompsonove-cavoglave-ponovno-na-meti-dusebriznika-zazivaju-li-to-neki-cenzuru-148001/>

Budi pametan pa shvati što je Predsjednica htjela reći da je pogriješila kada je tvrdila da je ZDS stari hrvatski pozdrav jer poklič 'Za Dom' ili bilo koja varijanta jest povjesni hrvatski pozdrav.

Ili samo nije dobro shvatila moj tekst:

PREDSJEDNICA JE U PRAVU, A NE HASANBEGOVIĆ: ZDS JE STARI HRVATSKI POZDRAV

6.9.2017.

Ne mogu vjerovati svojim očima da je Hasanbegović rekao ono što piše u ovom tekstu:

Dio smatra kako se radi o hrvatskom pozdravu starom nekoliko stoljeća kojeg je HOS preuzeo 1991. Godine, a dio smatra kako pripada ustaškom režimu koji se njime koristio kao službenim pozdravom te da kao takav ne smije biti prisutan nigdje u javnom životu.

Za ovu podjelu zna i predsjednica koja je u svojoj izjavi u posljednjem intervjuu pokušala pomiriti ove dvije struje kazavši kako je 'Za Dom spremni' "stari hrvatski pozdrav koji je nažalost kompromitiran u vrijeme ustaškog režima".

Je li pozdrav previše kompromitiran – predsjednica nije htjela odgovoriti.

Što na to kaže povjesničar i bivši ministar Zlatko Hasanbegović?

"Nikad nisam tvrdio da je to stari hrvatski pozdrav. Nije. To je ustaški pozdrav I zato sa sobom nosi hipoteku", kaže Hasanbegović.

<http://kamenjar.com/hasanbegovic-zds-nije-stari-hrvatski-pozdrav-je-ustaski-pozdrav/>

Pa neki dan sam pisao kako srpski povjesničari govore o evoluiranju nečega iz tradicije njegovog naroda.

Naime, u Srbiji su se jako naljutili na izjavu jednog europskog sportskog dužnosnika koji je stavio znak jednakosti između Šimunićeva pozdrava "Za Dom" i uzdignuta tri prsta Novaka Đokovića kojim proslavlja pobjedu pa su Večernje novosti zamolile povjesničara Dragana Petrovića neka pojasni što zapravo znači kada Srbin podigne tri prsta. Petrović je podsjetio kako su nekada, prije Drugog svjetskog rata, Srbi polagali prisegu s podignuta tri prsta, ali spojena dok se 80-ih godina uvodi pozdrav s raširena tri prsta. Ovaj srpski znanstvenik se poziva na fotografije od prije Drugog svjetskog rata gdje Srbi prisežu sa spojena tri prsta, ali i da su "tri raširena prsta karakteristična za vojnike nacističke Njemačke i ustaše u NDH". – Bilo koji nacionalni pozdrav može biti dio pažljivo njegovane tradicije, a može vremenom I evoluirati. Tako je bilo I sa srpskim pozdravom. Tri rastavljena prsta kao naš suvremeni pozdrav je patentiran 1988. U vrijeme okupljanja Srba iz Srijema, Banata, Kosova I Metohije, koji su zahtijevali promjenu Ustava Srbije.

Kada sam s Thompsonom svojevremeno razgovarao o tome on bi usporedio Hrvatski jezik danas s Hrvatskim jezikom nekad I upitao bi: Je li Hrvatski jezik evoluirao?

Zato sam I danas napisao:

... ...činjenica da Predsjednica danas govori o starom hrvatskom pozdravu pokazuje da nije slučajno što pjeva ZA DOM, ZA DOM:

<http://kamenjar.com/predsjednica-kolinda-grabar-kitarovic-i-hrm-pjevaju-hajdu-boj-u-boj-za-dom-za-dom-sad-u-boj/>

Dakle, Predsjednica mnogo bolje razumije dio o evoluiranju tog pozdrava od nekih domoljubnih povjesničara. Pri tome posebno napominjem kako je svojevremeno, u vrijeme kada još ni Predsjednica nije razumjela to o starom hrvatskom pozdravu, našu Peticiju ZDS potpisao i dr. sc. Mirko Valentić, nekadašnji ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest. Ipak bi se mlađe kolege trebale zapitati zašto je to uradio dr. Valentić? Ja sam tada osuđivao ljudе u Predsjedničinom uredу zbog gledanja na hrvatsku povijest srpskim očima, a hrvatski povjesničari ne razumiju logiku srpskog povjesničara Petrovića!

Da Predsjednice, samo Vi pjevajte ZA DOM, ZA DOM, možda I hrvatski povjesničari shvate da je ZDS to isto samo s malo više pojašnjenja.

U istom tekstu sam konstatirao kako mi ne smetaju tvrdnje da su ZA DOM SPREMNI prvi zvanično kao pozdrav koristile Ustaše. Ali da pripada „ustaškom režimu“ iz vremena NDH je gnusna laž.

Zašto?

Hrvatski povjesničar prof. Rendić –Miočević nas podučava kako ti promicatelji velikosrpskog fašizma, što u stvari jesu svi oni koji napadaju pozdrav ZDS, koji jeste ustaški pozdrav iz 1932. Godine, dakle iz vremena fašističke velikosrpske

diktature, nipošto ne pomišljaju da postanak ustaškog pokreta prije nastanka Nezavisne Države Hrvatske tumače u kontekstu oslobođilačke borbe ... popraćene pozdravom Za Dom spremni iz 1932. Godine. Ta je borba ujedno bila antifašistička jer je bila usmjerena protiv beogradske monarhofsističke diktature (podcrtao JP).

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/46449-vijece-zasuvanje-s-prosloscu-prilika-za-rehabilitaciju-komunizma>

Ta laž dovodi to toga da danas i neka europarlamentarka (Ivanka Maletić) kaže: *Svastika je prekrasan, starokršćanski znak, pun značenja i dobra, a zbog Hitlera je zauvijek izbačen iz upotrebe, kaže europarlamentarka*

Ona se to sjetila danas iako se iz njenog teksta vidi kako zna da su ga koristili branitelji u Domovinskom ratu.

Još jedan političar koji priglupo misli da je Domovinski rat bio prije Drugog svjetskog rata? Da, očito je netko uvjerio kako je na Njemačku u međuvremenu izvršena agresija, pa su se Nijemci obranili koristeći Svastiku. Jadni mi kada joj netko objasni da su naši branitelji nositi i krunicu!

Ili samo gazde kažu da se iznenada moraju sjetiti ZDS i činjenice da su njihovi miljenici Srbi u Domovinskom ratu objašnjavali kako su branitelji Ustaše, a narod to nije prihvatio, pa tu obvezu moraju ispuniti danas, sedamdesetak godina poslije Drugog svjetskog rata i dvadesetak poslije Domovinskog rata.

S druge strane dobro je da su napali Predsjednicu zbog toga što je očito točno konstatirala kako je ZDS stari hrvatski pozdrav, pa možemo očekivati još jedan korak u tome:

HRVATSKU DRŽAVU SU STVORILI HRVATSKI BRANITELJI I SVE ŠTO SU ONI KORISTILI ZA TO – NAMA JE SVETINJA!

Akademik Josip Pečarić

*

Znam da nekim prijateljima, bliskim Hasanbegoviću, nije bio drag moj tekst. Vjerojatno Hasanbegović i misli isto što i ja. Zapravo napad na njega zbog „ustaške“ kape, a nosio je HOS-ovu kapu, je nešto potpuno analogno ovome sa ZDS.

Mene posebno zanima pitanje oko ZDS kao povjesno pitanje. Poslije pojave dokumenta iz 1936. S „domobranskim pozdravom ZDS“, koji su naši ljudi poslali i američkom veleposlaniku reagirajući na njegovu izjavu, kao I Domobranske zastave sa ZDS, poslao sam nekim hrvatskim povjesnicima upit o tome.

Ivo Rendić Miočević podsjetio me je na svoj članak **„Jedinstveno kronološko preokretanje u svjetskoj povijesti“ (Hrvsijet 23. X. 2017.)**:

Izričaj „Za Dom spremni“ uvijek je bio reakcija na velikosrpske programe i genocidna djelovanja. Slogan je prvi upotrebio Ante Pavelić 1932. Godine u ustaškome glasilu Grič u svezi s Velebitskim ustankom protiv monarhofsističke diktature kralja Aleksandra. Dakle, slogan je bez ikakve sumnje antifašistički a ustanci hrvatskih nacionalnih revolucionara koji je kravato ugušen tada su podržali komunisti (list Proleter). Prema Pavelićevoj izjavi iz 1957. Inspiraciju

za slogan dobio je u ispravi Petra Krešimira IV. Iz 1069. Godine Mare nostrum i to u formulaciji „...odlučismo i spremnim srcem (prompto animo) ustanovismo...“ Pavelić je u toj izjavi napomenuo da je potrebna spremnost za ono što je najsvetije: za dom a dom ne znači samo domovinu nego i domaće ognjište, pa je njegovo značenje dvostruko jako.

Za nadati se je da će naše povjesničare zaintrigirati ova priča o domobranskom pozdravu ZDS pa možda doznamo i nešto više o svemu tome.

JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019.**DR. JAREB IPAK NIJE PUČKOŠKOLAC**

Dr. Jareb i u Hrvatskom tjedniku od 14. 3. 2018. i na Portalu HKV-a 18. 3. 2019. svima pokazuje zašto sam ga usporedio s nekim iz nižih razreda osnovne škole. On i sam konstatira kako je ne-akademik i ne-matematičar ali je povjesničar po struci. Zapravo je sada bolji povjesničar nego što je bio.

O čemu se radi?

Pokazalo se da on zna da se za pozdrav Za Dom spremni tvrdilo da je ustaški i domobranski pozdrav. Shvatio je da i pučkoškolci znaju da tvrdnja da je to ustaški pozdrav podrazumijeva kako mora dokazati da su ga prvi koristili Ustaše. U prethodnom pismu to nije znao, pa je to dokazivanje kako je ZDS ustaški pozdrav bilo komično.

Istina on ponavlja ono što je rekao i prvi put tj. navodi što on zna kada su ga koristile Ustaše, Dobar povjesničar, a za nadati se je da će dr. Jareb to u budućnosti i postati, naveo bi točne podatke kada su ga koristili Domobrani. A da ne govorimo o tome da bi i znao naglasiti zašto je to važno.

Jareb, dakle samo konstatira kako *na njegovu prvotnu uporabu u sklopu UHRO-a upućuje činjenica da se u dostupnim domobranskim glasilima i dokumentima počinje pojavljivati kasnije nego u Ustaši i dokumentima UHRO-a*. Dobar povjesničar bi sigurno dao i kada se po njegovim spoznajama prvi put pojavljuje kod Domobrana.

S obzirom da se u dokumentu iz 1936 izrijekom tvrdi da je to domobranski pozdrav, bilo bi zgodno vidjeti slične dokumente u kojima se izrijekom tvrdi da je to ustaški pozdrav. Naime, nije isto znati kada ga netko koristi ili kad ga se tako naziva. „Žrtva“ Jarebovog sakrivanja od javnosti spoznaja o domobranskom pozdravu ZDS je i kolumnist Zvonimir Hodak. Da se o tome znalo sigurno ne bi naslovio svoju kolumnu sa: „Smije li se koristiti domobranski pozdrav 'ZDS' iz

1936.“ Istina Hodak je i izvrstan odvjetnik. Dakle logika mu jest jača strana pa mu nije palo na pamet to „otkriće“ pripisati meni kao što je to učinio dr. Jareb. Istina čak i takav povjesničar kakav je dr. Jareb ipak sada zna da se mora i ograditi pa konstatira *Moguće je dakako da bi buduća istraživanja mogla izmijeniti sadašnje spoznaje o tome kada je točno i kako nastao pozdrav Za dom spremni i tko ga je prvi koristio.* Ali nastavak pokazuje da još ne razumije što to znači za njega koji je praktično sakrivač činjenicu o domobranskom pozdravu, a o tvrdnji dr. Iva Rendić Miocića kako je tada i ZDS i kao ustaški pozdrav bio zapravo antifašistički pozdrav da i ne govorimo. To valjda nije uočio (nebitno mu je) u mom tekstu.

Dr. Jareb pokazuje da zna kada je posvećena domobraska zastava koju nije on prediočio hrvatskoj javnosti i na kojoj je pozdrav ZDS i datum 12. svibnja 1931. Dakle, njemu je važnije pokazati da zna kako je posvećena u svibnju 1934, a ne objasniti datum na samoj zastavi. Dobar povjesničar bi znao da MORA objasniti godinu 1931. jer ono što on citira kao dokaz za ustaški pozdrav nije ranijeg datuma.

Naravno kao 'ugledni matematičar' takve stvari očekujem od dobrog povjesničara. Zato sam i pisao nizu naših povjesničara. Valjda je i zato dr. Jareb shvatio da postoji mogućnost da će to netko ozbiljno istraživati, a ne prema potrebi Plenković-Pupovčeve politike, pa je pametno što je ipak dozvolio mogućnost da konačni rezultat ne budu u skladu sa željama Plenkovića i Pupovca. Zapravo me i zabavlja da povjesničar po struci mene koji sam napisao više od 1200 znanstvenih radova, 90 knjiga, stvorio tri časopisa koji su na svjetskim listama i oko 60 doktora matematičkih znanosti upućuje da umjesto povjesničara proučavam vrela. Duhovito ili priglupo? Zabavno je, bilo kako bilo.

Raduje me što je dr. Jareb shvatio da sam „povjesničar amater, te kao takav svakom loncu poklopac“. Još malo treba napredovati pa će znati kako je lijepo biti poklopac Plenković-Pupovčevim povjesničarima. Čini mi se da je bio na dobrom putu pa mi je svojedobno ustupio svoja dva teksta za knjigu “Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU?!”, Zagreb, 2012. Knjiga je o zaustavljanu izbora Goldsteina u HAZU.

Naravno, kao čovjek kome logika nije jača strana, dr. Jareb ne razumije da se ruga ustanovi u kojoj sam radi jer tiskaju knjige „povjesničarima amaterima, koji su kao takvima svakom loncu poklopac“.

S druge strane kada vidimo kako je povjesničarima jarebima logika nešto strano, ne čudi me što je nekadašnji ravnatelj HIP-a dr. sc. Mirko Valentić tražio da napustim profesuru iz matematike i dođem raditi u HIP.

Možda je i znao kako jarebi neće razumjeti značaj činjenice da je ZDS i domobranski pozdrav, pa je meni povjerio da odgovorim dr. Miljanu Bulajiću na njegovu knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit“.

Uvijek je zanimljivo kada netko nešto 'zaboravi' komentirati. Tako dr. Jareb ne spominje moj raniji tekst o njegovom pogledu na razliku uporabe ZDS i kune u NDH s kojim ja počinjem svoj tekst Zato treba dati i to što on ne spominje.

Prvo dajem pitanja s njegovim odgovorima:

Ali ako učinite ustupak takve vrste, onda će vam netko reći ukinite i naziv valute ‘kuna’, koristile su ju ustaše i asocira na NDH? Što sad?

Ali imate dva stoljeća korištenja kune kao valute i u srednjemu vijeku – ovdje mislim na poznate slavonske banovce.

Znači, ustaše nisu dovoljno okajale kunu pa bi trebala ostati, a jesu pozdrav ‘Za Dom spremni’. Mislim da Vas ta logika nikamo ne vodi i da kao znanstvenik nepotrebno činite kompromis i ustupak onima kojima smeta i ime hrvatsko?

Višestoljetna hrvatska novčarska tradicija kao što je kuna na slavonskim banovcima, kuna kao oznaka vrijednosti (porez kunovina ili marturina) te kuna kao prepoznatljiv simbol na slavonskome grbu nisu usporedivi s jednom zapravo nevažnom epizodom iz suvremene hrvatske povijesti, odnosno pozdravom koji je upravo u tom obliku početkom tridesetih godina uveden u uporabu u Ustaši – hrvatskoj revolucionarnoj organizaciji i djelomice u Ustaško-domobranskom pokretu. Po uspostavi NDH to je službeni pozdrav Ustaše – hrvatskoga oslobođilačkog pokreta i tadašnjega rezima, a taj rezim nastoji hrvatsku državu pretvoriti u totalitarnu državu koja krši prava koja danas uzimamo kao temeljna prava i vrijednosti u demokratskome društvu te se u provođenju svoje politike služi nasiljem. To svakako nije nešto čega bi se trebalo sjećati s ponosom.”

Moj komentar je bio:

Našem povjesničaru ne smeta tvrdnja da se pozdrav ZDS u raznim inačicama koristi 500 godina dakle što je to višestoljetna hrvatska tradicija već mu je važno da ovu inačicu koriste ustaše od 30-ih godina prošlog stoljeća i službeno u prvoj godini postojanja NDH i toga se ne treba sjećati s ponosom. Nekako me podsjeća na onu tvrdnju Iva Goldsteina kako su se Srbi svetili Hrvatima za genocid nad njima pa su poslije 5 dana od uspostave NDH pobili toliko i toliko Hrvata. Zapravo čujemo istu priču i kada se spomene HOS i Domovinski rat. Opravdava se zašto su oni koristili pozdrav koji je u inačicama višestoljetna hrvatska tradicija, kao da ova država nije stvorena u Domovinskom ratu. Oznake HOS-a (a i pozdrav ZDS) su bile dovoljne da srpske “slavne” ratnike pretvaraju, kako reče Slobodan Milošević, u zećeve. O tome je sjajno svjedočio ovih dana u Bujici vojni kapelan na Južnom bojištu don Miljenko Babaić. Iz Dubrovnika u okupaciji tražili su samo oznake HOS-a i eto zečeva koliko želiš!

Istina agresorima i njihovim slugama u Hrvatskoj svi su branitelji bili, a i danas su – USTAŠE.

Ali kada je napadnut njihov tenisač Đoković zato što koristi pozdrav nastao u Miloševićovo vrijeme – uzdignuta ruka s raširena tri prsta (radi se o pozdravu korištenom u fašističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!), srpski povjesničari su odmah složno ustvrdili da se radi o prirodnom razvoju njihova pozdrava. I to je bilo dovoljno!

Međutim, kada se radi o ZDS onda je nekim doista hrvatskim povjesničarima bitno samo to da je ta inačica bila jednu godinu službeni ustaški pozdrav.

A kuna je doista bila SLUŽBENI novac u NDH. Kada bi se držao svog načina razmišljanja kada je govorio o ZDS dr. Jareb bi morao pronaći vrijeme kada je kuna bila doista novac na području današnje Hrvatske. Međutim tu se on “vadi” na tome što je kuna na slavonskim banovcima, kuna kao oznaka vrijednosti (porez

kunovina ili marturina) te kuna kao prepoznatljiv simbol na slavonskome grbu. Zar to nije bliže inaćicama nego službenom novcu koji se zove KUNA?

A kako je izgledala "antifašistička" kampanja protiv kune piše Vice Borić u tjedniku 7Dnevno, 29.travnja, 2016.:...

Očito je da dr. Jareb nije ništa razumio ni tada, ali nije odgovorio. Šteta, još bi ponešto naučio. Čak je i Predsjednica u svom nedavnom „popravnom“ govoru o ZDS znala važnost varijanti istoga kroz povijest. Ono što zna spomenuti srpski povjesničar još je daleko od spoznaja dr. Jareba. Cijeli tekst LOGIKA I HRVATSKI POVJESNIČARI može se naći na internetu.

Završit ću ovaj tekst s onim što je svojevremeno Slavko Goldstein rekao o kuni, a što danas mnogi iz Pupovac-Plenkovićeve koalicije govore za ZDS:

„Ako se kuna, na našu veliku žalost, ipak uvede, bit će to za mnoge, ali i za mene, izvor trajne nelagode i osobna uvreda preko koje neću moći prijeći. Neću se libiti i dalje javno govoriti protiv kune, na svakom mjestu i u svakoj prilici, i to sve dok se ona ne povuče. Ako ni zbog čega drugog, onda zbog toga da ljaga zbog uvođenja kune ne bi pala i na moje ime“

Tada smo imali Tuđmana, pa su Goldstein i njemu slični brzo zaboravili što misle o kuni. Danas imaju Plenkovića i Pupovca i njihove povjesničare pa mogu raditi što god im je volja!

Akademik i matematičar

Josip Pečarić

Tekst je poslan Portalu HKV-a, ali je tiskana skraćena verzija koja je tiskana u Hrvatskom tjedniku, 21. 3. 2019. Gdje je objavljen s naslovom koji je I dan, dok na Portalu nije.

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/31531-j-pecaric-odgovor-na-tekst-dr-jareba-petljanje-i-zapetljavanje-matematičara-pečarica.html>

Gornji tekst je objavljen na portalu dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/15506-dr-jareb-ipak-nije-puskoskolac>

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovoliko velikom broju na predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“..

A predstavljanje je tek danas nавavio Hrvatski tjednik i jučer portal dragovoljac.com!

Predstavljanje se održava u vrijeme kada se proziva vlast na spaljivanje ove knjige kako je to u Slobodnoj Dalmaciji definirao Vlaho Bogišić.

Zapravo radi se o vremenu kada i u RH i u BiH imamo hrvatsko-srpsku koaliciju. O tome pogledajte najnovije tekstove naših sjajnih kolumnista Ivice Šole (Pupovac naprijed, Penava – stoj!) i Josipa Jovića (Zašto se, gospodo, čudite Čović?).

Zapravo pišu, kao i mnogi drugi, o onome što sam davno nazvao „pomirbom djece partizana iz svih stranaka“. S druge strane ponašanje Bošnjaka sam definirao pitalicom:

-Znate li kako će te od nekog naroda stvoriti neprijatelja?

-SPASI GA OD GENOCIDA!

Nedorasli hrvatski političari sprovode politiku svjetskih moćnika. Vjerojatno i ne znaju zašto je kardinal Franjo Kuharić svojevremeno rekao hrvatskim vlastima: Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. Vlast je na koljenima pa imamo i srpsko-hrvatsku koaliciju i u Hrvatskoj i u BiH. Ali kada si na koljenima onda je takva politika malo složenija. Tako Ivica Marijačić u današnjem Hrvatskom tjedniku piše:

Nema opravdanja za bliskost s četnicima, ali nema ni izgovora Zagrebu za povlačenje i sramotno prepuštanje Hrvata iz BiH bošnjačkoj majorizaciji...

A uvjet za takovu politiku je nova detudmanizacija! Ne izravna nego kroz obnavljanje, bolje reći pojačavanje Jasenovačkog mita. Jović konstatira:

I ove godine na domjenku SNV i Srpske pravoslavne crkve okupili su se premijer, pet ministara, vodeći oporbeni političari. Krešimir Beljak je prizivao novo bratstvo i jedinstvo i dobio nagradu „Svetozar Pribičević“, kao da je Pribičević obijao tuđe automobile. (u današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić nas podsjeća kako je Beljak nagradu primio u društvu Porfilija koji pjeva četničke pjesme, a Thompsona je proglašio fašističkim smećem!, JP). Nagrađeni su i propagatori srpskog mita o Jasenovcu.

Logični su onda i pozivi vlastima za 'spaljivanjem' knjige koja više ne govori o mitu već o Jasenovačkoj laži! S druge strane vlast će sve više i više biti izložena optužbi za sluganstvo tj. za veleizdaju. Uostalom vidjeli smo nervozno reagiranje jučer u Saboru na takve optužbe. A zapravo je tako očito sudjelovanje hrvatskih vlasti u velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Vlastima je posebno neugodno što vjerojatno nema Hrvata koji ne zna čemu je služio Jasenovački mit, a vlast ga mora podržavati.

Meni je posebno bilo dragoo jer je ova knjiga na neki način obilježila i 20 godina od pojave moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu“, a koja je bila polemički odgovor na knjigu Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Knjigu je izdao Hrvatski institut za povijest, a napisao sam je na poziv tadašnjeg ravnatelje dr. sc. Mirka Valentića. U ovoj knjizi imate i moj razgovor na Radiju Slobodna Europa s Bulajićem. Bulajić je poslije bulaznio o „ideologiji genocida hrvatskih autora“, proglašio moju knjigu uz Cohenovu najantisrpskijom knjigom u povijesti, Odgovorio sam drugim djelom svoje knjige. Slušatelji snimke tog razgovora na Radiju Slobodna Europa u Australiji organizirali su tiskanje mojih knjiga zajedno i na engleskom („Serbian mith about Jasenovac“).

Ali poraz na radiju Slobodna Europa jasno je pokazao, a to sam i najavio, da će Bulajićevu ulogu morati preuzeti istomišljenici u Hrvatskoj. To su tada bili Goldsteini. U knjizi „Holokaust u Zagrebu“ jedno poglavlje su posvetili revizionistima u Hrvatskoj povijesti. Naravno glavni revizionist bio im je dr. Franjo Tuđman. Poslije HRVATSKOG predsjednika najviše prostora posvetili su meni i dr. sc. Juri Krištu koji je napisao predgovor ovoj knjizi Napomenut ću da je pogовор овој knjизи napisao drugi naš poznati povjesničar dr. sc. Mato Artuković. Odgovorio sam knjigom „Brani li Goldstein NDH?“. Mladi Goldstein je dok je moja knjiga bila u tisku u intervjuu Slobodnoj Dalmaciji pozvao na moje krivično gonjenje zbog specijalnog antisemitizma, a to vam je bilo to da njega - „gadim“. Ponavljam, antisemitizam je ako napadate Iva Goldsteina.

Nisu tiskali moj odgovor, ali su napravili intervju sa mnom kada je moja knjiga tiskana.

Odgovorili su Goldsteini tekstom „Akademik Pečarić uporno laže“.

Pokazao sam da je veći dio njihova odgovora osnovana na njihovoj laži. Slažu da sam ja nešto napisao, pa tu „moju“ laž komentiraju. Uz prijetnju da će me onemogućiti u dalnjem laganju. Vjerovali ili ne?

Kada su to vidjeli u Slobodnoj Dalmaciji – nisu htjeli (ili smjeli) tiskati moj odgovor. Prijetnja o mom „laganju“ odmah se počela ostvarivati!

Zato će te u ovoj knjizi vidjeli niz mojih tekstova s „njihovim“ naslovom o tome kako neki od Goldsteina uporno laže.

Naravno treba naglasiti da su o Jasenovcu svoje knjige pisali i dr. sc. Josip Jurčević, mr.sc. Mladen Ivezić, Vladimir Mrkoci i dr. sc. Vladimir Horvat. Za knjigu Mrkocija i Horvata „Ogoljena laž logora Jasenovac“ iz 2008. napisao sam predgovor.

Ali u HAZU su htjeli 2012 Iva Goldsteina za akademika. Vjerovali ili ne!

S obzirom da je i Hrvatski predsjednik Franjo Tuđman bio akademik, vjerojatno se kolegama koji su ga predlagali bila draga Goldstenova konstatacija iz 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također akademik Josip Pečarić.

Poznato je da sam se suprotstavio takvoj sramoti. O tome sam napisao knjigu „Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?” Zagreb, 2012.

Veći dio knjige sastavljen je od tekstova hrvatskih povjesničara u kojima oni pokazuju koliko je Ivo Goldstein nesposoban kao povjesničar.

Na kraju je jedna sekциja posvećena dr. sc. Stjepanu Razumu i s njom je počela i ova knjiga.

Zašto?

Iako smatram da je neizbor Goldsteina u HAZU bio prvi neuspjeh tadašnjih srbo-komunističkih vlasti, ipak je za konačno razotkrivanje Jasenovačke laži prijelomni trenutak tadašnji intervju dr. Razuma u Hrvatskom listu! To su dobro uočili i tadašnji srpski veleposlanik i tadašnji predsjednik Josipović pa su napali dr. Razuma.

Uskoro se s dr. Razumom povezao i Igor Vukić što je dovelo do osnivanja Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

U prvom poglavlju knjige dani su dijelovi kasnijih mojih knjiga u kojima sam pisao o djelovanju članova Društva ili davao njihove tekstove.

U drugom poglavlju dani su oni tekstovi dr. Razuma koji nisu ušli u prvo poglavlje.

Tako kroz ta dva poglavlja možete pratiti djelovanje Društva, pa na ovom mjestu neću o tome govoriti.

Najznačajniji trenutak ostvarenja zadaća Društva je za mene objavljivanje knjige Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“. Poslije Vukićeva nastupa u emisiju HTV-a Hrvatska danas krenula je prava hajka na njega i njegovu knjigu. U trećem poglavlju sakupljeno je niz tekstova hrvatskih pisaca koji su stali u obranu i Vukića i njegove knjige. Mislili smo da je važno to imati sakupljeno na jednom mjestu.

Međutim promicateljima Jasenovačke laži najviše su krivili urednicu na HTV-u Karolinu Vidović Krišto. Ona je zamislila emisiju u kojoj će se čuti obje strane, pa je uz Vukića pozvan i povjesničar s Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Hrvoje Klasić. Kad je čuo da će u emisiji biti Vukić Klasić je odbio nastupiti. Znao je da bi ispaо smiješan u suprotstavljanju istinskom istraživaču logora u Jasenovcu. Pretpostavljam da je ljudima na HTV-u kriva Karolina Vidović Krišto jer je ona trebala znati da će se to dogoditi. Zapravo mislim da su pogrijesili u tome jer je ona teško mogla znati da je Klasić dovoljno inteligentan da pobegne

od takvog sučeljavanja. Ili su i oni svjesni o nedovoljnoj Klasićevoj inteligenciji pa su je osudili zašto je tako nedovoljno intelligentnog povjesničara zvala u emisiju. sudjelovati istinski istraživač logora u Jasenovcu Zato je četvrto poglavlje na sličan način sastavljeno od tekstova hrvatskih autora koji su komentirali sramotno ponašanje HTV-a prema njoj.

Posljednje poglavlje sastavljeno je od tekstova koji su se pojavili kada smo već završavali s radom na knjizi.

Na kraju podsjetit ću vas da je dr. Franjo Tuđman bio i u zatvoru zbog zalaganja za otkrivanje istine o Jasenovcu. U Domovinskom ratu su njegovu državu nazivali Tuđmanova ustaška država, a naše branitelje su proglašavali ustašama. Jugokomunističkim povjesničarima je Tuđman bio revisionist – i to najveći u Hrvatskoj. Sve to vidimo i danas. Jedina je razlika što danas u tome sudjeluje vlast u Hrvatskoj i to vlast kojoj je na čelu stranka koju je stvorio taj najveći revisionist i stvoritelj Tuđmanove ustaške Hrvatske.

A zapravo danas jest revisionizam na djelu u Hrvatskoj – revisionizam Domovinskog rata!

Zato je jasno zašto im ova knjiga nije draga. Čak im je pro-nacistička. Samo da bi mogli nastaviti reviziju Domovinskog rata!

Josip Pečarić

PRIJEDLOG: HRVATSKI INSTITUT ZA POVIJEST TREBA NOSITI IME AKADEMIKA FRANJE TUĐMANA

Skupina istaknutih hrvatskih intelektualaca predložila je da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu o 20. obljetnici smrti prvoga hrvatskog predsjednika i utemeljitelja tog instituta dr. Franje Tuđmana preimenuje u Hrvatski institut za povijest doktora Franje Tuđmana.

Prijedlog su 20.11.2019.(e-poštom) i 27.11.2019.(redovitom poštom) poslali predsjedniku Upravnog vijeća Hrvatskog instituta za povijest Anti Nazoru, ravnatelju tog instituta Gordani Ravančiću te predsjedniku Vlade Republike Hrvatske i predsjedniku Hrvatske demokratske zajednice Andreju Plenkoviću.

Potpisnici: Hrvatski institut za povijest treba nositi ime akademika Franje Tuđmana

“Molimo Vas da podržite i usvojite ovaj prijedlog jer smatramo da Hrvatski institut za povijest treba nositi ime akademika Franje Tuđmana. Najbolja prilika za to imenovanje je sada pred nama, da se naime time obilježi 20.obljetnica njegove smrti. Predlažemo da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu preimenuje u Hrvatski institut za povijest doktora Franje Tuđmana”, istaknuli su potpisnici – akademici Ivan Aralica, Nenad Cambi, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Ivica Kostović, August Kovačec, Vladimir Paar, Stanko Popović i Davorin Rudolf te dr. sc. Mira Kolar, prof. dr. sc. Agneza Szabo i prof. em. dr. sc. Mirko Valentić.

Uz prijedlog, podsjećaju da je akademik Franjo Tuđman, doktor povijesnih znanosti, istaknuti hrvatski znanstvenik i hrvatski državnik, 1961. u Zagrebu utemeljio Institut za historiju radničkoga pokreta i bio njegov direktor i znanstveni voditelj. Taj institut, dodaje se, poslije je nazvan Hrvatski institut za povijest.

Također, istaknuto je, akademik Franjo Tuđman bio je utemeljitelj i predsjednik HDZ-a, glavni politički i vojni strateg uspostave neovisne, suverene i demokratske Republike Hrvatske i njezin prvi predsjednik. Bio je i zapovjednik oružanih snaga – Hrvatske vojske Republike Hrvatske, pokretač i voditelj organizirane obrane Republike Hrvatske, njezina međunarodnoga priznanja, pobjede u Domovinskom ratu te očuvanja cjelovitosti Republike Hrvatske u njezinim međunarodno priznatim granicama.

U Zagrebu i Splitu, studeni 2019.

Akademik Ivan Aralica

Akademik Nenad Cambi

Akademik Andrej Dujella

Akademik Dubravko Jelčić

Dr. sc. Mira Kolar

Akademik Ivica Kostović

Akademik August Kovačec

Akademik Vladimir Paar

Akademik Stanko Popović

Akademik Davorin Rudolf

Prof. dr. sc. Agneza Szabo

Prof. Em. dr. sc. Mirko Valentić

<https://kamenjar.com/prijedlog-preimenovati-hrvatski-institut-za-povijest-u-hrvatski-institut-za-povijest-doktora-franje-tudmana/>

<https://hrvatskonebo.org/2020/05/23/akademik-josip-pecaric-tudman-im-je-rodonacelnik-povijesnog-rezpcionizma-pismo-hazu/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21583-tudman-im-je-rodonacelnik-povijesnog-rezpcionizma-pismo-hazu>

ODGOVOR PROF. DR. SC. MIROSLAVU TUĐMANU

Dragi Miro,
Zahvaljujem Ti se na komentaru mog Pisma HAZU:

Naslov: Re: TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK POVIJESNOG
„REVIZIONIZMA“ (PISMO HAZU)

Datum: Sun, 24 May 2020

Šalje: miroslav tudjman

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Josipe,

Malo prije pročitao sam Tvoje pismo koje si naslovio na HAZU.

Pitanje imenovanje ili neimenovanja HIP-a po povjesničaru F. Tuđmanu upućeno je na pravu adresu - HAZU - najviši i najugledniju znanstvenu ustanovu u Hrvatskoj. Naime, i lijeva i desna politička opcija imaju alibi. Oni su svoje priznanje prвome predsjedniku (s manje ili više iskrenosti) već dali imenovanjem zračne luke u Zagrebu i HVU-a po prвome predsjedniku, te podizanjem spomenika u Zagrebu. Doduše s petnaestak godina zakašnjenja. Međutim, spomenik, HVU i zračna luka postali su i ostaju jasni simboli i političke poruke i za budуće generacije.

HIP i njegova podružnica u Slavonskom brodu još su 2011. organizirali znanstveni skup i objavili zbornik radova "Dr. Franjo Tuđman u okviru hrvatske historiografije". No, očito to za dio akademske zajednice i povjesničara nema nikakva značenja, te o znanstvenom radu povjesničara dr. F. Tuđmana govore i pišu sve najgore. (Usput, oni koji ga omalovažavaju i kritiziraju u pravilu se ne pozivaju na njegove tekstove, nego na izjave i ocjene njegovih političkih protivnika ili kritičara). Teško je vjerovati da će oni "koji zastupaju jugo-komunističku paradigmu u hrvatskoj povjesnici" ikada shvatiti i priznati da su knjige "Velike ideje i mali narodi", te "Nacionalno pitanje u suvremenoj Evropi" bile prije pola stoljeća daleko ispred svojega vremena, ne samo u i za hrvatsku povijest, nego i za razumijevanje svega onoga što se dogodilo u Europi nakon pada Berlinskoga zida.

Po mojem je uvjerenju pitanje obraćuna s "jugo-komunističku paradigmu u hrvatskoj povjesnici" daleko važnije od simbolike imenovanja HIP-a po njegovu utemeljitelju. Zato bi bilo dobro predložiti i zagovarati da HAZU organizira znanstveni skup o odnosu "akademske zajednice", tj. hrvatskih povjesničara prema povjesničaru dr. Franji Tuđmanu. Bilo bi dobro da na tom skupu sudjeluju i njegovi oponenti - tako da i budućim generacijama ostane na jednome mjestu zapis o dometima i žilavosti jedne propale povijesne paradigmе - koju je i samo vrijeme pregazilo.

Srdačan pozdrav

Miro

Zapravo cijelo Tvoje pismo je sjajna potvrda potrebe proširenja imena HIP-a. To je najmanje *simbolika*, a mnogo više *pitanje obračuna s "jugo-komunističkom paradigmom u hrvatskoj povjesnici"*. To pokazuje i činjenica da je inicijator sjajni hrvatski povjesničar dr. sc. Mato Artuković, bivši ravnatelj podružnice HIP-a u Slavonskom brodu, a potpisnik bivši ravnatelj HIP-a dr. sc. Mirko Valentić. A među potpisnicima su i akademici koji su bili bliski suradnici prvog predsjednika RH i JEDINOG hrvatskog predsjednika.

Naravno, jasno je bilo i njima i nama da danas među povjesničarima ima jako puno onih koji pripadaju *propalom povijesnoj paradigm* pa je jasno da je odnos snaga povjesničara i „istoričara“ takav da među njima prijedlog i nije mogao proći.

Zar na to ne ukazuje činjenica da je još 1998. dr. Valentić bio inicijator, pa je njegov HIP izdavač moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu“ koja je bila odgovor na velikosrpski pamflet dr. Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Da imamo normalnu situaciju i o hrvatskoj povijesti odlučuju predstavnici hrvatske paradigmе u njoj, ne bi dr. Valentić povjerio jednom matematičaru pisanje takve knjige koja je bila odgovor tek na drugo izdanje Bulajićeve knjige.

Da se tu radi o *pitanju obračuna s propalom "jugo-komunističkom paradigmom u hrvatskoj povjesnici"*. pokazuje i činjenica da je ideja o proširenju imena Instituta još iz vremena kada se organizirao spomenuti znanstveni skup i da je bila bezuspješna.

Ovo pismo šaljem i kolegicama i kolegama u HAZU jer je Tvoje pismo namijenjeno i njima.

Istina ja ne vjerujem da bi „oponenti“ nazočili na tom skupu, jer bi to bio znanstveni skup, a ne skup za pisce pamfleta. Pa u mom pismu sam na primjerima pokazao o kakvim se „znanstvenicima“ radi.

Zato oni i pokušavaju nametnuti svoje neistine kao istine, tj. odlukama vlasti zabraniti svako istraživanje koje razotkriva neku njihovu neistinu. Ne tako davno Kada smo Peticijom ZDS branili „Bojnu Čavoglave“ više od polovine njih s katedre za povijest FF-a tražilo je da se potpisnici povjesničari isključe iz strukovnih udruga. Podsjeca li Te to na ponašanje komunističkih vlasti po završetku Drugog svjetskog rata?

Istina, ni HAZU nije bezgrješna u toj „prići“. Takva ideja je pokrenuta u okviru Akademije poslije objave spomenute moje knjige. Radilo se o broju žrtava u Jasenovcu, a određeni smo akademik Bilandžić, ing. Žerjavić i ja. Bio je samo jedan sastanak. Žerjavić je želio da se u ime Akademije da nekakva izjava koja bi ustvrdila da su njegove brojke žrtava konačne. Suprotstavio sam se i tražio proširenje te grupe i da u njoj budu uključeni i predstavnici obje strane. Žerjavić je trebao napisati poziv. Nije! Poslije duljeg vremena pozvao me je da potpišem Izjavu o broju žrtava. Naravno, odbio sam.

Pojavila se i knjiga oca i sina Goldsteina. Jedno poglavlje je bilo o revizionistima. Na prvom mjestu im je bio povjesničar dr. Franjo Tuđman. U HAZU su neki bili oduševljeni s takvim odnosom prema svom preminulom članu pa su htjeli sina Goldsteina promovirati u akademika. Čovjeka kojega danas i zbog jedne od takvih

izmišljotina nazivaju Ivo Drobilica! A mladi hrvatski znanstvenici danas pokazuju da je više od 50,000 žrtava s 'njihovog' popisa lažno ili upitno.

Ima toga još, ali vjerujem da Ti to dobro znaš.

Ali u pravu si kada kažeš da je moje pismo *upućeno je na pravu adresu – HAZU*. Uputio sam ga kolegicama i kolegama zato što želim da moja akademija doista bude *najviša i najuglednija znanstvena ustanova u Hrvatskoj*.

A to ne može biti ako se tako odnosi prema onima koje je sama izabrala u svoje redove zato što su vrhunski znanstvenici ili umjetnici.

Hvala još jednom na Tvom pismu-komentaru i zbog sličnog progona hrvatskih branitelja u RH.

Tvoj,
Josip

P.S. Nedavno sam ukazao i na Tvoj doprinos u SAD-u nagrađenom filmu o „Oluji“. Povod redatelju Nikoli Knezu za taj film bilo je naše Pismo VS UN-a. A Ti si inicirao skupljanje potpisa pa je i sam Knez bio potpisnik.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21651-odgovor-prof-dr-sc-miroslavu-tudmanu>

MIT O JASENOVCU I ZDS

Na predstavljanju knjige *Razotkrivena Jasenovačka laž* u Sisku pročitao sam i Poziv Predsjednici „DODIJELITE ODLIČJE KAROLINI VIDOVIĆ KRIŠTO!“ Kao što sam već napisao Poziv je objavljen:

<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-poslao-poziv-predsjednici-rh-dodijelite-odlicje-karolini-vidovic-kristo/>

Poznato je da je samo predstavljanje dočekano „na nož“. U svim komentarima po srpskim medijima neizostavno se govorilo o mojoj ulozi za Peticiju Za Dom spremni. Ako se sjetimo kako su reagirali iz Ureda Predsjednice na tu peticiju zgodan je bio slijedeći komentar:

Dida Cerin

Dobra ideja ali će odbiti i reći da je "neozbiljna provokacija" kako je odgovorila akademiku Pečariću pred dvije ili tri godine po jednom drugom pismu.

Očito se Dida Cerin dobro sjeća tog odgovora. Peticijom ZDS smo branili „Bojnu Čavoglave“ i Thompsonsa.

A na Thompsonovom facebooku ovih dana imamo 2000 čitatelja, 131 komentar i 187 dijeljenja članka *Akademik Pečarić: Veliki broj pjesama iz Domovinskog rata rabi pozdrav Za dom spremni i time dokazuju opću...*, iz kojega je izdvojen dio: *Akademik HAZU Josip Pečarić: Nekako kao da im je Bojna Čavoglave najgora zbog veličanstvene uloge koju je ta budnica odigrala u Domovinskom ratu, zar ne?*

Ledila im se krv u žilama. A izgleda i danas!

<https://www.facebook.com/151454118244416/posts/2159339850789156/>

I jedan drugi komentator povezuje ZDS i Mit o Jasenovcu. Naime, polemiziram s povjesničarem dr. sc. Mariom Jarebom, koji je kao državotvorni povjesničar ali sve radi da se ostvari želja onog koji igra (Plenković) kako onaj drugi svira (Pupovac). Naime, kada je postalo, zahvaljujući Internetu, poznato da je u Prvoj Jugoslaviji ZDS bio i domobrani pozdrav, a stručnjak za Domobrane je bio baš dr. Jareb, on je na moj e-mail koji sam poslao nizu hrvatskih povjesničara, za koje sam smatrao da njeguju hrvatsku paradigmu u povijesti, s upitom o tome nije odgovorio meni nego je napisao omalovažavajući tekst u Hrvatskom tjedniku. Prenio ga je i Portal HKV-a DR. Odgovorio sam. Zapravo i razumljivo je jer je on sve znao o domobranskom pozdravu ZDS ali u svojim javnim nastupima je malo – gotovo ništa – učinio da se to zna.

Zato mi je posebno bio zanimljiv slijedeći komentar Zdenke Bilobrk:

Evo čitam. Dr. Jareb je bio član Međunarodne skupine za održavanje sjećanja i edukaciju o holokaustu i predstavnik Ministarstva kulture u Jusp-Jasenovac. Tako na jednome mjestu Jareb govori o knjizi Igora Vukića:

"Držim ipak da je riječ o samopromociji i pronaletaženju novih istina kakve bile, bez obzira na sve dostupne činjenice i izvore.

Nisam još čitao knjigu, ali se tu stvari izvlače iz konteksta i stvara slika koja znatno odudara od logora kao mesta teških ljudskih patnji."

O ZDS koji je u višestoljetnoj hrvatskoj tradiciji, dr. Jareb:

"To ipak ne poništava činjenicu da je ZDS nastao kao Ustaški pozdrav te je korišten u NDH kao pozdrav vladajućeg Ustaškog pokreta koji je Hrvatsku pokušao pretvoriti u totalitarnu državu i pod čijom su vladavinom počinjeni i brojni zločini."

Mislim da bi s moje strane ovo bilo sasvim dovoljno o liku i djelu dr. Jareba. Nemam namjeru više ništa čitati.

Zahvaljujem se gdјi Bilobrk za ovo spominjanje Igora Vukića i njegove knjige. I na Portalu Novosti se spominje "moja" Peticija ZDS i povodom predstavljanja u Sisku (*Pečarić i Razum kod biskupa Košića predstavljaju revizionističku knjigu o Jasenovcu*) i sklad našeg dr. Jareba i njih: "Pečarić matematičar koji se u slobodno vrijeme bavi revizijom povijesti, a poznat je jer je 2015. godine dao podršku inicijativi da ustaški pozdrav 'Za dom spremni' postane službeni u Hrvatskoj vojsci":

<https://www.portalnovosti.com/pecaric-i-razum-kod-biskupa-kosica-predstavljaju-revizionisticku-knjigu-o-jasenovcu>

A da, to su Pupovčeve novine. Nije naš dr. Jareb bedak, zar ne?

I u Sisku je govoreno kako je knjiga koju smo predstavljali nastala povodom dvadesete godišnjice moje knjige *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima*. Knjigu je izdala ustanova u kojoj radi dr. Jareb. Svojevremeno je dr. Milan Bulajić tvrdio kako je to uz Cohenovu antisrpsku knjigu u povijesti, pa je čak pisao i o „ideologiji genocida Choen-Pečarić“. A srpskim medijima je važnija Peticija ZDS. Oni itekako znaju kolika im je ZDS smetnja u njihovim suludim željama za osvajanjima u RH.

Na moj tekst je ponovno u Hrvatskom tjedniku odgovorio dr. Jareb.

Raduje me što je dr. Jareb shvatio da sam „povjesničar amater, te kao takav svakom loncu poklopac“. Još malo treba napredovati pa će znati kako je lijepo biti poklopac Plenković-Pupovčevim povjesničarima. Čini mi se da je bio na dobrom putu pa mi je svojedobno ustupio svoja dva teksta za knjigu "Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU?!", Zagreb, 2012. Knjiga je o zaustavljanu izbora Goldsteina u HAZU.

Naravno, kao čovjek kome logika nije jača strana dr. Jareb ne razumije da se ruga ustanovi u kojoj sam radi jer tiskaju knjige „povjesničarima amaterima, koji su kao takvima svakom loncu poklopac“.

S druge strane kada vidimo kako je povjesničarima jarebima logika nešto strano, ne čudi me što je nekadašnji ravnatelj HIP-a dr. sc. Mirko Valentić tražio da napustim profesuru iz matematike i dođem raditi u HIP.

Možda je i znao kako jarebi neće razumjeti značaj činjenice da je ZDS i domobranski pozdrav, pa je meni povjerio da odgovorim dr. Miljanu Bulajiću na njegovu knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit“.

Zapravo Peticija ZDS je iz 2015. god, a te godine je bilo i Pismo HAZU koje je potpisalo veliki broj naših ljudi (nadbiskupa, biskupa, akademika, sveučilišnih nastavnika, književnika,...). A to pismo je bilo u obrani znanstvenih istraživanja. Povod mu je bio napad na knjigu o Jasenovcu. Jedan od autora bio joj je Igor Vukić. Valjda se i tada radilo o „samopromociji“ kako gđa Bilobrk citira dr.

Jareba. A valjda tada Karolina Vidović Krišto nije bila urednica na HTV pa nije zbog (i) Vukićeve knjige još tada nastradala!

O Peticiji ZDS i Pismu HAZU napisao sam knjigu:

Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

Josip Pečarić

MARIO FILIPI, DRAGOVOLJAC.COM

ODGOVOR DR. SC. MIRKU VALENTIĆU

Dragi kolega Valentiću,

Zahvaljujem Ti se na Tvom e-mailu i komentarima Otvorenog pisma koje je Mario Filipi uputio novoizabranom Predsjedniku Vrhovnog suda:

Subject: RE: Mario Filipi Otvoreno pismo Dobroniću

Date: Wed, 27 Oct 2021 12:22:34 +0200

From: Mirko Valentic

To: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Poštovani kolega, zahvaljujem na Vašoj dobroti da ste mi poslali vrlo vrijedan i zanimljiv prilog kojeg je napisao Mario Filipi, na veliku temu – pitanje našeg odnosa prema uzviku, uskliku „Za dom spremni“, a kojeg se danas veže isključivo za ustaše, kao navodno njihov, ili još točnije: samo njihov pozdrav!. To može biti privlačno samo onim pojedincima koji, da li zlo namjerno ili iz nekih drugih motiva, vežu ovaj usklik isključivo uz Drugi svjetski rat i njegovu ustašku sastavnicu.

I ja sam primijetio u Večernjem listu obraćanje predsjednika vrhovne sudske vlasti u nas dr. Dobronića narodu s njegovom zastrašujućom izjavom. Zastrašujućom najprije zbog toga jer pokazuje potpuno nepoznavanje materije a objavljuje kao čovjek s najvišeg sudbenog mjesta. Kada sam prvi put čitao prilog dr. Dobronića prva pomisao bila je da li je ovo poziv na kažnjavanje i linč, tj. na progon jednog starog ili davnog usklika koji je u različitim inačicama poznat čak u pučkoj tradiciji. O čemu gospodin Mario Filipi progovara s toliko senzibiliteta da me upravo njegov tekst potakao da vam se javim i zahvalim da ste mi skrenuli

pozornost. Čovjeku preostaje tek da se sa starim Rimljanim čudi i pita: „O tempora o mores Senatus (...). Kako se lako može izgubiti autoritet, tj. vjerodostojnost, kada se nepoznavanjem materije zaplovi nemirnim vodama političkog diskursa.

Mario Filipi je još jedan u nizu izuzetnih Hrvata. Rođen je u Zagrebu 24. 03. 1950. godine. Prvu zagrebačku gimnaziju završio je 1968. godine, a 1972. Fakultet političkih znanosti (u to vrijeme nauka) u Zagrebu. Budući da od samog početka zbog katoličkog odgoja nije želio ući u tadašnju partiju zvanu Savez komunista, bilo kakav rad na bolje plaćenim radnim mjestima bio mu je onemogućen zbog nedostatka specifične osobine zvane "moralno-politička podobnost".

Kao gimnazijalac bio je fanatično odan veslanju provodeći svo slobodno vrijeme u društvu s veslima i čamcima. Velika volja i rad donijeli su rezultate, pa je dvojac s kormilarom u kojem su uz njega bili još partner **Jurica Rakamarić** i kormilar **Zlatko Milinković** bio 1968. pobjednik na probnom prvenstvu svijeta za juniore u Amsterdamu.

Zbog teških životnih prilika daljnja sportska karijera mu nije bila uspješna. Ponekad je poduzimao po malo bizarre sportske pothvate, kao što je utrka na 100 km ili plivački maratoni koje je plivao već kao invalid. Sport je neprestano dio njegovog života kao eliksir koji kroz napetost mišića održava zdravlje.

Nekoliko godina za vrijeme studija, a onda još gotovo dva desetljeća radio je kao novinar u raznim redakcijama, a onda je došao rat. Bio je svjedok svakodnevног slijetanja helikoptera na heliodrom bolnice Rebro s dramatičnim teretom – teško ranjenim hrvatskim vojnicima. U tom trenutku donio je odluku dragovoljno otici na mesta gdje je najgore – na istočnu bojišnicu. I u ratu je koristio svoje mirnodopsko znanje koristeći ponajviše kameru i foto-aparat.

Boraveći na najopasnijim mjestima, sve je vjerojatnije bilo da će i sam stradati. Kobni trenutak stigao je u nedjelju, 13. listopada 1991. kada se je našao na krivome mjestu u krivo vrijeme. Između sela Nuštar i Marinci, na domak Vukovaru, granate iz srpskog tenka ubile su deset hrvatskih vojnika, a Filipi je teško ranjen. Ipak, sportsko srce iz mladih veslačkih dana i čvrsta vjera u Boga i pravednost borbe svog naroda pomogli su mu preživjeti i svoj život nastaviti bez ruke i noge, u društvu s protezama.

Vremena koja su došla kasnije pokazala su da je rat protiv Hrvatske prestao samo u smislu pucnjave, ali ostao je rat riječima, ekonomijom i propagandom, a na kraju i medicinom, točnije biološkim ratom. Zato se je sve više posvetio pisanju. Ovo je treće izdanje njegove prve knjige s istim naslovom, ali nadopunjena novim saznanjima. Kasnije je objavio knjigu svojih ratnih svjedočanstava u riječi i fotografijama pod naslovom „Na istočnom pragu Domovine“, a kasnije i zbirku vlastitih pjesama pod naslovom „Od mira do rata i natrag“.

A koliko je talentiran Mario Filipi govori i njegova najnovija Stand up komedija "Kako glumiti normalnog čovjeka".

Naravno, sramotni odnos prema hrvatskim braniteljima i Domovinskom ratu bio je dodatni motiv da nastavi svoj novinarski rat. Evo jednog od niza njegovih tekstova na tu temu nama posebno zanimljivog jer je to njegovo izlaganje na 6. Hrvatskom žrtvoslovnom kongresu:

M. Filipi: Postupanje institucija prema hrvatskim braniteljima

23. lipnja 2013.

TUĐINCI U VLASTITOJ KUĆI

Kada smo se vraćali iz bolnica nakon ranjavanja, mislili smo da je naša žrtva svetinja koju se nikada nitko ne će usuditi dirnuti. Ali, uskoro je domoljublje "izšlo iz mode", zatim se je Domovinski rat pretvorio u "građanski", onda smo ušli u "region" i na kraju nas je "nagazila" vlast iz 2000.g.

Medijska laž o braniteljima

Vladajućima su se pridružili i mediji koji su stvorili lažnu predodžbu o nama. Postali smo privilegirani nasilnici, pijanci, narkomani, prolupali ljudi koji siju strah po obiteljima, tuku djecu, maltretiraju žene i ne rade ništa.

Za nas su rezervirane naslovnice i velike slike ako počinimo zločin ili skrivimo nesreću. Ako isto učini netko drugi, naslovi su manji, a ako je netko iz "osjetljivih skupina", onda se pišu sitni inicijali. Hrvatski branitelji većinom su istisnuti iz hrvatske vojske i policije, mnogi otjerani u mirovinu, a neki i u bijedu odakle gledaju kako domaći i svjetski "hohštapleri" rastaču voljenu Domovinu.

Vrijedimo manje nego divlje svinje

Gotovo svatko od nas došao je do strašnog zaključka: "Nisam se borio za ovakvu državu". Mnogi su postavili pitanje: "Je li to imalo

.smisla?", a onda i: "Ima li smisla živjeti?" Cijela jedna brigada pala je u ponor samoubojstva. Željeli su tim strašnim činom probuditi nečiju savjest. Ali bili su u zabludi. Neki ljudi nemaju savjest. Za njih smo teret, pa svaki umrli predstavlja samo problem manje.

Nitko ne zna koliko ima samoubojstava branitelja. Do kraja 2006. g. bilo 1.751. Koliki je taj strašan broj danas nitko ne zna, jer nitko ne broji. Neki se nisu ubili, ali su zbog nepravdi postali žrtve poroka, a neki su naprosto umrli od tuge. Svi su oni žrtve arogancije karijerista koji su zgazili njihovu žrtvu da sebi prigrabe moć, novac, vlast i sl. Najčešće su to bezvrijedni tipovi, kukavice, dezteri ili muljatori svih vrsta.

Da je negdje uginulo 2.000 medvjeda, jelena ili divljih svinja, odmah bi se cijela država digla na noge. A za sudbinu stvaratelja države nikoga nije briga. Svi zajedno, uključujući i ona četiri koji su bili najteži invalidi, vrijedimo mnogo manje od divljih životinja. Kada sami pokušamo učiniti nešto u svoju korist, kao kada je prije nekoliko godina udruga 100% invalida povela je akciju da se adaptira jedan stari hotel u kojemu bi se takvi ljudi mogli odmarati, institucije šute. Ni podrška NATO-a nije pomogla.

Ignoriranje je glavno oružje

Budući da smo većinom suprotni od matrice o branitelju nasilniku, moćni mediji nas ignoriraju. Ako hrvatski branitelj slika, piše knjige, pleše, pjeva, bavi se znanošću, ili radi bilo što drugo lijepo i dobro, to se "ne događa". Hrvatski branitelj nema pravo biti dobar, pametan i plemenit. Možda ne bismo ni "postojali" da se ne pojavljujemo na misama i svečanostima, ponekad i u odori hrvatske vojske. Ali i tada smo samo kulisa koja se ni ne spominje.

Ignoriranje je doživio čak i Darko Kralj, paraolimpijski pobjednik iz Pekinga u bacanju kugle, koji je u jednom danu pet puta oborio svjetski rekord, što je nezabilježeno u svijetu sporta igdje i ikad. Mediji su rekorde "preskočili", a zlato

je osvojio "hrvatski predstavnik". Da je on junak Domovinskog rata, jedan od prvih koji je u ratu ostao bez noge, i to je ispušteno. Priča o njemu objavljena je tek kada više nije bila aktualna.

Stvorena je izokrenuta stvarnost. Hrvatski branitelji postaju marginalci, a "slavne osobe" su bezvrijedni likovi kao bogataši sumnjive prošlosti, izoperirane "ljetopice" koje se za njih "kače", glazbenici bez talenta, pjevači bez glasa, radio-spikeri s govornom manom, stare i debele tv-voditeljice, razne vrste LGBT osoba i sl., dakle oni koji su prirodno marginalci.

Za svaki važniji državni problem moćni mediji pitaju svoje političke "miljenike", "Jugoslove" koji redovito "pljuju" po svojoj Domovini, njezinim vrijednostima i poštenim ljudima. Hrvatski branitelji nemaju riječ, jer smo "ruralni tipovi", "seljačine", iako među nama ima pravnika, politologa, doktora znanosti i profesora. Osobno sam politolog.

Hajke na ljudе

Za one koji su se u nečemu istakli vrijedi druga taktika –hajka. Tu najgore prolaze najuspješniji ratni zapovjednici. Zatvaraju se bez dokaza, osuđuju na temelju smušenih proturječnih svjedočenja, "gule" zatvor, izlaze na slobodu, ali ostaje ljaga na njihovom časnom imenu.

Mirko Norac, Branimir Glavaš, Dario Kordić i Tihomir Blaškić samo su najpoznatija imena nedužnih koji robijaju ili su robijali. Vrhunac sadizma je kada zlikovci zatvaraju onoga koji je "kriv" jer se je branio, kao Veljko Marić, uznik u Beogradu. Oni, međutim, koji su se istakli nekim drugim djelovanjem, žrtve su druge vrste hajke. Njima se lijepi etiketa nacizma, čime se bave čak i tako daleki časopisi kao što je "Jerusalem Post" čija tema je Marko Perković-Thompson, dok mu se u Domovini "pakiraju" drugi "specijaliteti".

Hajka i na sitne ribe

Manje istaknuti ljudi izloženi su drugoj vrsti hajke. Molim vas da mi ne zamjerite što sebe uzimam kao primjer. Moj rad, narav i aktivnosti nikako se ne uklapaju u matricu o nasilnom prolupalom pijancu. Zato moja djela i *Inverzija Stvorena je izokrenuta stvarnost. Hrvatski branitelji postaju marginalci, a "slavne osobe" su bezvrijedni likovi kao bogataši sumnjive prošlosti, izoperirane "ljetopice" koje se za njih "kače", glazbenici bez talenta, pjevači bez glasa, radio-spikeri s govornom manom, stare i debele tv-voditeljice, razne vrste LGBT osoba i sl., dakle oni koji su prirodno marginalci.* aktivnosti "ne postoje", ali ja postojim i evo na koji način i tko sve mi zagorčava život.

HEP me tuži od 2003. godine do danas tražeći da platim paušale za električnu energiju na lokaciji na kojoj me nema već 18 (osamnaest) godina. Komunalno poduzeće "Ponikve" Krka podiglo je protiv mene do sada četiri tužbe (čekam petu)

tražeći da plaćam paušale za vodu koja je isključena i vodomjer odnesen jer sam odbio platiti poskupljenje cijene vode za 1.700%. Do sada su sve tužbe dobili i iz moje mirovine prisilno naplatili preko 7.000 kuna.

Tuži me čak i Državna uprava da "dugujem" blizu 50.000 kuna (s kamatama i mnogo više), jer su mi navodno godinama isplaćivali preveliku naknadu za tuđu njegu i pomoć. Istovremeno uopće nemam rješenje iz kojeg bih vidio moja prava. I oni su dobili spor u prvom stupnju.

Najviše me boli postupanje policije, jer sam ranjen u društvu hrvatskih policajaca koji su oko mene ginuli, a preživjeli me po cijenu života spašavali. Sada neki njihovi kolege nasrcu na mene bez ikakvog razloga i povoda, oslovjavaju me na ponižavajući način, pitaju kuda putujem (čak slovenski i mađarski policajci), zaustavljaju i "prevrću" mi auto u Bavarskoj, Danskoj, Švedskoj i Francuskoj, činim "prekršaj" jer u Bosnu i Hercegovinu želim ući s osobnom iskaznicom, progone me s parkirališta, odvoze mi auto "paukom", a u zapisnik pišu lažno mjesto događaja.

Moj obiteljski mir više ne postoji, jer stalno primam pisma s povratnicom. Do sada sam primio toliko kuverti da njima mogu popločiti skoro cijelu kuhinju. Poštar je najnepoželjniji gost na mojim vratima – ni kriv ni dužan.

Koraci unatrag s ortopedskim pomagalima

Ortopedska pomagala su nama ključ normalnog života, ali država na njima štedi. Nekada je problem bio čak i jednokratni kateter za paraplegičare, jer je "kvргави" bio osam puta jeftiniji od oblog. Tada smo predlagali nekim doktorima i političarima da jeftini kateter uguraju u svoj penis kako bi shvatili zašto ga dečki ne vole.

Danas se pojavljuje visoka tehnologija – kompjutorski upravljana i hidraulična pomagala. Njihov razvoj teče sporo, a cijene rastu munjevitno. Srednja klasa je slabe kvalitete, a sofisticirana potpuno nedostupna. Kada bih mogao dobiti vrhunsku protezu ruke i noge, na ruci bih nosio BMW, a na nozi "Mercedes", dok vozim "Peugeot" koji je jeftiniji od oba ta pomagala.

Zaključak

Stav nekih državnih i paradržavnih institucija, domaćih i stranih, prema hrvatskim braniteljima, osobito najtežim invalidima, je neprimjeren, nečovječan i ponekad neciviliziran. O tome bi se moralo razgovarati na parlamentarnoj razini i to i u Zagrebu i u Bruxellesu.

Mario Filipi
6. Hrvatski žrtvoslovni kongres

<https://www.hkv.hr/domovini/branitelji/15456-m-filipi-postupanje-institucija-prema-hrvatskim-braniteljima.html>

G. Filipi je i kolumnist na portalu dragovoljac.com. Evo njegovih najčitanijih kolumni:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/2839-odlucujuca-bitka-zapljacku-hrvatske-vodi-se-rusenjem-predsjednice>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/6894-predsjednica-je-dokraja-prerezala-granu-na-kojoj-sjedi>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/6701-tito-je-psihopatski-hladnokrvno-isplanirao-proveo-i-nadzirao-pokolj-ljudi-koje-je-zvao-hrvatskismrad>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/22127-kako-je-ubijena-hrvatska-pravoslavna-crkva>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/3217-trumpofobija-elitnegerijatrije>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/7027-pojavio-se-je-novipatuljak-ovaj-bi-nas-sve-strpao-u-bajbokanu>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/8222-eto-vam-hibridnograta-glupanderi-29-novembra-opet-se-ubija-hrvatska>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/4846-zelis-li-zaustaviti-domoljuba-reci-mu-da-je-populist>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/4228-kada-bi-i-postojao-zajednicki-jezik-mogao-bi-se-zvati-jedino-hrvatski>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/3608-srpsko-stablo-je-zlocudna-prijetnja>

Marijeva pisma meni sam znao komentirati stavljati u svojim knjigama.

Inače, ovaj Mariov tekst su mnogi zapazili. Tako je nastupio u 'Bujici', a moj dragi prijatelj i veliki hrvatski domoljub Stanko Šarić ga je stavio na svom facebooku i kaže mi da je bilo jako puno komentara.

Puno Te pozdravlja Tvoj prijatelj

Josip Pečarić

PRILOG

MARIO FILIPI

OTVORENO PISMO DOBRONIĆU

Štovani g. Dobronić

Nije mi običaj na ovakav način komunicirati s predstavnicima najviše vlasti jer je moj stav da su oni prolaznici kroz povijest, a istina ostaje vječno. No sada činim iznimku. Razlog je i u naravi Vaše nove funkcije i u načinu na koji ste se odmah u prvim danima od imenovanja upustili u političke, ne pravne, rasprave o materiji koja je vrlo osjetljiva i glede koje bi svatko na visokoj poziciji morao dobro razmisliti koje će riječi upotrijebiti. Riječi koje ste Vi upotrijebili mogu dovesti do dramatičnih događaja ako ih dosljedno prenesete u odluke suda kojemu predsjedate. Molim Vas da imate strpljenja i ovaj dopis pročitate do kraja (ako uopće dođe do Vas), jer Vam želim priopćiti važne informacije koje Vam vjerojatno nitko do sada nije dao.

Riječ je o Vašim stavovima o sloganu „Za dom spremni“ kojeg bez rezerve nazivate „pokličem“, iako je on mnogo više od toga. Ako su moje informacije ispravne, Vi ste izjavili da su „pod tim pokličem ljudi bili ubijani bez ikakvog povoda i razloga, na temelju nepojmljivih kriterija koji ne mogu i ne smiju postojati“, kao i da je taj slogan „nedopustiv u bilo kojoj prigodi“.

Moram Vas podsjetiti da ste Vi jedna od najviše rangiranih osoba u državi. Vaša je pozicija usporediva s pozicijom predsjednika Republike, predsjednika Sabora ili premijera. Zato svaka Vaša riječ ima golemu težinu koja može bitno utjecati na političku situaciju u zemlji. Čitajući Vaše riječi, ako ste doista to rekli, sledio sam se pri pomisli da jedan sudac, pravnik i još na najvišem položaju, izgovara tako ideološki obojene riječi koje se gotovo ne razlikuju od stavova ekstremnih komunista, Srpske pravoslavne crkve i pročetničkih čelnika Srbije.

Slogan „Za dom spremni“ mnogo je stariji nego što mnogi misle, uključujući i Vas. Hrvati kroz cijelu svoju povijest njeguju umijeće mirnog suživota s drugima i nenapadanje drugih. Dolaskom na ovo mjesto gdje danas stoji naša domovina, Hrvati su, primivši kršćanstvo, sklopili s papom neku vrstu sporazuma kojim su se obvezali da nikada ne će ratovati izvan svoje domovine. Za uzvrat papa im jamči da će ih u slučaju napada neke vojske na Hrvatsku štititi svojom molitvom koja će zazvati Božju pomoć u očuvanju Hrvatske. Prema Porfirogenetu bili su to papa **Agaton** i hrvatski knez **Porga** negdje oko 680. godine. Neki povjesničari smatraju da je to moglo biti i kasnije u doba nekog drugog pape i kneza, ali bit je ista.

Principa sklopljenog u to davno vrijeme Hrvati se uz neke iznimke iz ranijih vremena drže sve do danas. Dokaz tome su branitelji i politička vlast u doba srpske agresije, kada naša vojska nije ni centimetra izišla iz tzv. „avnojske“ Hrvatske kojoj je taj Avnoj amputirao nekoliko vitalnih dijelova. Nisu čak ušli ni u one dijelove koje je čak i Avnoj ostavio Hrvatskoj, ali su se komunistički političari „drugarski“ dogovorili da Hrvatsku dodatno osakate (dio Srijema i dio oko Bihaća 1946. godine).

To suzdržavanje od agresivnih ratova prema van imalo je visoku cijenu. Nije bilo stoljeća u kojem Hrvati nisu masovno ginuli braneći svoju domovinu. Ta mučna vjekovna obrana stvorila je u svijesti i emocijama Hrvata osjećaj svetosti obrane doma kao svetinje za koju je vrijedno umrijeti. Zato je u raznim inačicama slogan „Za dom spremni“ nastao nevjerojatno rano.

U mjestu Punat na otoku Krku pučki sakupljač narodnih sjećanja na povijest **Rado Žic Mikulin** zabilježio je pjesmu koja je zapravo bila himna hrvatskih srednjovjekovnih mornara. Oni su sebe nazivali ormanci prema brodovima koji su se zvali ormanice i dominirali su Jadranom do kraja prvog milenija. U toj himni slogan „Za dom spremni“ pojavljuje se gotovo doslovno na čak tri mjesta. Ovako glase stihovi u originalnoj puntarskoj čakavici i „prevedeno“ na ovaj naš današnji novoštakavski jezik.

Prva strofa:

Ormanci zi brodi smo strašnih
Ča dušmanu škujaju bok
Za dom vavik smo spravni
Na suvraga delat naskok.

Mornari smo s brodova strašnih
Što dušmanu probijaju bok
Za dom uvijek smo spremni
Na neprijatelja učiniti naskok.

Peta strofa:

Za dom vavik smo spravni
Ko triba i život dat
Aš vavik va boju jutu
Brata brani brat.

Za dom uvijek smo spremni
Ako treba i život dat'
Jer uvijek u boju ljutom
Brata brani brat.

Sedma strofa je ponovljena prva.

Gospodin Žic Mikulin je tu pjesmu i otpjevao, tako da znamo i melodiju. Ona je objavljena u knjizi o najstarijoj povijesti Hrvata kako ju je narod zapamtio. Knjiga nosi naslov „Putom Sunca – crveni bojovnici iz Horezma“. Knjiga je izišla 2019. godine u Zadru. Žic Mikulin osobno svjedoči da je pjesmu čuo od svog prastrica kada je imao 15 godina, dakle 1950. godine, a on ju je opet naučio od svojih djedova iz 19. stoljeća i još dublje u prošlost.

Pjesma je morala biti napisana onda kada su postojale ormanice, a to znači u srednjem vijeku, jer kasnije se ti brodovi više nisu gradili. Ustaše nikako nisu mogli smisliti takvu pjesmu jer uopće nisu znali što su ormanice. Punat nikako ne možemo ocijeniti kao „ustaško“ mjesto, jer je u doba kraljevine Jugoslavije bio u odličnim odnosima s kraljem Aleksandrom, pa se je neko vrijeme u čast kralja zvao Aleksandrovo. Njegovi žitelji muškarci u većem broju su 1941. otišli u – četnike jer su vjerovali da je to jugoslavenska vojska. Na poslijetku, u vrijeme rata Punat je bio pod okupacijom Italije.

Sličan slogan javlja se kod **Nikole Šubića Zrinskog**. Upotrijebio ga je čak i **Ivan pl. Zajc** u istoimenoj operi. Tamo doduše nema odziva „spremni“ jer umjetnička konstrukcija marša „U boj, u boj“ ne može sadržavati odziv zbog ritma i slogova. Ali nemojte sumnjati je li odziva bilo. Isti slogan pojavljuje se kod vojnika bana Jelačića. Posebno se intenzivira u 30-tim godinama 20. stoljeća prilikom pobune poznate kao „Velebitski ustanački“, a nalazimo ga i na zastavi iseljenih Hrvata u Argentini.

Vlasti NDH taj slogan ugrađuju u svoj pozdrav. Nisu ga izmislili jer im je od ranije bio poznat. I baš zbog te činjenice on postaje „ustaški“ i mnogi uključujući i Vas ga žele po svaku cijenu ukloniti iz javnog života. Pa što su to tako strašno učinili ustaše da ih treba zajedno s njihovim pozdravom ukloniti i o njima zboriti samo ekstremno negativno?

Pojam „povampireni ustaški zločinac“, „zloglasna NDH“, „grozni ustaški ubojice“ i sl. plod su namjerno bujne mašte komunističkih propagandista. Kao „dokaz“ za takve epitete su 700.000 ubijenih ljudi u Jasenovcu, 30.000 bačenih u jamu na Velebitu, 10.000 pobijene kozaračke djece i tome slično.

A koja je stvarna istina o tim događajima?

Prema istraživanjima utedeljenima na dokumentima iz arhiva u Zagrebu i Beogradu broj umrlih od svih uzroka u Jasenovcu ne prelazi 1.700 osoba ukupno. Od toga je velika većina umrla od tifusa. Famozna „masovna strijeljanja“ odnosila su se na izvršenje smrtnih kazni na temelju presuda prijekog ratnog suda i to samo za dokazana masovna ubojstva civila. „Žrtve“ su bili najkrvoločniji četnički i partizanski komandanti.

U Šaranovoj jami na Velebitu koju su komunisti zvali jama Jadovno nema ni jedne kosti čak ni od životinja. Jama je snimljena iznutra i snimke je na internetu mogao vidjeti svatko.

U Sisak i Jastrebarsko dovezena su gotovo mrtva djeca koju su hrabri partizani ostavili u šumi i pogegli. Bilo ih je oko 12.000. Krajnjim naporom liječnika i časnih sestara spašeno ih je oko 85%. Ipak nije bilo pomoći za 1.150 djece. Nikome nije palo na pamet ubiti dijete jer to je ideja koja može nastati samo u

teško oboljelom umu. Da su se ustaše htjeli „riješiti“ djece nisu ih trebali ubiti. Trebali su samo pričekati još nekoliko dana. Nakon toga mogli su iz šume pokupiti samo mrtva dječja tijela.

Takvih izmišljotina ima još mnogo. To ne znači da su ustaše bili svetci. U ratu ne postoji vojska čiji pripadnici ne čine zločine. Odoru redovito oblače i kriminalci kojima je zločin jedini cilj. Ali svaki zločin treba sagledati realno, bez „maštanja“ ili umnožavanja žrtava. Iako taj dio povijesti još nije realno istražen, već se sada može reći da slikovito rečeno ako komunistički zločini imaju veličinu kamiona, četnički kombija, ustaški zločini imaju veličinu dječjeg „autića“ za igru.

Na listi najvećih masovnih ubojica Tito je 10 – 14. kako na kojoj listi s procijenjenih 500.000 do 2 milijuna žrtava. Ni na jednoj listi nema imena Ante Pavelića.

S takvom bilancom zločina crvena zvijezda je „civilizacijski i moralno prihvatljiva“, kokarda je u Beogradu opće prihvaćena, a vjekovni hrvatski slogan „Za dom spremni“ treba izbaciti.

Na kraju u zaključku želim naglasiti da je „Za dom spremni“ milenijski hrvatski politički i vojni program obrane doma bez napada na tudi dom. To je potvrđeno i u Domovinskom ratu. Pod sloganom „Za dom spremni“ branili smo se, a ni u trenutku pobjede nismo ni koraka iskoračili preko nepravedne „avnojske“ granice.

Budete li zatvarali domoljube koji se ne žele odreći svog vjekovnog slogana, morati ćete sagraditi neke nove zatvore jer ima nas mnogo. A na kraju, tko se mača lati od mača gine. Batina ima dva kraja. Nitko ne zna kada će ga zadesiti onaj deblji.

Ovo pismo napisano je kao otvoreno. Moja je želja da dopre do što većeg broja ljudi.

Mario Filipi

<https://narod.hr/hrvatska/hrvi-mario-filipi-u-otvorenom-pismu-predsjedniku-vrhovnog-suda-radovanu-dobronicu>

DOPISIVANJE S LILI BENČIK

PISMO GĐI BENČIK

Subject: Re: Odg: PISMO LILI BENČIK SABORSKIM ZASTUPNICIMA

Date: Sat, 27 Nov 2021 17:04:52 +0100

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: lili bencik <bencikl195@gmail.com>

Poštovana gđo Benčik,

Nadam se da se ne nadate da će vam odgovoriti oni kojima ste pisali. Oni ne mogu odgovoriti jer znaju da moraju slušati svjetske moćnike koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku i koji nikada nisu odustali od svojih ciljeva. Znaju da u ostvarenju njihovih želja moraju koristiti laži.

Tako je nedavno i Mario Filipi stopostotni invalid Domovinskog rata i vukovarski dragovoljac napisao novoizabranom predsjedniku VSRH otvoreno pismo koje je ostalo bez odgovora.

Zato sam i napisao seriju tekstova

DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS

koja je dana u mojoj knjizi:

J. Pečarić, *Mario Filipi*, Portal dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28535-mario-filipi>

Ono hrvatski je pod navodnicima jer oni jesu dužnosnici u RH, ali ne sprovode interes hrvatskog naroda da bi im mogli reći da su hrvatski dužnosnici.

U knjizi su u prvom poglavlju dani tekstovi povezani s tim pismom:

VELIKA ULOGA MARIJA FILIPIJA U RASKRINKAVANJU

NAMJERA RADOVANA DOBRONIĆA	14
DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS	14
MARIO FILIPI, OTVORENO PISMO DOBRONIĆU	20
PRILOG: KAD NE VOLE HRVATSKU NE VOLE NI ZDS.....	24
BITI HRVAT U CRNOJ GORI	32
DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS, 2.	41
(DOBRONIĆ, JB TITO I JA (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 3.)	47
PRILOZI: HRVATSKI RADIO PROGRAM 3 ZZZ FM – 19 RUJAN 2021 GOD.	51
MIRA O PISMIMA PREDSJEDNICIMA	58
JOSIP JOVIĆ, ORJUNA REDIVIVA: PORFIRIJEVI POKLONICI I TUĐMANOVI MRZITELJI	64
'OKLOPNO PRAVOSLAVLJE'	68
FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U 'HRVATSKOM TJEDNIKU'	72
ODGOVOR DR. SC. MIRKU VALENTIĆU	90
LILI BENČIK O DOBRONIĆU, JB TITU I IDS-u (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 4.)	98
PRILOG: GOSPODINE PREDSJEDNIČE VRHOVNOG SUDA ZAŠTO NISTE 19. SIJEČNJA 1992. GODINE HRVATSKIM BRANITELJIMA U POŽEGI KOD POLAGANJA PRISEGE OBJASNILI DA ZA DOM SPREMNI NIJE DOPUSTIV NI U KOJOJ PRILICI!?	108
SKEJO, DOBRONIĆ I DVA JOSIPA (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 5.)	116
PRILOG: GENERAL RAHIM ADEMI, SAMO ISTINA	126
TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 6.)	135
TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA 2. (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 7.)	140
PRILOG: PISMO PREDSJEDNICIMA, 16.	151
ODGOVOR ĐURU VIDMAROVIĆU (TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA 3.)	158
KAKO POSTATI 'UGLEDNI PROFESOR'?	164

U knjizi sam dao i reagiranje dr. sc. Mirka Valentića koji je bio ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest u Tuđmanovo vrijeme:

*Subject: RE: Mario Filipi Otvoreno pismo Dobroniću
 Date: Wed, 27 Oct 2021 12:22:34 +0200
 From: Mirko Valentic
 To: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>*

Poštovani kolega, zahvaljujem na Vašoj dobroti da ste mi poslali vrlo vrijedan i zanimljiv prilog kojeg je napisao Mario Filipi, na veliku temu – pitanje našeg odnosa prema uzviku, uskliku „Za dom spremni“, a kojeg se danas veže isključivo za ustaše, kao navodno njihov, ili još točnije: samo njihov pozdrav!. To može biti privlačno samo onim pojedincima koji, da li zlo namjerno ili iz nekih drugih motiva, vežu ovaj usklik isključivo uz Drugi svjetski rat i njegovu ustašku sastavnicu.

I ja sam primijetio u Večernjem listu obraćanje predsjednika vrhovne sudske vlasti u nas dr. Dobronića narodu s njegovom zastrašujućom izjavom. Zastrašujućom najprije zbog toga jer pokazuje potpuno nepoznavanje materije a objavljuje kao čovjek s najvišeg sudbenog mjesta. Kada sam prvi put čitao prilog dr. Dobronića prva pomisao bila je da li je ovo poziv na kažnjavanje i linč, tj. na progon jednog starog ili davnog usklika koji je u različitim inačicama poznat čak u pučkoj tradiciji. O čemu gospodin Mario Filipi progovara s toliko senzibiliteta da me upravo njegov tekst potakao da vam se javim i zahvalim da ste mi skrenuli pozornost. Čovjeku preostaje tek da se sa starim Rimjaninom čudi i pita: „O tempora o mores Senatus (...). Kako se lako može izgubiti autoritet, tj. vjerodostojnost, kada se nepoznavanjem materije zaplovi nemirnim vodama političkog diskursa.

Valentić je bio i potpisnik poznatog Pisma o ZDS iz 2015. odmah poslije dva akademika i dva biskupa.

Meni je jasno da njegov potpis samo koristi hrvatskim političarima jer oni pokazuju time da im ništa ne znači ni mišljenje takvog stručnjaka jer je bio bliski suradnik HRVATSKOM predsjedniku koji ih je spriječio da ostvare svoje ciljeve u ratu naci-fašističkom agresijom na Hrvatsku.

U knjizi je uz Otvoreno pismo Marija Filipija dan i moj tekst KAD NE VOLE HRVATSKU NE VOLE NI ZDS u kome je dana mnogo šire o tisućugodišnjoj povijesti pozdrava ZDS iz Himne hrvatskih mornara, ali je u prilogu je dano i moje pismo Predsjedniku Ustavnog suda koje je tiskano na više portala ali s podrugljivim naslovom na portalu narod.hr:

<https://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-separovicu-pozdrav-zds-datira-otprije-ndh-tvrpite-li-da-je-postojala-jos-1932-godine>

Naravno, nikada nisam dobio odgovor.

Ako ste pogledali tu moju knjigu znate da su u njoj i dva teksta u kojima su dani Vaši tekstovi:

LILI BENČIK O DOBRONIĆU, JB TITU I IDS-u (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 4.)

GOSPODINE PREDSJEDNIČE VRHOVNOG SUDA ZAŠTO NISTE 19.SIJEĆNJA 1992. GODINE HRVATSKIM BRANITELJIMA U POŽEGI KOD POLAGANJA PRISEGE OBJASNILI DA ZA DOM SPREMNI NIJE DOPUSTIV NI U KOJOJ PRILICI!?

U knjizi je dan i tekst KAKO POSTATI 'UGLEDNI PROFESOR'? U njemu je dano OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I VLADE RH na koje također nije odgovoren. Potpisali su ga jedan biskup, jedan general i

dva akademika, a supotpisali još dva akademika, jedan dopisni član HAZU i drugi uglednici. Kako da im se i odgovori kada su tražili *zabranu veličanja zločina?* Jasno je da bi se vlast zamjerila svojim nalogodavcima jer je povod bio slavljenja herojskog čina okretanja na ražnju katoličkih svećenika i ubojstva naroda koji je želio nezavisnu državu, zar ne?

Puno je i drugih Vaših pisama i tekstova sličnog sadržaja.

Pozdravlja Vas,
Vaš Josip Pečarić

DODATAK

POPIS JASENOVAČKIH ŽRTAVA JE NETOČAN; UPRAVO SU ZNANSTVENO DOKAZANE NJEGOVE NELOGIČNOSTI KOJE UPUĆUJU DA JE VELIKIM DIJELOM IZMIŠLJEN

Matko Marušić, profesor emeritus za medicinu i znanstvenu metodologiju, Split

Akademik Josip Pečarić, matematičar, Zagreb

Gotovo da nema nikoga u Hrvatskoj tko ne zna za probleme s istinom o logoru Nezavisne države Hrvatske (NDH) u Jasenovcu. O tom su logoru ispisane nebrojene stranice i izgovorene nezamislive laži. Oni upućeniji te laži prepoznaju, ali Srbi općenito i hrvatski komunisti isto općenito za to ne mare nego autore svih prigovora proglašavaju revizionistima u najblažem a ustašama u najstrožem ocjenjivanju.

Kad je Hrvatski tjednik 11. lipnja 2015. objavio nalaz g. Stjepana Razuma da na popisu JUSP-a Jasenovac postoji „14.000 umnoženih žrtava, odnosno isto toliko žrtava koje zasigurno nemaju nikakve veze s ratnim Jasenovcem” (v. <https://www.sloboda.hr/jasenovac-dr-stjepan-razum-otkrio-veliku-prijevaru-u-jasenovcu-dorh-mora-pokrenuti-istragu/>), ta ustanova je napravila brojne izmjene ali je broj žrtava ostao isti (<https://narod.hr/hrvatska/sto-se-tocno-dogadalo-s-mreznim-jasenovackim-popisom-lipnja-2015-godine>). A gdje su joj dotad bila ta imena – kad se upravo time bavi – da prikuplja imena žrtava? Kako to da ih nije pokazivala 50 godina a onda ih je začas smogla kad su tisuće imena s popisa došle u pitanje?

Oko broja žrtava u Jasenovcu ne mogu se dogovoriti ni komunisti i Srbi koji su „jasenovački mit“ i stvorili i brane ga kao stršljeni gnijezdo. Komunisti ustraju na 84.000 žrtava JUSP Jasenovac a Srbi na 700.000 žrtava koje su „procijenili njihovi istraživači“. To je otišlo toliko daleko da je u Srbiji s popisa knjiga za otkup izbačena knjiga „Jasenovac“ Ive Goldsteina, jer je on u njoj napisao da je u Jasenovcu bilo onoliko žrtava koliko piše JUSP Jasenovac (84.000), a Srbima je to neprihvatljivo jer ustraju na 700.000 žrtava

(<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/onoga-tko-tvrdi-da-u-jasenovcu-nije-ubijeno-700-tisuca-ljudi-ovdje-ne-treba-citati-15016006>).

Taj problem je podmuklo „riješio“ portal Jasenovac Research Institute (JRI) koji se vodi iz New Yorka. On se, dakle, zove „Institut za istraživanje Jasenovca“, a mrežna stranica mu se zove <https://jasenovac.org/>. Popis žrtava nosi naslov „Victims list“ („Popis žrtava“). U uvodu se, međutim spominje da se JRI bavi „cijelim Holokaustom u Jugoslaviji“ i spominje ukupno 647,000 stradalih s tim da u istom tekstu procjenjuje da je „u sustavu logora u NDH stradalo 600.000 osoba“. Svoj rad definira kao „posvećen promicanju istraživanja i aktivnosti koje će osvijetliti svijet kriminala i genocida u Jasenovcu i u Jugoslaviji nad Srbima, Židovima i Romima za vrijeme II. Svjetskoga rata“. Hrvate i muslimane ne spominje, ali ih uvrštava u popis i kad nikakve veze s Jasenovcem nemaju. Nema poseban popis za Jasenovac. To mu omogućuje da svih 647.000 imena potencijalno pripisuje Jasenovcu, pa je, primjerice, u tom smislu i svjedočio na suđenju nogometaru J. Šimuniću. S druge strane, kad mu se javi da brojne žrtve na popisu nemaju veze s Jasenovcem, on može odgovoriti – da se bavi svim žrtvama u Jugoslaviji.

NEDVOJBENI DOKAZ DA JE POPIS ŽRTAVA JAVNE USTANOVE SPOMEN PARK JASENOVAC KRIVOTVOREN

JUSP Jasenovac održava internetski popis jasenovačkih žrtava s imenom i prezimenom svake žrtve, očevim imenom, godinom i mjestom rođenja i godinom smrti u logoru Jasenovac iz vremena Nezavisne države Hrvatske (NDH) (<http://www.jusp-jasenovac.hr/Default.aspx?sid=7618>). Popis sadrži 83.806 imena koja su većim dijelom odabrana sa službenog popisa 597.323 stradalih u Drugom svjetskom ratu koji je 1964. objavio Državni zavod za statistiku Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

Istraživači Nikola Banić i Mladen Koić objavili su oko 150 članaka o netočnostima popisa JUSP-a Jasenovac (<https://narod.hr/hrvatska/poimenicni-popisa-zrtava-kcl-jasenovac-1941-1945-i-njegovo-nepodudaranje-s-izvorisnim-dokumentima>). Ti su nalazi konkretni i uvjerljivi, ali su zanemarivani jer ih nisu pisali autori koji su u tom području povijesti dominantni. Zagovornici „jasenovačkog mita“ ih ignoriraju a autore proglašavaju revisionistima i filoustašama, a plašljivi hrvatski povjesničari ih uopće ne razmatraju, neki čak autore i napadaju kao nedovoljno stručne. To je neznanstven stav, jer znanost ocjenjuje valjanost dokaza a ne „ugled“ i formalne pozicije onih koji su dokaze pribavili.

Povijesno važan članak Nikole Banića i Nevena Elezovića

S početkom godine 2021. dogodio se veliki preokret u pitanju vrijednosti popisa JUSP-a Jasenovac: dva doktora znanosti, inženjer informatike g. Nikola Banić i vrlo ugledni matematičar g. Neven Elezović objavili su na engleskom jeziku i u vrlo uglednom svjetskom časopisu za inženjere i matematičare povijesno važan članak o jasenovačkim žrtvama. Članak je dokazao da je popis JUSP-a Jasenovac krivotvoren i kao takav potpuno nevaljao.

Članak nosi naslov „TVOR: nalaženje diskretnih podataka koji odskaču među ukupnim varijacijama u histogramima“ (engl. TVOR: Finding Discrete Total Variation Outliers among Histograms); TVOR je tu kratica engleskog izraza „Total Variation Outlier Recognizer“ u prijevodu „Tražilo (u smislu alata) podataka koji odskaču među ukupnim varijacijama“. Konkretno, Banić i Elezović su razvili matematičku metodu za analizu velikog broja podataka s pomoću koje mogu procijeniti koji podatci (jako) odskaču (razlikuju se) od svih ostalih podataka koje se analizira. Ideja se zasniva na činjenici da u prirodi podaci o nekoj pojavi variraju, ali ne previše. Podatci koji se jako razlikuju od ostalih engleski se nazivaju „outliers“ što je na hrvatskom „podatci koji odskaču“ (od ostalih u masi podataka). Podatci koji odskaču ne bi se smjeli pojaviti, jer upućuju na grubu pogrešku (npr. prilikom upisivanja ili prepisivanja podataka) ili na – izmišljanje podataka.

Podatke su prikazivali na slikama (grafikonima) koji se nazivaju „histogrami“. Histogram je dvodimenzionalni grafički prikaz podataka u kojem su u koordinatnom sustavu na osi apscisa godine rođenja a na osi ordinata broj ljudi (žrtava) koji su rođeni svake od tih godina.

Taj povijesno važan članak Banića i Elezovića objavljen je godine 2021. u međunarodnom časopisu „IEEE Access“ i njegova identifikacija (referencija) je: N. Banić and N. Elezović, TVOR: Finding Discrete Total Variation Outliers Among Histograms. IEEE Access, volumen. 9, stranice 1807-1832, 2021., doi: 10.1109/ACCESS.2020.3047342.

Članku svatko može slobodno pristupiti preko gore navedenog univerzalnog mrežnog identifikatora (doi), ili preko poveznice

<https://ieeexplore.ieee.org/document/9306761>, ili

<https://arxiv.org/pdf/2012.11574.pdf>,

pa se u dalnjem tekstu pozivamo na slike iz toga članka.

Objašnjenja sadržaja i nalaza u članku Banić-Elezović

Članak je na engleskom jeziku, vrlo stručan i složen i malo ga ljudi može uopće čitati, a još manje razumjeti, napose matematiku. Zato ovdje donosimo objašnjenja koja će pomoći da se članak dobro razumije.

1) Pouzdanost članka

Članak je objavljen u vrlo uglednom međunarodnom časopisu. Kad neki autori pošalju svoj članak u kojemu je opisano njihovo otkriće znanstvenom časopisu na objavu javnosti, on prolazi tri provjere: a) urednik/ci procjenjuju je li članak vrijedan objave – po važnosti otkrića i snazi dokaza koji to otkriće podupiru. b)

Ako članak prođe tu ocjenu, urednik ga šalje na ocjenu (u pravilu) trojici najvećih stručnjaka za područje kojim se članak bavi; znanje i objektivnost tih stručnjaka (zovu se „recenzenti“) jamči da časopis, koji čuva svoj ugled, ne će objaviti nešto krivo, bezvrijedno, nedorečeno, nepotpuno ili nejasno. Recenzenti mogu uredniku preporučiti da članak prihvati, ili da ga ne prihvati, ili da od autora traži da članak dopune i poprave kako on kaže. c) U časopisu u kojem su Banić i Elezović objavili svoj članak, kad autori poprave članak i recenzenti popravke prihvate, urednik članak postavlja na mrežnu stranicu svojega časopisa gdje je slobodan za čitanje, a čitatelji na članak mogu davati primjedbe svake vrste i njih urednik ozbiljno uzima u obzir (to je nov i dodatni način osiguranja kvalitete, a primjenjuju ga najugledniji časopisi). Kad i to prođe povoljno, urednik članak objavljuje i daje mu referenciju i doi (v.gore). Referencija je podatak o autorima i naslovu članka i mjestu objave članka, a doi (engl. digital object identifier) je poveznica jedinstvena za taj članak na razini Interneta, preko koje („klikom“) zainteresirani zauvijek mogu otvoriti članak i čitati ga (i rabiti kako im treba za dalja istraživanja). Tako se stvara, obznanjuje i dijeli ljudsko znanje.

Sve te provjere, u vrlo uglednom časopisu, prošao je i članak autora Banića i Elezovića. Zato je njegova vjerodostojnost neupitna, a oni koji mogu pomisliti da je možda upitna trebaju to matematički dokazati. Time bi članak obezvrijedili, a časopis osramotili, ali na to bi svakako imali pravo jer se radi o vrlo važnim i ozbiljnim stvarima. Prema u najvažnijoj svjetskoj bazi znanstvenih podataka WoS (engl. Web of Science, Mreža znanosti), koja sadrži više od 33.000 indeksiranih časopisa te gotovo milijardu zapisa, „IEEE Access“ je vrlo ugledan časopis: u područjima a) računalna znanost, b) informacijski sustavi i c) električno i elektroničko inženjerstvo nalazi se u prvoj četvrtini najboljih časopisa. Čimbenik odjeka (engl. impact factor, IF) mu je 3,745, što znači da se u jednoj godini svaki članak objavljen u časopisu „IEEE Access“ u prosjeku 3,745 puta citira u časopisima.

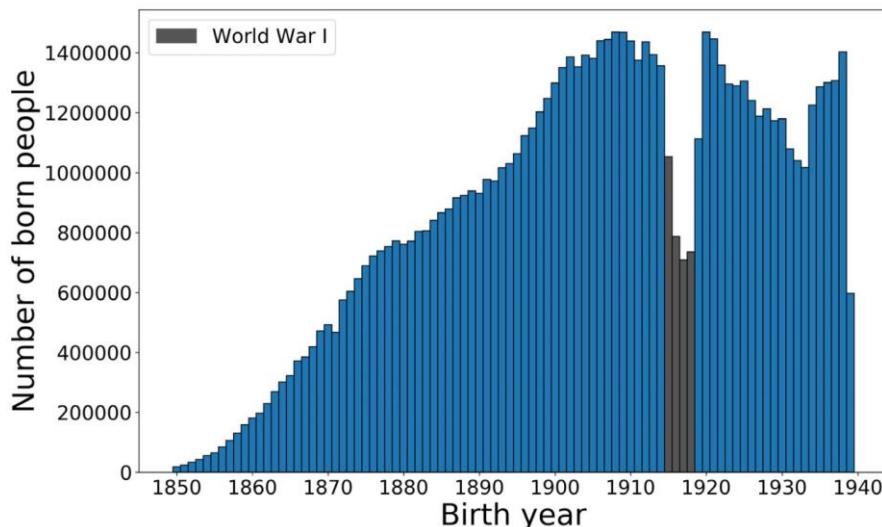
2) Metoda analize popisa JUSP-a Jasenovac

Nakon što su složenim matematičkim postupcima (dokazima ispravnosti postupka) definirali svoj alat za traženje i ocjenu „podataka koji odskaču“ Banić i Elezović su u odjeljku članka koji se zove „IV. EXPERIMENTAL RESULTS“ prikazali testiranje svoje metode na konkretnim podatcima. Analizirali su postojanje i veličinu „podataka koji odskaču“ u odnosu na godine rođenja različitih skupina ljudi. Histogram može pokazivati razlike brojeva ljudi rođenih u susjednim godinama, ali „ne smije“ (jer po prirodnim zakonima ne može) imati „šiljke“ (podaci koji odskaču) za pojedine godine. Primjerice, ne smije za godinu rođenja 1900. imati „šiljak“ tj. da histogram pokazuje da je 1900. rođeno puno više ljudi (ovdje žrtava jasenovačkog logora) nego 1899. i 1901.

Matematički alat TVOR, koji su razvili Banić i Elezović analizira jesu li varijacije (razlike) broja ljudi rođenih različitih godina unutar prirodnih granica varijabilnosti (različitosti) ili nisu.

Autori su prvo analizirali popis stanovništva iz godine 1939. u Njemačkoj (slika 12a), koji ne bi smio sadržavati podatke koji odskaču (šiljke“). Taj popis nije imao

„šiljke“ pa je služio kao „kontrola“ metode i pokazatelj prirodnih varijacija (broja ljudi u pojedinim godinama), jer on obuhvaća velik broj ljudi i teško je zamislivo da je krivotvoren.

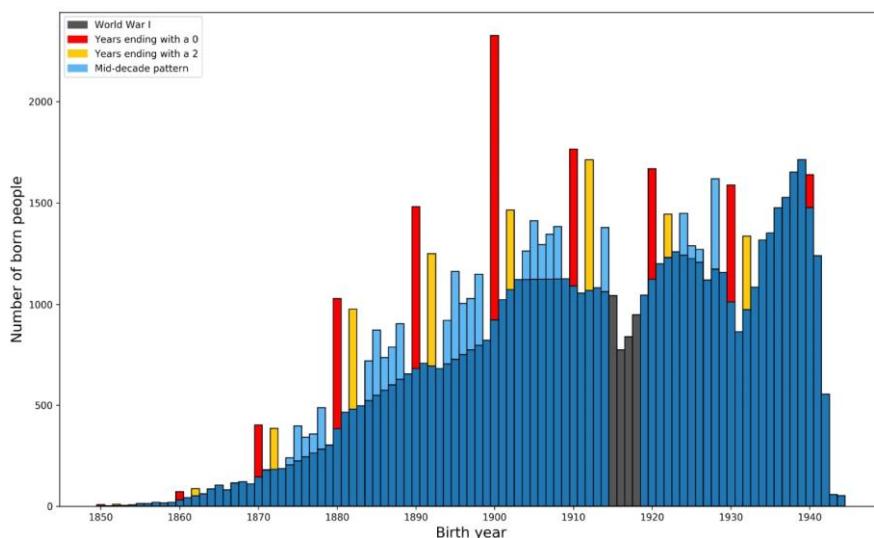

Slika 12a. Primjer prikaza broja osoba prema godinama rođenja histogramom koji odgovara stanju u prirodi: varijacije iz godine u godinu su male i nema „podataka koji odskaču“. Radi se o **popisu stanovništva Njemačke iz godine 1939**. Crni stupci ilustriraju utjecaj Prvog svjetskog rata jer se odnosi na generacije koji su bile izložene smrtonosnom djelovanju toga rata. Preuzeto iz Banić i Elezović, IEEE Access, 2021, doi:10.1109/ACCESS.2020.3047342, prema licenci CC BY 4.0.

Nakon toga su analizirali godine rođenja žrtava 7.106 popisa koji se nalaze na stranicama Memorijalnog muzeja Holokausta Sjedinjenih američkih država (engl. United States Holocaust Memorial Museum, USHMM), a među njima su i podatci JUSP-a Jasenovac (oni koje je prikupio i na svojim internetskim stranicama održava JUSP Jasenovac).

3) Rezultati analize

Nalazi analize su nevjerljivi: odstupanje popisa JUSP-a Jasenovac od okvira prirodnih varijacija bilo je vrlo, vrlo veliko, najveće među 7106 analiziranih popisa! Matematička analiza je, dakle, pokazala da razlike broja ljudi rođenih u „susjednim“ godinama na popisu JUSP-a Jasenovac visoko uvjerljivo odstupaju od one koju bi dala priroda, tj. u slučaju da su ti podatci istiniti i stvarni. Prema tome, odstupanja nedvojbeno pokazuju da su podatci JUSP-a Jasenovac izmišljeni, i to nespretno i neznalački.

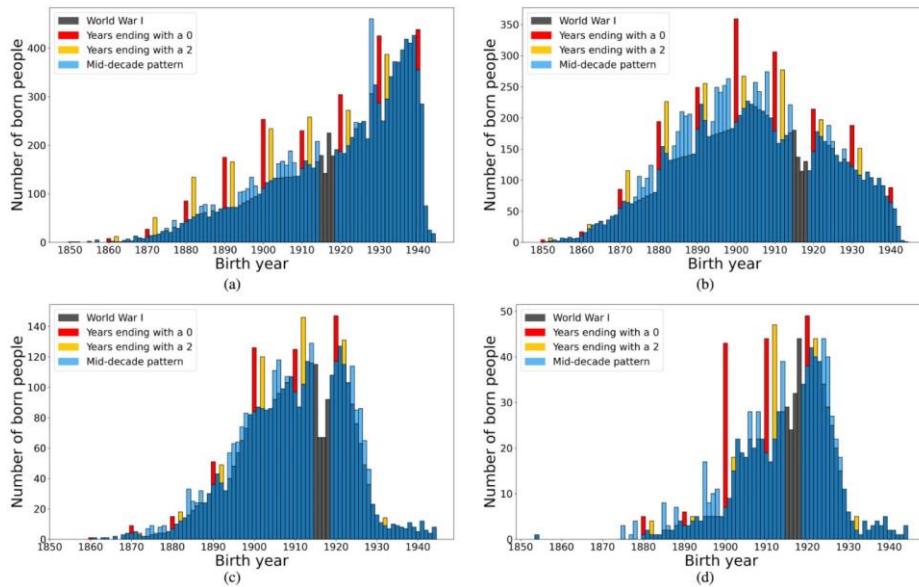

Slika 20. Prikaz broja svih žrtava navedenih na popisu JUSP-a Jasenovac u odnosu na godine njihova rođenja. Vide se golema odstupanja („šiljci“) od oblika histograma koji bi dali prirodni (neizmišljeni) podatci. Crni stupci ilustriraju utjecaj Prvog svjetskog rata jer se odnose na generacije koji su bile izložene smrtonosnom djelovanju toga rata. Dijelovi stupaca u crvenoj, svijetloplavoj i žutoj boji prikazuju odstupanja („podatke koji odskaču“) od prirodnih vrijednosti: crveni su podatci za godine koje završavaju nulom, žuti za godine koje završavaju brojem 2, a svijetloplavi se odnose na godine u sredini desetljeća. Preuzeto iz Banić i Elezović, IEEE Access, 2021, doi:10.1109/ACCESS.2020.3047342, prema licenci CC BY 4.0.

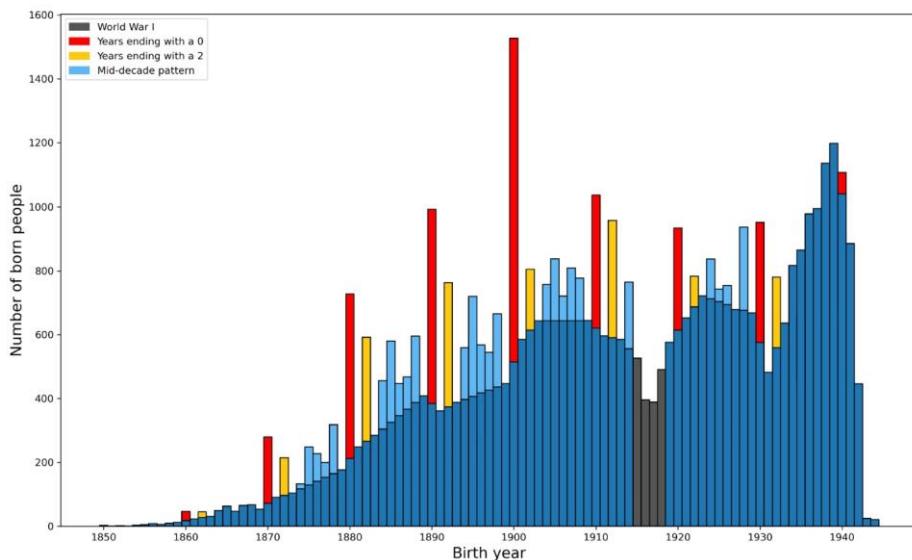
Dva su vrlo važna detalja u tom „neprirodnom“ popisu JUSP-a Jasenovac.

Prvi je da se „šiljci“ pojavljuju na godinama rođenja koje završavaju znamenkama 0 i 2 (i 5), što je u skladu s psihologijom onih koji su te brojeve izmišljali, jer su zacijelo pisali prvo što bi im palo na pamet, a psihološki je vjerojatnije da će im te znamenke pasti na pamet prije nego one druge. A bili su toliko neuko samouvjereni da o „razbacivanju“ tih zadnjih znamenaka od 0 do 9 nisu ni mislili. Inače, matematika bi prepoznala i takva izmišljanja, ali ovdje tu njezinu čarobnu moć nema potrebe objašnjavati.

Drugo je da se izmišljanja (golem broj „šiljaka“) vidi u analizi godina rođenja navodnih jasenovačkih žrtava ne samo ukupno nego i za svaku nacionalnost žrtava: Židove, Rome, Muslimane i Hrvate (slika 24), a naročito za Srbe (slika 25).

Slika 24. Prikaz broja žrtava **romske** (a), **židovske** (b), **hrvatske** (c) i **muslimanske** (d) **nacionalnosti** navedenih na popisu JUSP-a Jasenovac u odnosu na godine njihova rođenja. Vide se golema odstupanja („šiljci“) od oblika histograma koji bi dali prirodni (neizmišljeni) podatci. Crni stupci ilustriraju utjecaj Prvog svjetskog rata jer se odnose na generacije koji su bile izložene smrtonosnom djelovanju toga rata. Dijelovi stupaca u crvenoj, svijetloplavoj i žutoj boji prikazuju odstupanja („podatke koji odskaču“) od prirodnih vrijednosti: crveni su podaci za godine koje završavaju nulom, žuti za godine koje završavaju brojem 2, a svijetloplavi se odnose na godine u sredini desetljeća. Preuzeto iz Banić i Elezović, IEEE Access, 2021, doi:10.1109/ACCESS.2020.3047342, prema licenci [CC BY 4.0](#).

Slika 25. Prikaz broja žrtava srpske nacionalnosti navedenih na popisu JUSP-a Jasenovac u odnosu na godine njihova rođenja. Vide se golema odstupanja („šiljci“) od oblika histograma koji bi dali prirodni (neizmišljeni) podatci. Crni stupci ilustriraju utjecaj Prvog svjetskog rata jer se odnose na generacije koji su bile izložene smrtonosnom djelovanju toga rata. Dijelovi stupaca u crvenoj, svjetloplavoj i žutoj boji prikazuju odstupanja („podatke koji odskaču“) od prirodnih vrijednosti: crveni su podaci za godine koje završavaju nulom, žuti za godine koje završavaju brojem 2, a svjetloplavi se odnose na godine u sredini desetljeća. Preuzeto iz Banić i Elezović, IEEE Access, 2021, doi:10.1109/ACCESS.2020.3047342, prema licenci CC BY 4.0.

ŠTO OVO OTKRIĆE ZNAČI?

Najprije ćemo reći što otkriće Banić-Elezović ne znači. To otkriće ne donosi neki „novi“, „točan“ ili „jako pouzdan“ broj jasenovačkih žrtava. On se uopće i ne bavi brojem žrtava stradalih u Jasenovcu. Ta analiza ne dovodi u pitanje postojanje i rad logora bez obzira na njegovu stvarnu prirodu.

Analiza Banića i Elezovića otkrila je da je popis krivotvorina

Rad Banića i Elezovića potpuno uvjerljivo, utemeljeno i nepobitno dokazuje da je popis jasenovačkih žrtava netočan. Čak nije potrebno ni procjenjivati koliko je netočan (može se izračunati da je 89% ili 74.288 imena neprihvatljivo). Glavni nalaz je da je popis JUSP-a Jasenovac izmišljen, dakle namjerno krivotvoren. Tu se ne može raditi o „nenamjernoj pogrešci, jer bi se tada „pogrješka“ odnosila na prevelik broj podataka. A sustavnost pojave šiljaka nesporno govori o namjeri, o izmišljanju.

Ako su izmišljene godine rođenja, izmišljeni su i ljudi, jer nitko pošten i objektivan ne bi pisao godine rođenja za desetke tisuća ljudi o kojima taj podatak

nema – a pisao je, izmišljao godine. Zašto bi to radio netko tko želi svijetu predložiti istinu o tom „logoru smrti“, tu tragediju koja će se svake godine komemorirati, sa zgražanjem, sa suzama u očima i s molitvama za duše pobijenih? A ako autori popisa nisu znali godine rođenja za 74.288 ljudi (89% s popisa!), onda nisu znali ni te ljudi: otkud im imena, imena očeva, mjesto rođenja i mjesto i godina stradanja, a izmišljaju godine rođenja?

Sramota

Ne znamo kako će različiti ljudi, vlast, administracija, povjesničari, političari, politikanti, potomci žrtava ili bilo tko drugi reagirati na ovo otkriće. Bitno je da je ono nesporno i da sa sobom nosi nekoliko razina velike sramote:

- 1) Sramota za JUSP Jasenovac i njegove zaposlenike od njegova osnutka do danas.
- 2) Sramota za sve branitelje i promotore toga popisa, a navlastito za povjesničare među njima.
- 3) Sramotu za državu koja tolike godine ništa nije poduzela da se na popisu bolje radi iako je primila bezbrojna upozorenja da s njim nešto nije u redu.
- 4) Sramota je, poniženje i „desakralizacija“ stvarnih žrtava. „Desakralizacija“ je izraz koji je upotrijebio Philip. J. Cohen pri ocjeni srpske zlorabe Holokausta u propagandne svrhe (Cohen, Philip J. 1993. Desecrating the Holocaust: Serbia's Exploitation of the Holocaust as Propaganda). U hrvatskom jeziku ta riječ je vrlo primjereno i jasan pojam „skrnavljenje“. V. također: Cohen, Philip, J. 1996. Serbia's Secret War: Propaganda and the Deceit of History. College Station, Texas A&M University Press, Texas City, TX, USA.
- 5) Sramota za sjećanje i komemoriranje. Kako se mogu provoditi komemoracije ako će se odvijati u sjeni izmišljenog popisa žrtava?
- 6) Sramota za profesionalne hrvatske (i druge) povjesničare koji su zanemarili sve objektivne nalaze i upozorenja, pa su ustrajali na istinitosti popisa JUSP-a Jasenovac. Ili su (uplašeno?) šutjeli o pojavi novih podataka, kao da se oni nisu pojavili, ili kao da ih oni nisu vidjeli?

ŠTO TREBA NAPRAVITI

Otkriće je golemo i jako važno, a dokazi za izmišljanje neoborivi. U tom smislu različiti čimbenici u Republici Hrvatskoj trebaju napraviti sljedeće.

Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (HAZU)

Kao istaknuti hrvatski etički autoritet, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti bi trebala:

- 1) u svoj arhiv uvrstiti članak Banića i Elezovića, zajedno sa svim dokumentima (popisima) i podatcima koje su oni rabili pri izradi svojega znanstvenog članka;
- 2) osnovati svoje povjerenstvo koje će proučiti članak i snagu dokaza;
- 3) o tome donijeti priopćenje za hrvatsku vladu i Sabor i javno ga obznaniti;
- 4) hrvatskoj državnoj administraciji predložiti postupke za „ograničenje štete“ i vraćanje dostojanstva JUSP-u Jasenovac i memoriji o logoru.

Hrvatska državna administracija

- 1) Vjerojatno posredovanjem Ministarstva kulture, hrvatska državna administracija bi trebala osnovati svoje povjerenstvo za ocjenu članka i snagu njegovih dokaza i o tome donijeti priopćenje za javnost. Pritom se mogu osloniti na povjerenstvo HAZU, ili sastaviti zajedničko povjerenstvo. Moraju se donijeti jasne mjere za uklanjanje sramote i neistina.
- 2) Zbog toga što je popis JUSP-a Jasenovac dio popisa Državnog zavoda za statistiku Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije iz 1964., koji se tretira kao službeni dokument broja žrtava SFRJ u II. svjetskom ratu, treba zatražiti od HAZU procjenu vjerodostojnosti toga popisa i o problemu njegove vjerodostojnosti obavijestiti sve države sljednice SFRJ Jugoslavije.
- 3) O nalazu članka Banića i Elezovića treba obavijestiti međunarodne ustanove, prije svih Memorijalni muzej Holokausta Sjedinjenih američkih država i Yad Vashem u Izraelu, s kopijom dopisa veleposlanstvima SAD-a i Izraela u Republici Hrvatskoj.
- 4) Treba odmah zatvoriti postojeći popis žrtava jasenovačkog logora koji drži JUSP Jasenovac da se ustanova i njezin vlasnik ne sramote, a na njegovo se mjesto može napisati „U izradi“.
- 5) Treba provesti upravni nadzor nad JUSP-om Jasenovac i imenovati povjerenika (Ministarstva kulture) koji će provesti postupke za rješenje problema prema cilju koji treba unaprijed odrediti. Vjerujemo da bi taj cilj trebao biti rekonstrukcija osoblja, definiranje kriterija kvalitete i pouzdanosti istraživanja i izrada nespornog popisa, bez obzira na trajanje posla i trenutnu ili konačnu duljinu popisa.

JUSP Jasenovac

JUSP Jasenovac mora nastaviti raditi i obilježavanja se moraju nastaviti, ali sve zainteresirane treba upozoriti da broj žrtava ne bi trebalo navoditi do njegova zaključenja, kad god da se ono dogodilo. To treba biti preporuka a ne naređenje, a svrha joj je sprječavanje dodatnog sramoćenja i širenja lažnih vijesti.

Ministarstvo znanosti i obrazovanja

Ministarstvo znanosti i obrazovanja treba djelovati žurno. Prvo, treba odmah osnovati vlastito povjerenstvo za utemeljenost otkrića Banića i Elezovića o popisu JUSP-a Jasenovac, ili svoje članove uključiti u povjerenstvo HAZU, a zatim osigurati da se iz udžbenika maknu sve procjene broja osoba stradalih u logoru Jasenovac. Brojevi se ne smiju spominjati dok se ne sastavi novi poimenični popis koji ne će biti upitan.

Hrvatska povjesna znanost

Hrvatski profesionalni i drugi povjesničari trebaju proučiti članak Banića i Elezovića i organizirati simpozij na kojemu će se kao struka odrediti prema proučavanju, istraživanju i deklariranju broja ljudi stradalih u logoru Jasenovac i načina na koje su stradali.

ZAKLJUČAK

Nalazi doktora znanosti Banića i Elezovića ne negiraju postojanje jasenovačkoga logora niti razmatraju broj ljudi koji su u njemu stradali. Oni samo pokazuju da je popis JUSP-a Jasenovac izmišljen toliko da je apsolutno neprihvatljiv, a to znači

da sva istraživanja treba početi iznova, odgovorno i pošteno. Sve druge procjene broja žrtava Jasenovca su veće od one JUSP Jasenovac pa je sasvim jasno da se i tu radi o lažima, još većim i sramotnijim. Hrvatska država i njezin pravosudni sustav moraju definirati kriterije odgovornosti za širenje tih laži i za njih propisati sankcije.

Javna ustanova Spomen park Jasenovac treba i dalje raditi, ali bez ikakva politikanstva, izmišljanja i drugih nečasnih namjera i čina, jer oni prije svega sramote stvarne žrtve, a u javnosti stvaraju prijepore koji su štetni za sve strane koje u njima sudjeluju i za hrvatsko društvo u cjelini.

Matko Marušić, profesor emeritus za medicinu i znanstvenu metodologiju, Split
Akademik Josip Pečarić, matematičar, Zagreb

<https://kamenjar.com/matko-marusic-i-josip-pecaric-popis-jasenovackih-zrtava-je-netocan/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/25089-popis-jasenovackih-zrtava-je-netocan-upravo-su-znanstveno-dokazane-njegove-nelogicnosti-koje-upucuju-da-je-velikim-dijelom-izmisljen>

<https://hrvatskonebo.org/2021/02/18/matko-marusic-i-josip-pecaric-popis-jasenovackih-zrtava-je-netocan/>

<http://glasbrotnja.net/popis-jasenovackih-zrtava-netocan-upravo-znanstveno-dokazane-njegove-nelogicnosti-koje-upucuju-da-velikim-dijelom-izmisljen/>

<https://narod.hr/hrvatska/pecaric-i-marusic-znanstveno-dokazane-nelogicnosti-koje-upucuju-da-je-jasenovacki-popis-velikim-dijelom-izmisljen>

<https://bezczenzure.hr/vlad/popis-jasenovackih-zrtava-je-netocan-upravo-su-znanstveno-dokazane-njegove-nelogicnosti-koje-upucuju-da-je-velikim-dijelom-izmisljen/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti. Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti.

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11533, H-index: 40; MathSciNet: publikacija: 1314, citata: 6043, H-index: 25; Scopus: publikacija: 771, citata: 6271, H-index: 34; WoS: publikacija: 782, citata: 5820, H-index: 31).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q2 časopis a bio je i Q1 dok je na Scopusu Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (dan je tkođer Q2 a bio je i Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1/Q2 su prvi i peti). Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je od ove godine na Scopusu. Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications

2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavlјivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 100 publicističkih knjiga.

11/11/2021.